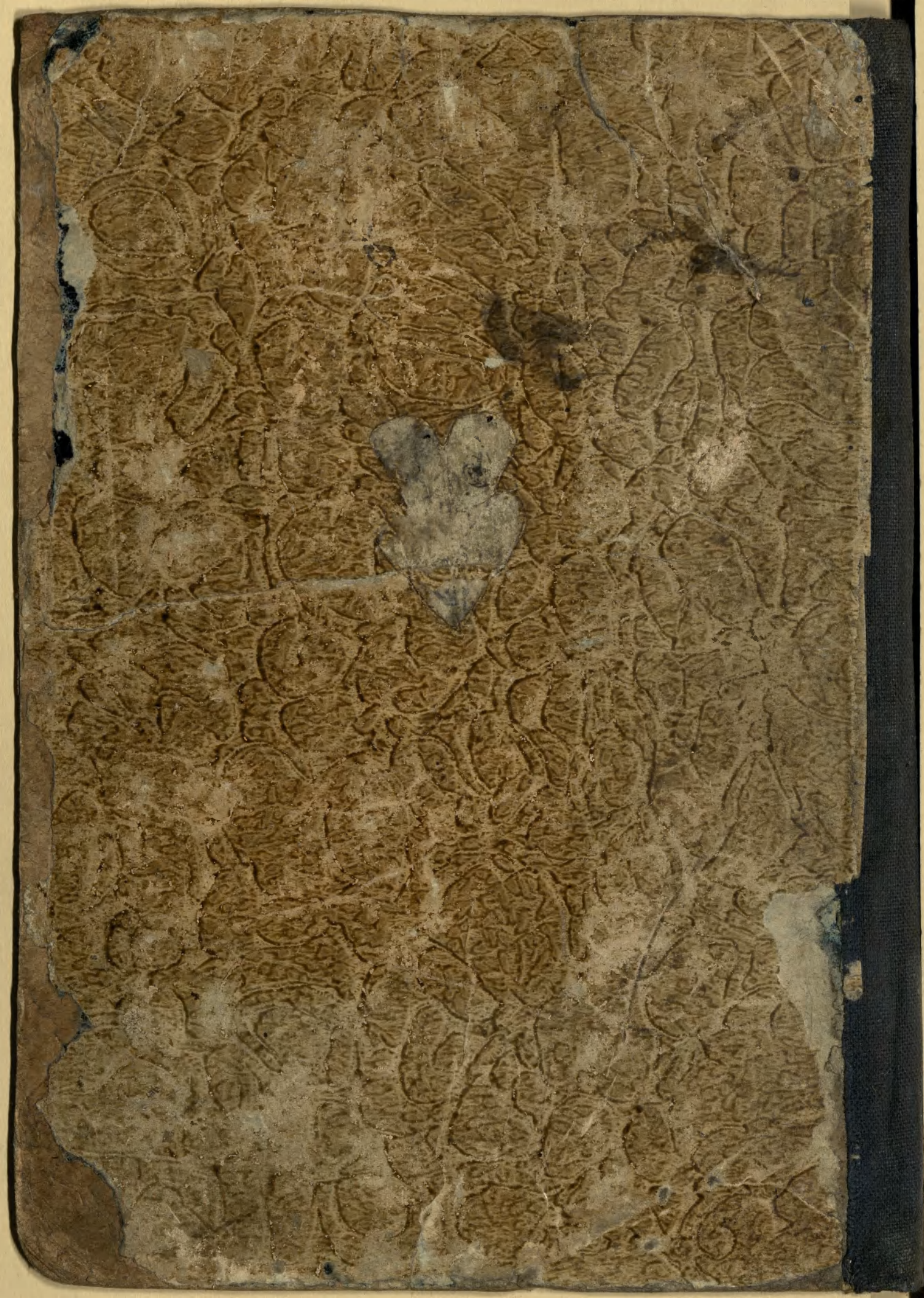

ה'תש"ח | יום ו' | ח' | י' | י"ב | י"ג | י"ד | י"ה | י"ו | י"ז | י"ח | י"ט | כ' | כ"א | כ"ב | כ"ג | כ"ד | כ"ה | כ"ו | כ"ז | כ"ח | כ"ט | ל' |

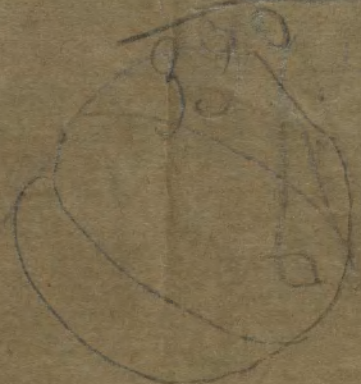
Hofman Zankiel

Woz kl IV^a

Skola Miracki
Jabne

HN

Y

1111

הפסוק
יבקר

הפסוק

הפסוק

255

160

415

THE
W. C.

17

17

17

26

השבת

בבא מצריעה

מן

תלמוד בבלי

עם פירש"י ותוספות

עמסורת הש"ס. ועין משפט נר מצוה. ותורה אור. והגהות הגאון המפורסם

מהר"ב ישעיה (פיק) ברלין זצ"ל:

ונלוו עליהם:

ספר חכמת שלמה וחדושי הלכות ואגרות מהרש"א. ומהר"ם מדובלין.

כל אלה מתוקן ומונה מכל השגיאות והשבושים אשר רבו בדפוסים הקודמים:

ווארשא

79

בהוצאת בית מסחר הספרים

של ו' אברהם כהנא

ווארשא, נאלעווקי 39.

Wydawnictwo i Księgarnia

A. KAHAN

Warszawa, ul. Nalewki № 39.

Zakłady Graficzne „Wiedza” W-wa

Printed in Poland.

ב עין משפט
נר מצוה

ידי דאיינר כהנול בתרא (ב"ק דף ק)
סורח נגר ובעל הבית דקחני במעמד
אלו שכל בעל בית חלל ומי
מסכתא אין סוד למשה וזאבא
מ"ד כולה נזיקין לאו חזקא מסכתא
הוא הני מילי נענין מהוקקת ואח"כ
קסם לפי שרבי לא היה לומד כבוד
מלא כמו שהיו חפנים התלמידים
אכל כשהכרו על הסדר חזרם ואר"י
ככל מסכתא קטע למה נשנית אחר
שלפניה כדרייק ברזם מסכת שבוט
(דף ב.) מדאי תנא ממוטת קלקלי
כו' וכו' בסוטה (דף ק):

שנים

א"ל אוֹחִיזִין בְּמִלִּית זֶה אוֹמֵר אֲנִי מִצְאֵתִיהָ זֶה
אוֹמֵר אֲנִי מִצְאֵתִיהָ זֶה אוֹמֵר כּוֹלָה שְׁלִי זֶה
אוֹמֵר כּוֹלָה שְׁלִי זֶה יִשְׁבַּע שְׁאִין לוֹ בַּה פְּחוֹת
מִחֲצִיָּה וְזֶה יִשְׁבַּע שְׁאִין לוֹ בַּה פְּחוֹת מִחֲצִיָּה
וַיַּחֲלֹקֵיהָ אוֹמֵר כּוֹלָה שְׁלִי זֶה אוֹמֵר חֲצִיָּה
שְׁלִי וְהַאֲמֵר כּוֹלָה שְׁלִי וַיִּשְׁבַּע שְׁאִין לוֹ בַּה

פחות משלושה חלקים והאומר חציה שלי
ישבע שאין לו בה פחות מרביע זה נוטל
ישלושה חלקים וזה נוטל רביע ^ג והיו שנים
רוכבין על גבי בהמה או שהיה אחד רוכב
ואחד מנהיג זה אומר כולה שלי וזה אומר
כולה שלי זה ישבע שאין לו בה פחות
מחציה וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה
ויחלקו בזמן שהם מורים או שיש להן עדים
חולקין בלא שכועה: ^ג למח לי למחא
זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה
זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי
ליתני חדא חדא קניני זה אומר אני
מצאתיה וכולה שלי וזה אומר אני מצאתיה
וכולה שלי וליתני אני מצאתיה ואנא ידענא
דכולה שלי אי תנא אני מצאתיה הוה
אמינא מאי מצאתיה ראתיה אע"ג דלא
אתאי לידיה בראיה בעלמא קני תנא כולה
שלי דבראיה לא קני ומי מצית אמרת מאי
מצאתיה ראתיה: ^ג והא אמר ר' רבנאי
(דברים נב) ומצאתה דאתאי לידיה משמע
אין ומצאתה דקרא דאתא לידיה משמע
ומיהו תנא לישנא דעלמ' נקמ' ומרחיו ליה
אמר אנא אישכחית ואף על גב דלא אתאי
לידיה בראיה בעלמא קני תני כולה שלי
דבראיה בעלמא לא קני לה וליתני כולה
שלי ולא בעי אני מצאתיה אי תני כולה
שלי הא בעלמא דקתני מצאתיה בראיה
בעלמא קני תנא אני מצאתיה וחדר תנא

כולה שלי דממשנה יתירה אשמעין דראיה לא קני ומי מצית אמרה
חדא קתני והא זה וזה קתני זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני
מצאתיה י"ה אומר כולה שלי וכו' אמר רב פפא ואיתימא רב שימי
בר אשי ואמרי לה ר' כרי י' רישא במציאה^ס וסיפא במקח וממכר וצריכא
דאי

שָׂאָה לַחֲלוּק בְּנֹכְחֵי כֹהֵן סֹפֵק אֲמַר אֲנִי בֵּר מִתְנָה אֲנִי וְהִיא לִי פִלְגָּה וְיִבְסֵם אֲמַר אֵת בְּרָא דִידִי וְהִיא לָךְ וְלֹא מִיָּדִי הִוא לִיהִ יִבְסֵם אֲמַר וְסֹפֵק סֹפֵק וְהִין סֹפֵק מוֹנִיָּה מִיָּדִי וְהִין וְהִין לְהֵסֵק יִבְסֵם שְׂהוּא בְּנוֹ שֶׁל כֹּהֵן הִוא וְהִין יוֹרְשֵׁהּ וְלֹא יוֹרֵשׁ הַסֹּפֵק מִסֹּפֵק מִזְמוֹנִי אֲבָל הַסֹּפֵק הִין סֹבֵרָה מֵה שְׂהוּא וְהִין בְּחִזְיוֹן שׁוֹעִיבֵל לֹא חֲלוּזֵה הַשֵּׁנִי : בְּרִאיוֹת עֲשֵׂה דִקְדָּתִי בְּמִתְנִי (לִקְחוּן דף ט' ע') רַחֵם אֵת הַמְּוִלָּה וְאֲמַר וּנְסֵל עֲשֵׂה (לִקְחוּן י.) קַחְנִי בְּנוֹ דְלֹא קִנִּי לְחִדְשִׁי בְּיוֹן דְּלֹאֵר תַּנֵּה לִי הֵן שֹׁכֵף עֲשֵׂה לִי דְעִתֵּה לִי נִיחָא לִיה לִמְקֵי עַד שְׁמִיעֵי לִירוֹ : בְּרִאיוֹת עֲשֵׂה דִקְדָּתִי בְּמִתְנִי אֵת קִנִּי : אֲמַר דְּלֹאֵר דִּבְ' הַבִּטָּה בַּהֲפָקֵר קִנִּי הִינֵנִי שְׂעֵה מַעֲשֶׂה כָל דִּהוּ כְּגוֹן שְׂמִיר גִּדְּרָא קִנִּי : דְּלֹאֵר זֶה וְהָאֵל זֶה וְהָאֵל קִנִּי : חִיבָא דְּזִכְרִי דְּפִרְיָךְ כִּי כִּסִּי גִּזְרָא וְחִיבָא דְּזִכְרִי דְּלֹא פִרְיָךְ : (ע' חוֹם' בְּכּוֹרוֹת ד' א' : לֹא : דִּישׁ פִּסְחָא)

[illegible]

בצט אמר כולה שון כדאמרין בגמרא
(לקמן ח. ה.) הלא מינו גויה
לפטור משפחה הלא לא דמיטרומי
מקטגוריו ומפרש ריב"ם שזו הלואה
לא אמרין דכחלו השני מוחסן זה
כמו זה והיה דחוקת הבתים
(כ"ב דל: ג' וס' י) גרמון ולמש
ליה לרבה אין שטרא יושפ"ה הוא
ומיחו שטרא מעגלה הוה לי בירי
וחדד יוהמייה רבה הלואה כמינו
דלאו צטי אמר שטרא מעגלה הוא
*התם היינו שטרא משום דאפילו הוה
שתיק רב טלא הויא מדרה שהוא
יוהמייה רב דאמי בן החמישה היתם
ד"ס וסמ:

נכרת לעומדים שם ורכי יוסף חיה
 ליה להפילו מינו לא הוב כיון
 ששנה ראשונה שהוא עומן כהאי
 שטרה הוא שקר ואין לו שם
 מלא הנה ששנתו ראשונה היא
 אמת מינו שהיה עומן חסרת וכן
 היו מינו חסר להחיות כיון ששנה
 קמייתא וא"ת וינמא להו ספק מילא
 ממדי ור"ת והאומר כולם שלי קי
 בודאי קאיו והאומר חסיה שלי ספק
 חסיה וכו' לו זה כלום כדאמרינן במסכת
 ההולך (ברכות דף ל"ח.) ספק ויבס
 ויבס ויבס ויבס ויבס ויבס ויבס ויבס

וְלֹא יוֹדֵעַ הַסֵּפֶק מִסֵּפֶק מִלִּינֵי אֲבָל
דִּקְדָּקָתִי בְּמַתְנֵי (לִקְמֵן דָּף ט'): דָּהָא
נִשְׁלֵי (לִקְמֵן י.) קָתִינִי מִי דִּלָּא קָתִי
דְּרִי: כְּעֵמֶה לֹא קָתִי
דְּהוּ: כְּנֻן מַעֲרָב דְּדָ
יֵי הוֹס' בְּכֻדוֹת דִּי לֹא: דִּי אֵפֶס

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

נר מצוה
ו מיי פ"ב
פ"ב מ"ה
פ"ב ד' ופ"ו
בשנות ובח"מ
פ"ב ע"ב
פ"ב ע"ב
פ"ב ע"ב

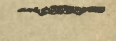
א"י תנא מציאה. משום דמורה ואמר חכריו לאו מידי חסר לכך תפסו
אע"ג שזודע שחבירו מאלה ורמו רבנן שזודע עליה כדי שפרוש
אבל מקח וממכר דליכא למימר הכי שם יודע שחבירו קנאה לא הוי
תפסו ומלכתפס בה סבור שזו הוא ונתנה המוכר כדמסקין לקמן דנקיט
זווי מתריוויהו אימא לא יכשע דמשום

דמורה ואמר. מורה היתר לעזמו לאחוז בה כלא משפט: לאו מידי
חסר. אינו מפסיד כלום כהנס כהא לו ואף בלא עורה: אבל מקח
וממכר דליכא למימר הכי. ואע"ג שזו גם הוא נתן את המעות
למוכר כדלוקמין לקמן דנקט מתריוויהו חד מדעתיה וחד כע"כ
וכשהלוקן יכול זה הוי משותף וזה הוי

מסורת
הש"ס

מ קדושין פ"ב
ב שבוטות מה
ג [ב"ק להוציא]
ד שם לה: [פ"ב]
(ודק מ.) לקמן
ה ה' לקמן [פ.]

הב"ה
(ה) נ"ב ולי
תנא מקח
ממכר. ה"א
שם סוף דרש:

דאי תנא מציאה הוה אמינא מציאה הוה
דרמו רבנן שבועה עליה משום דמורי ואמר
חבראי לאו מידי חסר בה איזל אתפס
ואתפליג בהדיא אבל מקח וממכר דליכא
למימר הכי אימא לא ואי תנא מקח וממכר
(ה) הוה דרמורבנן שבועה עליה משום דמורי
ואמר חבראי דמי קא יחיב ואנא דמי קא
יהיבנא השתא דצריכא לדידי אשקליה אנא
וחבראי ליזיל לשרח ליזבן אבל מציא דליכא
למימר הכי אימא לא צריכא מקח וממכר
* ולחוי זווי ממאן נקט לא צריכא דנקט
מתריוויהו מחד מדעתיה ומחד בע"כ ולא
ידענא מי הוה מדעתיה הויה או בעל בורחיה
לימא מתני' דלא כבן ננס דאי בן ננס האמרי
ג כיצד אלו ואלו באין לידי שבועת שוא
אפי' תימא בן ננס התם ודאי איכא שבועת
שוא הבא איכא למימר דליכא שבועת שוא
אימור דתרווייהו בהדי הדדי אגבהיה לימא
מתני' דלא בסומכוס דאי בסומכוס האמר
י ממון המוטל בספק חולקין בלא שבועה
ואלא מאי רבנן הא אמרי המוציא מחבירו
עליו הראיה האי מאי אי אמרת בשלמא
רבנן התם דלא תפסי תרווייהו אמרו רבנן
המוציא מחבירו עליו הראיה הבא דתרווייהו
תפסי (פלגין) לה בשבועה אלא אי אמרת
סומכוס השתא אומה התם דלא תפסי תרווייהו
חולקין בלא שבועה הבא דתרווייהו תפסי לה
לא כ"ש אפי' תימא סומכוס כי אמר סומכוס
שמא ושמא אבל ברי וברי לא אמר וולרבה
בר רב הונא דאמר אמר סומכוס אפי' ברי
וברי מאי איכא למימר אפי' תימא סומכוס
כי אמר סומכוס ה"כא דאיכא דררא דממונא
אבל היכא דליכא דררא דממונא לא ולא
קל וחומר הוא ומה התם דאיכא דררא
דממונא למר ואיכא דררא דממונא למר
ואיכא

משותף אפי' חסרון הוא אללו דאי לא
הוה צריך לה לא הוה מהדר אכתרה
למזבנה וזה שזא לחלוק וליחן חיי דמיס
שלא כדון מחסרו: דמי קא יהיבנא.
דמיס חיי רוזה ליתן: אבל מציאה
דליכא למימר. חכרי יליד וימלא אחרת
זה ודאי מחסרו ממון: ולחוי זווי ממאן
נקט. נשאל את המוכר ממי קיבל דמיה
דחניא בקדושין (דף ע"ג) נאמן בעל המקח
לומר לזה מכרתי ולזה לא מכרתי ואע"ג
דמסייס בד"ה שמקחו בידו אבל חין
מקחו בידו אינו נאמן שלא נתן לב לדבר
כל כך להיות זכור מאחר ששניהם חזרו
אחריו כסומכוס דמיה הא לוקימנא התם
כדנקט זווי מתריוויהו מחד מדעתיה ומחד
בע"כ דכיון דלא עליה רמיא לאסהדי לא
דק כולי האי להיות נזכר משלכו מלכיו
הי מדעתיה וזה בע"כ אבל היכא דלא קיבל
דמיס אללו מחד מידכר דכיר ליה: לא
צריכא דנקט זווי מתריוויהו. ה"ג
ולא ידעינן מהי מדעתיה ומיה בע"כ ולא
גרסינן ולא ידע דאפי' ידע כזו אין המוכר
נאמן משהלכו כדמוקי התם: מתני'.
דמשבע לתרווייהו וחד משתבע ליקרא:
דלא כבן ננס. כהנס' שבועות (ד' מה).
גבי חנוני על פנקסו אלו ואלו באין לב"ד
על מנת ליכשע אחד מהם לשוא אחר בעל
הבית לחנוני חן לבני חסיד דביתר ועלי
לשם לא לפועלים כשלע מעות שאני חייב
בשגרם ועלי ליתן סלע הוא אומר נתתי
והוא אומר לא נתתיו וסנייה תובעין את
בעל הבית שניהם נכשעין ונוטלין מבעל
הבית אחר בן ננס כיצד אלו ואלו באין
לידי שבועת שוא אללו שניהם נוטלין בלא
שבועה: אימור בהדי הדדי אגבהיה
למלאה וכל אחד וא' סבור אני הגבהיה
תחילה ומלא עלי וכי משתבע על ח"ס
קושטא משתבע ולענין מקח וממכר נמי
שמא לשניהם נתראה: בסומכוס. כנכא

קמא גבי שור שנגח את הפרה ונמלא שוכרה בלדה (דף מו.): עליו הראי'.
בעדים ולי לא לא גבי מידי והכא חולקין [בשבועה]: ה"ג אי אמרת בשלמא
רבנן התם דלא תפסי תרווייהו אמור רבנן כו' הבא דתפסי תרווייהו
פלגי בשבועה אללו אי אמרת סומכוס ומה התם דלא תפסי תרווייהו אמר
סומכוס פלגי בלא שבועה הכא דתפסי תרווייהו לא כל שכן: תרווייהו
תפסי. ואין כאן מוציא מחבירו: בשבועה פלגי לה. כיון דמחסר
גוצייה כמה שחבירו תופס דהאי תפס ככולהו והאי תפס (ככולהו) לא
קיס להו לרבנן להוציא ממון מחזקתו ככדי כדאמר' התם לרבנן דעבי ראי'
הצריכוס שבועה: שמא ושמא. כי התם דקתני מלא שוכרה בלדה ולי
ידוע א"ש עד שלא ילדה נגחה אם משילדה נגחה ולא מת הולד מחמת הגניחה
אלא מחליו וכיון דכל חד שזא טעין ליכא למרמי עלייה שבועה:
דרבה בר רב הונא. כ"פ השאל לקמן (דף ק.): דררא דממונא.
חסרון ממון שם יפרע זה שלא כדון הוי חסרון ממון ואם נפטר
שלא כדון נמלא זה חסר ולר' פרי: ומה התם דאיכא דררא
דממונא כו'. אינו מהן שמפסיד ספני שלא כדון אתה מחסר ממון:
מכא

דין לאחד תביעה על חבירו בלא טענות
בגון כשור שנגח את הפרה (כ"ד דף מו.) ומחליף פרה בחמור ה אחרי
שהספק נולד מעצמו דין הוא שיתלוקו אפי' בלא שבועה: [מ"ה] התם
דאיכא דררא דממונא. ואיכא למימר כולה דמר. לא פריך אללו אי סומכוס
פ"ל כרבנן דבן ננס דלא חייב לשבועת שוא דלבן ננס אדרבה היכא דליכ'
למימר כולה דמר פלגי בלא שבועה משום דאיכא בודאי שבועת שוא:
[מ"ה] והם דאיכא דררא דממונא. בפרק חזקת הבתים (כ"ב דף לה.
והס) גבי ארבה דאמר רב נחמן כל דלויס גבר פריך מהמחליף פרה בחמור
דיתלוקו ומשי' התם איכא דררא דממונא ולא פריך ומה התם דאיכא דררא
דממונא ואי' למימר כולה דמר יתלוקו גבי ארבה דאיכא למימר דתרווייהו
כזא ואין חולקין אללו כל דלויס גבר כדפריך הכא היינו משום דלענין
פסקה סברת דררא דממונא היא עוכה מאחר שספק גמור הוא בלא
פענוטס דין שיתלוקו אללו ארבה אע"ג דאפסר דתרווייהו היא כיון דליכא
דררא דממונא ואין אוחזין הוי דינא כל דלויס גבר אללו לענין שבועה אין
מועיל סברת דררא דממונא לחלוק בלא שבועה אחרי שהוא בודאי של
המד עתה שזא שיתלוקו בשבועה ולי יודה אחד מהם:

התם ודאי איבא רמאי. לכך קנים ליה גס במה שהוא עלו בודאי
אבל הכא איומר תרווייהו בחדו הדדי גמבזיה דליבא רמאי
דכל חד סבור שהוא הגביה קודם ואי נמי התם קנים כי היכי דלורי.
אבל הכא אפילו איבא ודאי רמאי כגון שזה אומר אני מלאכתיה היום

ואיכא למימר כולה למר ואיכא למימר כולה למר אמר ס' מכוסמין חמ"טל בספק חולקין בלא שבועה הכא דליכא דררא דממונא דאיכא למימר דתרווייהו היא לא כ"ש אפילו תימא סומכוס שבועה זו מדרבנן היא כדרכי יוחנן דא"ר יוחנן א"כ שבועה זו תקנת חכמים היא שלא יהא כל אחד ואחד חולך ותוקף מלייתו של חברו ואומר שלי הוא לימא מתניתין דלא כרבי יוסי דאי כרבי יוסי הא אמר א"כ מה הפסיד רמאי אלא הכל יהא מונח עד שיבא אליהו אלא מאי רבנן כיון דאמרי רבנן השאר יהא מונח עד שיבא אליהו הא נמי כשאר דמי דספיקא היא האי מאי אי אמרת בשלמא רבנן התם דודאי האי מנה דחד מינייהו הוא אמרי רבנן יהא מונח עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דתרווייהו הוא אמרי רבנן פלגי בשבועה אלא אי אמרת ד' יוסי היא השתא ומה התם כדודאי איכא מנה למר ואיכא מנה למר אמר ר' יוסי יהא מונח עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דחד מינייהו הוא לא כ"ש אפילו תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי הכא מי יימר דאיכא רמאי אימא תרווייהו כהדי הדדי אנכחות אי נמי התם קנים ליה ר' יוסי לרמאי כי היכי דלודי הכא מאי פסידא אית ליה דלודי תינח מציאה מקח וממכר מאי איל"מ * אלא מחזורתא בדרשנן מעיקרא בין לרבנן ובין לר' יוסי התם נבי חנוני על פנקסו דקתני זה נשבע ונוטל וזה נשבע ונוטל מ"ש דלא אמרינן נפקיה לממונא מבעל הבית ויהא מונח עד שיבא אליהו דהא דודאי איכא רמאי אמרי התם היינו מעמא דא"ל חנוני לבעה"ב אנא שליחותא דידך קא עבדינא מאי אית לי נבי שכיר אף על גב דקא משתבע לי לא מהימן לי בשבועה את האמנותיה דלא אמרת לי בסהריי הב ליה לשכיר נמי אמר ליה לבעל הבית אנא עכדי עבדינא נכך מאי אית לי נבי חנוני א"כ דמשתבע לי לא מהימן לי הלכך תרווייהו משתבעי ושקלי מבעה"ב: ד' חני ר' חייא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידים אותו שיש לו חמשים ונחת לו חמשים וזה וישבע על השאר

וזה אומר אני מלאכתה אתומול מודה
דיחוקו ולא אמרין כך מונה עד
שיבא אליהו דבשבי סך לא פסדו
דהא איתו מספיד כלום :

אמרתא מסוורתא כדשנין משקרא .
נוכל לומר ז' דהדר ביה ולא
סני בעטתא דמפיד הרמאי לבד ולא
קנים ר' ויסי יהא היבא דליבא ודאי
רמאי וזית ליה פסידא אבל היבא
דליבא רמאי וליבא פסידא לא יקנוס
כדמשמע 'מאן דליב' מה הפסיד
הרמאי מיהא לטון אלא משמע דהדר
לגמור וכן פסידא דפרדק ביה לרבנן
בין לרבי ויסי ימנא יהא מונה אע"פ
דחתם לית ליה פסידא רמאי :

בְּרִי חנוני נמי יהא מונח . לר"ע
דלמך (בימות דף קיח:) בלקח
מחמשה ואינו יודע מחינה מהם ללך
נותן לכל אחד ואחד לא סריך אחי
נותן לכל אחד ואחד יהא מונח דהתם
הוא לי למדכר ויהיו דאפסיד אפסיה:
וְלֵאמֹר אמרת לי הב ליה בסהי:
תינה ליהניא ליה בסהי בתיקוני
שדתיך ולא לשוותי אט"ג דלא אמר
ליה הב ליה בסהי היה לו מעניו
להסתי על לב כדאמרינן צ"י הכותב
(כתובות ע"פ כ"ה) גבי אבימי דהוי
מסקי ביה זווי ב"י חזו"ל ושדרינהו
בז"ח (רבא) ופרעיהו ואמר ליה הב
לי שטרא ואמר לי הכן שטראי נינהו
ומסיק התם דלא שאל א"ל שקול שטרא
ובב להו זווי א"ל שאל הב זווי ושקול
שטרא מחייב השליח משום דלמך ליה
בתיקוני שדתיך ולא לשוותי וי"ל דהתם
כיון דהוביר לקחת השער כחילו חומר
עשה בזהו ענין שיבא השער לידך
אלב כהא לא אמרינן עדים כלל:
בְּפִנֵּי מה לא חזרה תורה כ"ו . פי'
יהא נלחו בזווי דל"י בציפור

הכל או נילף מהבא דלא נירמא מנו
 בעלמא ומשי דלוי זה מנו דלוי אדם
 מעיו פניו לכפור הכל הואיל והצדור
 מציר בשקור אבל במקום שכול לשון
 כגון צבנו ואמר ממה לאבידי
 והאכלתיו פרס נאמן צבמו דאי צבי
 שפר הכל כדליתא ב"פ דרבותות (דף
 י"ח ע"ב) וצ"פ שבוטע הדיינים (שבוטע
 וז"ל מ"ב) וא"ת כופר הכל מנל דפטור
 ואין לומר מטעם חוקה דלוי אדם מעיו
 דהא אפי' במקום שכול לשון פטור
 כגון צבנו ואפילו מזה מקאת פטור
 ההם מנו דאי צבי כפר הכל ואין
 לומר דלפי' מדאקטרין למכתב שעד
 אחד מהיוצב שבוטע ואז כופר הכל חייב
 חייב נפקא ירינה מעד אחד הכל הכי
 מציר דהא אקטרין במקום שכול אינו
 תובע כלום ואקטרי יודע והעד משיד שהוא
 גבב או שאביו הלה לו ו"ל מ דמכי הוא
 והא משמע דגזירת הכתוב הוא
 דדוקא מזה מקל העטנה חייב
 ולא כופר הכל :

בבע מאי שלא תהא חודאת
 מנא שבועה עליה כדרכה
 קה אין אדם מעיו פניו
 דאין אדם מעיו פניו
 יהא

[illegible]

מסור:
הש"ס

[לקמן ה']
 לקמן לו.
 [שבוטו מה].
 [עין חוס'
 לקמן ה' דם
 חייה] ה עי'
 וסבטו שבוטו'
 ד' ר' אהרן
 כחכות יח
 עין נא : ב"ק
 שבוטו'
 ג: [לקמן ה':]
 דלא
 דר
 מרי
 כל כנ'
 חמא
 לקמן ה.
 "ה' הירובת
 בחוס' ב"ק
 ד' עורב

ליון הש"ס

מִרְאָה חֲלֹה
וּמִוֹרֶתָהּ
יָמִית הֵא תֹסֵ'
סֵל וּלְחֹזֵי וְכוּ'
וּמִיֹּד
לְשִׁנֵּי
יִתָּא קֶזֶן
שִׁינִיִּים אֶ"כ
סִכְרֵס
דֵּשׁ י כ ו
עֵקֶד דְּלִמָּה
מִיִּירִי
קֶס וְזִי מַחֲד
תֵּא קֶזֶן
וְשִׁינִיִּים וְשִׁי
סֵעֲמֵא
יִי דְלִמָּה

ה' עין משפט

1970 10 7

הוא דלמך רב נהמן. תימה הוא הכה נמי משהתחיל וי"ל חזק מחמת
מחיצת שבעות הסיפת אפי' היכא שמוכרו ואמר זה החסן שכוה
יבדך עלי הוא דלך שייך איסתמוטיו וכן פי' רב האי גאון וזמן שמשכניו שבעות
הסיפת אהרשפות אפי' דלך שייך בזה איסתמוטיו והנה דלך שמוכר דלויני

פֿרשטערען אהרן. לשמח חסד פֿשוט
 ענגסט: שלא שלחתי בה יד. לעשות
 פֿלאכטיג דאס טאג בה יד הוי גולץ עליה
 פֿאסטייט בלונטערס ואפֿילו נאנטע ברוטערס
 פֿיר קיינא יודיד: סאגניטאגבי שבעה
 פֿאגטע ברוטני מיט דערס דאממוט סאג
 ברוטערס וואס וואסער בה חסד נמי
 אשכנעסא: אבוי אמר. ספֿמא דמתני'
 ללא כדרי וסאג דאס חסד לן אסאך
 אסאך בעלות חסדו חסד כס לן חסד
 פֿאגטע אלס חסידיק סאג משה יסא יד
 פֿו טען על הוואסער כו שבעה ויכסור פֿו
 אהרן ערפֿהן בעלויט ובעט פֿו לם דרני
 פֿאגטע ופֿאגט פֿו של דאס אפי' גלוינט דעל
 חסדיה שבעד לם: אי חסי'. אסאג רמו
 פֿאגטע בעטע כיון דאס ללא הוי עליה ללא
 פֿו חסד פֿו: שגקלא בלא שבעיה.
 פֿאגטע מוה טאג: ורא פֿרשי סאפֿק
 פֿאגטע. אלס דאס דאממוט פֿרשי וסאג
 דלא פֿרשי חסד נמי אשכנעסא: תקפא
 אהרן. האליאט מיד חסדו ברוקס אהרי
 פֿאגט כיון קודס סאכעס: ויפֿאגט ברוטות
 ידו של אהרן מהם. ויפֿאגט (לגדל) לטי
 גיד מתחת יד האהרן סאג לבדו אהרן בה
 ללא חסדו: פֿראיה. פֿרשי: ברוקתני.
 אהרן לבדו אהרן בה וסא: אלא חסי'.
 אדאקאמין דחסיק אשכנעס מוה: אפֿילו
 פֿאגטערס כו'. סאגט וואלינט דאממוט
 דערקל בעלויק וסא מוהרן אפי' שבעה
 פֿאגטערן לאסמוש' דכנס'ג מוהי סאממוט
 פֿרשי בעבעט ללא שקל דאס ללא ממון
 פֿאגטע כספֿ פֿאג: דערבא לאו אהרן
 דאס וואס שד שטעט לפֿאדן וסא דמי לנאמא
 פֿאגטע בלדא (כ"ק דף מו): וראת'ל.
 פֿאגטע לפֿאט דאממוט אהרן מידו
 וסאג: דקרישה. בלא תקפא: אינה
 פֿאגטע. דלא אלס קרישה מתקפא:
 דלא לא תקפא. וואן ידו להקרישה:
 ממוט

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל וְיִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל
 מִרִּבְּבוֹת שְׁבָתוֹת יִתֵּן אֶלָּא מִסּוֹס וְאִשְׁתִּי
 דָּקָא פִּרְדָּא אֲדַרְבֵּה אִין אֲדָם מִפּוֹ וּמִשְׁתִּי
 דְּמִשְׁתִּימִים וְיֵל כִּיּוֹן דְּשִׁאֲרִיט בְּעִין
 מִשְׁתִּימִי אֲף בִּשְׁהוֹר בְּעִין לֹא פִּלּוּר רִנְקוֹן אִי
 נִיּוּ אֲקֻדְשָׁא דִּר' מִיּוֹס סִמְדִּי : דִּרְבִּי ר' י
 חִיָּה . הִקְשָׁה דִּשְׁי' אֲמַרְיָן לֹא מִיּוֹת מִתְּנִי
 דְּכַבּוּתוֹ וְיֵל כִּיּוֹן : חִיָּה שְׂמַח רִבּוֹ
 דְּמִדּוּכָה הִסֵּס (ד' מוֹ) : שְׁמִי בְּרַחֲמֵי שְׁמֵא
 שְׁלַחְתִּי בֵּה דִּי . פִּירְשִׁי דֹּאס שְׁמֵא בֵּה יֵד
 אֲפִילוּ נֶאֱלָמָה חִיָּיב וְאִשְׁט' דְּמִשְׁתִּימִי
 פִּסּוֹר דְּקִדְּתִי בְּהַמְּפָקֵד (לִקְטָן ד' ל' ז')
 מִ"מ שְׁמֵא נֶאֱלָמָה קוֹדֵם שְׁהַחֲוִירָה אֲבָל
 קִשָּׁה מִשְׁלֵחִי אֲוֹמוּנִי (לִקְטָן ד' פ' סג.)
 דְּקִשְׁמֵר וְשִׁבְרֵי בֵּה נֶאֱמַר דִּי אִין רוּחָה רֵף
 רוּחָה יִבְיָא רִחִיב וְיִפְסֵר וְהָא שְׁמֵא שְׁמֵא
 בֵּה יֵד וְיֵל שִׁיפֵר מִשְׁבּוּעָה שְׁלֹאֲנָה אֲף
 יִבְעֵשׂ שְׁמֵא שְׁמֵא בֵּה דִי אִין נִימֵי שְׁמֵא שְׁלַחְתִּי
 בֵּה יֵד אִינוּ נִבְעֵשׂ אֲלֵא פִּי' גִּלְבּוּל שְׁבּוּעָה
 שְׁמֵא שְׁפִתִּי בֵּה וְכִסְפִּי רוּחָה שְׁבּוּעָה
 פִּסּוֹר לְגַמְרִי וְרִשְׁתִּי פִּרְשֵׁי אֲפִי' גִּלְבּוּל
 לֹא יִשְׁבֵּעַ הִיכָא שְׁמֵא מִתָּה כְּפִינֵנוּ דְּלִין
 מְגַלְלִין אֲלֵא דְּבִרְבִּי הַדּוּמָה לְמַעַל יֵל
 שְׁמֵא כִּי יֵד דְּדוּקָא בְּשִׁמְשִׁין שְׁחֵלְקֵי
 וְנִתְחַיֵּב שְׁבּוּעָה מִמָּקוֹם אֲחֵר מְגַלְלִין
 מִשּׁוּם דְּמִדּוּרִי הִיִּתְרָא נִבְשֵׁינָה אִין שְׁלַחְתִּי
 בֵּה אֲפִילוּ וְנִסֵּי אִין יִתּוּב בֵּה אֲפִילוּ אֲבָל
 בֵּה דִּי מִפְּסֵי רִשְׁתִּי שְׁמֵא אֲכַלֵּם דְּלִינֵנוּ כִּלְכֵּל
 שְׁבּוּעָה שְׁמֵא פִּשְׁעַ בֵּה וְשִׁאֲרֵנוּ בְּרִשּׁוֹת :
סִפְקָא מִלּוּה יִבָּא יֵם לוּ עֵלִיו . וְהִיאִי
 דְּמִשְׁתִּימִי אֲוֹמוּנִי : שְׁבּוּעָה
 וְדִשְׁתִּימֵס נִבְשֵׁינֵנוּ וְנִתְחַיֵּב נִימֵי חִיָּיבִין שְׁמֵא
 מִלּוּה יִבָּא יֵם לוּ עֵלִיו וְלִכְךָ אִין לְפִסְרוֹ
 בֵּה אֲפִילוּ וְנִסֵּי אִין יִתּוּב בֵּה אֲפִילוּ אֲבָל
 גִּלְבּוּל וְדִי וְכּוֹפֵר בְּרִשְׁתִּי אִין לְהִכְסִי
 מִטַּעַם שְׁמֵא סִפְקָא מִלּוּה יִבָּא יֵם לוּ עֵלִיו :
מִבּוֹן אֲפִסְרָא בְּחֻזְרָה . אִם לֹא יִזְכּוּר
 יִחְזוּר וְלֹא יִעֲבֹכֵי מִסְּפָק אֲבָל
 אִין לְפִרְשֵׁי אִין יִזְכּוּר שְׁאִינוּ חִיָּיב לִי יִחְזוּר
 אֲבָל אִם לֹא יִזְכּוּר יִעֲבֹכֵי אִפְשִׁי' שִׁירֵשׁ
 שְׁמֵא יִזְכּוּר מִדִּר' דִּלְכָּס מִסְּפָק שְׁבּוּעָה לֹא
 יִפְרֹשׁ : אֲגַבְרֵת לִיָּה בִּלְלָא סִפְדִּי . וְאִינוּ
 נֶאֱמַר בְּמִיּוֹן דְּלִי כִּי אֲמֵר תִּקְשָׁה מִעֲנִי
 דְּלִינֵנוּ מִתְּקַסֵּס פְּדִיס הָא :
הַקְדִּישָׁה בִּלְלָא תִּקְשָׁה מִסֵּס . וְתִיּוּרִי
 נִימֵי כִּנּוֹן שְׁמֵא כְּשִׁשָּׁה
 שְׁהִקְדִּישָׁה לְכַסְפָּא כְּשִׁשָּׁהלָה אֲפִסְרָא לִחֻח
 וְנִתְחַיֵּב לִיָּה כִּיּוֹן דְּאֲמַרְתִּי לְגִבּוֹה כִּי הָאֵם

הקדמה
 ח ר' חיים ב"ר דוד ב"ר חיים ב"ר דוד

שנים אחדות

פרק ראשון

הנה מז'עז

עין פנים
יד

שלא מאי אית לך לסיכור. למה לא חייבום לשער ממה נפשך: עשירי
הוא. הוצרך הכותב לשער ולא הצריך לשער את הספק וכל עשירי שבכאן
ספקן חסר. ולא הפסדו בחמישי שוב אין הפעירי קרוי עשירי אלא חשיבי
הפעירי חזות המנין: מאי ספיקות. דלמחרן לעיל הספיקות נכנסין אדיר

אלא מאי אית לך למימר * עשירי דחא אמר רחמנא ולא עשירי ספק ה' עשירי דחא אמר רחמנא ולא עשירי ספק איל רב אחא מדפתי לרבינא מאי ספקות אילימא ספק בכורות (ויקרא כו) יהיה קדש אמר רחמנא ולא שכבר קדוש אלא ספק פדיון פטר חמור וכדרב נחמן: נאיד נחמן אמר רבה בר אבוחא ישראל שיש לו עשרה ספק פטרי חמור בתוך ביתו מפרש עליהן עשרה שנין ומעשרן והן שלו מאי הוי עלה דמסותא תיש דאיר חייא בר אבין הוה עובדא בירב חסדא ורב חסדא בי רב הונא ופשוט מהא דאמר בר נחמן לכו ממון שאין יכול להוציאו בדיינין וקדשו אינו קדושה יכול להוציא בדיינין קדשו קדוש אע"נ דלא אפקיה והאיר יוהנן בגול ולא נתייאשו בה על שניהם אינם יכולין להקדישו זה לפי שאינה שלו זה לפי שאינה ברשותי סברת במסותא ממלשילין עסקינן * במסותא מקרקעי עסקינן דכי יכול להוציאה בדיינין ברשותיה קיימא תניב תחליפא בר מערבא קמיה דר' אבהו וישיג אדוקים במלית זה נוטל עד מקום שידו מגעת וזה נוטל עד מקום שידו מגעת והישאר חולקין בשה מחוי ליה רבי אבהו יוב שבועה אלא מתניתין דקתני דפלגי בהדיד ולא קתניו זה נוטל עד מקום שידו מגעת היכי משכחת לה אמר רב פפא ודתיפס' בכרכשתא אמר רב משרשיא ש"מ האי מודרא כיון דתפיס ביה שלש על שלש

ת' אצטרך קרא למשפ' ספיא' י' כדפרי'
צטרך:) מפרש מליב' י' שין. תמה
אמר' דזה אחר פוסק כמה פקדי מנורים
קמ'ל' מנרי' היא הפסקות דבנים לדי
להתפטר ותו כיון דלמחר מעשרן מה צריך
להשמיטם דכן שפיתא כיון דמעשרן
דכן לו דלמחר היו של פקד' לא היה מעשרן
דכוו' להו בלקוח דתנן (שם נ"ה) בלקוח
והניתן לו במתנה פטור ואי קמ'ל' דאע"ג
דמעשרן עדיין הם שלו פשיטא דמעשר
במה של פטלים הוא:) מנרי' ר' אבהו
והאמר בשבועה (ש"ו) נראה דלא גרסינן
והאמר דלף במה (ש"ז) נראה שישב כיון
דנתקנה בשבוע' שלא יבא אדם הולך ותורק
מקסם זה ישב חף במה שהוא תופס ומ"מ
שפיר מוכח בסמוך דבקיין מאי דתפס
כמאן דפסיק מי כיון דבכא לאחר שבועה
טול כל מה שהוא תופס אפי' יותר
ממאנה האטופה היא בשביל הטענה
ומפי' התקנה:) פתח יטל בלקוח. ר' עשה
דאם היתה ידה פתוחה בשעת שנתן גז
לידה ובשאלה המשימה בידו וקפלה ידה
בחוץ שאם מושך המשימה לא יוכל להביאו
אלו שאינם מגורשת שרי בשעת בידה
קודם שפלה ידה היה יכול להביאו אליו
והקפלה לא עשה אלא הלה היא וזה כפלי
גידן מעל גז קרקע דלמינ' מגורשת כל
קדינן ביה ונתן בידה והא' דקאמר אם
אינו יכול להביאו אליו דמגורשת כגון
שהיתה ידה קפולה וזהו תחב בידה כל כך
בחוץ שאם ימשוך המשימה ה' יביא אצד
אליו ור"ת ל' (כמי) פירש אם הגם כך
כל כך שאם רוצה למשוך הגם אליו
נתנה המשימה מגורשת ומימרי בידה
פתוחה ולא קפלה ולא פתחה שום דבר :

מ' וקני ומאי שנא מדרב חסדא
אם יכול לנתקו ולהביאו אצלו
תבעינו וליכא הכאנתינה בעינן
בת חולקין פשיטא לא צריכא
וכא דמיקרב לגבי דחד מהו
ת דפלגת הכי פלוג הכי: תיר
גפלא ממני ומצאתיו ולזה אמר
ודברי רבי רשב"ג אומר יחלקו
יהוה בחזקתו אמר מדיתיקיים
יהי מתני' שנים או חזוין כר אמר
קו כי פלוגי בשאני מקיים רבי
מקיים ליה פליג ואי לא מקיים
מאן קא משוי ליה להאי שמדא
ל סבר מדה בשמר שכתבו
גפלא ליד דיין ולא וציאו עולמית

...

ר בחותמיו לא נמגבי מלוה כולו קאמר אלא
המלוה לקיימו בחותמיו ואפי' השקט בידו
יע אכל משהשקט מוחק על פי עדיו אין
ספק משלח אין הלוה נאמן באמירתו
בשטל המלוה נאמן הלוה לומר פרעתי :

מח

א. ב. ג. ד. ה. ו. ז. ח. ט. י. יא. יב. יג. יד. טו. טז. יז. יח. יט. כ. כא. כב. כג. כד. כה. כו. כז. כח. כט. ל. לא. לב. לג. לד. לה. לו. לז. לח. לט. מ. מא. מב. מג. מד. מה. מו. מז. מח. מט. נ. נא. נב. נג. נד. נה. נו. נז. נח. נט. ס. סא. סב. סג. סד. סה. סו. סז. סח. סט. ע. עא. עב. עג. עד. עה. עו. עז. עח. עט. פ. פא. פב. פג. פד. פה. פו. פז. פח.פט. צ. צא. צב. צג. צד. צה. צו. צז. צח. צט. ק. קא. קב. קג. קד. קה. קו. קז. קח. קט. קכ. קכא. קכב. קכג. קכד. קכה. קכו. קכז. קכח. קכט. קל. קלא. קלב. קלג. קלד. קלה. קלו. קלז. קלח. קלט. קס. קסא. קסב. קסג. קסד. קסה. קסו. קסז. קסח. קסט. קפ. קפא. קפב. קפג. קפד. קפה. קפו. קפז. קפח. קפט. קצ. קצא. קצב. קצג. קצד. קצה. קצו. קצז. קצח. קצט. ר. רא. רב. רג. רד. רה. רו. רז. רח. רט. רכ. רכא. רכב. רכג. רכד. רכה. רכו. רכז. רכח. רכט. רל. רלא. רלב. רלג. רלד. רלה. רלו. רלז. רלח. רלט. רס. רסא. רסב. רסג. רסד. רסה. רסו. רסז. רסח. רסט. רפ. רפא. רפב. רפג. רפד. רפה. רפו. רפז. רפח. רפט. רצ. רצא. רצב. רצג. רצד. רצה. רצו. רצז. רצח. רצט. ש. שא. שב. שג. שד. שה. שו. שז. שח. שט. שכ. שכא. שכב. שכג. שכד. שכה. שכו. שכז. שכח. שכט. של. שלא. שלב. שלג. שלד. שלה. שלו. שלז. שלח. שלט. שס. שסא. שסב. שסג. שסד. שסה. שסו. שסז. שסח. שסט. שפ. שפא. שפב. שפג. שפד. שפה. שפו. שפז. שפח. שפט. שצ. שצא. שצב. שצג. שצד. שצה. שצו. שצז. שצח. שצט. ת. תא. תב. תג. תד. תה. תו. תז. תח. תט. תכ. תכא. תכב. תכג. תכד. תכה. תכו. תכז. תכח. תכט. תל. תלא. תלב. תלג. תלד. תלה. תלו. תלז. תלח. תלט. תס. תסא. תסב. תסג. תסד. תסה. תסו. תסז. תסח. תסט. תפ. תפא. תפב. תפג. תפד. תפה. תפו. תפז. תפח. תפט. תצ. תצא. תצב. תצג. תצד. תצה. תצו. תצז. תצח. תצט. צ. צא. צב. צג. צד. צה. צו. צז. צח. צט. ק. קא. קב. קג. קד. קה. קו. קז. קח. קט. קכ. קכא. קכב. קכג. קכד. קכה. קכו. קכז. קכח. קכט. קל. קלא. קלב. קלג. קלד. קלה. קלו. קלז. קלח. קלט. קס. קסא. קסב. קסג. קסד. קסה. קסו. קסז. קסח. קסט. קפ. קפא. קפב. קפג. קפד. קפה. קפו. קפז. קפח. קפט. קצ. קצא. קצב. קצג. קצד. קצה. קצו. קצז. קצח. קצט. ר. רא. רב. רג. רד. רה. רו. רז. רח. רט. רכ. רכא. רכב. רכג. רכד. רכה. רכו. רכז. רכח. רכט. רל. רלא. רלב. רלג. רלד. רלה. רלו. רלז. רלח. רלט. רס. רסא. רסב. רסג. רסד. רסה. רסו. רסז. רסח. רסט. רפ. רפא. רפב. רפג. רפד. רפה. רפו. רפז. רפח. רפט. רצ. רצא. רצב. רצג. רצד. רצה. רצו. רצז. רצח. רצט. ש. שא. שב. שג. שד. שה. שו. שז. שח. שט. שכ. שכא. שכב. שכג. שכד. שכה. שכו. שכז. שכח. שכט. של. שלא. שלב. שלג. שלד. שלה. שלו. שלז. שלח. שלט. שס. שסא. שסב. שסג. שסד. שסה. שסו. שסז. שסח. שסט. שפ. שפא. שפב. שפג. שפד. שפה. שפו. שפז. שפח. שפט. שצ. שצא. שצב. שצג. שצד. שצה. שצו. שצז. שצח. שצט. ת. תא. תב. תג. תד. תה. תו. תז. תח. תט. תכ. תכא. תכב. תכג. תכד. תכה. תכו. תכז. תכח. תכט. תל. תלא. תלב. תלג. תלד. תלה. תלו. תלז. תלח. תלט. תס. תסא. תסב. תסג. תסד. תסה. תסו. תסז. תסח. תסט. תפ. תפא. תפב. תפג. תפד. תפה. תפו. תפז. תפח. תפט. תצ. תצא. תצב. תצג. תצד. תצה. תצו. תצז. תצח. תצט.

ה' מהרי א'נו ברשותו דהעב'ל אכל קדש'ע איה' מנולת

י' הוי בקרקע דמנחי ברשותיה דהגגל, וא"כ פכא

אשר יצאנו ממצרים ונעלה אל הרי סיני

18

מחנה וינאבן ב' ימים

ה'תש"ח

דגלנו. ח"כ במסגרתו ונזל בלתי קצין דלף קס ברשותיהם דהגבול ואצו חייב באחריותו ודלף' כב"ק עט ע"א בחמ

הנהגת דברי טעם וליכא קנין יכול להקדים ולומר חסד פרישם בזה.

1945

מנהיג לחודיה מי איכא מאן דאמר לא קנה. אע"ג דל"ש אית ליה כפ"ק דקדושין (דף כה: ושם) דבהמה [בין דקה בין נסה] אינה נקנית אלא בהנבחה *מ"מ פריך מכה סתם מתניתין דהא תנן אחד רכוב ואחד מנהיג כ"ו והא דתנן כפ"ק דקדושין (שם) ה בהמה גסה נקנית

במסירה דברי ר"מ ור"א אף במסירה קאמר וכ"ש במשיכה וכן התסבגמ' דהיכא דמוכר מסירה הוי פ"י אף במסירה ובמקום שמוכר משיכה דוקא ולא מסירה וכללו הכי ג"ל כן התם: **רכוב** הוא דלא קני. ומתני' דאחד רכוב דחי לקמן במנהיג ברגליו: **רכוב** עדיף דתפס כה. *אין לפרש דתפס ברגליו או כמה שיושב עליה דהאי לא מיקרי תפס כה אלא כמה שהאזן תפסו במסירה קרי תפס כה דהא בסמוך נקט דהאי לישנא וז"ל דתפס כה ואזל נמי משע מחמתיה או דלמא מנהיג עדיף דאזל מחמתיה טובא דהי לא מירע' ל"כרכוב אלא משום דתפס כה גרידא א"כ מה פושט בסמוך מיושב דפטור וה"נ דרכוב לא קני והלא לנעין כלאים אינו תלוי כלל בתפס' אלא כחולא מחמתיה ונעין קני אינו תלוי כי אם בתפס כה ולא כחולא מחמתיה: **אין** דלמא מנהיג עדיף כ"ו. תימא דלפסוע ממתי' דמנהיג קונה במק"ל רכוב וחי רכוב חיירי במנהיג ברגליו כ"ש דמנהיג עדיף דלפי' במקום רכוב ומנהיג ברגליו קני כ"ש במק"ל רכוב לחוד וי"ל דמן המשנה אין להוכיח דקני מנהיג במקום רכוב דלפי' לא קני מיקרי מוחזק דכיון דמנהיג לחודיה שלא במקום רכוב קני מקרי מוחזק אפי' במקום רכוב ומ"מ לקמן מוכיח שפיר ממתי' דרכוב לחוד' קני מאחר שקריי מוחזק דהי אפי' לחוד' לא קני כפרא הוא דלפי' מוחזק נמי לא הוי וכן לשל דקאמר חילמא מהא שנים אוחזין דהי אמר טולה אבנהתי' אבל שני' שהגבירה לא קנו התם נמי אע"ג דכמו שהם שניהם תפוסים לא קנו מקרי מוחזק כיון דאם היה מגבירה לחוד' אילו לא היה בחיבור תפוס בזה השני היה קונה לכך איקרי מוחזק אפי' עס חבירו *ומסיפא אין להוכיח דרכוב ומנהיג קנו שניהם זה במקום זה דקתי אס הוי שניהם מודים יתלוקו ואין שניהם מודים שכן קנו אותה ביחד זה ברכיבה וזה בהנהגה אלא שניהם כהנהגה או בקנין אחר: **רכוב** לחודיה לא קני. נראה דרבי יהודה היה מסופק אם

מסורת הש"ס

כלאים פ"ח
ש"א: [במנשה]
שם יותא להנך
ג' תיבות את
דיושב בקרון
ג' (ע"מס"כ)
פיה: ד"ה אחיה
ד' [לעיל ב.]
ש' עיין דה"ה

גליון הש"ס

נ"ב רכוב. עי'
הוי"ט פ"י
משנה ג' דנדרים
ד"ה אביה
וכעלה: ד"ה
שניה וכו' מ"מ
צריך מכת סתם
אמרי. כעין זה
בכתובות דף
ל"ה פ"א וז'
איכא למ"ד
שייבי מיתות
מוגנים חייבים
והתם: שם
שם ד"ה רכוב
וכו' אין לפרש.
עיי' תשובת
הכ"מ דיוטמן
פ"ג: שם ד"ה או וכו' ומסיפא אין להוכיח. קשה לי במה דאמרי' לעיל פ"א אלא מסיפא כיוון שכן מודים כ"ו וז"ל דהא תנן אחד רכוב ואחד מנהיג כ"ו והא דתנן כפ"ק דקדושין (שם) ה בהמה גסה נקנית במסירה דברי ר"מ ור"א אף במסירה קאמר וכ"ש במשיכה וכן התסבגמ' דהיכא דמוכר מסירה הוי פ"י אף במסירה ובמקום שמוכר משיכה דוקא ולא מסירה וכללו הכי ג"ל כן התם: **רכוב** הוא דלא קני. ומתני' דאחד רכוב דחי לקמן במנהיג ברגליו: **רכוב** עדיף דתפס כה. *אין לפרש דתפס ברגליו או כמה שיושב עליה דהאי לא מיקרי תפס כה אלא כמה שהאזן תפסו במסירה קרי תפס כה דהא בסמוך נקט דהאי לישנא וז"ל דתפס כה ואזל נמי משע מחמתיה או דלמא מנהיג עדיף דאזל מחמתיה טובא דהי לא מירע' ל"כרכוב אלא משום דתפס כה גרידא א"כ מה פושט בסמוך מיושב דפטור וה"נ דרכוב לא קני והלא לנעין כלאים אינו תלוי כלל בתפס' אלא כחולא מחמתיה ונעין קני אינו תלוי כי אם בתפס כה ולא כחולא מחמתיה: **אין** דלמא מנהיג עדיף כ"ו. תימא דלפסוע ממתי' דמנהיג קונה במק"ל רכוב וחי רכוב חיירי במנהיג ברגליו כ"ש דמנהיג עדיף דלפי' במקום רכוב ומנהיג ברגליו קני כ"ש במק"ל רכוב לחוד וי"ל דמן המשנה אין להוכיח דקני מנהיג במקום רכוב דלפי' לא קני מיקרי מוחזק דכיון דמנהיג לחודיה שלא במקום רכוב קני מקרי מוחזק אפי' במקום רכוב ומ"מ לקמן מוכיח שפיר ממתי' דרכוב לחוד' קני מאחר שקריי מוחזק דהי אפי' לחוד' לא קני כפרא הוא דלפי' מוחזק נמי לא הוי וכן לשל דקאמר חילמא מהא שנים אוחזין דהי אמר טולה אבנהתי' אבל שני' שהגבירה לא קנו התם נמי אע"ג דכמו שהם שניהם תפוסים לא קנו מקרי מוחזק כיון דאם היה מגבירה לחוד' אילו לא היה בחיבור תפוס בזה השני היה קונה לכך איקרי מוחזק אפי' עס חבירו *ומסיפא אין להוכיח דרכוב ומנהיג קנו שניהם זה במקום זה דקתי אס הוי שניהם מודים יתלוקו ואין שניהם מודים שכן קנו אותה ביחד זה ברכיבה וזה בהנהגה אלא שניהם כהנהגה או בקנין אחר: **רכוב** לחודיה לא קני. נראה דרבי יהודה היה מסופק אם

שמעית מיניה דמר שמואל תרתי *רכוב ומנהיג חד קני וחד לא קני ולא ידענא הי מיניהו היכי דמי אילמא רכוב לחודיה ומנהיג לחודיה מנהיג לחודיה מי איכא מאן דאמר לא קני אלא אי איכא למימר דלא קני רכוב הוא דאיכא למימר אלא רכוב במקום מנהיג איבעי ליה מאי רכוב עדיף דהא תפס כה או דלמא מנהיג עדיף דאזל מחמתיה אמר רב יוסף אמר רי רב יהודה נחזי אנן דתנן *המנהיג סופג את הארבעים והיושב בקרון סופג את הארבעים ר' מאיר פוטר *את היושב בקרון ומדאפיך שמואל ותני וחכמים פוטרין את היושב בקרון שמע מינה רכוב לחודיה לא קני וכל שכן רכוב במקום מנהיג איל אביי לרב יוסף הא זמנן כניאין אמרת לן נחזי אנן ולא אמרת לן משמיה דרב יהודה איל אברא ודכרנן נמי דאמר ליה ר' יפשיט מר רכוב מיושב יושב לא תפס במסירה רכוב תפס במסירה ואמר לירב שמואל דאמר תרתי ויהי מוסירה לא קני איכ' דאמר איל אביי לרב יוסף היכי פשיט מר רכוב מיושב יושב לא תפס במסירה רכוב תפס במסירה איל הכי תנא אידי מוסירה לא קני אתמר נמי אמר רבי חלבו אמר רב הונא *מוסירה מחבירו קנה ג במציאה ובנכסי הגר לא קני מאי לשון מוסירה אמר רבא אידי אסברא לי כאדם המוסר דבר לחבירו בשלמא מחבירו קני דקא מסר ליה חבירה אלא במציאה ובנכסי הגר מאן קא מסר ליה דלוקני מיתיבי *היו שנים רוכבין על גבי בהמה וכו' מני אילימא רבי מאיר השתא יושב קני רכוב מיבעי אלא לאו רבנן ושמע מינה רכוב קני הכא במאי עסקין במנהיג ברגליו אי הכי היינו מנהיג תרי גווי מנהיג מהו דתימא רכוב עדיף דהא מנהיג ותפס כה קמשמע לן תיש *שנים שהיו מושבין בגמל ומנהיגין בחמור או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג

במדה

אותו כו' לזקוק: אי נימא ר"מ. דאמר היושב בקרון סופג את הארבעים ומתני' יחידהא היא ולית הלכתא כוותיה: השתא לר"מ יושב קני. דקאמר היושב בקרון סופג את הארבעים: רכוב מיבעיא. ולמה לי לאשמועין כתרתי: אלא לאו רבנן. ואשמועי' דביושב הוא דפטור אלא רכוב לא ותיובתא לרב יהודה דפטור רכוב מיושב: במנהיג ברגליו. דקנייה במשיכה שבעים כה ברגליו והולכת מחמתו כדרך רוכבי סוסים: היינו מנהיג. והוא ליה למיתני או שהיו שניהם מנהיגים: תרי גווי מנהיג. דאי אשמועין כשני מנהיגים יתלוקו לא היינו יודעים להאי מהו דתימא כו': תמור דרכו בהנהגה וגמל דרכו במשיכה:

במדה

מחמתיה דאי חזקת המנהיג דאי משום דתפס כה מנהיג נמי אולא מחמתיה קני כה מנהיג יס דרכוב ועוד דתפס כה יכסל את חזקת המנהיג קמ"ל ולפי מאי דאוקימנא השתא במנהיג ברגליו אתיא כרכין וכל שכן כרכי מאיר:

קמ"ל ולפי מאי דאוקימנא השתא במנהיג ברגליו אתיא כרכין וכל שכן כרכי מאיר: **מחזק** ש"י כ"ג: שם ד"ה או וכו' ומסיפא אין להוכיח. קשה לי במה דאמרי' לעיל פ"א אלא מסיפא כיוון שכן מודים כ"ו וז"ל דהא תנן אחד רכוב ואחד מנהיג כ"ו והא דתנן כפ"ק דקדושין (שם) ה בהמה גסה נקנית במסירה דברי ר"מ ור"א אף במסירה קאמר וכ"ש במשיכה וכן התסבגמ' דהיכא דמוכר מסירה הוי פ"י אף במסירה ובמקום שמוכר משיכה דוקא ולא מסירה וכללו הכי ג"ל כן התם: **רכוב** הוא דלא קני. ומתני' דאחד רכוב דחי לקמן במנהיג ברגליו: **רכוב** עדיף דתפס כה. *אין לפרש דתפס ברגליו או כמה שיושב עליה דהאי לא מיקרי תפס כה אלא כמה שהאזן תפסו במסירה קרי תפס כה דהא בסמוך נקט דהאי לישנא וז"ל דתפס כה ואזל נמי משע מחמתיה או דלמא מנהיג עדיף דאזל מחמתיה טובא דהי לא מירע' ל"כרכוב אלא משום דתפס כה גרידא א"כ מה פושט בסמוך מיושב דפטור וה"נ דרכוב לא קני והלא לנעין כלאים אינו תלוי כלל בתפס' אלא כחולא מחמתיה ונעין קני אינו תלוי כי אם בתפס כה ולא כחולא מחמתיה: **אין** דלמא מנהיג עדיף כ"ו. תימא דלפסוע ממתי' דמנהיג קונה במק"ל רכוב וחי רכוב חיירי במנהיג ברגליו כ"ש דמנהיג עדיף דלפי' במקום רכוב ומנהיג ברגליו קני כ"ש במק"ל רכוב לחוד וי"ל דמן המשנה אין להוכיח דקני מנהיג במקום רכוב דלפי' לא קני מיקרי מוחזק דכיון דמנהיג לחודיה שלא במקום רכוב קני מקרי מוחזק אפי' במקום רכוב ומ"מ לקמן מוכיח שפיר ממתי' דרכוב לחוד' קני מאחר שקריי מוחזק דהי אפי' לחוד' לא קני כפרא הוא דלפי' מוחזק נמי לא הוי וכן לשל דקאמר חילמא מהא שנים אוחזין דהי אמר טולה אבנהתי' אבל שני' שהגבירה לא קנו התם נמי אע"ג דכמו שהם שניהם תפוסים לא קנו מקרי מוחזק כיון דאם היה מגבירה לחוד' אילו לא היה בחיבור תפוס בזה השני היה קונה לכך איקרי מוחזק אפי' עס חבירו *ומסיפא אין להוכיח דרכוב ומנהיג קנו שניהם זה במקום זה דקתי אס הוי שניהם מודים יתלוקו ואין שניהם מודים שכן קנו אותה ביחד זה ברכיבה וזה בהנהגה אלא שניהם כהנהגה או בקנין אחר: **רכוב** לחודיה לא קני. נראה דרבי יהודה היה מסופק אם

שמעית מיניה דמר שמואל תרתי. שמעתי ממנו שני דברים דין רכוב ודין מנהיג כחד אמר לי קני וכחד אמר לי לא קני ולא ידענא כו': אי נימא רכוב לחודיה. שאין אחר מנהיג עמו ובא אחד מן השוק וחוטפו ממנו כפנינו ומוכשה לקנותה וכן מנהיג ואין רכוב עמו ובא אחד וחוטפו ממנו כפנינו לקנותה וקאמר שמואל כחד מיניהו דלא קני ומאן דחפץ שפיר חפץ ומבעיא ליה לרב יהודה כהי מיניהו: **מנהיג** לחודיה מי איכא למ"ד דלא קני. הא משיכה היא זו ובהמה נקנית במשיכה ומאי תיבעי ליה לרב יהודה חי ודחי אמר שמואל כחד מיניהו דלא קני ברכוב הוא דקאמר דקסבר משיכה בעינן שתעקור יד ורגל כדאמר' בקדושין (כב:). שניהם אלא רכוב במקום מנהיג. שניהם באים לפינו זה רכוב וזה מנהיג זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי אמר שמואל כד קני ומבעיא ליה לרב יהודה היכא דאיתנהו לתרויהו' הי עדיף רכוב עדיף דהא תפס כה ורי אמרי' משיכה קני היכא דליכא רכוב אבל במקום רכוב לא: או דלמא מנהיג עדיף דקאזל מחמתיה והיא הגדולה דקנין: למאן לי לר"מ כו' עד לרבנן לא גרס: נחזי אנן. אית לן למפשט משמעתא דמר שמואל כהי מיניהו אמר: המנהיג. כשור וחמור: פוטר. קסבר לאו מירי עמיד: ומדאפיך שמואל כו'. ש"מ סבירה לשמואל רכוב לאו מירי מעשה עבד ומש' דחידי ורכים הלכ' כרבים אפכה למתני' לאוקמה פטורה כרכין: ה"ג שש מינה ס"ל לשמואל רכוב לחוד' לא קני ולא גרס לרבנן: והא זמנן כניאין אמרת. להא שמעית ונחזי אנן: ולא אמרת לן. אלא משנך למפשט ספיקו דרב יהודה: אברא. אמת הוא אמר לי נחזי אנן וזכור אני שאמרת לי היכי תפסו מר רכוב מיושב בקרון: מוסירה. קביטטר' א"ה: מוסירה אינה קונה. במציאה עד שילכנה ותעקור יד ורגל ואש"ג דממכירה קני כדתנן [קדושין ד' כה:] בהמה גסה נקנית במסירה לגבי מציאה לא קני כדאמרין טעמא לקמן בשמעתין: איכא דאמרי'. רב יוסף משמיה דנשפיה קאמר נחזי אנן קולא אבוי היכי תפסו רכוב כו': אידי. שם הכס: מחבירו. מקה וממכר: בנכסי הגר. שמת ואין לו יורשין וכל הקודם בנכסיו וזה כהן: ומהו לשון מוסירה. שמוסרין אותו כו' לזקוק: אי נימא ר"מ. דאמר היושב בקרון סופג את הארבעים ומתני' יחידהא היא ולית הלכתא כוותיה: השתא לר"מ יושב קני. דקאמר היושב בקרון סופג את הארבעים: רכוב מיבעיא. ולמה לי לאשמועין כתרתי: אלא לאו רבנן. ואשמועי' דביושב הוא דפטור אלא רכוב לא ותיובתא לרב יהודה דפטור רכוב מיושב: במנהיג ברגליו. דקנייה במשיכה שבעים כה ברגליו והולכת מחמתו כדרך רוכבי סוסים: היינו מנהיג. והוא ליה למיתני או שהיו שניהם מנהיגים: תרי גווי מנהיג. דאי אשמועין כשני מנהיגים יתלוקו לא היינו יודעים להאי מהו דתימא כו': תמור דרכו בהנהגה וגמל דרכו במשיכה:

שמעית מיניה דמר שמואל תרתי. שמעתי ממנו שני דברים דין רכוב ודין מנהיג כחד אמר לי קני וכחד אמר לי לא קני ולא ידענא כו': אי נימא רכוב לחודיה. שאין אחר מנהיג עמו ובא אחד מן השוק וחוטפו ממנו כפנינו ומוכשה לקנותה וכן מנהיג ואין רכוב עמו ובא אחד וחוטפו ממנו כפנינו לקנותה וקאמר שמואל כחד מיניהו דלא קני ומאן דחפץ שפיר חפץ ומבעיא ליה לרב יהודה כהי מיניהו: **מנהיג** לחודיה מי איכא למ"ד דלא קני. הא משיכה היא זו ובהמה נקנית במשיכה ומאי תיבעי ליה לרב יהודה חי ודחי אמר שמואל כחד מיניהו דלא קני ברכוב הוא דקאמר דקסבר משיכה בעינן שתעקור יד ורגל כדאמר' בקדושין (כב:). שניהם אלא רכוב במקום מנהיג. שניהם באים לפינו זה רכוב וזה מנהיג זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי אמר שמואל כד קני ומבעיא ליה לרב יהודה היכא דאיתנהו לתרויהו' הי עדיף רכוב עדיף דהא תפס כה ורי אמרי' משיכה קני היכא דליכא רכוב אבל במקום רכוב לא: או דלמא מנהיג עדיף דקאזל מחמתיה והיא הגדולה דקנין: למאן לי לר"מ כו' עד לרבנן לא גרס: נחזי אנן. אית לן למפשט משמעתא דמר שמואל כהי מיניהו אמר: המנהיג. כשור וחמור: פוטר. קסבר לאו מירי עמיד: ומדאפיך שמואל כו'. ש"מ סבירה לשמואל רכוב לאו מירי מעשה עבד ומש' דחידי ורכים הלכ' כרבים אפכה למתני' לאוקמה פטורה כרכין: ה"ג שש מינה ס"ל לשמואל רכוב לחוד' לא קני ולא גרס לרבנן: והא זמנן כניאין אמרת. להא שמעית ונחזי אנן: ולא אמרת לן. אלא משנך למפשט ספיקו דרב יהודה: אברא. אמת הוא אמר לי נחזי אנן וזכור אני שאמרת לי היכי תפסו מר רכוב מיושב בקרון: מוסירה. קביטטר' א"ה: מוסירה אינה קונה. במציאה עד שילכנה ותעקור יד ורגל ואש"ג דממכירה קני כדתנן [קדושין ד' כה:] בהמה גסה נקנית במסירה לגבי מציאה לא קני כדאמרין טעמא לקמן בשמעתין: איכא דאמרי'. רב יוסף משמיה דנשפיה קאמר נחזי אנן קולא אבוי היכי תפסו רכוב כו': אידי. שם הכס: מחבירו. מקה וממכר: בנכסי הגר. שמת ואין לו יורשין וכל הקודם בנכסיו וזה כהן: ומהו לשון מוסירה. שמוסרין אותו כו' לזקוק: אי נימא ר"מ. דאמר היושב בקרון סופג את הארבעים ומתני' יחידהא היא ולית הלכתא כוותיה: השתא לר"מ יושב קני. דקאמר היושב בקרון סופג את הארבעים: רכוב מיבעיא. ולמה לי לאשמועין כתרתי: אלא לאו רבנן. ואשמועי' דביושב הוא דפטור אלא רכוב לא ותיובתא לרב יהודה דפטור רכוב מיושב: במנהיג ברגליו. דקנייה במשיכה שבעים כה ברגליו והולכת מחמתו כדרך רוכבי סוסים: היינו מנהיג. והוא ליה למיתני או שהיו שניהם מנהיגים: תרי גווי מנהיג. דאי אשמועין כשני מנהיגים יתלוקו לא היינו יודעים להאי מהו דתימא כו': תמור דרכו בהנהגה וגמל דרכו במשיכה:

שמעתי ממנו שני דברים דין רכוב ודין מנהיג כחד אמר לי קני וכחד אמר לי לא קני ולא ידענא כו': אי נימא רכוב לחודיה. שאין אחר מנהיג עמו ובא אחד מן השוק וחוטפו ממנו כפנינו ומוכשה לקנותה וכן מנהיג ואין רכוב עמו ובא אחד וחוטפו ממנו כפנינו לקנותה וקאמר שמואל כחד מיניהו דלא קני ומאן דחפץ שפיר חפץ ומבעיא ליה לרב יהודה כהי מיניהו: **מנהיג** לחודיה מי איכא למ"ד דלא קני. הא משיכה היא זו ובהמה נקנית במשיכה ומאי תיבעי ליה לרב יהודה חי ודחי אמר שמואל כחד מיניהו דלא קני ברכוב הוא דקאמר דקסבר משיכה בעינן שתעקור יד ורגל כדאמר' בקדושין (כב:). שניהם אלא רכוב במקום מנהיג. שניהם באים לפינו זה רכוב וזה מנהיג זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי אמר שמואל כד קני ומבעיא ליה לרב יהודה היכא דאיתנהו לתרויהו' הי עדיף רכוב עדיף דהא תפס כה ורי אמרי' משיכה קני היכא דליכא רכוב אבל במקום רכוב לא: או דלמא מנהיג עדיף דקאזל מחמתיה והיא הגדולה דקנין: למאן לי לר"מ כו' עד לרבנן לא גרס: נחזי אנן. אית לן למפשט משמעתא דמר שמואל כהי מיניהו אמר: המנהיג. כשור וחמור: פוטר. קסבר לאו מירי עמיד: ומדאפיך שמואל כו'. ש"מ סבירה לשמואל רכוב לאו מירי מעשה עבד ומש' דחידי ורכים הלכ' כרבים אפכה למתני' לאוקמה פטורה כרכין: ה"ג שש מינה ס"ל לשמואל רכוב לחוד' לא קני ולא גרס לרבנן: והא זמנן כניאין אמרת. להא שמעית ונחזי אנן: ולא אמרת לן. אלא משנך למפשט ספיקו דרב יהודה: אברא. אמת הוא אמר לי נחזי אנן וזכור אני שאמרת לי היכי תפסו מר רכוב מיושב בקרון: מוסירה. קביטטר' א"ה: מוסירה אינה קונה. במציאה עד שילכנה ותעקור יד ורגל ואש"ג דממכירה קני כדתנן [קדושין ד' כה:] בהמה גסה נקנית במסירה לגבי מציאה לא קני כדאמרין טעמא לקמן בשמעתין: איכא דאמרי'. רב יוסף משמיה דנשפיה קאמר נחזי אנן קולא אבוי היכי תפסו רכוב כו': אידי. שם הכס: מחבירו. מקה וממכר: בנכסי הגר. שמת ואין לו יורשין וכל הקודם בנכסיו וזה כהן: ומהו לשון מוסירה. שמוסרין אותו כו' לזקוק: אי נימא ר"מ. דאמר היושב בקרון סופג את הארבעים ומתני' יחידהא היא ולית הלכתא כוותיה: השתא לר"מ יושב קני. דקאמר היושב בקרון סופג את הארבעים: רכוב מיבעיא. ולמה לי לאשמועין כתרתי: אלא לאו רבנן. ואשמועי' דביושב הוא דפטור אלא רכוב לא ותיובתא לרב יהודה דפטור רכוב מיושב: במנהיג ברגליו. דקנייה במשיכה שבעים כה ברגליו והולכת מחמתו כדרך רוכבי סוסים: היינו מנהיג. והוא ליה למיתני או שהיו שניהם מנהיגים: תרי גווי מנהיג. דאי אשמועין כשני מנהיגים יתלוקו לא היינו יודעים להאי מהו דתימא כו': תמור דרכו בהנהגה וגמל דרכו במשיכה:

שנים אוחזין

פרק ראשון

בבא מציעא

עין משפט

מודשך

במדרש. לקמיה מפרש למסוסי מאי: אי הכי. דלתנא קמא איפכא קני אמאי קתני משיכה בגמל והנהגה בחמור ליערביניהו וכו' משכין ומנהיגין: איכא חד צד דלא קני. להכי לא מצי למתני בתרוייהו משיכה והנהגה ותנא הכי מושכין בגמל ומנהיגין בחמור או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג כחמד מן אותו מדרש נשיטס: במדרה הזאת. קס"ד במשיכה או שהנהגה בין בגמל בין בחמור: אחד תפוס במוסירה. ואינו מנהיג: ש"ס רכוב קני. שלא במקום מנהיג: אין דלא שלל במקום מנהיג קני כוליה במקום מנהיג פלגי: נקני נמי רכוב במוסירה. שפירא החמור שהוא תפוס בחמור ובחמור דמי: בשלמא רכוב. מצינא למימר דקנה בהנהגה חבירו שהנהגה ראשונה הנימן הקרקע דקא מנהיג לה בן דעת: אלא תפוס במוסירה במאי קני. פלגא והלא ראשה השני מונח במקומו והנהגת הפקר לא קניא עד דקרקע נפליה: האי מאי. דקא חמרת בהנהגה תפוס במוסירה לא הויה הנהגה לדירה והוא הנהגה לא להיניח אפילו אם הימני לומר כו' ובית פגיה. קיבלי' בלע"ז¹ מה שפירא החמור ובחמור דמי: מה שתפוס בידו. דמה שחוק ידו קני מנהיג לנמרי: לא זה ולא זה. והבא לתפוס יחסוף: בדרקתני. זה קנה חמור זה קנה מוסירה אפי' בית פניה של חמור: הראיל ויכול. תפוס במוסירה למשכו בכה וינתק מראש החמור ויביאנו אלנו דסודאלי וראש החמור גבוה טח להביא אלנו בתפוסה אחת: ברותא ודא. דלע"ז יכול לנתק לאו הנהגה היא: חציה על גב העמוד. דכיון דמקום גבוה הוא האוחז בראש השני נוח לו לנתק ולהביא אלנו דלא מחסר הנהגה: הכי נמי דקמא קני. דמאי אנהגה קניא כולה משום דיכול לנתק אס כן יש חילוק בשנים שהנהיגו מציאה זה מכאן וזה מכאן בין מקום גבוה למקום נמוך דהיכא דשני ראשיה מונחים בדרקע אין הנהגה של ראשון קונה כולה שאין יכול לנתק ולהביא אלנו מתוך שהוא חרוך ומונח בדרקע כל מה שהוא נותקו ומשכו אחריו נגרר הוא על גבי דרקע והיכא דאחד מראשיה גבוה כגון בראש החמור או על גבי עמוד המנהיג תחלה ראש שעל גבי דרקע קונה כולה ואין לא אשכחן מנא דמפלגי: רכוב בשדה. בהמה של מציאה קונה אצל לא בעיר וטעמא מפרש לקמיה ומנהיג אף בעיר קנה וכ"ס בשדה שמע מנהיג רכוב לחודיה קני ט': אין דרכן. משום גניעותא: ואי

במדה זאת קנו ר' יהודה אומר לעולם לא קנה עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור קתני מיהת או שהיה אחד מושך ואי מנהיג מושך ומנהיג אין אבל רכוב לא הוא הדין דאפילו רכוב והוא דקתני מושך ומנהיג לאפוקי מדר' יהודה דאמר עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור קמשמע לן דאפילו איפכא נמי קני אי הכי ליערביניהו וליתניניהו שנים שהיו מושכין ומנהיגין בין בגמל בין בחמור איכא חד צד דלא קני איכא דאמרי משיכה בחמור ואיכא דאמרי הנהגה בגמל ואית דמתיב מסיפא במדה זו קנה במדה זו למעוסי מאי לאו למעוסי רכוב לא למעוסי איפכא אי הכי היינו ר' יהודה איכא בינייהו צד אחד דלא קנה אית דאמרי משיכה בחמור ואיכא דאמרי הנהגה בגמל תישא אחד רכוב חמור ואחד תפוס במוסירה זה קנה חמור וזה קנה מוסירה שמע מינה רכוב קני הכא נמי במנהיג ברגליו אי הכי נקני נמי רכוב במוסירה איכא זה קנה חמור וחצי מוסירה וזה קנה חצי מוסירה בשלמא רכוב קני דקמגבה ליה בן דעת אלא תפוס במוסירה במאי קני אימא זה קנה חמור וכול' מוסירה וזה קני מה שתפוס בידו ואימא אסתמיצי לומר המגביה מציאה לתבירו קנה חבירו הני מילי היכא דקא מגבה ליה אדעתא דתבירה האי אדעתא דידיה קא מגבה ליה איהו לא קני לאחרני מקני אמר רב אשייה קנה חמור ובית פניה וזה קנה מה שתפוס בידו והשאר לא קנה לא זה ולא זה ר' אבהו אמר לעולם בדרקתני תואיל ויכול לנתק ולהביאה אלנו והא דר' אבהו ברותא היא דאי לא תימא הכי בטלית שהיא מונחת חציה על גבי דרקע וחציה על גבי עמוד ובא אחד והגביה חציה מעל גבי דרקע ובא אחד והגביה חציה מעל גבי עמוד הכי נמי דקמא קני ובתרא לא קני תואיל ויכול לנתק ולהביא אלנו אלא הא דר' אבהו ברותא היא תיש ר' אליעזר אומר רכוב בשדה ומנהיג בעיר קנה הכא נמי מנהיג ברגליו אי הכי היינו מנהיג תרין מנהיגין אי הכי רכוב בעיר מיט לא קני אמר רב כהנא לפי שאין דרכן של בני אדם לרכוב בעיר אלא רב אשי לרב כהנא אלא מעתה הנביה ארנקי בשבת שאין דרכן של בני אדם להגביה ארנקי בשבת הני דלא קני אלא מאי דעבד עבד וקני הני טאי דעבד עבד וקני אלא במקמה וממכר עסקי דאיל קני בדרך שבני אדם קונין ואי

ומנהיג אין אבל רכוב לא. תימה מניל דלמא כ"ס רכוב דתפוס ציה ואי משום דשירה אטו בכל דוכתי תנא כולו קניינין וי"ל דממסנה יתירה קדייק ליערביניהו ולתניניהו שנים שהיו מושכין או מנהיגים בין בגמל בין בחמור ותו לא מדקתני בשלמא יתירא ש"ס דלמעוסי רכוב תנא וריינו דפרקי כתר הכי ליערביניהו ולתניניהו וא"ת לעולם מניל למעוסי רכוב דלמא הא דלא ערביניהו כדי לאשמועינן דמשיכה אורחא בגמל והנהגה בחמור ואפ"ה אחד מושך ואחד מנהיג בגמל לא מוביל משיכה דאורחא בגמל את ההנהגה דלא אורחא וכן בחמור איפכא ולכך תנא תנא כתר הכי אחד מושך ואחד מנהיג ולא למעוסי רכוב וי"ל כיון שישמעו שמשיכה והנהגה שניהם קט בגמל ובחמור שפירא שאין אחד מוביל מושך דהוי אורחיה והאי לאו אורחיה אצל במתני' משמיטנו שפיר שאין מוביל רכוב ומנהיג ברגליו את מנהיג לחודיה שיש ברכוב כל מה שיש במנהיג וטור דתפוס בה: א"י הכי ליערביניהו ולתניניהו. לפי מאי דס"ד דרכוב קני ומשיכה והנהגה בין בגמל בין בחמור במדה זו קנה תנא למעוסי שום קני אחר או רכוב במקום מנהיג: א"י הכי היינו ר' יהודה. הוה מצי לאקשוי מנפוס דקתני או שהי' אחד מושך ואחד מנהיג ש"ס דכחד לך קני: ונקני נמי רכוב במוסירה. אי גרסינן אי הכי ה"ס אי אחרת בשלמא כשאין מנהיג ברגליו ורכוב קני הנהגה משום דתפוס בה א"ש דלא קני מוסירה דכמעטלני לא שייך קנין של מוסירה אלא בהנהגה או משיכה אצל אי מיירי בהנהגה ברגליו לקני נמי מוסירה במשיכת הבהמה אי אמרינן משוך בהמה זו קני כלום שעליה קני דלקמן מיפשי' לן אי קני אי לא קני לפיכך מהבא דלא מהני: והשאר לא קנה לא זה ולא זה. ואפ"י אי אמרינן משוך בהמה וקני כלום שעליה קני הכא כיון דתפוס במוסירה לא קני רכוב נמי לא קני כדאמרין אדעתא דידיה אנהגה איהו לא קני ט': דא"י לא תימא הכי עליה שהיה כו'. קת קשה מניל שלא חילוק רבי אבהו אף צה: דהוא"ל ויכול לנתק ולהביאו אלנו. תימה דמשמע דאם נתקם שהוא קונה כו' משום שעל ידו הנהגה למעלה משל ומצי שיה מעני המוקף בראש היות (גמין דף נט:) שאין צו בגל אלא מפני דרכי שלום וכן פרק הגזל קמא (ב"ק דף נח. נט) הורק פלע של חבירו לים פטור ומוקי לה בדראדיה אדחי אלמא לא חשיב מה שהנהגה על ידו תואיל וסופו ליפול וי"ל לשלמי הכא תפוסם בידו אחד מן הראש א"כ הכא חייבי כגזיקא מן העמוד אינו אחר כ"ס שנינו ראש השני לאחר ושלמי חילוק הן (פולין דף קמא) דקאמר י"ל טורף און דלפניהו ולקניהו התם נמי הנהגה על ידו יחד ממה שהיה תחילה שהרי קת מפרשים למעלה לכך ג קרי: א"י הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"ס אי אחרת בשלמא לא מיירי במנהיג ברגליו לא קני ט' אלא שמהם יחד ויש כמה דברים בחלוצ הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג ברגליו אס כו

דף קמא: דקאמר י"ל טורף און דלפניהו ולקניהו התם נמי הנהגה על ידו יחד ממה שהיה תחילה שהרי קת מפרשים למעלה לכך ג קרי: א"י הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"ס אי אחרת בשלמא לא מיירי במנהיג ברגליו לא קני ט' אלא שמהם יחד ויש כמה דברים בחלוצ הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג ברגליו אס כו

דף קמא: דקאמר י"ל טורף און דלפניהו ולקניהו התם נמי הנהגה על ידו יחד ממה שהיה תחילה שהרי קת מפרשים למעלה לכך ג קרי: א"י הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"ס אי אחרת בשלמא לא מיירי במנהיג ברגליו לא קני ט' אלא שמהם יחד ויש כמה דברים בחלוצ הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג ברגליו אס כו

של בני אדם להגביה ארנקי בשבת הני דלא קני אלא מאי דעבד עבד וקני הני טאי דעבד עבד וקני אלא במקמה וממכר עסקי דאיל קני בדרך שבני אדם קונין ואי

דף קמא: דקאמר י"ל טורף און דלפניהו ולקניהו התם נמי הנהגה על ידו יחד ממה שהיה תחילה שהרי קת מפרשים למעלה לכך ג קרי: א"י הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"ס אי אחרת בשלמא לא מיירי במנהיג ברגליו לא קני ט' אלא שמהם יחד ויש כמה דברים בחלוצ הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג ברגליו אס כו

דף קמא: דקאמר י"ל טורף און דלפניהו ולקניהו התם נמי הנהגה על ידו יחד ממה שהיה תחילה שהרי קת מפרשים למעלה לכך ג קרי: א"י הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"ס אי אחרת בשלמא לא מיירי במנהיג ברגליו לא קני ט' אלא שמהם יחד ויש כמה דברים בחלוצ הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג ברגליו אס כו

דף קמא: דקאמר י"ל טורף און דלפניהו ולקניהו התם נמי הנהגה על ידו יחד ממה שהיה תחילה שהרי קת מפרשים למעלה לכך ג קרי: א"י הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"ס אי אחרת בשלמא לא מיירי במנהיג ברגליו לא קני ט' אלא שמהם יחד ויש כמה דברים בחלוצ הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג ברגליו אס כו

דף קמא: דקאמר י"ל טורף און דלפניהו ולקניהו התם נמי הנהגה על ידו יחד ממה שהיה תחילה שהרי קת מפרשים למעלה לכך ג קרי: א"י הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"ס אי אחרת בשלמא לא מיירי במנהיג ברגליו לא קני ט' אלא שמהם יחד ויש כמה דברים בחלוצ הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג ברגליו אס כו

דף קמא: דקאמר י"ל טורף און דלפניהו ולקניהו התם נמי הנהגה על ידו יחד ממה שהיה תחילה שהרי קת מפרשים למעלה לכך ג קרי: א"י הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"ס אי אחרת בשלמא לא מיירי במנהיג ברגליו לא קני ט' אלא שמהם יחד ויש כמה דברים בחלוצ הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג ברגליו אס כו

הנה מצ"ע

גליץ הש"ס
במ' כ"ז דעל
גלי דעמיה
פיין נדרים ל"ד
ע"כ ס"ז ד"ס
סער דעל

במליאה דלפא תנו קור: **וְלֵאמֹר** זכר לי, וְזֹאת דפ"ק גניטין (ש)
קאמער ר' יוחנן כל האומר תנו כאומר זכו וי"ל דשמי תפס דעת אחרת
מקשה חתו: **אֲרָבֶּעַ** אמות קוות לו בכל מקום. וז"ל באלו עשרות
(כתובי' לוי) וְזֹאת דפ"ק אומר בני גוב כיס שבבת היה ממנר ויזיל פטור דליסור
שבת ואיסור גניבה בזמן כהנא קאמער ר' יוחנן דלפיקה לר"י ליסור שבת
איכא ליסור גניבה ליכא ואמאי הו"ל אמות קוות לו וי"ל דגניבה לא
תקפו רבנן דאמר **בְּמֵלֵךְ** דלפא דלוי לא יתי' לאתווי וכו' משום עונגא וצ"ב
שבת דקרי **בְּמֵלֵךְ** דברה"ר לא תקפו ד' אמות חסי אפי' :

בחדרה וכל אחד ופעל בקרא רשע (קדושין נט. ושם) היינו
בא למימר הכי חסר' רשע לא מיהרי. (וע"פ הפסוק ב"ב כח: ד"ה מרשקין):

יבא עין משפט

גליון הש"ס
ד'ש"ס ו'ס'ס
יד מ"ל ס'ס
פריס:

[illegible]

יב עין משפט

לכך כי הוי דומיא דיד דהיינו כשהוא בנד
 זו אפי' קטנה ז' בידה וכשהינה סמוכה להגרה
 היכי דאין לו דין יד ה"ג אין לו דין שלמות
 דזכות כמו מתנה קנה ואפי' אינו עומד ביד

סִירָּו וּפְסִי' אִינֶה מִשְׁתַּמֶּרֶת וּבִמְלִיכָה לִדְחִי
 דַּעַת אַחֲרֵת מִקֶּה אֹתָהּ בַּעֲיֵן מִשְׁתַּמֶּרֶת
 וּבְגַט דְּכוּב הוּא לֹה אִפִּי' בַּמִּשְׁתַּמֶּרֶת אִינֶה
 מִתְּרַשֶּׁת דִּלָּה עֵדִיפֹה מִשְׁלִיחוֹת לִדְחִי חֲבִין
 אֲדֹרֶם שֶׁלָּה בַּפְּנִי: **וְיִצְחָק** בַּפֶּתַח הָאֵר .
 לִיג' וּתְפִלָּה דִּהָא הַשִּׁיב לִיָּה דַּעַת אַחֲרֵת
 מִקֶּה אֹתוֹ דִּמִּיתִי רִאִים מִמֶּנֶה וְהָא
 אִפְקִירָה אִכִּי מִדִּי כִּשְׁלֵל הָרִנְקִי מִיָּדוֹ
 הִיָּה הִפְקֵר וּבִשְׁעָה זַכִּיָּה לִיכֹא דַּעַת אַחֲרֵת
 אֲלֵא לִיג' וּתְפִלָּה וְלַעֲוֹלִם הִיא שְׁלֹה עַד
 שִׁזְכֵּה בֵּה אַחֵר: **וְאֲבֹר** שְׁמוּאֵל
 הֲלֵכ' כִּר' יוֹסִי. מִיָּמֵה דְבִפְל' הַנֶּט (גִּיטִין)
 ל'. וְסֵם דִּלֵּה כִּיחִידֵהוּ לֵאמֹר בֵּה בַּעֲיֵי שְׁמוּאֵל
 לְפִקְוִי מִנְּתִינִי דִּהִמְלֹחַ מַעֲוֹת אֵת הַכְּבוֹד
 וְלֹחַ הַלִּוּיָּהּ (לְהִיטוֹת מִפְּרִישׁ עֲלֵיכֶם מִתְּחֵלָּה)
 כִּר' יוֹסִי דְכִיחִידֵהוּ לֵאמֹר מוֹקְמִי"ו"ה **הַסִּפִּין**
 הִלְכֵה כְּמוֹת וּיִל' דִּדְוֹקֵי הַכֹּא גִבִּי לֵקֶם
 פִּסְקִי כּוֹתִי מֵהֶלֶי עֲשֵׂמָה דְּהַסְתַּמְעִינִי
 וּפְסִיָּהּ יִיחֹא לֹהוֹ כִּי' וְהִאֲדֹקְפִי בֵּה' בֵּל
 הַנֶּט(שֵׁם)כִּר' יוֹסִי הִיָּינִר' יוֹסִי דִּפְלִיָּהוֹק
 זַכֵּר כִּר' (בְּכּוֹרוֹת יֵד). וְסֵם דִּלֵּה (עֵש)
 דֹּאֲבֵר פֶּלֶא שְׁחִלְפִישׁ בִּיד כִּהֵן פֶּסֶר מִן
 הַתַּנְתּוֹת וּתְפִרֶשׁ עֲשֵׂמָה בְּנֵה' מִשּׁוֹם דַּעַשׁ
 אֵת שְׁאִינוֹ וּזְכֵה כּוֹזֵכֶה דִּהוּא דוּמִי'דִּהִמְלֹחַ
 מַעֲוֹת דִּהוֹ הִלְפִין בִּיד כִּהֵן דִּהִיָּינִר מַעֲוֹת
 וְעַשׁ כִּאֲלִינֹ אֲכֵה' בַּמַּעֲשֵׁר עֲמָנוֹ וְהֵא אֲדִקִּי
 לִי' וְיִחִידֵהָ אֲכֵה' בַּמַּעֲשֵׁר לֵאמֹר לֵא פִלְגִי אֲדִקִּי
 לִי' וְיִחִידֵהָ אֲכֵה' בַּמַּעֲשֵׁר לֵאמֹר לֵא פִלְגִי אֲדִקִּי

כ"ש לפניה עליה חסם גבי מתנות :
 אמרת בשלמא דלוריי' . תימא מ"ל
 דלר' יוסי קטן וזכה מ"ת וכן שמעון
 דפרין וכבר ר' יוסי מציאת קטן דלוריי'
 ומנא לן ודלמא אינהאלא מדרבין ואביהא
 וכה מניה כלל ולכסי מלקט אחריי' וי"ל
 דמתמא לא פליגי ר' יוסי אכמה משניות
 דפרקין ודפ' חלוץ (פירושין עט: ושם)
 ודמסכת מעשר שני (מ"ד) דמית
 דכרבי רבביל (שם) ויהי' (שם) דליתיה

הב"ח

(ח) גמ' אחרי
וכיוס לבסוף
מחזורי' כי קא
מלקט: (נ) שר
ואבוס עשיר:
(ג) רש"י דרם
גבי מהנח וכו'
דלכאסדר דניח
לדקא
בכ"ח דג' ע"ב
דף קלח ע"ב
משווא מהנח
דחיס טיט טיט
ממנא
מכל מסתמא
מחרי' דלחא לר'
יקא מהנח וק"ל

דעתא לידן קאמר. וז"ל אחרי לא חוקמה
וכי לנפשה מדאורייתא ומדרבנן אבזה
וחסר וי"ל דקטן דתני במתני משמע
להם למען שיבזה אביו כיון דליכא
גבזה מנבזה לעורך אביו :
רבי

הגהות
הגר"א
[א] גמ' כמחש
היחך קבל
ו'. ז"ל פ
רמב"ם דוק
ה"ג אכל כמ
וי רז לא ו

צמח 77

לפי בקשתו תחת חוק על פי שאינו ממונה על שלחן ואילו היה זוכה לעזרתו מן
 שנים שהיו ידוע ממונה על שלחן אלא ודאי לא וכי נפשיה כלל אלא

(ועי' ח"ס ארדני בחי' ח' ס"ח ס"ק י"ח): [ג]
 הנה כמות. מין ידיו יג' ע"ל ח"ס י"ח וס' [ג]
 וס' [ג]

ה'תש"ח

שנים אוחזין

פרק ראשון

בבא מציעא

ין עין משפט

הקנאה. שמקנה לו נכסיו מהיום כן ולה כן לא ילוה ינכה... יחזרו זמן מהיום: אי דמי. דכשפרי דלאו הקנאה לא עבידי דכתבי...

א בשמרי הקנאה דהא שעביד נפשיה אי הכי מתניתין דקתני אם יש בהן אחריות נכסים לא יחזיר ואוקימנא כשהייב מודה ומשום...

ואי נמי אחי למיערף מהאירנה והוא לא ליה עד תשרי לא שלא כדון הוא דעדיו בתתמוח וזין לו מיום שחתמוהו וזין לו...

אביי אמר עדיו בתתמוח וזין לו. מכלל קשה לרש"י דריש תפסת ראש השנה (דף ב. נוסף) דתנן בחדד בטימן ראש השנה למלכים ומפרש...

מסורת הש"ס א לקמן (י.נ.נ.) ב לקמן (י.נ.נ.) ג לקמן (י.נ.נ.) ד לקמן (י.נ.נ.) ה לקמן (י.נ.נ.) ו לקמן (י.נ.נ.) ז לקמן (י.נ.נ.) ח לקמן (י.נ.נ.) ט לקמן (י.נ.נ.) י לקמן (י.נ.נ.)

הנהגות הב"ח (א) גמ' עין ל' (ב) גמ' עין ל' (ג) גמ' עין ל' (ד) גמ' עין ל' (ה) גמ' עין ל' (ו) גמ' עין ל' (ז) גמ' עין ל' (ח) גמ' עין ל' (ט) גמ' עין ל' (י) גמ' עין ל'

גליון הש"ס גמ' עין ל' (א) גמ' עין ל' (ב) גמ' עין ל' (ג) גמ' עין ל' (ד) גמ' עין ל' (ה) גמ' עין ל' (ו) גמ' עין ל' (ז) גמ' עין ל' (ח) גמ' עין ל' (ט) גמ' עין ל' (י) גמ' עין ל'

גמ' עין ל' (א) גמ' עין ל' (ב) גמ' עין ל' (ג) גמ' עין ל' (ד) גמ' עין ל' (ה) גמ' עין ל' (ו) גמ' עין ל' (ז) גמ' עין ל' (ח) גמ' עין ל' (ט) גמ' עין ל' (י) גמ' עין ל'

שכבודו ועתה רואה לחזור וללוות בו כדי להריות פשיטי דספרא ונמלה נמי רואה בדבר שטרף מומן מוקדם וי"ל משום פשיטי דספרא לא יפסיד לקוחות ממון מרובה אף על גב דרב אסי חייב לכתב ללוה ולא...

ב"מ דלית

הא קאמר לא הו' דברים מעולם. משמע שהלכה פועל שהאזין מוזיק
לכאן למימרה מה ששקל לא היו דברים מעולם היינו שאומר פרעתי
דא"כ נהדר ליה ללזר ע"פ זלזולתו ועוד דשמואל לא היים לפרעון
וקשה דאפילו יס בו אחריות אמאי לא יחזיר אס לא יקיימנו לא יגבה כלום

ואס יקיימנו נדון יגבה ואין לומר דהיי"ט
שאל יוצאנו שלא בפניו או על הלוקחות
ויתומים ולא נטעון להם מוזיק משום דלא
סכיחמו שאין טוענין ליתמי נאכנסו משום
דלא סכיח כדאמרין בהמוכר [את] הבית
(ב"ב דף ע"ו ושם) וכיון דאין טוענין להו'
מוזיק גם אין טוענין להם פרוט הוא אע"פ
דשמואל סבר ב"פ מי שמת (שם דף קנ"ד)
(שם) מודה בשטר שכתבו לר"ך לקיימו
ונאמן לומר פרוט הוא במנו דלי בטי
אמר מוזיק מכל מקום ליתמי וללוקחות
דלא טענין מוזיק לא טענין פרוט הוא
הא ליתא דאפילו לא נטעון להם מוזיק
הוא נטעון להם פרוט כדאמר' בהמוכר
[את] הבית (שם דף ע"ו ושם) גבי שטר

כיס היוצא על היתומים דנשבע וגובה
מחלה אבל בפלגא דפקדון טענין להו'
החורתי כמו אביהם שהיה נאמן לומר
החורתי במנו דלי בטי אמר נאכנסו ולכך
גם להם טענין החורתי אף על גב דלא
טענין להו' נאכנסו ועוד דעל כרחך טענין
להו' מוזיק או פרוט דאס לא כן לא שבת
חיי לכל צריה דיוכל כל אדם להוציא על
היתומים ולקוחות ושלא בפניו שטר מלוה
או שטר מכר ששעה כרזונו ולא נטעון להם
בין מוכח כפרק ג' פשוט (שם דף קע"ד)
ושם דרב ושמואל דאמרי תרוייהו שכיב
מרט שאמר מנה לפלוני בידי אמר תנו

עתינן לא אמר תנו אין נותנין ומפרש התם דנקיט שטר אמר תנו קיימיה לשטר לא קיימיה לשטר
בשכיל יתומים דרב סבר ב"פ דכתובות (דף יט.) מודה בשטר שכתבו אין לר"ך לקיימו ולא טענין פרעתי א"כ אי לא קיימיה לשטר
מוזיק וא"כ אמאי לא יחזיר ואין לומר כיון דנפל אחרע ליה הלכך אפילו יקיימנו יס לחוש שאל מוזיק הוא ולכך קאמר לא יחזיר פן יערוץ
בשחשכה הנפילה דהא אמרינן לקמן (דף ע"ו) אמר שמואל מלא שטר הקנאה יחזיר דאי משום כתב ללות ולא לז' כו' משמע דאין הלום
בפנינו שהוא מודה מדקאמר שאל כתב ללות ולא לז' כו' ואמאי יחזיר ניהוש שאל מוזיק הוא ואפילו אס מקיים אותו אינו מועיל וכן רב אסי
דאמר לקמן (דף יז.) המוצא שטר שכתב בו הנפק יחזיר אמאי יחזיר ניהוש שאל זיף חתימת הדיינין ז"ל דמיתא דשמואל ורב אסי מיידי
שאין הלום בפנינו ולכך יחזיר ואין לחוש שאל מוזיק הוא וכשריזה לגבות נטעון מוזיק ואס יקיימנו יגבה ואפי' אס יבא אה"כ הלום ויטעון
מוזיק הוא אין לחוש כיון שכל לידו בהיתר וכן משמע לעיל (דף ז') דקאמר ואחר שאל שטר שכל ליד דין כו' משמע אס המלוה מאלו גובה
כיון שכל לידו בהיתר אבל הכא במתני' איירי שהלום בפנינו בשעת מילאה וטעון מוזיק ולכך כיון דלכא ריעותא דנפילה וגם טוען הלום בודאי
מוזיק לא יחזיר כי יס לחוש שאל יגבה מיתומים ולקוחות או שלא בפניו ע"י קיום השטר והקיום אינו מועיל כי שאל טרם לזיף השטר בסוב
עד שסוכרים העדים שהיא היתמתן כי ההיא דגט פשוט (ב"ב דף קסו.) דמנה ידיה אורוקא וכחז שרבא בעלמו היה סבור שהיא חתימת
ומיהו מלוה עלמו יכול להיות שיגבה ע"י קיום לפי שהוא יודע בלאת שהוא מוזיק יטרח לסתור ראיותיו וז"ל לעיל (דף ז') דאמר רבי יוסי
נפל ליד דין הרי הוא בחזקתו ולא חיישינן לפרעון ואע"פ דמשמע שהלום בפנינו וטוען פרעתי דומיא דרישא דשנים אדוקין בשטר ואמאי
לא יבא נאמן לומר פרעתי במנו דלי בטי אמר מוזיק הוא דלא לא יחזיר פן יגבה מיתומים ולקוחות ואפילו מקויים לא מהני ליה כדפרישית
ז"ל דאין זה מגו דטוב לו לומר פרעתי שלא יכחישו שום אדם מלומר מוזיק כי ירא פן יקיימנו ואע"פ שהקיום אינו מועיל לגבות בו מכל
מקום אין טוען ברזון דבר שיכול להכחשו ואס נאמר שמן הלום בעלמו הוא גובה ע"י קיום מילתי למימר דהרי הוא בחזקתו לא שחזירו למלוה
יש לחוש פן יוצאנו על יתומים ולקוחות אלא אס יקיימנו המלוה בעדו ביד המוצא יגבה מן הלום ולא חיישינן לפרעון: **דבריו** הכל יחזיר
לפרעון ולקנוי' לא חיישינן. ולשאל כתב ללות בטיס כו' נמי לא חיישינן כדאבי ולקנוי' משום יס בו אחריות נקט דשאלין בו אחריות לא
שיך קנוי' דלא גבי ממשעבדי דלא ידע ברייתא דבסמוך א"כ רבי אלעזר סבר דאין בו אחריות גבי ממשעבדי לרבנן דאחריות ס"פ הוא אע"פ
דלא ידע ברייתא דבסמוך דסבר אי לאו טעות סופר הוא מבני חרי נמי לא גבי דכיון שמאל השעבוד מחל גם הקרן כמו לרבי מאיר וכן משמע
קת' דקאמר מחלוקה בשאלין חייב מודה דהיינו באלין בו אחריות ועל זה קאמר בתר הכי אבל חייב מודה לפרעון ולקנוי' לא חיישינן משמע
דאין בו אחריות קאי: **הא** מבני חרי גבי. בלא דיוקא הוי מצי לתאוי דקתני בהדיא וגובה מנכסים בני חורין אלא שאל דרך הגמרא:
אלמא חיישינן לקנוי'. ואע"פ דמצינו למימר שטמא דלא יחזיר שהוא דמא כתב ללות בטיס כו' קאי דר"ל דאמר יחזיר ולא חייש:
דבריו תרתי מילי ניהו דהא היא. וא"ת ואמאי דהא הוא הלא לא הוצרך לומר ר"ל אבל כשהייב מודה **דבריו** הכל יחזיר לפרעון
לקנוי' לא חיישינן דהומ"ל בין במודה בין בבאור מודה לרבי מאיר יחזיר בשאלין בו אחריות דאינו גובה בו כלום **ברבנן** לא יחזיר דגבי
משעבדי וחיישינן לקנוי' ז"ל דהא דקאמר לפרעון ולקנוי' לא חיישינן מתניתין קשיתיה דתנן וכל מעשה ב"ד יחזיר אלמא לא חיישינן
לקנוי' ולא יעמידנו בשטרי הלואה לקמן (דף ע"ו) וכיון דמכח מתניתין קאמר לא חשיב לה אלא מה שמפרש דלר"מ אינו גובה
פלוס באלין **אחריות** זה לא הוקפה אותו המשנה לפרש ולכך קאמר חזא היא ולשמואל בתרתי משום דהא דקאמר לא חיישינן לפרעון
ולקנוי' לא מכה מתניתין קאמר דהא בעלמא קאמר ית. מלא שטר הקנאה בשום ט':

אינו גובה לא מנכסים משועבדים ולא מבני חורין. א"ל אין הסס
מודה דשטר' דלא שעבד בה נכסים לאו שטר' הוא והוא כמלוה על פס'
ושאלין עליה עדים: ורבנן סברי. להא מיהא הוי שטר' שתהא כמלוה
על פס' בעדים הלכך גבי מבני חרי ולהכי לא יחזיר דכיון דנפל אחרע
ליה ואמרין מוזיק הוא כדקאמר לז':

ממשעבדי נמי גבי. כדמפרש לקמן
אחריות טעות סופר הוא וחיישינן לפרעון
ולקנוי': אבל בשאלין חייב מודה.
ואפילו מודה שכתבו אלא שאמר פרעתי:
דבריהכל לא יחזיר. דהיי"ט לפרעון
כדקאמר: אע"פ ששניהם מודים
כו'. חיישינן לקנוי': בזמן שהלוח
מודה. שהוא חייב לו: יחזיר למלוה.
שאלין כאן קנוי' דלא גבי ממשעבדי:
גובה מנכסים משועבדים. ולא
יחזיר ואפי' שניהם מודים דהיי"ט
לקנוי': הני תרתי מילי הוי. ואת
אמרת תיובתא דרבי אלעזר בחדא:
לפרעון תניא כוותיה דרבי יוחנן ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא
דשמואל בתרתי מצי שמרי' חוב ויש בהם אחריות נכסים אף על פי ששניהם
מודים לא יחזיר לא לזה ולא לזה אין בהן אחריות נכסים בזמן שהלוח מודה
יחזיר למלוה אין הלוח מודה לא יחזיר לא לזה ולא לזה דבריו רבי מאיר שהיה
רבי מאיר אומר שטרי' (ה) שיש בהם אחריות נכסים גובה מנכסים משועבדים
ושאלין בהם אחריות נכסים גובה מנכסים בני חורין וחכמים אומרים אחד זה
ואחד זה גובה מנכסים משועבדים תיובתא דרבי אלעזר בחדא דאמר לרבי
מאיר שטר שאין בו אחריות נכסים אינו גובה מנכסים משועבדים ולא מנכסים
בני חורין וקאמר בין לר' מאיר בין לרבנן לא חיישינן לקנוי' ובריי'תא קתני
שטר שאין בו אחריות נכסים ממשעבדי הוא דלא גבי הא מבני חורין מנכס
גבי וקתני בין לר'מ בין לרבנן חיישינן לקנוי' דקתני אע"פ ששניהם מודים
לא יחזיר לא לזה ולא לזה אלמא חיישינן לקנוי' והא הני תרתי הוא
חדא

הא קאמר לא הו' דברים מעולם. משמע שהלכה פועל שהאזין מוזיק
לכאן למימרה מה ששקל לא היו דברים מעולם היינו שאומר פרעתי
דא"כ נהדר ליה ללזר ע"פ זלזולתו ועוד דשמואל לא היים לפרעון
וקשה דאפילו יס בו אחריות אמאי לא יחזיר אס לא יקיימנו לא יגבה כלום

שנים אוחזין

פרק ראשון

בבא מציעא

יד עין משפט

ומשני חדא הוא דחד מעמא הוא. טעם חדא חזקין לרבי אלעזר
לומר את שתייהן דמשום דקאמר מחלוקת דמתניתין בשאין חייב מודה
בזוקק לומר שחזו גובה אפילו מבני חורין וכיון דהולך לסיים חבל כשחייב
מודה דברי הכל יחזיר הזוקק לומר לא חיישין לקטניא: שמר הקנאה.

דליכא למימר כתב ללות ולא לזה דהא אפי'
לא לזה שפיר נפשיה: ולא חיישין
לפרעון. אפילו אין חייב מודה דלא איתא
דפרעיה מקרע הוה קרע ליה והכא קתני
אע"פ ששניהם מודים כו' וכו' ש' בשאין
פירא. והא לא קאיל לר' אלעזר דהוא
חזר בשאין חייב מודה לא יחזיר שום שטר
הראוי לגבות דהאי דקאמר ר' מאיר יחזיר
משום דלא בר גבייה הוה: מאי מעמייהו
דרבנן. דאמריכי אין בן אחריות נכסים
גובה אף מן המשועבדים: אחריות טעות
סופר הוא. כשאין כחוד בשטר סופר
הוא טעיה אבל זה לא לזה לו מעותיו בלא
אחריות נכסים דלא שרי איש וזו בדלי:
שבח שפר ושעבוד צריך לימלך.
הסופר צריך לימלך במוכר שדה לחזירו
לישאל הימנו אם יקבל עליו לכתוב בשטר
המכירה שהוא שיעבד לו נכסיו למכירה
אם שאל יבא בעל חובו ויטרפנה מן הלוקח
שיגבה לוקח זה הקרן והשדה המכירה
לפני יטרפה משטר עדות שנכנסים ואם
לא נמלך בו לא יכתוב שיש מוכר שאין מקבל
עליו אחריות ואף אם קבל על הקרן לא
קבל על השדה ואף אם קבל על שניהם לא
קבל להגבותו מן העדיית אלא מן הכינויות
אלמא לאו טעות סופר הוא דאיכא למימר
אלמלך ביה ולא קבל עליה: ליאמא מאן
דאמר הא. משמיה דשמואל: לא אמר
הא. ואמוראי נינהו אליבא דשמואל:
בשטרי הלואה. טעות סופר הוא כיון
דלא אכיל פירות ולא מתהני מיד לא שרי
וזו כדדי לאוזניה בלא אחריות והוה ימוכר
נכסיו וכשיבא לגבות לא ימלא כלום: עביד
אינש דובין ארעא ליומא. לספק יוס
חדת שאל לא יטרפה ממנו ואם יטרפה
שאל לזמן מרובה ואוכל בתוך כך פירות
הרכה: וזל לשלמא. אין כאן עוד דין
שמהלך על הכל: באחריות. אם יטרפה

ממנו ישלם לו: לאשתקא דניא בהדיה. דבע"פ ולסלון מעל שמעון
כל טענה שזכר לטעון ולומר פרעתיך כך וכך או כך וכך יש לי עליך תביעה
ואני מעבך חוב זה תחתיו: ולא מצוי. בע"פ למימר ליה לאו בעל דברים
דידי את דכבר וכו' קרקע שמעון אני נוטל אם יש לך תביעה עלי
בעמדיני בדין: דמפקת מיניה עליו הדר. מה שאת מנחם משמעון
מאז עלי: עסיקין. עוררין כמו התעסקו עמו (בראשית כו):

יכול
(כתובות פח.) אמר אי פקח הוא מייתי לי ידיו שבועה דאורי' אלמא יש חומר בשבועה דאורייתא יותר מבשבועה דרבנן כנרות דולקות ונדודות נפוחות
דמפרש בתשובת הגאונים ה' ועוד נפקא מינה כגון שראובן פקח ובעל דברים ועוד שאינו משוי כגון נגד ראובן לפי שידע שפרעו או אם יכול ראובן ללכת
עמו לבד הגדול ומשעון אינו יכול: ויציא עליה עסיקין. פי' עוררין ולא אנסין מדמפלגי בין מכר באחריות ללא באחריות וכן מוכח פ' שבועת העדות
(שבועות דף ק) ואשר לא טוב עשה וגו' ה' הלוקח שדה שיש עליה עסיקין ואי אנסין תכא עליו ברכה: ע"פ שלא החזיק בו כו'. תימה היכי שפיר
אי גס לא נתן משות פסטיק דיוכל לחזור בו ולפילו מי שפרע ואי לא נתן המשות אמאי יכול לחזור בו והא קרקע נקנית בכסף אם לא נעמד באתרי
דלא קנו בכסף ועוד משהחזיק בה אינו יכול לחזור בו אבל באחריות יכול לחזור בו אמאי יכול לחזור בו כיון שנתן משות והחזיק בכסף ועוד חזקה דדיין
אמרי לא אשכחן בשום מקום ולמה הניח חזקה דנתן במתני' (ב"ב דף מב.) דנעל גדר ופרץ ועוד מאי שאל הכא ששאל מאימתי הוי חזקה יותר מבשום
מקום דכמה מקומות מוכיר חזקה ולא כשי מאימתי הוי חזקה ופירש ריב"ז דמיייר כגון שקאשה בקנין נמור כגון בחליפין ולא נתן משות וקאמר עד שלא
החזיק בה חזקה דמפרש ביה הכי דייא אמריי שאל הכי לארכה ולרכה ולא סמכה דעתיא יכול לחזור בו משהחזיק בה שכלך לארכה ולרכה אינו יכול
לחזור בו אבל באחריות יכול לחזור כיון שאל נתן משות ויש עוררים הואיל וסופו לשלם משותו פתה שם בידו יעכבש וא"ש דדיין אמריי אינה חזקה
ממנה חזקה לא ראויה אם היא מיושבת על לבו וא"ת כשהחזיק בה אמאי אינו יכול לחזור בו כיון שאל נתן משות לימא ליה שאל ארעא בזוהר אפי'
את ליה וכו' למפרשים דלפילו אית ליה זוי מלי לסלק ליה לנע"מ באתר דברים וזרפינן בהמוכר פירות (ב"ב דף קכז) ואי לינחיה לנכס
שי ע"י דהכא מ"י א"ל פ"י ארעא אינה שום כשי משעון לוי שיש פליה עוררים אבל שר שגגה כיון דלייקר שם משותו ספיר

מאי טעמיהו דרבנן. תימה אי שמואל ידע ברייתא דקתני אחד זה
ואחד זה גובה נכסים משועבדים א"כ היה לו לפרש המשנה כותיה
ולא הוה איתותב ואי לא ידע ברייתא מליה דלרבנן אין בו אחריות גבי
משעבדי וי"ל דלא ידע בברייתא ומ"מ אית ליה מסבא דדפרי-טת לעיל
(דף יג.) דאי לא גבי משעבדי לא גבי
נמי מבני חרי כמו לר"מ: שעבוד צריך
לימלך. בשטרי מקח ואי לא כתבו מבני
חרי נמי לא גבי אי בעל חוב טרפה לה
כדאמר בסמוך אפי' שלא באחריות דלא
יחא לי דלהויתרעומת דשמעון עלי אלמא
לא הדר עליה אבל אי נגזל טרפה חוזר על
הגזלן אפי' בלא אחריות ואפילו משעבדי
כיון דהוי מקח טעות הוי ליה שטר הלואה
והשתא איש דלא קאמר הכא פירי דמיייר
שבעל חוב טרפה ולית ליה פירי כדאמר
לקמן (דף טו.) בע"פ גובה את השדה שבח
אין פירי לא והא ינחא נמי דלקמן (שם)
אמר שמואל אלמלך וכתב שטרך חוזר
ופירי ולא קאמר שעבוד כדהכא משום
דלקמן מיייר כנגזל שטרפה אף בלא כתיבת
שעבוד חוזר עליו ואפילו משעבדי והיינו
טעמא דפרעיות דכיון דיש לו שטר מקח
והרי מקח בעל גזולה היתה והוי ל"י שטר
הלואה דאמרין ביה אחריות טעות סופר
הוא וזה דאמר שמואל בחזקת הבתים
(ב"ב דף מג.) המוכר שדה שלא באחריות
אין מעיד לו עליה מפני שמעמדה בפני
בעל חובו הא לאו הכי מעיד לו עליה אפי'
נמלאת שאינה שלו משעמך דלא הדר עליה
התם מיייר שפירש לו בשטר שלא באחריות
אבל סתמא הדר עליה: דייא הוא
דאחי ראובן. תימה מאי נפקא מינה
דאח כל מה שזכר לטעון ראובן טוען
שמעון דטוענין ללוקח ואין לומר דל"מ
אם יש לבע"פ עדים שקרובים לראובן
ורחוקים לשמעון דאי עטין נמי שמעון
הם פסולים דכיון דאי מפסיד שמעון
הדר על ראובן כדמוכח ספ"ק דמכות
(דף יז.) גבי אלעזר וטוביה קרובים דערבא
הו וקא מסיק דפסולים אף ללוה ולמלה
כיון דאי לית ליה ללוה אוזל בתר ערבא
ומהאי טעמא נמי א"ל דל"מ אם יש

לשמעון עדים שהם קרובים לו ורחוקים לראובן דכי נמי טוען ראובן פסולים
שעל פי עדותו שאר הקרקע ביד שמעון שהוה קרובם וכל שכן כשקנה שלא
באחריות שהם פסולים שאו מרווחים לו הקרקע לגמרי וי"ל דל"מ אם אמר
שמעון אין לי עדים ואין לי ראיה וא"כ מלא עדים או ראיה שהוא אינו
יכול להביא דאין הלכה כרשב"ג בראיה אחרונה (פסהדרין דף לא.) וראובן
יביאם א"כ כגון שבעל חוב חייב שבועה דאורי' לראובן והשתא יגלגל עליו
שבועה שלא פרע אבל לשמעון לא ישבע אלא שבועה דרבנן ובפרק הכותב

מסורות
הש"ס
א לקמן טז
ב [עליו יג]
ו"ש ג [לקמן]
טז כתובות
קד: ב"ב קכט:
ד"ב קה: כח"ו
כ"ג [ט"ז]
ה [עין עהך]
ערך [סס]
ו [ע"פ חו"ס]
כתובות ל"ב: ד
דינא ט"א ו"י

מ

גליין דזש"ס
ג"מ יסכ ויסה.
פ"י פ"ד דף
ג פ"ל פ"ד
אמר: ש"ס יסכ
גריין. ק"ה
ס פ"ל

גליין דזש"ס
ג"מ יסכ ויסה.
פ"י פ"ד דף
ג פ"ל פ"ד
אמר: ש"ס יסכ
גריין. ק"ה
ס פ"ל

שנים אחדות

פרק ראשון

בבא מציעא

מז עין משפט

הוא פית. לוקח ומי יחפרנו עוד הלך לא נתכוון להא לא להעמידה
ידיהו כחיו ולא לאחר מותו מ"ד כו' דמית גזלן. לאחר שלקחה והבנים
באים להוציא מיד הלוקח: הא מית ליה. ולא נתכוון להעמיד ממכרו
אלא בימי חייו שלא יחפרוהו: אע"ג דמית ניהא ליה. מעיקרא:

דליקו בהימנותיה. אפי' לאחר מיתה:
סוף סוף קרו לבניה בני גזלנא. נמלא
שאף לאחר מיתה מחרסין אותו: ובנה
אורתה. אס [א] קודם שלקח מן העבדים
סור ומכרה לאיש אחר לכד מן הראשון או
פורעסה לאחד מבניו או יסבה במתנה
אח"כ לקחה האו ודאי אינלי דעתיה דלאו
לאוקמי קמיה לוקח ראשון בעי ולא ניהא
ליה דליקום בהימנותיה שהרי מכרה
לשני: נפלה ליה. לגזלן בירושא שמתחיל
גולה לאחד ממורסיו ומת הגנול: ירושה
מבטלה הויה. והא ליכא לעומר ניהא
ליה דליקו בהימנותיה דהא לא ערס
אבתרה דנימא גלי דעתיה דניהא ליה
דליקו הלך הוי כיורש דעלמא וחור
שחבשה ונתן משנת ללוקח: גבייה
בתוכו. לאחר שגולה ומכר לו וכל
גזל גזול ואמר לו הגבול לי בחזקי קרקע
אגזלתה: אי אית ליה ארעא אחריתי.
לגזול שיכול לגבות חובו ממנה ואמר ליה
בזו שגזלתי אני חסך הא ערס אבתרה
ואמרין לאוקמה קמיה לוקח בעי:
יהביה ניהא ליה במתנה. גזול לגזל:
יעד אימת. יקנה מעבדים הראשונים
דאמרין דמשום דניהא ליה דליקו
בהימנותיה לקח: עד שעת העמדה
בדין. עד שיערפוהו מן שבתו ועמדה
בדין אכל משעמד בדרשו עד שעת העמדה
בדין גלי אדעתיה דלא מהימן הוא ואס
לקח אחריו כן לאו לאוקמה קמיה לוקח
בעי: עד דמטא אדרכתא לידה.
עד שיהיכוהו ב"ד לפרוע ללוקח משותיו
ועמד במדרו עד שכתבו פסק דין ונתנו
ללוקח על נכסיו של גזלן שכתב שיעמלה
הנזיק בכו והיונו תשעים יום לאחר שעמד
בדין כדאמרין כגזול [בתרח] [בצא]
קמא דק קיב: עד דמתחלן יומא
דאברותא. לאחר שאלוה קרקע משל
גזלן וכל ב"ד וכן מכריון של מי שרצה
לקנות קרקע יבאו ויקנהו כדאמר' בערין
דק [כא] שום היתומין שלשים יום:
מתקין לה רמי בר חמא. אהא מה
מכר ראשון לשני כו': תהא. הא דרכ:
במאמינו. שאמר לו אני סומך עליך
שתתנה בידי: גמר ומקני. כשלקחה
מעבדים הראשונים: מצודתי. של חיות
ועופות וכל הניס: דבריו קיימין. לקמן
פריך מאי שנא רישא כו': הא גברא
והא תיובתא. הא דאס גדול וכמוהו
שאינו דקתי לא אמר כלום ולכשיירש
לא קנה לוקח כיון דהיה שעתא לאו ידיה
היו נכסיו אביו ולא אמרי' מה מכר לו ראשון
לשני כל זכות שתא לידי: לא סמכא
דעתיה. ללוקח דקאמר מי ימיר שירש
מאביו כלום שאל ימכור אביו נכסיו כחיו: שלחיה.
להא תיובתא דרב ששת דאמר' אדרב: אינה צריכה לפנים.
אינה צריכה כדי לתרה להכניסה לפס
מי הסיכה שאין כן ידע לפרקה ותשובת הגאונים פורשין לגנאי
לליכא קושא מעליא אל תעלה גזלן: היה עובדא בפומבדיתא. שמו דין כריכ
אחרי' מזה מה שהיה ואלו רב יוסף פו: משום כבוד אביו. כשהיו אביו נכסיו אריך
מעות לכבודו ולתמריכו מוצרכו לכבוד אביו שלא יתעורר כבודו

הא מית ליה ומאן דאמר ניהא ליה דליקום
בהמנותיה בהדי בני נמי ניהא ליה דליקום
בהמנותיה סוף סוף קרו ליה בני לוקח גזלנא
אלא איכא בינייהו דמית גזלן מאן דאמר
ניהא ליה לאניש דלא לקריוהו גזלן הא מית
ליה למיד ניהא ליה דליקום בהמנותיה היג
אע"ג דמית ניהא ליה דליקום בהמנותיה
סוף סוף קרו לבניה בני גזלנא אלא איכא
בינייהו דיהבה במתנה מאן דאמר ניהא ליה
דליקום בהמנותיה מתנה נמי ניהא ליה
דליקום בהמנותיה מאן דאמר ניהא ליה
דלא נקריוהו גזלנא אל מאי גזלנא מינך:
פשיטא ובנה אורתה ויהבה במתנה לאו
לאוקמה קמי לוקח קא בעי נפלה ליה
בירושא ירושה ממילא היא ולא איהו קא
טרח אבתרה גבי איהו בתוכו: חזינא אי
את ליה ארעא אחריתי ואמר האי בעינא
*לאוקמה קמיה לוקח קא בעי ואילו חזינא
דבעי אפרועי יהבה נהליה *במתנה פליגי
בה רב אחא ורבינא אחד אמר מתנה בירושא
דהא ממילא אחד אמר *מתנה כמכר דאי
לאו דמרה וארצי קמיה לא הוי היב ליה
מתנה להכי טרח וארצי קמיה כי היב דליקום
בהמנותיה ועד אימת ניהא ליה דליקום
בהמנותיה אמר רב הונא עד שעת העמדה
בדין חייא בר רב אמר עד דמטא אדרכתא
לידיה רב פפא אמר עד דמתחלן יומי
אברותא מתקין לה רמי בר חמא מבדיהאי
לוקח במאי קני להאי ארעא בהאי שטרא
האי שטרא חספא בעלמא הוא אל רבא
תהא במאמינו בההוא הגאון דלא קאמר
ליה מידי וקא סמיך עליה טרח ומייתי ליה
גמר ומקני ליה מתיב רב ששת בי מה
שאיירש מאבא מכור לך מה שתעלה מצודתי
מכור לך לא אמר כלום מה שאירש מן אבא
היום מכור לך מה שתעלה מצודתי היום
מכור לך דבריו קיימין אמר רמי בר חמא
הא גברא והא תיובתא אמר רבא גברא קא
חזינא ותיובתא לא קא חזינא הכא סמכא
דעתיה והכא לא סמכא דעתיה הכא סמכא
דעתיה דאזיל טרח ומייתי ליה כי היב דלא
נקרייה גזלנא הכא לא סמכא דעתיה שלחיה
לקמיה דרבי אבא ברובא אמר להו וזו אינה

מאי גזלנא מינך. וא"ת וכי מכרה נמי מה גזלו והלא צריך להחזיר
לו משותיו וי"ל דמ"מ יקראנו גזלנא כל זמן שלא יפרע לו:
ארצי קמיה כי היב דליקום בהימנותיה. משמע דהכי הלכתא מדלא
נקט לישנא דלא נקרייה גזלן ועוד דהלכה כרב אשי דהוא
בתראה וגדול בהכח' ובמנין: וצ"ל שטרא
חספא בעלמא הוא. וא"ת ולימא דקני
לי כמה שהחזיק בה אחר שקנה גזלן
וי"ל דמשמע ליה משמע שקנה הגזלן היא
של לוקח אע"פ שלא עשה בו שום מעשה
וא"ת משותיו שהיו תחלה מלוה נעשו עתה
מכר וי"ל באתרא דלא קנו בכספא אינ
במלוה אינו יכול לקנות כדאמרין פ"ק
דקדושין (דף ו') המקדש במלוה אינה
מקודשת ובמכר לא קנה והא דאמר בהאלי
מקדש (שם דף וז.) וסוין שבמכר קנה
היינו במלוה שיש לו על אחרים דלאו כהנה
בענין זה מקודשת לכ"ע אי לאו דלשה
סמכא דעתה ויראה שיהזור וימחול אבל
מלוה שאשה חייבת לאס מוחלה ומקדשה
בה אינה מקודשת דלא נתן לה כלום
דמקמי הכי היה ברשותה וכן במכר לא
קנה אע"פ דכשקדשה בהנאת מחילה
מלוה היא מקודשת דלא ברע מחרוה לה
ומנא ודאמר עליך לשלשון דמקודשת וכן
במכר אס מכר בהנאת מחילה קונה כמו
בהחליף דמי שור בפרה מ"מ לא משמע
ליה שהיה מקנה לו בהנאת מחילה מלוה
משום דמשמע מיד שלקחה הגזלן קנה
לוקח ראשון: בההיא הגאון דקא
כתובתא לא: מהמנותיה
קמיה לך לכשאקמה: כהן שאירש מאבא
מכור לך לא אמר כלום. וא"ת לימא דרב
דאמר כר"מ וברייתא כרבנן וי"ל דלדין
קפריך דאית לן כרב כדאיתא פרק איזוהי
נשך (לקמן דף עב:) דמייתי גמרא טעמא
דלא ליקריה גזלנא וניהא ליה דליקו
בהימנותיה וסבירא לן כרבנן דאין ללוקח
מקנה דבר שלא בא לעולם דשמואל פסיק
כרבי יוחנן הסגלר פרק אע"פ (כתובות
דף נט.) ורב נחמן סבר בפירות דקל אף
משכאו לעולם יכול לחזור בוורב האי פסק
דאין הלכה כרב כהא משום דס"ל דאין
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם וכו' ולא
בהירא מכא דאיוהו נשך (לקמן דף עב:)
י קנייה לך מעשיו. תימה מה צריך
מעשיו כיון דלדס מקנה דבר
שלא בא לעולם דאי לענין חזרה הא כל זמן
שלא בא לעולם יכול לחזור אף על גב
דאמר מעשיו ויס לומר דנפקא מינה
אס נקדש השער או שאבד קודם שלקחה
זה דקני כיון דאמר מעשיו:

נר מצוה
קלוא מיי' רפ
מה' גי' נל
ס' ס' ס' ס' ס'
פ' טו"ט ח"ט
ס' ס' ס' ס' ס'
קלח כ ג מיי'
שם ס' יא
סור ש"ע שס
ס' ס' ג
קלח ד מיי' ס'
ס' יב טו"ט פ'
ס' ס' פ' ג
קלח כ מיי' שס
ס' יג טו"ט פ'
ס' ס' פ' ד
קלח ד מיי' שס
ס' יד טו"ט פ'
ס' ס' פ' ה
קלח ד מיי' שס
ס' טו טו"ט פ'
ס' ס' פ' ו
קלח ד מיי' שס
ס' טז טו"ט פ'
ס' ס' פ' ז
קלח ד מיי' שס
ס' טז טו"ט פ'
ס' ס' פ' ח
קלח ד מיי' שס
ס' טז טו"ט פ'
ס' ס' פ' ט
קלח ד מיי' שס
ס' טז טו"ט פ'
ס' ס' פ' י
קלח ד מיי' שס
ס' טז טו"ט פ'

מסורת
הש"ס
א[דומה להבא]
פליגי ג"כ ר'
אחא ורבינא
במלכותו: פ'
ב [חוספתא]
דנדרים פ"א
ועיין תוספות
כתובות אלא:
ד"ס דוכנה
ג[ע"פ תו' ד"ס]
ב[סו' ד שיר]
לפ"ה ה [פ"ס]
תוס' יבמות א'
ד"ס קטיו]

הגהות
הגרא
א[רש"י ד"ס]
ובנה אורתה
אס קודם כו'
יב"רמכ"ס פ'
אפילו אחר
שלקחה [ועמ"ס]
רבינו כהנ"ס פ'
שפ"ק ס"ג א':

גליון הש"ס
גמ' לזקקס
קמי לוקח
קבעי. פ"י כר"ס
פ"ו משנ"ג
דברות:
שם מתח
מכר. פ"י
מגילתו: ונר'
ר"כ דמשה

ואמר לאחר מכן פרעתי ע"פ צ"ד נאמן. וכשב
לפינו לכתוב לו אדרכתא עליו אין כותבין ונותנין
אלא שכתבו נשבע ונוטל כדין דתחילתו הולך לתוב
לפרוע עד שיפסקו דינו פסק גמור. ואמר פרע

במקום

וּבְשִׁמְשֵׁת הַיָּסוֹד בֹּא מְלִוּת.
וּתְנִין לוֹ: אִינוּ נֶאֱמָן. לִישָׁבֵעַ
לְתוֹכָם לְדִין אֵין דְּרָכוֹ לְמַהֵר
פְּרָעָתִי. לְאַחַר זֶמֶן ע"פ כ"ד:

חייא א"ל הוחזקת כפרן לאותה איצמלא :
ו היה חייב לחבירו שבועה ואמר נשבעתי ו
ד (וחזר ואמר נשבעתי) הוחזק כפרן לאותה
אמר להו מסתברא מלתא דרבי אבין : שגו
צצמו שבועה : (נאמן) עביד איניש דמקרי
אמר להו אנא נמי בב"ד אמרי איתמר נמי
היה חייב לחבירו שבועה בב"ד ואמר נשבע
נשבע : (וחזר ואמר נשבעתי) הוחזק כפרן ל
יוחנן : המוציא שמוך חוב בשוק וכתוב בו
יחזירו לבעלים אי חוב כתב ללות ולא לו
פרעוהו לפריעה בת יומא לא חיישין אל ל
הא את הוה דאמרת משמיה דר' יוחנן :
ולוה בו שכבר נטחל שיעבודו אימת אילימ
שכבר נטחל שעבודו תיפוק ליה דהויל מוכר
פסולין אלא לאו ביומיה אלמא פרעי איניש
פרעי כלל דלא שכיחי איניש דפרעי ביומ
: כשחייב מודה אי הכי מאי לימרא מהו ד
דקא אמר לא פרעתיה משום דקבעי מה
ולפשימי דספרא חייש קמ"ל דאסכן מלה
רבנן ומפסדי לי מאי שנא מהא דתנן : מצא
בכסים לא יחזיר ואוקימנא כשחייב מודה
נלא לוה עד תשרי ואתי למשרף לקוחות
אמרין דאיכ מלוה גופיה לא שבק דאל
דלימא שמעי רבנן ומפסדי לי אמרי התנ
שריף לקוחות מגיסן ועד תשרי מינה ניתא
כיון דלית ליה רווחא דסוף סוף שטרא האיד
דו לא שביס : אמר רבי חייא בר אבא אד ר' יו

חייב אתה ליתן לו. הכא משמע דחייב אתה ליתן
גמור כ"א לא ותן לו וכן משמע במרוצה (ג)
דכפ"ק דסנהד' (ו: ושם) אמרי' ה"ד גמר דין פלוני
וכא' וי"ל דהתם מקרי גמר דין לענין שאסור לבטל

אֵל אָבִין אֵר אַלְעָא אֵד יִתְנ
הַעֲדִים מַעֲיֶדֶן אוֹתוֹ שְׁלֹא נִשְׁבַּע
שְׁבוּעָה אִמְרוּהָ קִמְיָה דִּר' אַבְהָ

קטורה נ חת
פ"ו מס' 1
סופן ונעק ס' 1
ה סמנ עקן לס
טוב"פ ח"מ סי'
לע ס"ט וסי'

[illegible]

४७५

[illegible]

315123

הב"ח
(א) גם' הסדרה
כחיד (מלך)
המ"ח א"כ
מלך

עננים אחרים

פרק ראשון

בבא מציעא

יהה עין משפט

סאי נובה את חבל. מאחר שלא יתנה עמה כלום מזה התוספת:
לא ארנן. אין אנוטות חל עליו לאיסור אכילת קדשים: ולא ממבא ליה.
אם כן הוא דכתיב (ויקרא כא) כי אם לשארו והיינו אשתו והוא לאו
שאר הוא דלא באו עדיין לידי קרוב בשר: ולא ממבא ליה. לאו

שנים כהוא קאמר דאין כהנות מזהרבה
על הטומאה דכתי' (שם) בני אהרן ולאהינה
יקרבה (כ) לטמא לו לא כהנת ולא ישראלית
שמהו להתעסק בשבעה מתי מל' האומר'
בפרשה דכתיב לה מ'מא ותני לה עימא
מ'טוואל לא רנה עימא אחוה לא כרמו
ועשה ביום ק'כ' כ'בורת כהנים ה'
סתה אינו יורשה. דרש'ה הכעל נפקא
לן משאר הקרוב אליו ממספחה וירש
אחיה וגו' כ"ב (דף ק"א) וסא לאו שאר
סא: אלא אביי. דאמר לעיל לאו מילתא
לן דאמר מופא דמתני' ה'נתיבה ג'ט
מסא דלמי גופא קשיא ליה הדור כה':
דאי ס"ד. דטעמא לאו משום דאין טוענין
אחר מעשה ב"ד הוא אלל משום דגם היינו
כהנים: אמו ג'ט מנה מאתי' בתיב
כיה. דנימא הוא מוכיח על החוב: במז
דכתיב פ'ה דמי. דאפ'קן לן מילתא
לדכוכה מנה מאתי': אפ'קן לן דמגבי
בבי דינא מגבי לה. וכי כל הפורט
מגב כ' ב"ד במקום שפרע לה לא הי'
ב"ד שיתכו לו כן: הא אמר ר' תנו.
עכשיו: גותנין. ופ'י' נמאל לזמן מרובה
משפל ולא שיעור שמא ג'ט אחר הוא
משמתיקן שני ומאד'ה ג'ט נפל: מצא
ל'אלתר. הס' (גיטין כז) מפ'ש' כדי
שתעבור שיעור ותשרה ובתוך כך ליכא
למימר משירא שעברה ש'ט שרי לא
ס'ה שיעור שתמה: ואפ' במקום כו'.
לא רבה ק'ט מסין אלל גמרא הוא
דקאמר לן דכי אמר ר' דבה במקום
ה'שירות נמיתין לא אמר אלל כשהויה
בעיר אחת שנכתב בה הג'ט נשים ששמותיהן
שוין שנות נשותיהן שוות דאי לא תימא
ה'ב'. דרבה תרי' כ'י קשיא דרבה
דדרבה: בי דינא דר' הונא. במקום
שהוא יושב ודן ומתוך שרכל רגילין אלל
לזון ס'ל (א) מקום שהשירות נמיתין שם:
חייסין

מאי נזכה את הכל מנה ומאתים הוא דאית
לה ואלא * מדתני רב חייה בר אמי * אשתו
ארוסה לא אונן ולא מטמא לה וכן היא לא
אוננת ולא מטמאה לו * מתה אינו יורשה
* מת הוא נזכה כתובתה דלמא דכתב לה
וכי' וימא (6) דכתב לה מאי למימרא מתה
אינו יורשה איצטריכא ליה אלא אביו מנופה
דמתני' קא חדר ביה דאי סלקא דעתך
במקום שאין כותבין כתובה עסקין דגם
היינו כתובתה אטו גמ מנה מאתים כתיב
ביה וכי' תימא כיון דתקינן רבנן למנבא
לה כמאן דכתיב ביה דמי למעון ולימא
פרעתו וכי' תימא דאמרינן ליה אי פרעתה
איבעי לך למקריעא אמר לן לא שבקת
אמרה בעינא לאנשוכי ביה וכי' תימא מקרי
ליה איבעי לך למקריעא ומכתב אנביה
ניטא דנן דקרענהו לא משום דניטא פסולה
הוא אלא כי היכי דלא תגבי ביה זמנא
אחריתי אטו כל דמגבי כבי דינא מגבי
מתני' * מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים
דייתקי מתנה ושוברין הרי זה לא יחזיר
שאני אומר כתובין היו וגמלך עליהן שלא
לתנן : גמ' טעמא דגמלך שלא לתנן הא
אמר תנו נותנינן ואפילו ליזמן מרובה ודמינהו
ג' המביא גמ' ואבד הימנו מצאו לא לתר
כשר אם לאו פסול אמר רבה לא קשיא
* כאן במקום שהשירות מצויות כאן
במקום שאין השירות מצויות ואפי' במקום
שהשירות מצויות והוא שהותיקו שני
יוסף בן שמעון בעיר אחת דאי לא תימא
הכי קשיא דרבה אדרבה * דהתא נימא
דאשתכח בידינא דרב הונא דהוה כתוב ב'
בשרי מתא דעל רכיס נהרא אמר רב הונא
חיישין

אמר גם מה ומאמרים כתיב ביה. תימה היכי מוכח דאפילו במקום שכותבין כתובה דנביא אפי' כי לא קיימא כתובה דלמא הכא במקום שאין כותבין וגביא בשטר גם וכותבין בגם שטר דקן כו' דנסבך (רכ"א) ו' (רכ' ב') הכותב (כתובות דף פט:) ואכ"י נמי לוקמא הכי אי

מתי מוקד במקום שאין כותבין כתובה ונביא
בעדי הגע אבל גט לא קרעין משום
דבעיא לאתבובי ביה והוי כמו היבא דלא
אפשר דכותבין שובר אבל במקום שכותבין
כתובה לא יפרע עד שתזילא שער כתובה
מידה או משום שהיא נאמן לומר פרעתי
דלא כר' יוחנן או משום דאין כותבין שובר
ועוד כיון דמן האלמנה מן הנשואין במקום
שאר כותבין לא בני לאתבובי כמו שם
לעיל (דף יז: ד"ה אלמנה) איך מוכח
מגרסה מן הנשואין במקום שאין כותבין
כיון דגט לאו היינו כתובה ומשום דבעיא
לאתבובי ביה פשיטא דאין נאמן לומר
פרעתי כיון דלא ניתקנה כתובה בזה
מקום וי"ל דלאבוי מהני קסתייה דתנן
כתובה ואין כותבין אלמא במקום שכותבין
כתובה עשהויה דאין כפרה להעמיד שבו

אירע שכתב לה בעבור אהבה לה לכך פירק
כיון שיש לה כתובה ואין מוסיף רק גם
לימא פרעתי חלא ודלי לא חמר כלום
וכותבין שובר : **ד**הא חמר תנו ונתנין
וא"ת מנלן דלמא אפי' חמר תנו ואין נתנין
והא דרתי נמלך ה"ק וגמלן שלא ליטמן
ומהתם קל לא חש לבמור ונאבד ועפשו
רוח לחזור ולגרשה דסבר שזוהי הגט שאבד
ממנו ואמר תנו ואפילו הכי אין נתנין
דשמיא אין זה גיטו חלא נפל מאחר ששמו
כשמו אבל לא נמלך לבחילה ולגרשה
כשמו ודע דהא דאמר ר' יוחנן חמר אפי'

וְהוּא מְסוּרִין בְּהַם מִתְּחִילתָּי הָיָה
שֶׁלֹּה יוֹדֵיךְ מִלְּךָ קִנְיָ כְּתוּבִים הָיָה
וְלֹא תִּתֵּן וּמִדְּהֵינִי וּמִלְּךָ מִשְׁעֵם שְׂחָשָׁשׁ
שֶׁמָּה אֵינוֹ רְוָה עֵתָּה לְגִרְשָׁה אֲבָל אִם
אָמַר תָּנוּ לָהּ נִוְתִּינִים וְאֵין לָחוֹשׁ שֶׁמָּה
מֵאֲחֵר כֵּל וְאִם וּמִלְּךָ וְאִם לִזְמַן מֵרִבָּה
דְּלִמָּא לְאַחֵר דּוּקָא כְּדִפְרִיךְ ר' יִצְחָק לִקְמָן
וְר' יִצְחָק גּוֹפִים מִגְּלָן דִּילִיזוּר לְאַשָׁה אֶפְסִילוּ
לִזְמַן מֵרִבָּה וּמִמֵּה פֶּסָט לֹא כְּדִבְרֵיתָא
קִיָּאמַר לִזְמַן מִתְּחִילתָּי יוֹתֵר מִמֵּהִי וְיִלְּ
דְּכִבְרֵיתָא מִשְׁעֵם כְּדוֹמֵן שֶׁהִבְעֵל מִוֹדָה
נִוְתִּינִין אֵינוֹ מִסְרֹשׁ כְּמִתְנִי' וְהִיא גּוֹפֵא אֲחָה
אֲחָה לְאַשְׁמוּעִין אִם אָמַר תָּנוּ נִוְתִּינִין וְהֵיוּ
שֶׁאֵין לָהּ עַד תִּתֵּן כְּדִפְרִיךְ לִקְמָן (ד' יט.)
וְיִצְחָק דְּלִמָּא תַּבֵּי כִּסְרִין כּו' וְיִלְּ כִּסְרִי
דְּרַבִּי יִצְחָק רִיבֵק אֶפְסִילוּ מִדְּמֵה מִלְּךָ
עַם בִּידָה דְּלִי לֹא רִאיוֹ אִ"כ כְּמֵה אֵינוֹ יוֹדֵעִין

הוא זה נתיב
הדיישינין שמא
יבכה כיון דלא
דיחזיר אפי'
אינו בדידה ואף
מיא דסיפא :
לחבר לא חייש

בליין חתום דלמא קמ"ל דלא
חיישינן דכמא דהי
ומזו קודם כגט זה שנתרשס בו
ותערך כגט זה שניתן לראיה
פירות של ארץ כנען ו"ל כמ"ד
לבעל פירות משעת חתימה וי"ל
דכיון שבעל חורס וכבר שטוף
ש"ל א"כ כדאי וזמנו שבו לאת
שטוף. שטוף. ע"כ גליון :

ואולי שהסבירות מלוות ומתני' בלא התחזק
היו בריש' ואשמועי' דבלא' הומוקו' יחזיר
יור' לשה' כיון' שש' שני' יוסף' כן' שמעון' בעיר
תיה' כר"א' דלרבי' מאיר' כיון' שהומוקו' שני'
דף' דף' דתן' כתב' גרס' את' הגדולה'
ועל'רבי' מאיר' אפילו' גדולה' לא' מני' גרס'
(וה"פ' מה' נעשו' דף' דף' וכו') וכו'.

סייגט

קנה ה מיר
פ"כ חס
חבל ה' ג סג
לחזין רלס סוד
ש"ע"ד ס' שפג
ס"ד וס' סגד
סעיף דוסופ"ע
אש"ע ס' נד
ס"ה:

קנו ב מיי
פ"ג מהל'
אישותה'ג סמג
פסין מה טוב"ש
אה"פ שמוסינ'
קנו ב מיי פ"י
בס בלי'א
ועי"ש סמג שפ
טוב"ש אה"פ
ס' נד סעיף ה'
קנח ד ב מיי
פ"ג מהל'
גיחשין ס' פ
ועיינב"מ סמג
פסין מה טוב
ש"ע אה"פ ס'
הלכ ס"ד:

מסורה
הש"ס
איבמו' כתב"ש
מג: כתובות נג
פט"ש מסד'
כתב"ש בגיטין
כו. [לעיל יג]
ג גיטין שס
ד [לקמן גיטין
כו.] ה [וכן
בזכתיס ק]

ו דתל

הנה

הב"ח
(ה) גם' ופי

תימח לחי
דכתב (ב) רש"י
ד"ר יואל חנוני

לוי וכו' חלל
חינה וקוקה. ר"פ

ועיין מה שפי'
רש"י במנהגים
דף כח ע"ב

וכיבמות 97
כספ"ב וכתוס'

שם: (ג) ד"ה פ
דינא וכו' פ
ליה ברחמי:

1997

י"ב ע"ז משפחה
גד מצוד

17

שנים אוחזין

פרק ראשון

בבא מציעא

כ עין משפט

היה מדלג חייסין להכי דלי גמי הוה הכי שפיר וכו' בעל כבוד שנתכח

המכיר שטר חוב לחבירו וזכור ומוחל שמואל ור' אבהו אמר ר' אבהו

גמי ליכא למיחש דהכי שפיר וכו' בעל כבוד שנתכח המכיר שטר חוב

שמינא איתא לדשמואל ור' אבהו אמר ר' אבהו שמינא איתא לדשמואל

המכיר שטר חוב לחבירו וזכור ומוחל שמואל ור' אבהו אמר ר' אבהו

גמי ליכא למיחש דהכי שפיר וכו' בעל כבוד שנתכח המכיר שטר חוב

המכיר שטר חוב לחבירו וזכור ומוחל שמואל ור' אבהו אמר ר' אבהו

המכיר שטר חוב לחבירו וזכור ומוחל שמואל ור' אבהו אמר ר' אבהו

מסורת

השם

א כתובות פס' פו. קדושין פס' כ"ב

א כתובות פס' פו. קדושין פס' כ"ב

א כתובות פס' פו. קדושין פס' כ"ב

נר מצוה קעב אבנד

מ"י פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

פס"ח פ"ח פס"ח

מירא נממוגא. וא"ת ספי און מחמירין כממוגא נ דהא אין אנו
הולכים בממוגא אחר הרוב ובאיסורא אולי בתר רובא אפי'
היכא דליכא חוקא דליסורא כנגד הרוב ולא חיישין שמה במקום נקבא
שחט וי"ל דמי' בלש' אי' ההמירו דמי' שאין להם סוף לא תנשא
לכתחילה אפי' שרובם מתים וכו' וי"ל
דמלאווי' לא חיישי' לשני יוסף בן שמעון
אבל מדרבנן חיישין משום לעו ובממוגא
לא יצ"ל לעו לך פריך ספיר היכי פשיט
מר איסורא נממוגא: כ"כ ב"ב דהפיסה
או בלולוסקא. תי' בלולוסקא הסיסה הוי
סימן כדאמר ב"ב שני (דף כח.) הו"ל אומר
בדפיסה והיא אומרת כדפיסה יתכן לו
דמי' דעה דכל מאי דלית ליה בדפיסה
מנח ליה השמע דלאניש מעלמא הוי
סימן חלל דלוקמא היכי הוי סימן חלל
דרך להניח שטרות בלולוסקא כדתי'נא
בסופא דשבוש' עשרה דלוקמא
מלאים שטרות מסרתי לך י"ל דמיידי הכא
שנותן בלולוסקא עומה סימניו מוכהק
ולא חיישין לשלל לשמא האיל לאחר
ואתו הניח בו שטרות דהיי תקון רבנן
דלא חיישין כמו שתקנו ס' להמיר אבידה
בסימן שאינו מוכהק אפי' סימנין לאו
דאורייתא: ס"ב ב"ב שם עליו עדים
יתקיים כחותמיו. נראה דתשמע לי' שהו'
בד המלוה מדקרי לי' מספון דבד הלוה
קרי לי' סוכר ולשון מספון לשון ציטונטור
דבד הלוה פשיטא דכשר ע"י קיום:

הדרן עלך שנים אוחזין

מידא דספרא נפיל לא משהי איניש משהי איוניש בידא דספרא: שלשה שלוו
מאחד יחזיר מלוה וכו': דאי ס' דלון גינהו מאי בעו גבי הדדי דלמא
למכתבנהו אזלי ודכתיבי בתלת ידי ספרי ודלמא לקוימינהו אזלי מלוה
מקיים שמריה ליה לא אבא אמר רב: אם יש עמחן סמפונות יעשה מה
שבסמפונות: אידי רימיה בר אבא אמר רב: אם יש עמחן סמפונות יעשה מה
אפי' שכתוב בכתב ידו אינו אלא כמשחק ופסול לא מבעיא כתוב בכתב
יד סופר דאיכא למימר ספרא אתרמי ליה וכתב אלא אפי' כתוב בכתב ידו
פסול סבר דלמא מתרמי ואתי בין השמשות וקא פרע לי דאי לא יהיבנא
לוה לא יהיב לי וזוי אכתוב אנא דכי אייתי לי וזוי אתן ליה תנן: אם יש
עמחן סמפונות יעשה מה שבסמפונות כדאמר רב ספרא שנמצא בין
שטרות וקרועין הכא נמי שמצאו בין שטרות קרועין תיש' נמצא לאחד
בין שטרותיו שפרו של יוסף בן שמעון פרוע שטרות שניהם פרועין כדאמר
רב ספרא שנמצא בין שטרות קרועין הכא נמי שנמצא בין שטרות קרועין
תיש' שבועה שלא פקדנו אבא ושלא אמר לנו אבא ושלא מצאנו בין
שטרותיו של אבא ששטר זה פרוע אמר רב ספרא שנמצא בין שטרות
יקרועות ש' סמפון שישעליו עדים יתקיים בתותמו איכא יתקיים מתותמו

דשיליין
לכתוב: ואם יש עמחן סמפון. והכא במלוה עסקין דקתי מלא שטר בין שטרותיו כ': כדאמר רב ספרא. לקען בשמעתין: שנמצא לו.
השטר שהסוכר יולא עליו: בין שטרותיו קרועים. והוא אינו קרוע לפיכך פומכין על הסוכר שמקום השטר מוכיח על הסיגר שהוא חמת שאם
לא נפרע לא היה נותן השטר אלל השטרות קרועין כך משמתי ולי נראה שנמצא הסוכר בין השטרות קרועין הלכך איכא למימר שנתקבל הסוכר
הסוכר הזה א"ל מלוה הוא חלל ללוה והלוה שם ביד זה לפיכך נתנו זה פס השטרות שאין לרביקן לו דאי ס' מלוה כתב: ליתא מוכן לו
בסירה לזה לפרעו לא נתנו פס שטרות שאין לרביקן לו: נמצא בין שטרותיו. מתני' היא כנס פסוס (כ"ב קעב.) שני יוסף בן שמעון בעיר
אחת ונמצא סוכר לאדם אחד בין שטרותיו וכתוב בו שטר של יוסף בן שמעון שבידי פרוס הוא והיה לו שני שטרות על שניהם: שטרות
שניהם פרועין. שכל אחד יכול לומר על שלי ככה סוכר וככ"ב פרכין בלא סוכר נמי הא תמן אין אחד יכול להוציא שטר חוב עליהם ומוקמי'ן
ליה כמשלשין כשטר ואין משלשין בשוכר והא הכא דיוא' מתחת יד מלוה הוא: שנמצא. השטר בין השטרות פרועין וכל אחד אמר וכו' שטר
שלי: שבועה שלא פקדנו אבא. משנה היא בשבוש' (דף מה.) יתומין מן היתומין לא יפרעו חלל בשבוש' ומתו שנתקן שבוש' שלא פקדו
הכל בלולוסקא ובלא חזר לנו קידם לכן ובלא חזרנו שוכר בין שטרותיו של אחד על שטר זה שיהא פרוס הא אם מלאו סמכין על-א:
יתקיים בבורחמי. ק"ל ס"ד א"כ אמר מלוה לא נפרעתי ונדע שברי לא מסרתי לידך יתקיים כחותמיו על פי חותמיו יתקיים א"כ
בחותמיו מסרין שחתמו חזן המלוה נתמן חבל כל כמה דלא מקיים מהיומן דמחן מטיק ליה מלוה ומגזק ס"ל אמר פסול הוא 6
מא"כ

חיישין לב' שוירי. אפי' כששוירי הדיוס לו אין בה שני יוסף בן
שמעון שמה יסשוירי אחרת שם שם יוסף בן שמעון ושם נכתב ומשילה אפי'
נפל: הרי זה יחזיר. דכיון דלא הומוקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת
לעיר אחרת שאינה ידועה לו לא חיישין: (6) תרדא. ל' השעמם:

פקע ארוא דבי רב. גמר העמוד
בבית המדרש נשען עליו: מר אמר
משום לתאי דירי פקע. כשכיל מולי
שקנא על גגדפתני: ומר אמר משום
לתאי דירי פקע. שהשבת על דברי
לבישטי בבית המדרש: חמת. של עור
שנותנין בוין: מליקא דסבי. עסק"ל)
שהוקים מלנישם בה כלי תשמישן שלא
יטערו לתפס אחרים: כדרכין זה בזה
וזה סימנא דהעולם נותנים בהם זה ובריו
מלישם שטרות מלמתי וזה יאמר שלי הם
ושלשה הן כדרכין זה זה בזה: ש"מ קשר
סימן. שם שטרות שאין דומין זה לזה
ויאמר כך וכך הוא עשוי דאי לא תימא
הכי מאי סימנא איכא הכא ותפסו מניה
בעלמא דקשר סימן וכשיט בעלמא היא
ומשני מהכא לא תפסו דתי' ר' חייא ג'
כדרכין זה בזה הוא אגודה דכרך הוי סימן
דכו"ע כרכי שטר' שטר' לעלמא וקשרין
אותן יחד וזה כרך שלשן יחד: דרבי
אמר. השכיבין זה על זה אורכו על אורכו
של חבירו: מאי מכריז. המולא מאי
מכריז: מנין. ג' שטרות וזה כל ומומן
סימן מכריזין היו יחד: אפי' תרי נמי.
הואיל ואין צריך לכתובם לתת סימן חלל
כדרכין: כדאמר רבינא. בלאו מלישאות
(דף כה.) ששטר' מכריז. שטרות מלמתי
זה צריך שיהיה כך וכן היו וכדרכין היו
הלכך דוקא תלתא חלל תרי מידע ידע
דמישט שטרות שחיס ואין מנין סימן:
ודלמא לקוימינהו אזלי. אלל סופר
הדיינין הכותב הנפק לכל השטרות:
דליון היו. שפרעו וכו' וכו': להם:
למכתבנהו אזלי. ומן הסופר נפל
ומעולם לא לה' סמפון. שוכר המנעל שטר
וכל דבר המנעל דבר קרי' סמפון כדאמר
גבי קדושי אשה ומכירת עבד שהמנעל
קרוי סמפון מפני שמנעל את המקח:
היוצא מתחת ידי מלוה. שהוא מוכח
בידו ולא ביד הלוה: ספרא אתרמי לי.
וסבר א"ס יבא בעל חוב לפרעני ואני אין
שטרי עכשו בידי ואם לא יבא שוכר מוכן
לי לא יפרע כלום: אפי' כתוב בכתב
ידו. שם לומר א"ס לא נפרע למה לי
למחר ולכתוב לפני פרוען הואיל ויודע

לכתוב: ואם יש עמחן סמפון. והכא במלוה עסקין דקתי מלא שטר בין שטרותיו כ': כדאמר רב ספרא. לקען בשמעתין: שנמצא לו.
השטר שהסוכר יולא עליו: בין שטרותיו קרועים. והוא אינו קרוע לפיכך פומכין על הסוכר שמקום השטר מוכיח על הסיגר שהוא חמת שאם
לא נפרע לא היה נותן השטר אלל השטרות קרועין כך משמתי ולי נראה שנמצא הסוכר בין השטרות קרועין הלכך איכא למימר שנתקבל הסוכר
הסוכר הזה א"ל מלוה הוא חלל ללוה והלוה שם ביד זה לפיכך נתנו זה פס השטרות שאין לרביקן לו דאי ס' מלוה כתב: ליתא מוכן לו
בסירה לזה לפרעו לא נתנו פס שטרות שאין לרביקן לו: נמצא בין שטרותיו. מתני' היא כנס פסוס (כ"ב קעב.) שני יוסף בן שמעון בעיר
אחת ונמצא סוכר לאדם אחד בין שטרותיו וכתוב בו שטר של יוסף בן שמעון שבידי פרוס הוא והיה לו שני שטרות על שניהם: שטרות
שניהם פרועין. שכל אחד יכול לומר על שלי ככה סוכר וככ"ב פרכין בלא סוכר נמי הא תמן אין אחד יכול להוציא שטר חוב עליהם ומוקמי'ן
ליה כמשלשין כשטר ואין משלשין בשוכר והא הכא דיוא' מתחת יד מלוה הוא: שנמצא. השטר בין השטרות פרועין וכל אחד אמר וכו' שטר
שלי: שבועה שלא פקדנו אבא. משנה היא בשבוש' (דף מה.) יתומין מן היתומין לא יפרעו חלל בשבוש' ומתו שנתקן שבוש' שלא פקדו
הכל בלולוסקא ובלא חזר לנו קידם לכן ובלא חזרנו שוכר בין שטרותיו של אחד על שטר זה שיהא פרוס הא אם מלאו סמכין על-א:
יתקיים בבורחמי. ק"ל ס"ד א"כ אמר מלוה לא נפרעתי ונדע שברי לא מסרתי לידך יתקיים כחותמיו על פי חותמיו יתקיים א"כ
בחותמיו מסרין שחתמו חזן המלוה נתמן חבל כל כמה דלא מקיים מהיומן דמחן מטיק ליה מלוה ומגזק ס"ל אמר פסול הוא 6
דשיליין

וְיִלְכֹּן לְדָוִד אֶת רֹאשׁ הַיֵּשׁוּבִים וְאֶת
 אֶלֶף לִהְיוֹת מוֹנֵן לְכַשְׁפֵּרֶנּוּ עַד קֶדֶם שֶׁבֶר
 יֵלֶךְ אֵלָּה אִי־כִּי פָרַם: מִמָּוֶן שִׁשׁ עָלָיו עַד
 תִּתְקַרֵּם בְּחֹתָמָיו. וְאִשִּׁי יִזְלֵל מִתַּת יָד
 קִיּוֹם. אֲבָל עֲדִים תִּתְמוֹנֵן עָלָיו: וְיִזְכָּר
 בְּתַחַת יָד שְׁלִישׁ שֶׁאֵין הֵלֶם מִלִּיזָא
 וְלֵא הַנְּעוּלֵה אֵלֶּה שְׁלִים שְׁבִיטֵיהֶם נֶאֱמָן: אוֹ
 שִׁיבָא אַחֲרֵי חִיתוּם שְׁמֹרוֹת. שִׁינֵּא
 לְפָנֵינוּ כִּשְׁהוּ כְּהוֹב בְּשֶׁכֶר חוֹב אֲחֵר
 הַתְּתִימִה כֹּסֶר: דְּהֵא הַיִּמְיָנִה מְלוּה
 לְשְׁלִישׁ. דַּעַל כִּרְקֹךְ אֵין כּוֹתֵב שׁוֹבֵר
 מִלֵּא מְלוּה וְהוּא מִמְּנוּ לִדְ כֹּסֶם:

אלו מציאות
לרבי
הוי סימן מיי
דמגשתיפי וזר

אלו מציאות שלו: כריכות ברה"ר. כריכות
 לרה"י משום דלמ"ד (לקמן כב:) סימן העשי
 הוי סימן מירי הכא דליכא סימן ומקום נמי לא
 דמנחשי וברה"י הוי מקום סימן וחייב להכריז ומי

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע
 ה' אֶת הַקּוֹל
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע
 ה' אֶת הַקּוֹל
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע

[illegible]

הש"ס
א [סאסד' לא]
ב [מ' תוספות
לקמן כג: ד"ס
מחזרות]
ג [כגמ' ירוש']
ד [כ"ח"ס
לס: ג' תיבות]
ה [לקמן כג:]
ו [ובל שבו
חצי . רש"ל
דף כס:]
ז [וע"ס תוס'
פסחים
ד"ס חנו]

(ח) תום ד'ש
אלו וכו' אם אין
כו סימן. נ"ב
נ"ל דף ע
קוף ע"ל :

[א] גמ' ק
 שמשחין' ג
 ג'סת כרמב
 פוסטמי חמדי
 רמורי
 חיק אל
 חסד:

וְדִשְׁלִילָן לָהּ לִסְהִי אִי פָרוּעַ אִי לֹא פָרוּעַ
 תִּישׁ סִמְפֹּן שִׁישׁ עֲלֵיו עֵדִים כֶּשֶׁר בִּמְאִי
 עֵדִים עֲדִי קִיּוֹם הִכִּי נִמִּי מִסְתַּבְרָא מִדְקִתְנִי
 סִיפֵא וְשֹׁאֵן עֲלֵיו עֵדִים פִּסְלוּ מֵאִי אִין עֲלֵיו
 עֵדִים אִילֻמֵּא דְלִיכָא עֲלוּיָה עֵדִים כֹּלל
 עֲצִיבָא לְמִימֵר דְּפִסְלוּ אִלֻּא לֹאֻ עֲדִי קִיּוֹם
 נִפְאֵא סִמְפֹּן שִׁישׁ עֲלֵיו עֵדִים יִתְקַיֵּם בְּחֻתָּתִי
 אִין עֲלֵיו עֵדִים וְיִוצֵא מִתַּחַת יָדִי שִׁישׁ אֻ
 שִׁיּוּצָא אֲחֵר חִיתוּס שְׁמֹרֹת כֶּשֶׁר יִוצֵא
 מִתַּחַת יָדִי שִׁישׁ דִּהֵא הִינְיָה מְלוּה לְשִׁלְשִׁי
 יִוצֵא לֵאדֹר חִיתוּס שְׁמֹרֹת נִמִּי דְאִי לֹאֻ
 וְפִרְעַע לֹא תִהֵא מְרַע לִיָּה לְשִׁמְרִיָּה :

אֶלֶּץ מַצִּיאוֹת שְׁלוֹ וְאֵלּוֹ חַיִּיב לְהַכִּתּוּר

אֵלֶּךְ מַצִּיאוֹת שֶׁלוֹ וְאִלוֹ חַיִּיב לִהְבְּרִיז אֹלֶּךְ
מַצִּיאוֹת שֶׁלוֹ • מִצָּא פִירוֹת מִפְּחוֹרִין
מַעוֹת מִפְּחוֹרוֹת • כְּרִיכּוֹת בְּרִשּׁוֹת דְּרָבִים
וְעֻגְלֵי דְבִילֵהכְכוֹרוֹת שֶׁלֹּנְחָתוֹם • מִחֲרוֹזוֹת
שֶׁל דָּגִים וְחֲתִיכּוֹת שֶׁל בֶּשֶׂר וְגִיזֵי צֶמֶר
הַלְקוֹחִין מִמְּדִינָתָן וְאִנְיֵי פֶשֶׁתִּין וְלִשְׁנוֹת
שֶׁל אֲרָגְמָן הֵרִי אֵלֶּי שֶׁלוֹ • דְּכָרִי רַבִּי מֵאִיר
יִתְדָה אָמַר • כֹּל שֵׁשׁ בּוֹ שִׁנּוֹי חַיִּיב
לִהְבְּרִיז כִּיצַד • מִצָּא עֻגֹל וּבִתּוֹכּוֹ חֶרֶם כֹּכֵר
וּבִתּוֹכּוֹ מַעוֹת רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן אֱלֵעָזֵר אָמַר
כֹּל כָּל אֲנָפּוּדִיא אֵין חַיִּיב לִהְבְּרִיז • צִמְצִי
מִצָּא פִירוֹת מִפְּחוֹרִין וְכִמְהָ אֵיר יִצְחָק קֵב
בְּאַרְבַּע אֲמוֹת הֵיכַל דְּמִי אֵי דֶרֶךְ נִפְלִיָּה
אִפְלוֹ מִזְבֵּחַ נְמִי וְאֵי דֶרֶךְ הַיְּנוּחַ • אִפְלוֹ
בְּצִיר מִהֵי נְמִי לֹא אֵיר עֻקְבָּא בֶר חֲמַא
בְּמִכְנֻשְׁתָּא דְּכִי דִּי עֻמְקִין • קֵב בְּאַרְבַּע
אֲמוֹת דְּנִפִּישׁ מִרְחִיזוֹ לֹא מִרְחַ אִינִישׁ וְלֹא
דֶּרֶךְ אֲתִי וְשָׁקִיל לְהוֹ אִפְקוּרִי מִפֶּקֶר לְהוֹ
בְּצִיר מִהֵי מִרְחַ וְהִדֵּר אֲתִי וְשָׁקִיל לְהוֹ וְלֹא
מִפֶּקֶר לְהוֹ בְּעִי רַבִּי יִרְמְיָה חֲצִי קֵב בִּשְׁתֵּי
אֲמוֹת מְהוֹ קֵב בְּאַרְבַּע אֲמוֹת מַעֲמָא מֵאִי
מִשּׁוּם דְּנִפִּישׁ מִרְחִיזוֹ חֲצִי קֵב בִּשְׁתֵּי אֲמוֹת
כִּיּוֹן דִּלֹא נִפִּישׁ מִרְחִיזוֹ לֹא מִפֶּקֶר לְהוֹ אוֹ
דִּלְמָא מִשּׁוּם דִּלֹא חֲשִׁיבִי הוֹחֲצִי קֵב בִּשְׁתֵּי
אֲמוֹת כִּיּוֹן דִּלֹא חֲשִׁיבִי מִפֶּקֶר לְהוֹ קִבִּיִּים
בְּשִׁמּוּנָה אֲמוֹת מְהוֹ קֵב בְּאַרְבַּע אֲמוֹ מַעֲמָא
מֵאִי מִשּׁוּם דְּנִפִּישׁ מִרְחִיזוֹ וְכִשׁ קִבִּיִּים
הֵיחִידוֹ מִפִּי מִפֶּקֶר לְהוֹ אוֹ דִּלְמָא מִשּׁוּם דִּלֹא
דְּחֲשִׁיבִי לֹא מִפֶּקֶר לְהוֹ (א) קֵב שׁוֹמֵשׁמִין בְּדִי
עֲמָא מֵאִי מִשּׁוּם דִּלֹא חֲשִׁיבִי וְשׁוֹמֵשׁמִין כִּיּוֹן
מִשּׁוּם דְּנִפִּישׁ מִרְחִיזוֹ וְכִלְשָׁן שׁוֹמֵשׁמִין
לְהוֹ קֵב תִּמְרִי בְּאַרְבַּע אֲמוֹת וְקֵב רִמּוֹנִי
אֲמוֹת מַעֲמָא מֵאִי מִשּׁוּם דִּלֹא חֲשִׁיבִי קֵב
בְּאַרְבַּע אֲמוֹת נְמִי כִיּוֹן דִּלֹא חֲשִׁיבִי מִפֶּקֶר
דְּחִיזוֹ וְקֵב תִּמְרִי בְּאַרְבַּע אֲמוֹת וְקֵב רִמּוֹנִי
דְּחִיזוֹ לֹא מִפֶּקֶר לְהוֹ מֵאִי תִיקוֹ • אֵיתִמֵּר

ישראל

(ב'ם) וְאֵל

(A) תענית

כב עץ משפח

מה שנתן נתן. י' אחי' כרבי דאמר בפרק הנזיל [בתרא] (כ"ק קיד. קפ.)
 סתם נגב ונזיל הוי יאוש בעלים: **שמיטה** נכר קורין עניו ואבנית.
היג אם נתיאשו הבעלים הרי אלו שלו וז"ל דמיידי ביכול להנזיל בקל
 אם רודף בשעת שטיפה דאי לאו הכי הוה כחוטו של ים שאבדו ממנו ומכל

אדם ועל זה לא היה אומר ה' אם חסר לא
אלה איירי ביכול להציל בקל בשעת שטיפה
ואפילו אין בהן סימן ולפי שעכבן עקולי
ופשורי ויקחם הם ואפי' יקדמו אחרים
ויחזרו יחזירו לא לפי שניכר שהם לא בעלי
לפי שרדק מיד וס' ד' דמירי רדק לא רדק
מיד בשעת שטיפה שלא יכול עוד כלל להציל
כדמוכח בסופא לפי שיקחום אחרים
שיעכבום עקולי ופשורי ולא יחזירו לפי
שאין בהן סימן והם' אם נתיאשו הבעלים
דהיינו שהיו הם בשעת שטיפה ולא רדפו
ואפילו אומרים שאין מתאשים אין בכך
כלום דודאי כל המתאשים בלבן לא מתאמ'
שלא היו בעלים בשעת שטיפה ולא נתיאשו
עד שידעו הבעלים ששטפה נהר ואז כבר
אינו יכול להציל לפי שאין בו סימן לא
כשמתאין בחיסורא תחת ידיה שהבעלים
לא ידעו עדיין אלאמא יאוש שלא מדעת לא
היו יאוש ומשי' ביכול להציל אפילו אחר
שטיפה כגון שיש באצורה סימן שהבעלים
אין מתאשים לכשדעו ופרד' אז הכי אימא
סיפא ואם היו הבעלים מרדפין בו' מאי
אריא מרדפין אפילו היו בעלים שם בשעת
שטיפה ולא רדפו נמי יחזירו ומשי' ביכול
להציל אחר שטיפה ע"י הדחק דאע"פ
שיש בו סימן בטורח יכול להציל לא
שיתרחקו הרבה שעהר מזולתן ברחוק
ולכן אם הבעלים בשעת שטיפה זולתו מרדק
ודאי מתאש כיון שאתה יכול להציל בלא
דוחק ואינו מאיל אכל אין הפעלים בשעת
שטיפה יחזיר לכשידעו הבעלים לא
יתאשו ויזילו על ידי הדחק וא"ת מגיל'
אם סתמא חייב להחזיר דלמא נתיאשו
הא לא אסוקי שהיו הם ורדפו דמירי
להחזיר וי"ל דאיכ' לא ליתא אם נתיאשו
אלא לחני סתמא שפך נהר קוריו עזי'
ואבניו הרי אלו שלו דשטיפא דלא מיירי
ברדפו בשעת שטיפה דהא קתני סיפא
דאם היו הבעלים מרדפים חייב ואין
להקשות דמאי דייק סיפא סתמא
דמרדפין הא סתמא הרי אלו שלו דלעולם
נימא דר"ה סתמא יחזירו ולא קנס
מרדפין אלא לאסוקי שהיו הבעלים בשעת
שטיפה ולא רדפו וע"י סיפא ידעינן
דמירי באין יכול להציל אכל רש"י גרס'
מפני שתיאשו הבעלים משמע לישראל
דפסיק ע"י נתיאשו א"כ מרישא גופיה
אזכוריה דמירי דאין יכול להציל

[illegible]

אברהם

עין משפט
נר מצוה
טו א מיי פז
מס' וילנס
ואזידעס נאכאס
טוהמס' פ'רנס:
פז ב ג ד
פז מ' מ' מ'
תרומוה ס' ג:
יו א מיי שס
סלכס א:
יח' (מיי) פ'ר:
מ' טומאה
אזלני ס' ג):
מסורת
הש"ס
א (ב'ק' א.
ו[ג' ב' (תוס'
ד' ד' ד' ד' ד'
ג (תוספסת' א'
אם בתיאשו
הבעלים הרי
אלו שלו ופי'
תוס' ד'ה' שס'
ד' (תוס' שס'
ע"ס פ' הקדוש'
נכ: (תוסס'
תרומוה פ' א'
ו (פ'רובין פ' א'
ז (שבתכוז' א'
ח (קמן עא:
קדושין מא':
ט (תוס' משכנ'
ס' (ע"ג) ס' א'
למצי דסכרי'
לן שבתא דאיידי
בגנב
תואר כ':
הגדות
הר"א
[א] גב' ס'ג
מסכתרא.
גירס' הרמב"ם.
והסכתרא וסא
אחס כו' ורל
ואמאי
לכך אלל ימות
הא שלוחמכות
אלא כה"ע
וכל לו תירוצ'
דכא כאן אלל
א"ל לכו' דמטוס
כמ"ס
קדושין יב:
ועי' תוס' שס'
ד'ה' אל' ס'
וא"ל ח' ס'
ואזלישטעייט
שכתבו כאן ד'
ס' ס' ורל
ס' (ועמ"ס
רבינו ביד' ס'
ש"א"ס ע"א)
גליון הש"ס
דפיס
שליח.
פירובין ד' פ'
תוס' ד'ה' ס'ג
דמ' ב' ס'ס'
דמ' ל' ס'ס'
עיון ימות ד'
קא ע"ה תוס'
ר' רל:
הנהר מרדכי
ר' ש' ש' ש'
א' גב' א' ס'
פ'ט' וזנ' יס'
פיון ב'ק' ס'ד.

כג

באושפיזיא שאלוהו על אושפיזיו אס קבלו כסדר פני
 פודה היא כדי שלא יקפצו בו בני דם שאין מהוגני
 לה ממונו: אנניב ליה כסא דרבספא. כלי של אושפ
 וצינוריות. לקמיה מפרש בדי מחטין שתלין בו מחסר
 קטנים שטות בו זהב: אחת אחת.

ש יפות ואמר לאו מדה
לכא תמיד עליו ויכלו
יוז היה: בדי מחטין
וצינוריות. מולגות

ומורדן
דאמר צו
העין לל

ומורה ר"ש בכלים שזבעתן העין כו'. מדק
אפילו לא שבעתן העין חייב להכריז
דאמר בפ"ק (לעיל דף יט.) אי עביעות עינא אי
העין דלא משהה איניש גיעא בדיה וקשה דלא מלי

העין כו'. מדקאמר ומודה משמש דלרבנן
 נחייב להכריז וכן מצינו ברבה בר בר חנה
 בימות שינא אית לי בנזיה וגם לא שבעת
 יהושקה דלא מצינו דאמרו רבנן זה בפירושו

דבילה ומחורות וככרות הריאלו של וואסל
דבריס אין דרן רהוט בן נציבנות פארשע
משמע דדבריס שדרך להות בן נציבנות
שין בכל שנין חייב להכריז אפי' לא בשעת
העין זי מלא במקום דשכיר רנן
אבר געטס חייב להכריז. דמניאוי שיימי
ומתניא דקני מחורות וככרות
הריאלו של מיירי דקני פסילה וואס שפיל
דזו לא היה מנין סימן שזיט אידע שפיל
בבת אחת א"נ מיירי דך הימנו וליכא אלול
מחורות אהות וכן שיעול וכבר וואס דקאמ
מחורות היינו מחורות דעלמא ולקמא
(כה). גבי כזורי פירוט וגבי כזורי
דפרק' ג"נ מנין זי סימן ולא משני כזור
דעלמא דומיא דרשא מחורות ושיעול
וגבורות וגבורות היינו משום לא הוה
לזכור

למחני אלה מעות צבורות ופירות צבורות
כדקתי מעות מפורות ופירות מפורות
כי קאמר ר"ש ברוב כענים. וא"ת
מה לר' ירמיה שפניו שהעלו מתיאש
ת"ל דיש לתלות בכענים נפל דהו רוב
ו"ל דל' יאטרק דלשי' וקודש דלשי' דמי
נפל קאמר הוה ר'א שלול' דהמפסיד מחיל
ואומר דכעניו שק"ל ליה ואפילו א
ישראל ימנאס לא יכירו דמיה ד
הכענים נפל דהו רובא: **ג**מ"ר
ישראל גמ' דהו שלו וטעמא דמזו דליכ
אינשי דחיל מעלי וק"ל: **א**ם תא
לומר פליגי פליגי ברוב כעניי וכל
תא

ת"ז

מ' תת
ד' ר'
ש"י ד'
וכו' ל'
ר"ב מ'
ה פ"ה

7^aא

גמ' עין. ש
ס' וס'
תכו
חפין
דין ו

ש [ב]

[illegible]

573
 ח"ה
 ח"ה

הש
למי
ה
ה

דבילה ומחורות וככרות הריאלו של וואסל
דבריס אין דרן רהוט בן נציבנות פארשע
משמע דדבריס שדרך להות בן נציבנות
שין בכל שנין חייב להכריז אפי' לא בשעת
העין זי מלא במקום דשכיר רנן
אבר געטס חייב להכריז. דמניאוי שיימי
ומתניא דקני מחורות וככרות
הריאלו של מיירי דקני פסילה וואס שפיל
דזו לא היה מנין סימן שזיט אדם שפיל
בבת אחת א"נ מיירי דך היוטא וליכא אלול
מחורות אהות וכן שיעול וכבר וואס דקאמ
מחורות היינו מחורות דעלמא ולקמא
(כה). בני כבורי פירוש גבי כבורי
דפרק' ג"נ מנין סימן ולא משני כבור
דעלמא דומיא דרשא מחורות ושיעול
וככרות וכרובית היינו משום לא הוה לו
מנין

למחני אלה מעות צבורות ופירות צבורות
כדקתי מעות מפורות ופירות מפורות
כי קאמר ר"ש ברוב כענים. וא"ת
מה לר' ירמיה שפניו שהעלו מתיאש
ת"ל דיש לתלות בכענים נפל דהו רוב
ו"ל דל' יאטרק דלשי' וקודש דלשי' דמי
נפל קאמר הוה ר'א שלול' דהמפסיד מחיל
ואומר דכעניו שק"ל ליה ואפילו א
ישראל ימנאס לא יכירו דמיה ד
הכענים נפל דהו רובא: **ג**מ"ר
ישראל גמ' דהו שלו וטעמא דמזס דליכ
אינשי דחיל מעלי וק"ל: **א**ם תא
לומר פליגי פליגי ברוב כעניי וכל
תא

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת פְּלִיטֵי חַיִּי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה
יִשְׂרָאֵל חֵן בְּעֵינֵי ה' וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת
פְּלִיטֵי חַיִּי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יִשְׂרָאֵל חֵן בְּעֵינֵי ה'
וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת פְּלִיטֵי חַיִּי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה
יִשְׂרָאֵל חֵן בְּעֵינֵי ה' וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת
פְּלִיטֵי חַיִּי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יִשְׂרָאֵל חֵן בְּעֵינֵי ה'

בהו סימון ומשמע דלפילו ברה"ר דרבי
מאזיס שם חייב להכריז דלא מדבר רה"ר
אלא גבי כריכות ודוחק הוא להעמי
בשמעא וכן לקמן אמר לעולם רבנן כ
ומי קתני רה"ר אלו שלו אינו חייב להכרי
קתני ויניח והשתא מ"מ תפשיט דלפילי
ההו דרבי ושראף דההו אף רבי ושרא

חייב להכריז הלל ודחי האל לא מפסק
 ליה אם פליגי ברוב ישראל ופשיטא ליה
 דפליגי מכה מתני' כדפרישית :
מאן שמעת ליה דלול בתר דובא
 פירוש נבי מליאה ולא שיי
 הא לפלוגתא דחיישין למיעוט
ותפשוט מינה דמודו רבנן לר'

כרוב ישראל הרי אלו שלו ולרובן אפי"ת
כרוב כנענים הרי אלו שלו: **בפסוק** וְלִפְנֵי
פַּסְרֵי בְנֵי פִּיִּר מְזֻיִּים שֶׁם דָּלִי מִלֵּא
וְחֹלָה וְכִמְחוּן לְמַה יֵּנֶה עַוְלָה מִשֶּׁם
שֶׁ הִכּוֹל וְחֹלָה וְחֹלָה יִכְרֹו יִקְדָּה לְפָנֶיךָ
וְחֹלָה דְרָשׁ דְּשֵׁרִי כְּרֹב יִשְׂרָאֵל וְיִלֵּל
לְכַנְעֲנִים הַכְּמִיטוּסָה לְהֹוּ רֹבֵב:
פסר

נפקא מינה אמר ר' זוטרא
בביתא בשביעות עינאי אי
לא משני אלא בהני תלת
זי משני במילי אחריני לא
זי זוטרא חסידא אנגיב ליה
וושפיזא חזיא להתוא בר בי
נגיב בגלימא דחבוריה אמר
ויכפת ליה אממונא דחבוריה
ונינאי (6) מרדח רישבן אלעזר
שבעתן העין שתייב להכריז
שים שלא שבעתן העין שאינו
זון (א) בדי מחסין וצינוריות
קדרומות כל אלו שאמר
בזמן שפוצצן אחד אחד אבל
חבור להכריז מאי דזי צינורי

בדור דבר דתלו בית מדרש
 [א] התנן תתם כ עלה אחד
 ויהי ריש בן אלעזר אומר
 דרי' ומן הדוב ומן הגמר ומן
 שו של ים ומשולותיו של גחל
 ופלט'א גדולה וכל מקום
 שש תרי אלו שלו מפני
 אשין מהן איבעיא להו כי
 אלעזר דברוב כנענים אבל
 א או דלמא דאפילו ברוב
 דר אמצא לומר אפילו
 אחר יפלו רבנו זללה או

תמצא לומר פליגי ברוב
גי ברוב כגענים פליגי או לא
לומר פליגי אפילו ברוב
מותו או אין הלבב כמות
ס או אפי' ברוב ישראל ת"ש
ובכל מקום שהרבים מצויין
אין צורך לזה ויש להם

ה'אל נמי הביע במפורזין
אפילו אין הרבים מצויין שם
תני כנסיות של כונענים בתי
דיתבי בהו כונענים השתא
עונים תשימצא בה אבידה
ו חייב להכריז מאן שמעת

מִנְהַר מְדוּלָּה רַבְּנָן לְרִשְׁבֵּי אֶרֶץ
שְׂרָא לְנִמְוִיהָ בְּמֵאֵי עֶסְקֵי
וְכָלִי בְּאַשְׁפָּה מְכוֹסָה לְאִנְעֵ
וְאִינָה עֲשִׂיָּה לַפְּנוֹת וְגִמְלָךְ
לַפְּנוֹת וְגִמְלָךְ עֲלֶיהָ לַפְּנוֹתָהּ
וְאִיבְעִית

וְחַפְּצֵהוּ דָּלָה לְמִימָר לְדֹרֹשׁ אֶפְרַיִם
יֹבֵל (לְהַכְרִיז) לְרֹשׁ וְהִי כִרְבֵּן אֲחִי אֶפְרַיִם
לְרֹב הַעִיר יִשְׂרָאֵל מִמֶּנּוּ שֶׁמֶלֶךְ בְּחֵק
וְכֹכַב כְּפִישִׁי וְהִי יִשְׂרָאֵל כִּיחֻד בְּחֵק שֶׁמֶלֶךְ
וְהִי לֹא וְהִיא הַפֶּסֶח וְיִשְׂרָאֵל לְחֹן
וְהִיא לְחֹן וְהִיא רֹב יִשְׂרָאֵל דְּהִיּוּ
וְהִיא לְחֹן וְהִיא רֹב יִשְׂרָאֵל דְּהִיּוּ
שֶׁלֹּקְהָה וְכֹכַב כְּפִישִׁי הִי שֶׁל דְּלִיָּה

ובארשפיזא מא
 לאהדרין ליה
 אידענין ביה ד
 מהדרין ליה
 מהדרין ליה
 כסא דכסא מא
 רב דמשי ידיה
 היינו האי דלא
 מכפתיה ואודי
 בבליים חדשים
 ואלוהבליים חד
 חייב להכריז ב
 ומתרוות של
 ואימתי מותרין
 מאי שווען שווען
 אחרת אחרת
 ייב להקריז
 נכסים כלילין
 [2] ב'מס' סוכה
 חזו מקלט עליה
 ונאמאל דאמרי
 יורה בדרלם
 קלהרונ אנונים
 פלגים בר
 פלגי רבנן
 חוצא מעות
 תני מתני' חייב
 מעוין סס הרי
 : דאזיל בתר
 יתן מילא אחר
 בתר ישראל
 : שאלו בכו :

בבד אחד וכן
המצי'ל מן ה
הברדלס ומן זו
המוצא בסרטי
שהרבים מצוי
שהבעלים מת
קאמר ר"ש בן
ברוך ישראל
ישראל נמי א
רוב ישראל ו
המורד נפשותיו
הרי אלו שלו
שמתכסים שם
בהיכנענים.
כנענים לשמור
כנעני הוא כסדר
נענים דריש כה
שום מיהא.
בן ברוך כנענים
במבזון.
אך ברוך ישראל
פגנות רגילים
אין לפנות

ותה. מיר ועל
קר להכי נקט (ב)
ששויה למצות
למחשבת שמה יפנה:

וזה שמעת מינה אפי' בלוב
א מקום שהרבים מצויין שם
ורין והכא במאי עסקינן •
בא למימר בתי מדרשות דיד
בנמיות נמי דידן דיתבי בהו כ
יב להבריו אם רוב כנענים אי

לא הא מני רבנן היא תפשוט
לעולם שבא היא ואפי' ברוב
אני עבדתי גביה וחתנ' ממז
בריו' כדאמר ר"פ באשפה
א נמי באשפה שאינה עשויה

ט דמדות רבין נאמא ר"ש היא וי"ל דמ
ז דלי כר"ש אהיא אס כן ברוב ישראל
נענין ס' מדמסליג צין רוב העיר כנעני
לח הוה ליה למקט רוב העיר אלא אס
ויו"ל דשטא במספח יתיה כנעני אן
יתיראם ויאמר שארם שאניס בגון לקח
דכססה שלפשה עדיון לח ידע המוצר
מש

[illegible]

בספורים. ורכן היא
דחק ממות מפוזרין
בנסיות. אחיפת מקו
להיפזר ולהוודע: דיתב
פזן חזן לעיר ומושיכין
מציא ביה אבירי.
עזרתו בעיר שפרלן
עמסת מכשירין: ותי
מקלת משאלותיך דמזודה
לעלוי ברוב ישראל:
דעמנו לזו אבדה היא
אכרי: שאינה עשויה
שזן בעלמא ויהיה וימס

אם תמצא לומר ד
המוצא מעות כ

דובא ר"ש בן אלע
במפורדן מאי אר
אלא לעולם בצר
מדרשות מאי אר
דאית להכי בת
אם רוב ישראל ת

אבל ברוב ישראל
ברוב כנענים אלא
בטמון אי בטמון
בזמנא נוסל ו
עליה לפנותה הב

בר. וא"ת וי' בעי למפ
 ברוב כנענים חייב להכר
 בעי לאוקמה שאין רבים
 במקום שאין רבים מאויין
 אחתה המסנה יקחנה ויכ
 קדשלא ימלאנה בעליה
 תא"ש שלא מדע
 (א)

ספר שמואל

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

לח 6 ז מיי

ספר שמואל ואל כפי למימד דספר כרנן דלח חפשו דמודו רבנן ברוב כנענים ומ"מ יס לפסוק דהלכה כמוהו ברוב כנענים: לבתר תריסר ירחי שנה כו' פי' הן עמקן החורר אע"פ דלא היה לך ליתן רק דמיהם כדמקן כדמקן כדמקן

ואוכלו מספל כו' י"ב חודש מכאן ואילך שם דמיקן ומינתן אכל רש"י פי' שגאלן אחר י"ב חודש שנהאדו קשה דמלכו ויהיה בשביל כך למאן דהאכדו ליתו מתאש שסבר שהמלך יסבור שמקדוש נאכדו ויכרה: לפנים משורת הדין. מאשר ישקנו נפקא לן לקמן בפירקין (ל) תימה דלא מיייתי קרא הכא כדמיייתי לקמן בשב"ד דר' שמעאל ובהגוזל קמא (ב"ק ק. וס ד"ה לפנים) בשב"ד דר' חייא כמראה דיגד לשולחני ומלא רע ולקמן בסוף פ' האומנין (פג.) מיייתי קרא אחרונה למען תלך בדרך עונים שהוא מדברי קבלה וטעין קרא דלשר יעשן שהוא מדברי תורה וי"ל דלא מיייתי קרא דלשר יעשן אלא במקום שאתרים מייבין והוא פטור כמו במראה דיגד דאתרים דכעו למילף חייבים ור' חייא דלא כפי למילף פטור ולפנים משורת הדין שילם כמו אחרים וכן בשב"ד דר' שמעאל דזקן ואינו לפי כבודו הוא ועשה לפנים משורת הדין כמו אחרים והכא בשמעתין מיידיהו בחר תריסר ירחי שנה כ"ע פטורים לך לא מיייתי קרא הכא ומ"מ משום לפנים משורת הדין כפי ל' להאדורי כיון שאינו מתחסר ממנו אכל בסוף האומנין (סס) בהנחה שקלולי ששברו לו ההצתה ועשו לו הפסד גדול משום לפנים משורת הדין אילו להפסיד לך מיייתי קרא למען תלך בדרך עונים: א"ת לקמיה דרב גרסי' כדמשמע בירושלמי פרק ארן עמדין ואפי' לספרים דגרסי' אבוי פריך ספיר מבשר שנתעלם מן העין דלפ"ג דלא קי"ל כרב דפרישית לעיל (ק"ה גז ד"ה שחריות) מדפריך בפ"ג גיר' הנשה (חולין נה) וס' ורב הכי אכיל בשרא מ"מ פריך ספיר דקיון דהו' המוצא שהעוף השלישם שחאפי' מאן דפלגי ארבע מודה הכא דלמור דלמור טעלה מעיר שרובה כנענים ומשני בעומד ורואהו שנטלה מעיר שרובה כנעני ישראל ולרב מיידי בעומד ורואהו שנטלה לפני עכוני ישראל: דר' שאלו כו' ה"ה נגנבו ואע"פ דעבר על לא תגנוב לא עבר על לאו דנכילה ובתוספתא (פ"ג דחולין) תניא כדריה הרי שאלו או נגנבו והכא נקט אבדו אורחא דמילתא:

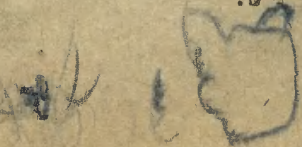
שמצאן כדמשמע בפ"ק דחולין (יב) מפרש נראה דכרי ר' יהודה ל' חנינא כשמאלן כדמשמע בשוק שאלך ר' חנינא לא פליג עליה אלא כדמשמע שביתא ובשב"ד דהכא שגאלן בדרך בלא חפשה הוי כדמשמע שביתא: א"ת לקמיה דר' אפי' גרסי' אפי' דככל דוכתי חשיב רבי אמי כרישא כדלמא (גמין נט) ר' אחי ור' אפי' כהני תשיבי דלרעא דישאל אע"פ שגאל ממנו איתנימה שכל לפניו לישאל לפי שסברו היה אכל י' גרסי' ר' אבא קשה דר' (א) פיראיוני. (ב) דער ייניר.

ואיבעית אימא לשלם רבנן. וכשאינה עמוק ולא תפסוס מיהא דמיהא ל' ברוב כנענים: מיקתני כו' אינו חייב להכריז קתני. דכיון דרובם כנענים דלמא דכנענים הוא ושל נמי לא הוה דלא אולי רבנן בחר דרוב כנענים: מותרת משום מצאיה. דלמיה חייב להכריז ואסורה בהנאה.

ולקמי' פריך א"כ מה היתר יש במילתא: בא ישראל ונתן סימן. יאלת מספיק יין כנענים ומותרת בשתיה למואלה דכיון דרובא כנענים נתיאשבו כנענים: ושרד בנהר בירן. ומושלכן בנהר בירן: דמתקיל. יש בו מכשולים ארבים וסתומות גדר שטוחין לדגים ולא מיהא סבר לא לזכר הנהר להוליכם חוץ למכשולים ורגילים היו לסוכרו ולנקותו ולכרותו ששטפו מימיו וסומך שגאלם כשיסכרו אותו וינקים: סברו ליה. שקורין נשיג' כע"ז (י) כשי עושי שכן ה' אנני נפש (שע"י יט) אימא מישאל נפיל. לפיכך חייב להכריז ולא אמרינן נפיל כדלמרינן לעיל ברוב כנענים לרבנן: לא מיאש. שהטרה ימאלס: דבי דיסא. שמוכרים שם חטום כתושין לדיסא ורבים מנזין שם: בחר תריסר ירחי שנה. מאלס: דגלדא. רלענים: דיו. עוף שקורין חולדא (ל) והוא לשון דיה: ושרית בצנייתא דבי בר מריון. פליכתי בין דקלים של בר מריון: אכור. שמה נתחלף בנכילה: ורואהו. משגלו עד שהשליכו: כשמצאו באשפה. שדרך נכילה להשליכה כדמשמע פרישית. נזולות אשכח קיבורי דאולי ביה אולוי. מלס פקעיות של סווי למכמורות ורשיות במקום שהלידין מנזין: אולוי. ליידיס העושים מכמורות: בלתי מצא פירות בבלי. וסמס כלי יס בו סימן: כמות שהוא. ריקן: כים. יס טו סימן לכעלים: צבורי פירות. בנמי מפרש סימנייהו או מנין לא עוקם:

לה בשוקא דרבנן א"ל מציא כאן ארנקימהו א"ל הרי אלו שלו בא ישראל ונתן בה סימן מהו א"ל הרי אלו שלו והלא עומד וצווח נעשה כצווח על ביתו שנפל ועל ספינתו שטבעה בים ההוא דיו דשקיל בשרא בשוקא ושרית בצנייתא דבי בר מריון אתא לקמיה דאביי א"ל זיל שקול לנפשך והא דרובא דישאל ניגדו שמעת מינה הלכה כר"ש בן אלעזר אפי' ברוב ישראל שאני דיו דכזומו של יס דמי והא דאמר רב: בשר שנתעלם מן העין אסור בעומד ורואהו: ר' חנינא מצא גדי שהיה בין מבריא לציפורי והתירוהו לו אמר רבי אמי התירוהו לו משום מצאיה כר"ש בן אלעזר משום שחיתוהו כר' חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי דתניא דהרי שאלו כו' ה"ה נגנבו ואע"פ דעבר על לא תגנוב לא עבר על לאו דנכילה ובתוספתא (פ"ג דחולין) תניא כדריה הרי שאלו או נגנבו והכא נקט אבדו אורחא דמילתא:

שמצאן כדמשמע בפ"ק דחולין (יב) מפרש נראה דכרי ר' יהודה ל' חנינא כשמאלן כדמשמע בשוק שאלך ר' חנינא לא פליג עליה אלא כדמשמע שביתא ובשב"ד דהכא שגאלן בדרך בלא חפשה הוי כדמשמע שביתא: א"ת לקמיה דר' אפי' גרסי' אפי' דככל דוכתי חשיב רבי אמי כרישא כדלמא (גמין נט) ר' אחי ור' אפי' כהני תשיבי דלרעא דישאל אע"פ שגאל ממנו איתנימה שכל לפניו לישאל לפי שסברו היה אכל י' גרסי' ר' אבא קשה דר' (א) פיראיוני. (ב) דער ייניר.

אלו מציאות

פרק שני

בבא מציעא

כו עץ משפט

דשתתך פשי. הפלו חלודה רבה דכולי האי לא שכיח להו: מבינא. כגמלא בחדא מהורי הכותל: בתר קתא. חזיל אי קתיח לביו בני הכית נמנוהו שם אי קתא לבר בני רשות הרבים נתנוהו שם שכן דרך אחיותו וכן כיסא בחד שניה אשתדליה בלע"ז: באורדא. מוכין: נכבא.

[א] דשתתך טפי: בכותל חדש מחציו ולחין שלו מחציו ולפנים של בעל הבית: אמר רב אשי נ סכינא בתר קתא וכיסא בתר שניציה ואלא מתניתין דקתני מחציו ולחין שלו מחציו ולפנים של בעל הבית ולחין אי קתא לגאוי אי קתא לבר אי שניציה לגאוי אי שניציה לבר מתני: באורדא נוסבא תנא: אם היה כותל ממולא מהן חולקין פשיטא לא צריכא דמשפע בחד גיסא מהו דתימא אשתפוכי אישתפוך קמל: אם היה משכירו לאחרים אפילו (מצא) בתוך הבית הרי אלה שלו: ואמאי ליזיל בתר בתרא מי לא תנא במעות שנמצאו לפני סוחריו בהמה לעולם מעשר בהר הבית חולין ובירושלים בשאר ימות השנה חולין בשעת הרגל הכל מעשר ואמר ר' שמעיה בר זעירא מאי מעמא הואילושוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום אלמא אכורין קמא קמא אולו וחני אחרני ניהו יהי קמא קמא אולו והני דבתרא הוא אמר ר' משום בר קפרא כגון שעשאו פונדק לשלשה בישראל שיש להם ברשביא אפי' ברוב ישראל אלא אמר רב מנשיא בר יעקב י כגון שעשאו פונדק לשלשה עובדי כוכבים ר' ג' אמר רבה בר אבבה אפי' תימא לשלשה ישראל מ"ט והוא הנפל מניה מיאש מימר אמר מכדי איניש אחרניא לא הוה בהדי אלא הני אמרי קמיהו במה זמני ליהדרו לי ולא הדרו לי והשתא ליהדרו לי דעתיהו לאהדרוה אהדרוה גיהלי והאי דלא אהדרוה לי בדעתיהו למיגולה דאודא רב נתמן למעמיה דאמר רב נתמן ראה סלע שנפל

דשתתך. וא"ת וליקני ליה חזירו לבעל הגל או לבעל הכותל [ב] וי"ל דאין חזר קונה בדבר שיכול להיות שלא ימלאנו לעולם כמו הכא שהוא מונע בעובי הכותל וכן מוכח לקמן (פמוד ב) דתנן מלא כמותו ובשלמותו הרי אלו שלו ואין חזירו קונה להננו או לשלוחי לפי ששמועה הם דבר קטן ואין סופו היה לימלא וכן לקמן (כו) דקאמ' לא שנו אלא בלוקח מן התגר דאז הוי שלו ולא אמרי' דקנה אותם תגר כשהיה ברשותו: בכותל חדש מחציו ולחין שלו. וא"ת והא אמרינן ספק הינוח לא יטול ועוד דהכא כי נמי נטל ליהוי מקום סימן ויכירו ועוד דתשמע דמתני' מיירא אפי' כגון כי סימן דבגמרא הוה בעי לאוקמי מתני' בסבין וזים אלא מתמת פירכא אחריתי מוקי לה באורדא וכבא וי"ל דלאירי בשתיק דומיא דכותל ימן ומסתמא כבר בקשו בעלים ולא מלאו ונתיישא אבל מחציו ולפנים של בעל הבית דלינו שוכח הפלוג ימים רבים:

בתוך. הכית הרי אלו שלו. מיידי שאלא כזה הענין אמר' שהוא אבידה: וניזיל. כזה בתרא. דהיינו בעל הכית דמסתמא לעולם הוא דר בביתו עם השוכרים וטורם שכלו חששו הפניה וכדו הכית ולא שכתו דבר ואין לתלות המילא שהיא שלהם אלא בבעל הכית שעדיין נשאר בביתו בלחורו כגון מעות דתלינן בחד בתרא לפי שמכבדים השווקים בכל יום ואפי' אין בו סימן דאין כה"כ מתחשש מה שמפסיד בביתו כסבור שמיאלו היום או למחר כיון שאין נכרים עמו דרים בביתו וכי משני שעה פונדק לג' בני אדם אפי' כי ים סימן מתיאש: לעולם. מעשר. ואין לתלות דמן המוכרין נפלו ודבר מעות חוליקן שנחללו על הכהמה דחוליקן בתר לוקחין דהו רובא דמוכר אחד מוכר לכמה בני אדם ועוד דמוקמין להו לחוקה דהוי מעשר: בהר הכית לעולם חולין. וא"ת והא אמרי' פרק הוראה (ברכות סב:) לא יכנס אדם בחד הכית במעות הצוררים

לו כסדיו א"כ מסתמא של הקדש לו ונפלו מן המביאין ללכזה בנימין וי"ל דאין חסור ליכנס אלא במעות הצוררים לו כסדיו כפרהסא דנראה שמוא אותם לסחורה וגנאי הוא וכענין זה אפילו של הקדש חסור אבל י בידו אפילו הם של חולין מותר ליכנס [ועיין תוס' פסחים ו']:

עשוין להתכבד בכל יום. וא"ת והלא אין מתכבדות אלא בשביל שרנים שלא יטמאו הסדרות ולא בשביל המעות וכדנא (ד'נו) ושם ד"ה ש"מ) מוכח דמכיו דלינה בחוקת בדוקה משרנים אפי' שסכדוהו אינו מוטיל כיון שלא בדקו משרנים בשעת כיבוד וי"ל כיון שבדוקין משרנים שלא ידא אפילו עלם כעבדא אי אפשר שלא ימלא מעות אס היו שם: ד"ה קמא קמא אולו ליה. וא"ת ולוקי מתני' כגון שנמצא בגומא שלא נמצא ע"י כיבוד כדמוכח ס"ק דפסחים (דף ו) ושם גבי תיבה ששחמשו בה מעות מעשר וחולין דאפי' שכיבד היתביא חוליקן בתר רוב

מעות שנשחמשו שם ולא בחד בתרא כשנמצאו בגומא וי"ל שיש גומא שנבדקת על ידי כיבוד כדאמר פרק דם נדה (נדה נו) ושם ד"ה בגומא) ויש גומא שהיא עמוקה או שדק שהוא עמוק שאינו נבדק ע"י כיבוד כי הריא דפסחים ומתני' דקתני מלא בתוך הכית לא שמעו שאלא בסדק עמוק לו בגומא עמוקה כל כך שלא יוכל לו למצוא בשעת כיבוד: ל' ש"ל ש"ק עובדי כוכבים. כפסחת משלם לא מקרי רוב ומיירי שעדיין שנים צבית דלי לאו הכי הוי בעל הכית שהוא בתרא: אפי' תימא לשלשה ישראל יכירו עליה ואתן סימן ואסול אבל הכא דידע להו לכולהו ותבעוהו ולא חזרו איאשוי מילאש מימר אמר סי' אמרי קמיהו. אמרתי לפניהם: והשתא ליהדרו. בתמים: נקטנא

נר מצוה
עבא מייסע
מלי גולת
ואביה סלי
סמג פשין
טו"ש חמ"ס
רפ סע"א
על כגמ"ס
ה"ס עור
פ"ע שם ס"ב
ע"ד ד' מ"ו
ה"ס טו"ש
ס"ס פ"א
ע"ה מ"י פ"ו
מ"ה מעשר
ס"י סכ"ה
ע"ו וז"ל פ"ט
מ"ה גולת
ואביה סלי
ופ"ין כפסות
ובמ"ת וכו'
סמג פשין פ"ד
טו"ש פ"ה
ס"י רס ס"ב

סבורת
הש"ס
א פסחים
שקלי"ט: ב' ב' ב'
אדם ר"ל
ג [לעיל כ']
ד [פ"י כ"א]
ה [פ"י אחרת]
ו [פ"י רש"י]
ז [פ"י כ"א]
ח [פ"י כ"א]

הגהות
הג"ר
[א] נב"ד דהתיק.
ר"ב גירסא
סמ"כ סדס"ה
[ו] סמ"ג רכ"ו
כ"ה ס"י ר"ח
ס"ק ב'
[ב] תוס' ד"ה
דמין ס"י וי"ל
ס"י ר"ב
סמ"ג כ"ה
הג"ה

בְּלֻקָּה מִן הַתֵּנֶר . שֶׁלֹּק הוּא לִקַּח תְּבוּאָה וְזוֹ מֵאֵל
 עָלָן יֵינֶה וְכִיּוֹן לֵדֵית בְּהוּ סִימֹן נִתְיָאֵשׁוּ הַכַּעֲלִים :
 דֵּשׁ אֵת הַתְּבוּאָה הַזֹּאת הֵאָל פּוֹעֲלִים הִרְבֵּה דֵּשׁ אֵת
 בְּרִייתָא וְזוֹ מֵגֵרָסָתִי : אֶל לֹא תִסְמִי תִתְרַגֵּם מִתְנִי
 כָּל אֱלֹו . בְּנֵמִי מִפְּרָשָׁתָהּ לִמְעָה יִצְאָתָהּ .

בלוק מן התגר . שם הוא לקח תבואה זו מאנשים הרבה ולא ידעו
 שם יניחו וכיון לית בהו סימן נתיאשו בעמרים : דשן . וכו' הוא עמנו
 מה מה תבואה הוואת הלא פועלים הרבה דשו אותה : איסמיה . אסיר
 בריאתו . מנרסם : א"ל לא תסמי תנרסם מתני' כו' **מתני'** בכלל
 כל אינר . מפרס : למה יאצאה .

בלוקה מן התגר . פירש"י שלקח מאנשים הר-
ואינו יודע של מי הן ובאין בו סימן
מוקי בלוקה שהוא תגר וי"ל דלא פסיקא ליה דאם
לערבו בפירות אמרים חייב להחזיר אבל בלוקה מן ה-

י שלקה מאנשים הרבה ועירב פירות יחד
הן ובאין בו סימן תיירי וא"ת אמאי לא
לא פסיקא ליה דאם מלא קודם ששהה כדי
חזיר אבל בלוקח מן התגר כבר עירב התגר

[illegible]

(א) גמרות
לכדרבינאדחת
רבינאומלאהת
(ב) שם אלף
פרוטא שכולא
וחורא ואוקרט
איכא ציניס
כלל ותיכא

שווקרס נמחק:
 (ג) תום' ד"ס
 כלוקח וכו' א"ס
 איטוואס ליפול:
 —————
 גליין דעם
 גמ' טעמם
 דערסן א"י
 פערט' ים א"י

ל"ה) לכדברבנאי דאמר רבנאי ומצאתה דאתאי לידית משמע ולמאן דנפקא ליה מומצאתה האי אשר תאבד מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדלבי יוחנן דאמר רבי יוחנן משום יר'ש בן יוחי מניין לאבידה ששטפה נהר שהיא נותרת שנאמר כן תעשה לכל אבדת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה מ' שאבדה הימנו ומצויה אצל כל אדם יצתה זו שאבדה הימנו ואינה מצויה אצל כל אדם ואידך הא דרבנאי מנא ליה נפקא ליה י' מומצאתה ואידך הא דרבי יוחנן מנא ליה נפקא ליה ממנו ואידך ממנו לא משמע ליה רבא אמר מיד מאשר תאבד איכא ומיד מומצאתה ליכא ולמיד אשר תאבד הא פרוטה שהוקרה איכא בינייהו מאן דאמר ומצאתה איכא ומאן דאמר דאמר ומצאתה הא בעינן אשר תאבד וליכא * אלא פרוטה (ג) שד איכא בינייהו * מאן דאמר אשר תאבד איכא ומאן דאמר ומצאתה בע משעת אבדה ועד שעת מצ' ה : איבעיא להו סימנן דאורייתא *

וכן תעשה שמתלתי : מחס שמתלתי יא כה
 וכן וכל שמתלתי להפעלים תובעין אותה
 שלא נעשית אלא ביד אדם ולא באת מן
 ההפקר : אף כל שיש לו תובעין .
 לתטוי מדי דרשנין ביה דמאש :
גמ' שור וחמור שה ושמלה . לא
 תראה את שור אסור או שור וכן תעשה
 לתמורו וכן תעשה שמתלתי : בסימני
 אוכף . אם חס לו סימנו והחמור ויש לו סימן
 באוכף שעליו כתב רחמנא חמור . קרא
 יתירא לדרשה : לגיות ונבנו . שאפי' שער
 שבסוף הונח יחזיר : חמור בדבור לרבי
 יהודה . דמחייב על נזיק כלים בדבור קשיא
 לן למאי אתא דליון דרבנן מבטי להו שור
 ולא אדם חמור ולא כלים : להחזיר .
 וכן גליליון דאף כתב שור הוה אמינא כי אתא
 לצית וכו' אתא אבל גלילי לא חשיבי ולא
 ליהדר כתב רחמנא קרא יתירא לאתויי
 גלילי : אפקורי מפקר להו . לני שטרס
 שולא אתא קרא לרבייהו דליון לו תובעין
 סוף : לסימנין אתא . לאשמועי' דליהדר
 בסימנין בלא עדים דקמיבעיא לן לקמן
 בסימנין דאורייתא או דרבנן ובעיני למפשט
 אמתינותן דליף להו שמתלתי דרשנין ואמר
 תנא תובעין אשטריבא ליה סימנין כדי
 פפכה נפשוט מקרא יתירא דשה לסימנין
 אתא וסימנין דאורייתא : אמרי מדרבנא
 רבנא . מתתי למילף סימנין שמתלה בדי
 יעובעין פשיטא ליה דשה למלתא אחריתי
 אתא ואקראו דלא ידעי' משה' לא פשיטא
 ליי לקמן סימנין משה הלכך קשיא לן למאי
 אתא : אשר תאמר . שמה קרויה
 אצירה : ומצאתה . שמה קרויה מליאה :
 דאתא ליריה משמע . ואפילו הכי
 אחד ולא עובד כוכבים ולמדך שאכידת
 פגשני מותרת ולא תימא כי אמשוט שזית
 פגשני מלערות אחרים אמשוט אבל אי
 קעטא חייב להסדור : מי שאבדרה
 בספרו . ואידי דכתיב ממנו כתב אשר
 תאמר : ומצאתה . חס' ויתירה משמע
 ומצאתה ככר שהחולה . וכשעת אצירה
 שם פדוטה וכשעת מליאה הוולה :
 להסדור

כח

הבן

[illegible]

אלו מציאות

פרק שני

בבא מציעא

כח

עין משפט

עלמא. משום שכן שימוש מעות אבל שכן שמירת מלוה דנימא מנו דלא
פסי למיהב ריפתא לעניא דהעוסק במלוה פטור מן המלוה לא מהייבנא:

כשנשתמש. לאו דוקא אלא משום שכן שימוש קאמר מפני שמתוך
השתמש בהן: כשומר חנם. ואינו חייב אלא בפגיעה: בשומר שכר.

אלא בשנשתמש בהן אבל לא נשתמש בהן
אם אבדו פטור לימא ריהוי תיובתא דרב
יוסף אדאמר שומר אבידה רבה אמר רב
רב יוסף אמר ר' כש"ש אמר לך רב יוסף
בגניבה ואבידה דביע לא פליגי דחייב כי
פליגי באונסין דשואל ר"ס סבר שרו ליה רבנן לאשתמושי בגנייה וזהו ליה
שואל עלייהו ור"ע סבר לא שרו ליה רבנן לאשתמושי בגנייה הלכך לא הוי
שואל עלייהו איה לפיכך דאמר ר"ע למה לי א"א בשלמא בגניבה ואבידה
הוא דפליגי היינו דקתני ר"ע אמר לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב
באחריותן מיד אמינא שומר שכר הוי כדרב יוסף ובגניבה ואבידה מהייב קא
משמע לן לפיכך השתא דאמרת לא ישתמש בהן שומר שכר לא הוי ולא
מחייב בגניבה ואבידה אלא אי אמרת בגניבה ואבידה דכולי עלמא לא פליגי
דחייב כי פליגי באונסין דשואל מאי לפיכך דרבי עקיבא הכי מבעי ל' למתנא
ר"ע אוסר לא ישתמש בהן ואנא דענא דכיון דלא ישתמש בהן לאו שואל
הוי ואינו חייב באחריותן לפיכך דר"ע למה לי משום לפיכך דרבי מרפון
ולפיכך דרבי מרפון למה לי ג' הכי קאמר כיון דשרו ליה רבנן לאשתמושי
בגנייה כמאן דאישתמש בגנייה דמי וחייב באחריותן והא אבדו קתני
כדרבא

השטפה שהאבידה בציתו ואינו מתעסק בה פשיטא דלך לרב יוסף אינו פטור
מכל המעות והא דלקמן דלך (א) דהשכ תשיבס לגינתו המשתמרת וקמ"ל דלא בעינן דעת בעלים כדמוקי רב יוסף בפרק
השכוס (ב"ק נז. וס) דרבה מוקי לה בשאריה משתמרת שמירה מעולה כמו בציתו ומייתא רחמי מניה דשומר אבידה כשומר חנם הוי אין רחיה דהלכה
כרב יוסף דרבה נופיה דר' ביה כשחזין לו רב יוסף דקמ"ל דלא בעינן דעת בעלים ומוקי לה בגנייתו המשתמרת דהא בקרא שור דהא כתיב ומורה
דכה כבעלי היים דהוי עלייהו שומר שכר דאנטיניה גרי ברייתא וכשרוה להביא רחיה דלבריו ולא ידע סיגויא דרב יוסף הוי לר"ך לדחוק ולהעמיד
בכסותיה ועוד דזקא אחר דהוי מוקי קרא לגינתו שאינה משתמרת ואשמועינן קרא דהוי שומר חנם ולרבה אית ליה מסבירא דהוי שומר חנם דלא
שמי הגלה לידו ועוד ב"ל דלקמן ה"פ הכי דמי אי דלא מיטער לר' כדלית ליה מפגיעה ולמר כדלית ל' מגניבה ואבידה אמאי פטור ואי
דמנסר לר' כדלית ליה ולמר כדלית ליה וכו' ושלמי האומנין (לקמן דף פא. וס) דלמר ר"א ישבע שאבד המשכון וישול משכיתו ר"ע אמר אבד
המשכון אבדו מעותיו ומוקי מתני' דהללוה על המשכון שומר שכר דלא כר"א ומוסיק דפליגי בשומר אבידה וקאמר לימא דרב יוסף מתני' הוי ופרש"י
דרבה ודאי מתני' הוי דלא מצי סבר כר"ע א"ס כן משמע דלן הלכה כרבה דהוי כר"א דשמותי הוא וגם דמתניתי' לא איתא כוותיה וי"ל דרבה
ודאי לאו מתני' הוי ואפילו לר"ע משום מלוה לא הוי שומר שכר וטעמא דר"ע דאמר אבדו מעותיו כדשמואל דאפילו דללא שוי שיעור וזו אבדו כל
פלוגתייהו כדשמואל לא קאי ר' אליעזר כוותיה לפי מה שמדמה עתה במסקנא מלוה על המשכון לשומר אבידה שהוא פטור את המלוה באבידה חלמא לא
הוי שומר שכר ומשני דלתי מלתיה דרב יוסף אפ"י כר"א ותדע דלא מצינו למימר דרבה לא מצי סבר כר"ע דהא בשמעתין משמע דכולו סברי דרבה ור"ע
גמי הוי שומר חנם והא דתנן פרק שבעה דיניין (שבעות דף מד. וס) המלוה על המשכון ואבד המשכון שחייב באבידה מה שהמשכון יתר על הדין
אליבא דרבה מבטלי לן לאוקמה כדכרע בפשיעה דלא הוי ביה אלא שומר חנם דמה שכנגד החוב מפסיד אפילו לא אבד בפשיעה מטעמא דשמואל
דלן זה דוקא דה"כ כי בעי גמרא מעיקרא לאוקמה פלוגתא דר"א ור' עקיבא כדשמואל או בדר' יצחק ולא היה מדמה לשומר אבידה לר"ך גמי לאוקמה
מתני' דשבעות דמיחייב לשלם באבדה מה שהמשכון יתר על החוב כדכרע בפשיעה דמטעם דשמואל או דר' יצחק אין לחייב המלוה באבידת המשכון
חלל כמה שכנגד החוב ואדרבה מ"פ האומנין (לקמן דף פב. וס) יס לזכיה דרבה כרבה דלי הלכה כרב יוסף אמאי מוקי גמרא אלא מתוררת
מתניתין דלא כר"א לוקמה בלן מלוה לר"ך למשכון דהוי שומר שכר אפילו לר"א ופלוגתייהו כמלוה לר"ך למשכון אלא ודאי משום דהלכה כרבה ואין
הלכה כרב יוסף ולדידיה לא מצי לאוקמה מתניתין כר"א ועוד רחיה מפרק המפקיד (לקמן דף מג. וס) דרב נחמן סבר נאכסו לא חלמא ס"ל דכנהגה
שומרת להשתמש לא הוי אלא שומר שכר והיינו כרבה דלרב יוסף הוי שואל ואין לומר דהכא דהוי שומר אבידה דלא היתר תשמיש הוי שומר שכר השתא
דשרו ליה לאשתמושי בכו הוי שואל אבל חסם דלא מיירי באבידה משום הגהה היתר תשמיש לכד לא הוי אלא שומר שכר לא הוי כיון דבשכיל היתר
תשמיש לכד לא הוי אלא שומר שכר כרב נחמן א"כ כשכיל שיש לו עוד פרוטה דרב יוסף משום שמירת אבידה אין סברא שיהא לו דין שואל דאשון א"ס
פוסקים סבר לשומר יהיה לו דין שואל ועוד דק"ל כרבה בר ג' משדה ענין ומחלה וליכא למימר דוקא כמילי דכבא בתרא כדמפרש בתשובות דרב נחמן
דאמר פרק מ' שאלו (גיטין דף עז. וס) דה"ה (ה) והא ק"ל כרבה ולא קאמר בהא דהוה משמע בהא ולא כמילי אחרינא כדקאמר ר' ע"ז רש"י ובפרק
מי שהוציא חבו (עירובין דף נב.) בשמעתין דהחוקי בדרך מתישבה ההלכה יותר כמה שהלכה כרבה לגבי דרב יוסף כדפי' סס ר"י ובסדר תנאים
ואחרונים פוסק דרבה ורב יוסף הלכה כרבה בר ג' משדה ענין ומחלה וכל דבריוטו אין דכשאר דברים שמתאם ההלכה כרבה לא ליכא הכנהגה כרב יוסף ג'
לפיכך דרבי מרפון למה לי. בשלמא לרבה דלפיכך דר"ע אשמועינן לאפוקי דרב יוסף מצינו למימר דלפיכך דרבי מרפון משום לפיכך דר"ע אי נמי
גם לפיכך דר"ס אחי למידק נמי דדוקא משום דמותר להשתמש חייב אבל אסור להשתמש פטור לאפוקי דרב יוסף אבל לרב יוסף מאי לפיכך
קשה דמאי בעי מאי לפיכך הלא חדוש גדול השמיטנו דמעיקרא אמרינן דכמה שומרת להשתמש לא הוי אלא שומר שכר ולא כשואל דהא אבדו קתני דמשמע
חנם אבידה בלא אונס והשתא מבני לן למימר דמתחמת היתר תשמיש הוי כשואל ואבדו היינו שטבע ספיתו כיון ועוד דפרק המפקיד (לקמן דף מג.
וה) אלא כר"ך מתני' לאשמועינן דמתחמת היתר תשמיש הוי שומר שכר לרב נחמן דאמר נאכסו לא גבי מפקיד מעות אלא (כ) חנוני דקתני לרורים לא
תשמיש כן לפיכך א"ס אבדו אינו חייב והא מלתא דפשיטא היא דלמי חייב באבידה כיון דשומר חנם הוא אלא סיפא חלוציכא ליה לאשמועינן
דמותרין להשתמש בהן לפיכך א"ס אבדו חייב באחריותן וכו' שומר שכר לרב נחמן דאמר נאכסו לא וכו' דאפילו למהיכא ש"ס מחמת היתר תשמיש חלוציכא
לאשמועינן כ"ס הכא דאמר דמי שואל דלאו מלתא דפשיטא הוי דלפנין שסיר לש"ס אלא ר"ל דלא קשיא הוא אלא פירושא בשלמא כהנא

(ב"מ) הית

נר מצוה
קבב א מר
פ"ג מהל'
פולס ואכידס
הל' כמנ עשין
עד מוש"פ ח"מ
ס"י רסו סט"ו:
סס הל' ח
סמג שס טו"ש
ח"מ שס פכ"ט:

מסורת הש"ס

א כ"ט נ"ו לקמן
פ"ג. שבעות
מד. דברים נג:
ב ר"ל ענין י"ל
ובכל מירוש
אחד. ד"ל:
ג [כ"ג קיד
קמנ:] ד [פיר
טו"ס מגילת נב:
ד"ס והלכות
טו]

הגהות הב"ח

(א) הו"ס ד"ס
והו"ס וס"א
לקמן חוק
כבא קרא דהשכ
תשיבס:
(ג) ד"ה לסיכך
וט' גבי מפקיד
פטור אלא שולמא
דקתי:

גליון הש"ס גבי למיט דר"ס. ענין

זה דף פ
פ"א דף פ"ב

וְנָפִישׁ בְּסִיר יִיחַו. שְׂרֹב מְצֹדֶת קִרְקָעוֹת שֶׁלֹּהֶן בֶּשֶׁ
הַכְּרָמִים וּבְלִירְתָם מִנְהִיגִים כְּלִי הַמַּחְרִישָׁה בְּעִנְיָה
שֶׁבְּזִירִים וּמוֹתִינִן שֶׁם הַעֲנֹבִים לְפִיכָךְ אִם אֵין הַבְּעֵלִים
שֶׁאֵין דֶּרֶךְ הַפְּעֻלִים לַחֹס׃ עַל הַכְּרֵם וְעַל הַשְּׁזֹרִים וּמוֹנֵי

רפ"ט פס"ד יורה דעה שרוב מצודות קרקעות שלהן בשוורים היתה אף הרישת הכרמים ובזירתם ומנהיגים כלי המחרישה בעגלה בין שורות הכרם עם שבוטים ונותנים גם הענבים לפיכך אם אין הבעלים עליהם יש הפסד גדול שאין דרך הפועלים לחום על הכרם ועל השוורים ומנהיגים אותם על הנפטים

בתנ"ך דנפיש פסידייהו. ר"ת גרם בחור
השורים לחרישה ואין מעמיקין המ
הורע נקלט היטב ט: **לצורך** וללזכרה
מבעיא ליה וכל דדמי ליה לשמא יניחה שטון

י"ב גרם בחורי פירוש פועלים שמוליכים
 י"ג מן מעמיקן המהרישה שלמה טפחים ואין
 י"ד ולזורכה מאי . דוקא בשיטות כסות
 י"ה ויניחנה שטוחה יותר מכדי לזרכה עד

* בתורי דנפיש פסדייהו: שומרה לצורכה
 אבל לא לכבודו וכו' : איבעיא להו לצורכו
 ולצורכה מאי? שומחה לצורכה לצורכה
 אין? הא לצורכו ולצורכה לא אימא סיפא
 אבל לא לכבודו לכבודו הוא דלא הא
 לצורכה ולצורכו שפיר דמי? אלא מהא
 ליכא למשמע מינה תיש? לא ישמחנה לא
 לל גבי מטה ולא על גבי? מגוד לצרכו אבל
 ישמחנה על גבי מטה ועל גבי מגוד לצרכה
 נודמנו לו אורחים לא ישמחנה לא על גבי
 מטה ולא על גבי? מגוד בין לצורכו בין
 לצורכה שאניה סדמקלא קלי לה אימא שום
 עינא? מי שום? נגבי תא שמע? ה? הכניסה
 לרבקה הודשה כשירה בשביל שתניק ותדוש
 פסולה והא הכא דלצורכו ולצורכה הוא
 וקתני פסולה שאני התם דאמר קרא (דברים
 כא) אשר לא עובד בה מ"מ אי הכי אפילו
 דרשא נמי הא לא דמיא אלא להא דתנן
 ו? שכן עליה עוף כשירה עליה עליה וכו'
 פסולה מאי טעמא כדרב פפא דאמר רב
 פפא אי כתיב עובד וקרין עובד הוא אמינא
 אפילו ממילא ואי כתיב עבד וקרין עבד
 הוא אמינא עד דעבד בה איהו השתא דכתיב
 עבד וקרין עובד בעינן עובד דומיא דעבד
 מה עבד דניחא ליה אף עובד דניחא ליה?
 כלי כסף וכלי נחושת משתמש בהן וכו' :
 תיר? ה? חמצא כלי עץ משתמש בהן בשביל
 שלא ירקבו וכלי נחושת משתמש בהן בחמין
 אבל לא על ידי האור מפני שמשחקין כלי
 כסף משתמש בהן בצונן אבל לא בחמין
 מפני שמשחקין? מגריפות וקרדומות
 משתמש בהן ברוך אבל לא בקשה מפני
 שמפחיתן כלי? וזה וכלי זכוכית לא יגע בהן
 עד שיבא אליהו? כדרך שאמרו באבידה
 כך אמרו בפקדון פקדון מאי עבידתיה
 בביה אמר רב אדא בר חמא אמר רב ששת
 ת הים: מצא שק או קופה ווכל דבר שאין
 מצי' דתיר (דברים כב) ותתעלמת פעמים שאתה
 לם? הא כיצד? היה כהן והיא בבית הקברות
 או שהיתה מלאכה שלו מרובז משל חבירו
 איצטריך קרא אילימא לכהן והיא בבית
 לא תעשה ויעשה? ולא אתי עשה ודחי אתלא
 דא מקמי ממונא אלא לשלול מרובה משל
 קרא? דאירי יהודה אמר רב (טו טז) אפס כי

שיתקלקל אבל בספר אמרינן דקורא בהן
 אש"כ לצורכו הוא כמו צורכה ולא גורנין
 לייבא למישה למידי כיון שקבשו לו זמן
 אחד לשליש יום או אחד ל"ב השם ולא
 יאמרו בו בתחלה גם לא יקרא וישנה וכלי
 בחולש' דתניא לקמן למתוכם אפי' בחמין
 וכלי כסף צאנן לאו לאורכו ומותר כיון
 שעל ידי אמתו פתומים אינו יכול לבא לירי
 לקולו ותדע דאי דוקא לצורך הכלי מוא
 פריך פקדון מאי עבדמיה גביה כיון שהוא
 שומר ים לו לעיין שלא יתקלקל אש"כ
 שהבעלים אינם אמורים לו להשתמש :
הבבסי לרבה ודעה . בתוספתא
 (דפריה) תני לא גבי פרה
 אדומה : **בבבסי** שתיקו ודעא פסולה
 ובסיפא (דחוספתא ב) קתני ולצורכו פסולה
 לצורכה כשירה ולכן פריך אלמא לצורכו
 ולאורכה השיב כמו צורכו ואסור ומשני
 דהאם דאורי' פסולה כמו כל עליה זכר
 דפסולה מדרב פפא וא"ת ואמאי מיייתי
 ההיא דשכן עליה עוף וא"ת משום דרב פפא
 אמר למלתיה עליה מאי לא אמר אהך
 דהכיסוס לרבה וי"ל משום דבבבסי היא
 אבל הך דשכן עליה עוף היא מתניתין :
אם עובד דינחא לי' . וא"ת ובפרה אדומה
 מנלן דבעינן דינחא לי' דבשלמא למאן
 דיליף (פסטה דף מו.) עבדות בפרה אדו'
 דעול עול ניחא אלא למאן דלית ליה ג"ש
 ומשכח עבדותא בפרה גופיה מנלן דבעינן
 דינחא לי' וי"ל דכיון דשנין בפסול עול
 עבדותו גם לעיין דינחא לי' יש להשתנות
 וא"ת ונעלה עליה זכר אמאי פסולה הא ודאי
 לא ניחא לי' להפסול פרה שדמיה יקריס
 בשביל דבר מועט וי"ל דאם היחה כשירה
 הוה ניחא ליה ולכן אין להכשיר וא"ת

דכלאלו הכי גדושת התבואה וא"ת לא
ידע בשעת עליית הזכר אחאי פסולה מאי
במא המכבש דאחריו לעיל (דף כב.) גבז
אין כבי ויות ואס נאמר דלא מופסלא
אחלא כבידע בשעת עלייתו א"ס ואחי גמי
אספיר א"ת דחקן (פ"ב פ"ב) פרה
מעוברת ר"ח מכיר וקשה וכו' לית לא פרה
עלה עליה זכר פסולה ולמאי דפרשית
העלה עליה זכר אבל עלה מאחיו כבירה
וזה"ל יחזק מסימפון פירש דלא פליגי
בפרה עזמה אלא בבחה וטעמא דרבנן
הו"ה דמנא פליגי בלקחו פרה קטנה
סלה הא ודאי לא ניחא להו לבטלים וי"ל
ג' (דף כג.) דפסול ר"ח פרה הניקחת
רביעה לימא דסולא משום עול ויש
מר דקדשי מוצה היא דממסיתין נרבע
אמר דכפ"ב דיבמות (דף כא.) ונפקר
ה דקדושים וי"ז ויש לומר דלא קאי
מש דוחה את לא תעשה ועשה

לא עין משפט

קוררום נזר גדר . פירשתי לפעל (כה: סדרה ואם נזל) : לזמור י
למכתח רחמנא פריקה מ'. אין לפרש למה לי דכתב כוליה
קראא דפריקה או דטעינה דל"ב היכי קאמר אי אשמועינן טעינה דנשכר
הא משמע לקמן (לכ) דטעינה לא הוי בשכר אלא משום דנכתב פריקה

וּמִדּוּ דְלֹא שִׁיבָה הָךְ לְרִיבֹתָא אֲלֵא אֲלֵא
אֲלֵא יִלְלָה לִּי דְכַתְּבָה רַחֲמָנָא וְתוֹרָה
דְּמַרְבִּינָן אֵין בְּעָלֵיו עֲמוּ בְּפִרְקָה וְלִמָּה
יִלְלֵי דְכַתְּבָה בְּעִשְׂתֵּיהּ (כ"ג) לֵא מְסִינִי
קְרָאִי . תַּמְיָה לְדַלְקָן (כ"ד) . שְׁמַע דְּקָרָא
דְּמוֹפִלִּים בְּדֶרֶךְ לֹא מְסִיִּים לִרְשָׁה דְּהוּ
בְּעִטְיָה דְּעֻסְיָיִיהּ עַלִּיָּיהּ שְׁמַע וְחֵל לֹא
כַּתְּבָה אֲלֵא חַד הוּא מוֹקְמִי לִיָּה בְּפִרְקָה
אֲבָל עָרָא דְּרוּבִין תַּחַת מִשְׁאֵל וְשְׁמַע
לְבַטֵּי אֲלֵא בְּפִרְקָה וּבְשִׁנְתָּהּ שְׁמִיעַ
ע"כ גַּם ל' שְׁמַעֲנָן קְרָא דְּמוֹפִלִּים בְּדֶרֶךְ
הוּא בְּעִטְיָה וְאִכְּ לִרְשָׁה לֹא יִכְתּוּב אֲלֵא
חַד וְתוֹרָה לֵאֵין בְּעָלֵיו עֲמוּ בְּקָרָא דְּעִלִּיָּים
בְּדֶרֶךְ וְיִלְלֵי דְּרוּבִין תַּחַת מִשְׁאֵל גַּמִּי לֹא
מְסִיִּים לִרְשָׁה דִּלְפָּסֵר לְנַשְׁמַע בְּעִטְיָה
דְּעִי' שְׁאֵין הִרְבֵּה בִּין אִדֵּם לְטַעֲנָן מַגְבִּיד
הַמְשׁוּי עַל הַבְּהֵמָה וְרוֹבֶצֶת וּלְקַמָּן לֹא
אֲזַנְטְרִין לְמִימַר דְּלֹא מְסִינִי אֲלֵא אֲקָרָא
דְּמוֹפִלִּים בְּדֶרֶךְ וְהָא דְּסִרְרִי לְקַמָּן (כ"ז)
וְהָא וְחֵדְלֵת בְּפִרְקִי' הוּא דְּכַתְּבָה הוּא אֲלֵא
אִלְבָּא דְּרַבְּכִין דְּלִרְשָׁה מִנִּי לְמַדּוּר בְּעִטְיָה:
אֲבָל

אֲבִירֵהוּ הַלֵּל
כִּמְנָה עֲשֵׂה נֶגֶד
עוֹר שֶׁעַל חֵם
שֶׁרָכַס עֲשֵׂה חֵם
קֵם מִי
מִיָּג מֵהֵל
חֲסִיטָה הֵל
כִּמְנָה עֲשֵׂה
עוֹר שֶׁעַל יָד
כִּי רָכַס עֲשֵׂה
קֵסָא דְמִיָּג
כֵּל יֵס
קֵסָב עֲשֵׂה
פִּי עֵס
דְּעוֹת בִּלְכֵה
כִּמְנָה עֲשֵׂה יֵא
קֵסָב עֲשֵׂה
מִיָּג מֵהֵל
רוֹחַ הַלֵּכֵה
כִּמְנָה עֲשֵׂה
עוֹר שֶׁעַל חֵם
שֶׁרָכַס עֲשֵׂה
רַעַב שֶׁעַל חֵם

מסורת
הש"ס
א' (בכחות לז')
וה"ג (ב' סר)
מסכת סנהדרין
ערוך ערך סקב
ג' סל' וזל'
איהדרי כח
מסכת סדרות
ס' ה"כ ס'
ז' (ב"ק סס)
ז' (ב"ק סס)
ח' (לקט ג')
מנכסין (ס')

הנהגות הגר"ם [א] מהם נועם בין הכרמים. ר"ל העשבים וכו' גר"ף וכו' (ועמ"ש רבינו במ"ב סימן רמ"א פ"א ע"ה):

לב

אֶלְמֶנֶה מוכרת שלל בב"ד. וא"ת התם משום חינה או משום שלל
תתבוס בב"ד בדמפתש באלמנה ייווצר (כתובות דף לו. וס)
ו"ל דס"ל כיון דאלמנה מוכרת א"ע דחינה שלה שלא בב"ד משום
חינה ה"י שותף יקול את שלו שלא בב"ד א"ע דליכא שטע דחינה:

התם (דף תז. וס) אלמנע שמה
לעצמה לא שמה ואל כלום דלמורינא ואל
שם לך הלא מברע על פי בית דין הדיוטות
ויזל כיון שלוקח לעצמה נראה לעולם
שמעבת מנכס ויתומים בידה חף על פי
שם ב"ד הדיוטות כיון דליכא מומחין אבל
כשמוכרת לאחרים אין גראה שמעבת
משלהם שרי לא עכב כלום וז"ל ומאי
שאל דלמנע מוכרת לעצמה שלא ב"ד
ובב"ד יכולה לעכב אפי' לעצמה מדאמרינן
התם דא' מאן שם סך משמע דבב"ד יכולה
לשווקאמר נמי התסההוא בברא דלפקידו
נבית כסחא דיתמי אול שמה לפסיה בת'
וזוי לסוף חייקור ב' אתא לקמיה דרבי
א"ל מאן שם סך משמע דבב"ד יכול לשום
ולקמן בפרק המפקד (דף לה.) תנן
המפקד פירות אלא חרובי כור
עושה להם תקנה ומוכרין בב"ד וכשהוא
מוכרן מוכרין לאחרים ואין מוכרין לעצמו
כיווא בו נבא לזקק פורטין לאחרים ואין
פורטין לעצמם דאפי' בב"ד מוכרין לאחרים
ואין מוכרין לעצמם ושאל בב"ד אין מוכרין
אפילו לאחרים וליבא ליהני ה"א דמר
ומוכרים לאחרים בב"ד תימור דרשות ב"ד
אבל אי רדיעי בב"ד השומא יכול לעכב לשמו
דבירוטלמי מסיק על האוא מעשה דרבי
יוחנן חקיקא דמיתיי פ"ק דשכחים (דף
יג. וס) א"ל לך ומוכר בב"ד אלמא אש"ס
נכתן לרשות היה צריך למוכר בב"ד וי"ל
דמוכרת שלא בב"ד משום חינא מ' וגבי
כסחא דיתמי נמי יכול לעכב לעצמו בב"ד
מניין ליתמי דהיינו דוקא דליבד דמשום
חשד לא מהדרין עובדא א' דגבי מיתבי"ד
עצמם הם מפקידין ולכן יכול לעכב לעצמו
על פיהם אבל פקדון של אחרים אינו יכול
לעכב לעצמו על פי ב"ד : כבד את ה'
מאוכך. הא דנקט קרא דדברי קבלה ולא
נקט קרא דליש אמר תיראו ובתיב
את ה' לאחרי תירא משום דיתחא ליה
לאחרי תירא כבוד :

מדרש
וְלֹא אֶתִי עָשָׂה וְדָחִי אֶת לֹא
מִקּוֹם שְׁנֵאֲמָךְ כִּאֵן (שְׁמוֹת כ) כְּבֹד
קִמַּל דְּלֹא לִשְׁמֹעַ לִיחִי : מִצֻּחַ
וְכֹן כֻּלָּ מִיִּשׁ פְּרִיקָה דְּכֹתִיב עֹבֵר
לְפָרוֹק בְּחֵמָה וְלֹא לְמַעֲוֵן בְּחֵמָה
הֵן בִּשְׂכָר רִישׁ אֹמֶר זִוְוֹו בְּחֵמָה
אֵנָּה אֲמִינָה וְהֵן מַעֲוִינָה דְּלִית
וְחִסְרוֹן בֵּינָם לֹא כֹל שֶׁכֵּן אֵלֹא
שְׁמַעוֹן מֵאֵי מַעֲמָא מִשּׁוּם
שֵׁאוֹ הָתָם כְּתִיב גּוֹפְלִין בְּדֶרֶךְ
יִיחֵת עֲלוּיֵיהֶן מִשְׁמַע אֲמֵר רַבָּא

[illegible]

עליון הש"ס רש"י ה"ב למד וכו' ה"ב ה"ב לא נח"ב. כעין א"ב חג רש"י ה"ב ח"ב ו פ"ב ר"ב שישור 8

אלו מציאות

פרק שני

בבא מציעא

אחריכם אלו בעלי מקרא. שאינם יודעים דברים והוראות כי אם על פי בעלי גמרא שנאמרו אלו בעלי משנה שסבורים לדעת כמו בעלי גמרא ואינם יודעים כדבר הדבר מלפניהם אלו ע"פ שנוארים ת"ם ושם תאמר אבד סבן תלמוד למד וגרר בשמחתם ישראל ימחמו ושכר טובים יבשו:

הדרן עלך אלו מציאות

המפקיד.

אית דלא גרסי או שאבדו מאס דכאבדה ליכא כפל ויש לישב שכן טעם הנפקד ואחר כך נמא הנכב א"כ אלו יודעים שנגנבו מתוך חיותו א"כ אין הם יודעים אם פשע או שאבדו שאין יודעין שנאבד ממנו א"כ לא ידעין אם על ידי גניבה או על ידי דבר אחר: **נגנבו.** ה"ה אם אחר פשעתי שהכפל שלו כדאמר בגמרא מנו דלי כפי פטר נפשיה בגניבה אלא אורחא דמילתא נקט בגנבו שהוא רגילות לטעון דבר שהוא פסול א"כ פ"ש שהוא רוצה לשלם וריבין פ"י דמתני' ממי ה"ם דהפקדן ואמר שנגנבו בפשיעה ולא רצה לישבע היינו ולא רצה לישבע לשקר: **בגנן** פירות דקל דעבידי דלחמי' וז"ל וזכא אפי' אי עבידי דלחמי' ה"ה יקנה הכפל במעוה שסילסולא מעוה אינן קונות אלא למינס עליה במי שפרע ועוד מאי קפידן בסמוך מיימר דמיגנבא וזלל כשפלוס כבד נגנבה והול' מי יומר דנגנבה פירות שכבר נגנבה שם כאבדה ויש לומר דהמקשה סבר דכשעת מחיבה הקנה לו הפרה לקנות הכפל כשיבא וא"כ דכפרק מי שמת (כ"ז דף קמ"ו) אמרי' דנדקל לפירות אפילו רבנן מודו דקני היינו מאס דעבידי דלחמי' אכל הכא דלא עבידי דלחמי' אפילו לרבי מאיר לא קני וקשה דכפרק טעמא (גיטין מ"ג וס"ט) מיבעיא לן בעבד שמכרו רבו לקנס דלילחא אפילו לר' מאיר לא יועיל מאס דלא עבידי דלחמי' דמננה או דלילחא אפי' לרבנן יועיל מאס דהא קני עבדא והוי כדקל לפירותיו והכא פשיעה ליה דלא מהני פרה לכפילו ואפילו לר"מ וי"ל דמאי דהא חסד שכיט פשי מהכא אי נמי הכא פריך אס תימני לומר בעבד שמכרו רבו לקנס דלא מהני לרבי מאיר ומשני נעשה כדאמר לו לכשתגב ותשלמי כרי פרתו קנייה לך מיכשיו שגוף הפרה פכר לו דהשתא הכפל שלו ממילא ז:

מסורת הש"ס

שם [פי' תוספות] בבא קמא דר' לר' כיומי וכו' [דאגמתי] סנהדרין קנ' ג' כחוב פקד' ששכניג ד' כ"ק קת' ה' כימות ג' קדושין כ: גיטין יב' מ"ב ג"כ ט"ז קנ' קל' קמא: קנ' ו' [טעם פה] סנהדרין פ"ח ו' [פי' תוספות] ג"כ פט' ד"ה [אשכח]

גליון הש"ס גמ' אלו פמי כהנ' דף כ' פט' דף כ' פ"א תוס' ד"ה רבי שמואל: ד"ה ר' הירש' וכו' ששכרנו תלמודי' ועיין מגילה דף טו פ"א תוספות ד"ה יוס':

וזהו מהר"ב רנשבורג [מ] ברש"י ד"ה מתקין לה ר"ב פין בליכות פולס דף ו' פ"ב דף פ"א ונדכרי פ"א יב' שמוע' פ"א יב' שמוע' פ"א כ"ה פ"ה כ"ה פ"ה ופ"ה מתקין ופ"ה:

בימי רבי נשנית משנה זו. הא דקתי גמרא אין לך מדה גדולה כפי שמשכרנו תלמידי שמואל והלל שהיו לפניו שלשה דורות רבו מהלוקים בתורה ונעשית כעתי חורות ומתוך שול ששכר מלכות ונצירות שהיו גוררין עליהן ומתוך כך לא היו יכולים לתת לב לדבר דברי הלל ולקיים ע"י ימיו של רבי שנתן הקב"ה לו כן בעיניו אנטונינוס מלך רומי כדאפרין ב"ע (דף י"א) ונחו מלרס ובלא וקנן כל תלמידי אר"ן ישראל נעדי יתיו לא היו מסכתות מדורות אלא כל תלמוד ששטם דבר מפיגדול הימנו גרסה ונתן סימנים הלכה פלונית ופלונית שמעתי משם פלוני וכשתקבלו אמר כל אחד מה שמעתי ונתנו לב לדבר דברי עמי מהלוקת דברי מי רבנן לקיים וסידרו המסכתות דברי נזיקין לבדם ודברי יבמות לבדם ודברי קדשים לבדם וסחם נמי במשנה דברי יסודים שהיה רבי אב' דכריסס ושאלן סחם כדי לקבוע הלכה כמותם לפיכך אמרו בגמרא אין לך מדה גדולה מזו שיתנו לב לטעמי המשנה: שבו בולי עלמא מתני'. תלמודי' פ"ג גרסת משנתם: ואולי בבתר' אמר. לחשוב ככבר: הדר דרש להו דיי ר"ן למשנה. לפי שראו פן ישתכחו המסניות והלכיו שמוות הכחמים וכמקום חזיונאמרו פטור וכמקום אכור ואמרו מותר: באי דרש. מתחילה כדשרס בגמרא גדול: לעמי פשעם. עמי דהיינו ת"ם א"ה תעלהם אפי' קורא פשע שהיה להם לתת לב בטעמי משנתם שיכירו להם להתיקיר ולא יורו הלכה מתוך משנה שאינה עיקר: ולבית יעקב. שאר העם: האמתם. אפילו כשע שלש אפי' קורא חטאת: דיי וזהו בתלמודי. בגמרא שהיא תירון [טעמי] המסניות או אסתשמע דבר משנה מרבך הזכר לשאל פשע שמיא ומי שאל: ששגגת תלמודי. אס שגגת כדורחא כשגגת תלמודך שלא ידעת טעם האמת ונתת כה טעם אחר ומתוך כך דמית לה דין או הוראה שאל לידך ולמדת הימנם שלא כדת שאין העם כמו שהיה כסור שאלו ידעת טעם המשנה לא דמית לה מעשה הכא לידך: עולה דורן. עוש אהה עליה כמזיד שזון הוא בידך שלא שאלת טעם מרבך: אלו ת"ח. שמיא חכמים הרבה ללמדם טעמי משנתם זה בון וזה בון שאין הכל בקיאים בשוין: שנאמרו אלו בעלי משנה. שנואין בעלי גמרא לפי שבעלי גמרא אומרים על בעלי משנה שכן מבלי עולם כדאמרין במסכת סוטה (דף כ"ה) התאמרו מבלי

בימי רבי נשנית משנה זו שבו בולי עלמא כתיבתו ואולי בתר' גמרא הדר דרש להו ולעולם ה"ר לר' למשנה יותר מן הגמרא מאי דרש כדדריש' יהודי' ב'ר' אלעאי מאי דכתי' (ישעיה) הגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתי הגד לעמי פשעם אלו ת"ח ששגגות נעשות להם כדורחות ולבית יעקב חטאתם אלו עמי הארץ שזדונות נעשות להם כשגגות והיינו דתנן ג' ר' יהודה אומר ה"ו זהו בתלמוד ששגגת תלמוד עולה וזון דרש' ר' יהודה ב'ר' אלעאי מאי דכתי' (שם סו) שמעו דבר די התרדים אל דברי אלו ת"ח ואמרו אחיכם אלו בעלי מקרא שנאמרו אלו בעלי משנה מנדיבם אלו עמי הארץ שמהא תאמר פסק סברם ובטל סיכומם ת"ל וגרר בשמחתם שמה תאמר ישראל יבושו תלמוד לומר והם יבושו עובדי כוכבים יבושו ישראל יבושו:

הדרן עלך אלו מציאות

המפקיד ו אצל חבירו בהמה או כלים ונגנבו או שאבדו שלום לא רצה לישבע שהרי אמרו שומר חנם נשבע ויוצא נמצא הגנב משלם תשלומי כפל מבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה למי משלם למי שהפקדון אצלו נשבע ולא רצה לשלם נמצא הגנב משלם תשלומי כפל מבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה למי משלם לבעל הפקדון: גמ' למה ליה למתני בהמה ולמה ל' למתני כלים צריכי דאי תנא בהמה הוה אמינא בהמה הוא דמקני ליה כפילא משום דנפיש מירוחא לעיולה ולא פוקחא אבל כלים דלא נפיש מירוחא אימא לא מקני ליה כפילא ואי תנא כלים הוה אמינא כלים הוא דמקני ליה כפילא משום דלא נפיש כפלייהו אבל בהמה דכי מבח ומכר משלם תשלומי ד' והי' אימא לא מקני ליה כפילא צריכי מתקין לה רמי בר חמא והא' אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ואפילו ה' לרבי מאיר דאמר א"ר

הדרן עלך אלו מציאות

המפקיד. ולא רצה לישבע. שכונת שומרים שלא פשע בה ואלא שלא כה יד שיהיה יכול לפטר בשבועה: שהרי אמרו פ"י למי שהפקדון אצלו. דכיון דשילם קנה כל תלומיה וכגמרא מפרש טעמא: גמ' דמקני ליה כפילא. הכפלים מקנן לשומר כפל העתיד להשתלם כדאמר לקנן שכשעה שמהרה לו לשמור על מנת כן מוסרם שאם יוראה יחל כפל שלו: אימר לא מקנה ליה כפילא. לא מסרה לו מתחילה פל מנת כן: דלא נפיש כפלייהו. שאין בלא ל' חזרה ומהרה שחיה נהנה אלא כסור וזה כנכד: מתקין לה רבי ב'ר' (א) אמתיתין קא מתמה: והא' אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. וזהו א"ר הקנו לו כלים כפל זה שטדיין לא נחתיב בו גנב: ואפילו לר' מאיר דאמר. כפ"ג דקדושין (דף ס"ג) הרי את שוקדת לי על מנת שתגיד ליכא לך נשכר מינה מוכר פירות דקל להבירו עד שלא בלו לעולם דלשילם בה רב הונא ורב נתן לקנן כפליהו נב' (דף ס"ג): דעבדי דאיתו. גרסת:

לד עז חסד

למא ימהר להודות קודם שיבא עדים
ה בקנס ואח"כ בלא עדים פטור ואע"פ
דייקי' דלא כרב על פי עמנו דומיא
ס דאמר מסתברא מלתיה דרב בשחיב

[illegible]

ג' יוֹתוּתָהּ וְלֹדוּתָהּ לֹא קֵדָה אֶפ"ס שְׁמוֹת
 א' וְשִׁמְשֵׁי שֶׁאֵין הֶקְטִין גִּמְרָה עַד סוּמָר
 ב' גְּבִיבָתָה כְּלֹמֶר רִבִּי יוֹהָנָן בֶּז' הַסּוּמָר
 ג' קִדְמוּתָהּ (א) אֶחָד וְקֵדָה מַעֲשֵׂה וְלֹא אֶחָד
 ד' וְלֹא אֵין בֶּז' אֶחָד וְקֵדָה מַעֲשֵׂה וְלֹא אֶחָד
 ה' אֵין בֶּז' אֶחָד וְקֵדָה מַעֲשֵׂה וְלֹא אֶחָד
 ו' אֵין בֶּז' אֶחָד וְקֵדָה מַעֲשֵׂה וְלֹא אֶחָד
 ז' אֵין בֶּז' אֶחָד וְקֵדָה מַעֲשֵׂה וְלֹא אֶחָד
 ח' אֵין בֶּז' אֶחָד וְקֵדָה מַעֲשֵׂה וְלֹא אֶחָד
 ט' אֵין בֶּז' אֶחָד וְקֵדָה מַעֲשֵׂה וְלֹא אֶחָד
 י' אֵין בֶּז' אֶחָד וְקֵדָה מַעֲשֵׂה וְלֹא אֶחָד

[illegible][illegible][illegible]

וְתוֹסַפְתָּה לְרַבֵּי חַיִּיָּה וְתוֹסַפְתָּה לְרַבֵּי
גְרָנִי חַיִּיָּה לֹא תִתְּכֹהוּ בִּי חֲדָשָׁה
וְלִמְדָה

תחת גבי שאל (ב) ושלם כהן דחניא כותיה דרב וציד: ש
מסכת שם פיקד כדאמרין בעלמא (חולין דף קמא)

לה עז משנה
עז משנה

תו: לוקח דוי. דין לוקח נתנו בו חכמים (ד)
לא מהדרין ליה. היכא דשמו מינה
לא כירוש: האשה שמכרה בנכסי מלו
קוחות והכי מקץ לה צ"י האשה ככתובות
מיוזם רבנן וירש ממנה אביה ונכסיו בר
מרינן טריס (דף ע"ב) גבי עשרה

שנא ליה בניה וגהמניה מלוה ללוה דקם
שנא ליה דמהימן ליה למלוה ומאי שנא מלוה
ביה במלוה (משלי יא) תומת ישרים תנחם מ
בוגדים ישרים: והוא גברא דאפקיד כיפניגביה
ידענא היכא אותביגיה ואתא לקמיה דרב נחמן
דאזיל שלום לא שלום אול רב נחמן אנביה
כיפי ואיקור אמר רב נחמן יהדרי כיפי למר
רבא דהוה יתיבנא קמיה דרב נחמן ופרקין חס
רצה לישבע ולא אהדר לי ושיפר עבד דלא
לבי דינא הכא אטרחיה לבי דינא קמימרא ד
התם דשומא במעות וההך דהוה כיפי מע
עד תריסר ירחי שתא ואמר אמימר אנא מנה
לעולם והלכתא שומא דהד לעולם משום ש
פשימא שמו לי לבעל חוב ואזיל איהו ושמו
קדיקא מגברא דאתי מיניי זבנה (א) אורתא
אדעתא דארעא נהות ולא אדעתא דזוויג
או שמו מינה דאשה ואינסבא ומתהו ב
מיהדר ולא מהדרין ליה דאמר רבי יוחנן
להאשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומ

כבד מצ"ע

על

דלפי' הולידה בנה כ' שד' והולקה לבן שפיר'
לקמן אבי' לרבה שפיר ואפי' למ' ד' תחילתו
כפשיעה וכפיו בלאום פסור הבא בשמר
לשומר אחר הייב ברהם כ' צריח' דלורבני
לא היה האונם ראי' ליות נאדע עד שכל
גנבים אכל הבא אגלתי מילתא שחורו הכל
אדמי מקום היה מסוכן וישר להביא בהמה
א דרתי שבתא ש' תחילתו האלו וכן קאמר
פרי' ליהו' אפי' למ' ד' תחילתו

1845

לה עין משפט

ה'תש"ח (1947) י"ח שבט

לפני עין כבוד

שמן כאן בטלה : מחמת מדרין . **ערוך** את הנפש והנשואי מורגין . על נשמות דאזים כדמפרין זכ"ק .
מסורס בשפרים דוד הא נאון **(אצ"ת)** מעידרין אפוסרופוס . להכניס דבר המזון ויהא שער לבש
לפרים : ולקום אפוסרופוס לקורם . שא ימול ליום : אפוסרופוס לריקני לא מוקמין . מין
נדולים שנתמלל זקנס לפי שא ימלאו דכשתלל יתמי יתבא דשפס לבו והי אפוסרופוס דכר מזה אה
לכבסי שבוי . ואפלו הוא ערף לורוס דאס מפיסר לה ומוסב צירידי להס אים כמרי ולא קרוב . הרא
ספסיס דבין דקס לא דש למחוי אהי אהי קרוב להמקי כהן גלורד חלקן ידעו כהן וסב להס כהן
ולא קרוב מחמת קרוב לכבסי קסן . כהן קסן אים לו אה מזה ואחר אה מזה יס לו אה מזה דאס
מזה לכבסי קסן מחמת קרוב אהי לו זכ אה אה של קסן דאס להמקי כהן גלורד אהי ויאמר
מזה ואלו לחלקי כהן : באחי מאימא . דפרסיתס אה אה מן אהס לחאיו של קסן מן אהס
לחאיו מדידן קרוב לכבסי קסן שחא יתחקי כהס מחמת ידעס אכל אחר שאין לו ספס ידעס מדי
קבסו לו ובלאס אה מזה ש"ת מין משיקין נכבסי קסן לו אכל כהן אכל שלם אים אה

וכן אמר רבה השביחו לאמצע. לא גרס
דברי האמוראים סיוע למשיה ועוד רבה תלמי
אמר רב חדא שמעתא תשמיש ואי גרס ליה
דכו של רב חדא משום דליכא למו"ד כדכא
ששכחו נכסים מחמת נכסים אבל שכן

וְשֵׁאִין זֶה לַסּוּן גִּמְרָא לְהַבִּיאַ
יְדֵיהֶם דְּרַב חֲסֵדָא הוּא וְהִיכִי
וּכְן אָמַר רַב גְּרִיסִין שֶׁהִיא
תַּרְא (דף קמג:) לֹא שֶׁנֹּא אֵלָּא

וְשֵׁאִין זֶה לַסּוּן גִּמְרָא לְהַבִּיאַ
יְדֵיהֶם דְּרַב חֲסֵדָא הוּא וְהִיכִי
וּכְן אָמַר רַב גְּרִיסִין שֶׁהִיא
תַּרְא (דף קמג:) לֹא שֶׁנֹּא אֵלָּא

וְכֵן אָמַר רַבֵּי
(ב"ב דף
השבע לעמוד ו
פרדיסא השבי

וכן אמר רבה גרם. רש"י גרם וכן אמר רב מפליג
(כ"ב דף קמ"ג) וס' ד"ה לא) נכסים ששכחו
השבח לעזמן וקאמר דאפי' שבו ממחמת טרחא של מש
פרדיסא השבינו לאמצע וזהו תימא שחולק רבא על ה
ולא מייתי התם מילי

אחמ"ד כפ' מי שמת
אחמ"ד על אחין
אחמ"ד כי הכא דשתל
אחמ"ד רבא קאמר
אחמ"ד ונראה דגרס

[illegible]

מחמת עומן של אחים השביונו לעומן
אחרת רב חסדא לאו דרב הכא למימר
דילת לן הויה שמעתי אלא אפי' השביונו
מחמת מורסן לא מביחין כי הכא דשחל
פירסם השביונו לאמנש: ידעש: אלו שטת
אלקס: מבי דע. שט ל דעס: ברולא
שון. קרוב היורד לנכסי שבוי שאס יבאו
הבעלים ועלו שלהם: אמרו שמין להם
בארים הבא דידיה לא יחבין ליה.
התמים זה עשה והשביונו לעש עומן לא
הביונו ליה כארסם כהלל השני: ברשות
ב"ד נחת. דמורידין קרוב לנכסי שבוי:
והבא לא ברשות נחית. שכרד זה
למכור לא נמלך ב"ד: ועוד. אם נא
לימלך לא היו מורידין אותו דלא אחיו קטן
הוא ואין מורידין קרוב לנכסי קטן:
מתני' היה זה וצויה לז' חסרות.
בשהיוסן לו יפחות כמה הם רגילים
לחבור ובגמרא מוקי לה בשעירין ע"ס
פירותיו ואורו. מ"י. הירוח. פט"ו.
דומם לאורו: הכל לפי המדה. וכן לכל
מורסור: הכל לפי הזמן. שהטין בידו
לכל מה שבה יטע לו כך: ר' יוחנן בן
זריא אמר. חסל לפי המדה פלוג: אם
היתה מדה מרובה. שהפקיד אלו
הדבה ובגמרא מפרש' כורים לא יוציא לו
חסרות מפני שהם מותירין בשמית
הגזן כשפקידן וישן. ובימות
השבמים כשמוחזר נופחות ונאכילת
שכברים אינן נחסרים כל כך מורסור
שכילו הצי לא אכלו עכברים מ' כורין
הכלב ופיתחו משלמת השכרין המגיע לשני
פורים לא שלמה שהשכרין אכלין:

וְכֵן לִפִּי שֶׁהַגִּבּוֹרִים יִתְיַבְּשׁוּ וְיִפְּלוּ
 וְהָיוּ מִנְּשֶׁכֶת אֵלֶּל דֶּשֶׁ שֶׁתָּן נָקִי אִינוֹ
 מִפְּרֹשׁ כִּי כֹל כֹּר וְכֹר . פִּירוֹשׁ
 לְמַתְנִי הוּא : לִיתְּנוֹ דִּידִיהָ בְּמַתְנוֹ
 כִּי . וְיִרְחַח כִּמֵּה הַפָּרוֹ וְיִשָּׁל עַל שָׁל
 מִנְּדִי כִּי שֶׁנֶּשֶׁן : מִרַת הַגִּרְוֹן . הִיחָה
 יִתְרֶה עַל שֶׁכֵּתִים : בְּשׁוּפָמִי . שׁוּמִים :
 בְּבִילָא . מַמְדֵּה : בִּימֹת הַגִּרְוֹן . סִמּוֹן
 לְיִשָּׁשׁ מִתְּיֻבֵּשׁ מִמֵּה : וְהַחֲדִיר לוֹ
 בִּימֹת הַגִּשְׁמִים . מִזֶּרֶוֹ וְנִתְפַּחֲו
 מִתְּלֹאֲהִית הַגֶּשֶׁם וְהַקּוֹר : אִ"ב . שִׁדְרָו
 לְתַפּוֹחַ : לִפְקֵעַ בְּרָא . כְּשֶׁמֶלְאֵל כֹּד
 תִּשְׁרֵן אוֹ שְׁקִרִין בִּימֹת הַזֶּהוּן וְנִפְּסִין מֵת
 הַבֵּד יִפְקֵעַ בִּימֹת הַגִּשְׁמִים מִמֵּהת תִּפְחִית
 הַתְּנֹחֶה : אִיִּצְצֵא . דּוּחַק מִתּוֹךְ שֶׁסֶּ
 מִקּוֹס לֹר לִקְוִי יִתֵּל אֶת שִׁפּוֹסִין :
 מִרְנִי לִי . רָחֵם לִי . וְהָיוּ אֲזָלוּ יִין
 וְעִירַט עַם יִינוֹ הַקֶּקֶנֶס בְּזֹלְטִין שִׁתּוֹ :
 אֶף הַמּוֹכֵר ב' . כֶּסֶם שֶׁאֲמָרוּ בְּמִפְּקִידָן

וכן אמר רבה השביתו לאמצע
 דמי תתם גדולים גבי קטנים ידעי
 הכא מי ידע דליחיל אנגלל מלו
 לקמיה דר' אמי אמר להו גדולה
 שמין להם כבא דרסה שתא דידה לא
 יהדרו * הא לקמי' דרב חסדא א
 דמי התם ברושות נחית הכא לאו ב
 עוד קטן הוא ואין מורדין קרוב
 אהדרה לקמיה דרבי אמי אמר
 סימיה קמי' דקטן תוא * מתני'
 פירות אצל הבור הרי זה יוציא
 לחמיסולאורזתשע חצאי קבין וכו'
 לדוחותשע' קבין וכו' לכוססין וכו'
 סאין לכור הכל לפי המדה והכ
 איד יותנן בנורי וכימה אכפת לה
 הלא אונות בין מהדרה ובין מה
 אינו יוציא לו חסרונות אלא לכור א
 יהודה אומר אם היתה מדה ממ
 מוציא לו חסרונות מפני שמותירות
 טובא חסר אמר רבה בר בר חנה
 באורז קלוף שנו: לכוססין ולור
 סאין לכור. (וכר) * איד יותנן איד
 פשתן בגבעולין שנו תניא נמי הכ
 לזרע פשתן בגבעולין ולאורז ש
 שלשה סאין לכור: הכל לפי המ
 תנא כן לכל כור וכו' וכן לכל ש
 איד יותנן בנורי וכו'. תניא אמר
 וחותן הרבה אומר וכו' חותן הרבה
 מהו תנא בדיא שעירבן עם פירותי
 ולקחן וזיתא אומר לו הרי שלך לפניך
 עם פירותיו מאי הוי ליחיו לדידיה

במסתפק מהם וליחזי כמה אסת
אם היתה וכו' כמה מדה מרובה
הניא נמי הכי כמה קדה מרובה י
במתוך גורנו והחזיר לו מתוך גורנו
ביתו אנו וציא לו השמונות מפני
בכיליא רבא ושקלי בכיליא זוטא
לו בימות הגורן והחזיר לו בימות
בימות הנשמים אינו וציא לו חסר
לפקע כדא הוה עובדא ופקע כד
לו שתות לין ר'י אוסר חומש
ששמים לוג ומחצה בלע אם הו
היו קנקנים ישנים אינו וציא לו
לחברא כל ימות חשנה הרי זה
גמ' ולא פליגי מר ב' אתריה וז
ר'נא מייץ מפי גאמריה דמר
הנישתא הא מייצא שפיה לא מ
תמני כוזי בדנא אדיל דנא בשית

רצה וכן בספר ר' **הוא (ה)השגמ' מביא**
 לפני רצה ופסק דה
 חסדא וליבא גנמח
 דא"ל אביי זרעו וד
 רצה מקשותיו וד
 אגלגל מלתא. **קמיה**
 אכפת להו לעכבריי
 מפרס בירושלמי הני
 כד חמין עיבור לא
 קרין לחבריהו ודא
 בגמ' אמרו לו הרב
 מתפורות מהם י
 קאמר אפי' ניתין
 מ"מ הרבה אוצדות
 כלד. **וא"ת** א"כ כ
 בזמן לבור וי"ל ד
 ו בחסה ומ"מ לפי
 יוצא דלי אש
ולא אורז שאני
 וא"ת
 אורי שאני קלוק
 להו חד שיעורא וי
 מתחסר כל כך ובר
 חשיב זרע פתקל
בד"ה מרובה
 שני כורין
 חשבון החסרונות
 כורין עולה להם
 אחד ולא יוצא להם
 החסרון דחסרון
 ולהכי נקט עשרה

פקידלא בידעי כמה אסתר
אמר רבה בר בר חנה א
כורון תנינא קמיה דר
אבל מדד לו מתוך גורו
שמותירות אלו כי בשופט
למא הגורן קאמר
הגורן אבל מדד לו בימות
ון מפני שמותירות אילר
א אביא משום איצא
ויצא לו ג' לוגין שמן למ
ה שמן מזוקק אינו ויצא
בלע ר"י אומר אף המוכ
מקבל עליו לוג ומחצה
מר כי אתריה באתריה ד
חפו בכופרא ומיין מפ
ויצא טפי באתרי דמיי
א וזי פריס רב יהודה שית

ואלא מדברירב חסדא
 שמששה כיואל כזה בא
 כעיוור לאחמשה כמו רב
 יא משום קושיא אריי
 יד דמי קו' ואלא חשש
 דהעביוו לאחמשה
 סקסערב חסדאוממא
 יריי אמי: **וכי** מה
 ס. וטעמיהו דרננן
 יב עבדרי רשיעי כינור
 סעמיהו דכללי אללא
 יג עמיהו ואלא דאמרי
 יד חובדות מסה דהרב
 יז דלדבריו דרבי יוחנן
 יח טעמא דמפר' בירושל'
 יט מהס: **אלא** לכור
 כ פחות מכור מני ויולא
 כא להס ריוח להטמן
 כב חבון הראוי להתחסר
 כג שלח טעמור:
 כד קלוג ג' סאך לכור
 כה לאחמא לא חשיב במתני'
 כו טרע פשתן כיון דלית
 כז דפשוט לו דכאור
 כח גבי אורז קלוג לא
 כט דשמי דגס חליק:
 לו כ' ואלא' סאפלי
 לאו ג' מתנפחין לפי
 לב עולה להס וי'ל דבי
 לג פחות חסרון של כור
 לד חסרונות היינו כל
 לה כור אחד לא ויולא
 לו בוריס לאפוקי פתחת:
 לז

וכן וט' מדבר
 כד חסדא מיל
 פלג סנהדרין

מפחות לו לנו ומחלם
וסת: ברגישתא,
מלתא באר
החצית: אויל
מכרו שם כח
ד

ואל מוֹשֶׁה הָרִי הַלְלוּהוּ מִקְבַּל עֲלֵינוּ
כְּדֶרֶךְ שְׁמוֹשִׁין אֲנוּ כּוֹפֵת : כּוֹפֵר אֶת
לִבֵּנוֹתֵינוּ דַּמְּיָן : בְּאַתְרֵינוּ דְּר' יוֹחָנָן
מִקְדָּמוֹ שְׁאֵר כְּשֵׁם וְשִׁמוֹנֵה מִמְלֵאֵין אֶת
תֵּא בְּרוּא. נִשְׁפָּרְכְּ יְהוֹדֵה הַמְּגִיבֵינוּ

לו מתוך חיותו בשבט מסתפק תמיד וזה
 יצא בקורא. עמו הכחות מכפלים בשפחה
 (3) : הא. בחתירה דלרי מיין קשי מהסיל
 ון וחמלא כווי ברנא. מזה קשה היתה ב
 מות הכליר: פרשליהרבי יודה שיתא שיו
 דער מחנץ

אמרו במוכר שהמוכר שמן להכיר ונותן
מסתם שמרים : למוכר. למאה לוג : [במ]
קרקע שעוסין ממנה הכהיות ארדלי"א בלע
מספיה היא ולא אמתני' קאי : דבז ארבע
בשיתא. כששה וזו"ש היתה נמכרת ביחד ביו
(^א חירוע. ^ב מעגלעל חירוע. ^ג)

אל יתברר דוד של שנות. הא עד שחזר מחברו וכתתה רב יהודה
הכתתה שנתו ל יתברר דוד של שנות :
במזופפין טס. וז"ל כ"ס דכלפ טפי כדאמר ליל כאתר דמר
הטו כספא דמין טפיל דכיתו חס אכל יתן סכר

כלפ טס טלג יתברר דוד של שנות :
אכל סכא כספא לא כלפ כיון שהא יסן :
לחודיה לא מודק. וז"ל ויתן לו
מכר ללוקח לוג ומחלה
שמים שערך עדיין ומכר ויל דמיירי
מחירי אפי' אין השמן בשן שלקח מעט
מעט ומכר לו אכלו : **לדברי** חכמים
אסור לפרס. וז"ל וימאחז מעט דליה לי
מחלה ולעולם מחיר לפרס ויל דמחיר
נמי מיירי אפי' כספא דמין עדיין בשן והאס
אין שיד מחלה כיון שיכול לתקן כי יתבר
לו קח כספרים ועבר בשמן ולר"ס דאמר
דקסמייבו משום מחלה סכר דהשמן איט
בשן דאילו הוה בשן לא שיד ביה מחלה
א נמי סכר דלפ"ס שהא בשן שיד
כיה מחלה כיון דמדדו מוזק :

לדברי ר"י אסור. וז"ל ולימא מותר
ומתחלה דמקבל כספא ליתלי
מחלה ויל דר"ס סכר דנמד ובקר איכא
הוכחה דלמא מחלה דמתחלה לא רלה ליתן
מחירי וז' של אלוה כלל כקר אכל הכא
לוג ומחלה שהא דבר מועט מחלה עירב
אחולי אחר : **זבן** חכין תנא איקרי.

מיירי שלא היה מלא למכור כיוון יתבר
המלקח לכך איל דרשתא דהכי קת
מכר שיהיה ידוע ששכר לוג ומחלה כד
האמר קת : **ר"ס** אחר שמן עטור אלא
למכור. פי' לא אמר הפסד של עכירת
פקקים אלא למכור דמקבל ללוקח שמן
מוזק אינו מחסר לו כלום ממאה לוג
בשכר הפקקים כי אם לוג ומחלה בשכר
המכרים מיהו עכירה לא שיכר כל כך
בפקקים אלא בדבר המתערב כמו שמרים
ויל דלא אמר הפסד של עכירת השמרים
אלא למכור ששם מוכר כשהוא מוזק מקבל
שמן לוקח בשכר השמרים לוג ומחלה
ומכר מריח השמרים וכשהוא מוכר
שמן עטור נתן מחלה לוגין שלמים שמן
עכור ומפסיד השמרים על ידי זה שמכר
כשהוא עכור וכשנמכר. מוזק לא קרי
הפסד לוקח אף על פי שמפסיד שמרים
משום דכלל כספא ניהא ליה כליא :

הגהות
הב"ח
(א) רש"י ד"ס
דמי. כדמצינן
ובו' לוג אחר
כדמצינן
למחלה. ר"ס
שמן מוזק
עכור ומפסיד השמרים על ידי זה שמכר
כשהוא עכור וכשנמכר. מוזק לא קרי
הפסד לוקח אף על פי שמפסיד שמרים
משום דכלל כספא ניהא ליה כליא :

אלא כי היכי דמפקד מקבל פקקים וזי
לוקח פקקים והתניא ר"י אומר לא אסור שכן עכור אלא למכור בלבד שהרי
לוקח מקבל עליו לוג ומחלה שמים בלא פקקים לא קשיא : הא דיהיב ליה
וזי בתשרי וקא שקיל מיניה בניסן כי מזה דתשרי הא דיהיב ליה וזי בניסן
וקא שקיל מיניה בניסן כי מזה דניסן : מתני' : המפקד הדיח אצל תבירו
ולא יחדו לה בעלים מקום ושלשלה ונשברה אם מתוך ידו נשברה לצורכו
חייב לצורכה פטור אם משהגיתה ונשברה בין מתוך ידו ובין משהגיתה
יחדו לה הבעלים מקום ושלשלה ונשברה בין מתוך ידו ובין משהגיתה
לצורכו חייב לצורכה פטור : **גמ'** הא מני רבי ישמעאל היא דאמר
הלא בעינן דעת בעלים דתנא : הנוגב מלה מן העדר וסלע מן
הבים למקום שנוגב יחזיר דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר

שטלסלה מתחלה לצורכה בין שטלסלה לצורכו פטור ובמחלה פריך מ"ש לא יהיו מיהא : **גמ'** (ב) מני. הא דתנא רישא דלמ
ז' שברים אף על פי שצורכו נעלה מחלה פטור דאמר יתברר דוד של שנות : כשתלה וזויה חלה כשנמכר
ז' מן חוכים ואף על פי שלא הודיע לבעלים למכר נאמרה : **הא דתנא רישא דלמ** :
ז' מן חוכים ואף על פי שלא הודיע לבעלים למכר נאמרה : **הא דתנא רישא דלמ** :

דל תלתין ושתא בשיתא פשו ליה תריסר
דל תמניא ושתותיפשו להו ארבעהא והאמר
שמואל א המשתכר אל ישתכר יותר על
שתות איכא גולפי : ושמואל איה נפיש ליה
טפי משתות איכא מרחיה דמי ברזנייתא :
אם היה שכן מוזק אינו יוציא לו שמרים
נכרי : והא אי אפשר דלא בלע ארבעה במזופפין
שנו אבי אמר אפילו תימא שלא במזופפין
כיון דמעון מעון : ר"י אומר אף המוכר שמן
מוזק לתבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל
עליו לת' וסחצה שמרים למאה : אמר אבי
כשתמצא לומר לדברי ר"י מותר לערב
שמרים לדברי חכמים : אסור לערב שמרים
לדברי ר"י מותר לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאל אי בעי לערובי לך מי לא ערבי
לך השתא נמי קביל ולימא ליה אי ערבת
ליה הוה מוזק ליה השתא מאי אעביד ליה
לחודיה לא טעדין לי בבשל הבית עסקין
דניהא ליה בצילא ולימא ליה מדלא ערבת
לי אחולי אחלת לי רבי יהודה לשעמיה דלית
ליה מחלה דתנן : מכר לו את הצמד לא
מכר לו את הבקר מכר לו את הבקר לא
מכר לו את הצמד ר"י אומר הדמים מדיעין
כיצד אמר לו מכר לו צמד במאתים וזו
הדבר ידוע שאין הצמד במאתים וזו וחכאי
אין הדמים ראייה לדברי חכמים אסור לערב
שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל אי
בעית לערובי מי הוה שרי לך השתא נמי
לא מקבילנא איל רב פפא לאבי אדרבה
איכא מסתברא לדברי חכמים מותר
לערב שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל
מדלא ערבת לי אחולי אחלת לי לדברי רבי
יהודה אסור לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאמר ליה אי בעי לערובי לא שרילי
לערובי לך קבולי לא מקבלת : **זבן** וזבין
תנא איקרי תנא אחד הלוקח ואחד המפקד
לפקקים מאי לפקקים אילימא כי היכי דלוקח
לא מקבל פקקים מפקד נמי לא מקבל
פקקים ולימא ליה פקטן מאי אעביד ליה

דל תלתין ושתא בשיתא פשו ליה תריסר
דל תמניא ושתותיפשו להו ארבעהא והאמר
שמואל א המשתכר אל ישתכר יותר על
שתות איכא גולפי : ושמואל איה נפיש ליה
טפי משתות איכא מרחיה דמי ברזנייתא :
אם היה שכן מוזק אינו יוציא לו שמרים
נכרי : והא אי אפשר דלא בלע ארבעה במזופפין
שנו אבי אמר אפילו תימא שלא במזופפין
כיון דמעון מעון : ר"י אומר אף המוכר שמן
מוזק לתבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל
עליו לת' וסחצה שמרים למאה : אמר אבי
כשתמצא לומר לדברי ר"י מותר לערב
שמרים לדברי חכמים : אסור לערב שמרים
לדברי ר"י מותר לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאל אי בעי לערובי לך מי לא ערבי
לך השתא נמי קביל ולימא ליה אי ערבת
ליה הוה מוזק ליה השתא מאי אעביד ליה
לחודיה לא טעדין לי בבשל הבית עסקין
דניהא ליה בצילא ולימא ליה מדלא ערבת
לי אחולי אחלת לי רבי יהודה לשעמיה דלית
ליה מחלה דתנן : מכר לו את הצמד לא
מכר לו את הבקר מכר לו את הבקר לא
מכר לו את הצמד ר"י אומר הדמים מדיעין
כיצד אמר לו מכר לו צמד במאתים וזו
הדבר ידוע שאין הצמד במאתים וזו וחכאי
אין הדמים ראייה לדברי חכמים אסור לערב
שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל אי
בעית לערובי מי הוה שרי לך השתא נמי
לא מקבילנא איל רב פפא לאבי אדרבה
איכא מסתברא לדברי חכמים מותר
לערב שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל
מדלא ערבת לי אחולי אחלת לי לדברי רבי
יהודה אסור לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאמר ליה אי בעי לערובי לא שרילי
לערובי לך קבולי לא מקבלת : **זבן** וזבין
תנא איקרי תנא אחד הלוקח ואחד המפקד
לפקקים מאי לפקקים אילימא כי היכי דלוקח
לא מקבל פקקים מפקד נמי לא מקבל
פקקים ולימא ליה פקטן מאי אעביד ליה

דל תלתין ושתא בשיתא פשו ליה תריסר
דל תמניא ושתותיפשו להו ארבעהא והאמר
שמואל א המשתכר אל ישתכר יותר על
שתות איכא גולפי : ושמואל איה נפיש ליה
טפי משתות איכא מרחיה דמי ברזנייתא :
אם היה שכן מוזק אינו יוציא לו שמרים
נכרי : והא אי אפשר דלא בלע ארבעה במזופפין
שנו אבי אמר אפילו תימא שלא במזופפין
כיון דמעון מעון : ר"י אומר אף המוכר שמן
מוזק לתבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל
עליו לת' וסחצה שמרים למאה : אמר אבי
כשתמצא לומר לדברי ר"י מותר לערב
שמרים לדברי חכמים : אסור לערב שמרים
לדברי ר"י מותר לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאל אי בעי לערובי לך מי לא ערבי
לך השתא נמי קביל ולימא ליה אי ערבת
ליה הוה מוזק ליה השתא מאי אעביד ליה
לחודיה לא טעדין לי בבשל הבית עסקין
דניהא ליה בצילא ולימא ליה מדלא ערבת
לי אחולי אחלת לי רבי יהודה לשעמיה דלית
ליה מחלה דתנן : מכר לו את הצמד לא
מכר לו את הבקר מכר לו את הבקר לא
מכר לו את הצמד ר"י אומר הדמים מדיעין
כיצד אמר לו מכר לו צמד במאתים וזו
הדבר ידוע שאין הצמד במאתים וזו וחכאי
אין הדמים ראייה לדברי חכמים אסור לערב
שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל אי
בעית לערובי מי הוה שרי לך השתא נמי
לא מקבילנא איל רב פפא לאבי אדרבה
איכא מסתברא לדברי חכמים מותר
לערב שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל
מדלא ערבת לי אחולי אחלת לי לדברי רבי
יהודה אסור לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאמר ליה אי בעי לערובי לא שרילי
לערובי לך קבולי לא מקבלת : **זבן** וזבין
תנא איקרי תנא אחד הלוקח ואחד המפקד
לפקקים מאי לפקקים אילימא כי היכי דלוקח
לא מקבל פקקים מפקד נמי לא מקבל
פקקים ולימא ליה פקטן מאי אעביד ליה

דל תלתין ושתא בשיתא פשו ליה תריסר
דל תמניא ושתותיפשו להו ארבעהא והאמר
שמואל א המשתכר אל ישתכר יותר על
שתות איכא גולפי : ושמואל איה נפיש ליה
טפי משתות איכא מרחיה דמי ברזנייתא :
אם היה שכן מוזק אינו יוציא לו שמרים
נכרי : והא אי אפשר דלא בלע ארבעה במזופפין
שנו אבי אמר אפילו תימא שלא במזופפין
כיון דמעון מעון : ר"י אומר אף המוכר שמן
מוזק לתבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל
עליו לת' וסחצה שמרים למאה : אמר אבי
כשתמצא לומר לדברי ר"י מותר לערב
שמרים לדברי חכמים : אסור לערב שמרים
לדברי ר"י מותר לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאל אי בעי לערובי לך מי לא ערבי
לך השתא נמי קביל ולימא ליה אי ערבת
ליה הוה מוזק ליה השתא מאי אעביד ליה
לחודיה לא טעדין לי בבשל הבית עסקין
דניהא ליה בצילא ולימא ליה מדלא ערבת
לי אחולי אחלת לי רבי יהודה לשעמיה דלית
ליה מחלה דתנן : מכר לו את הצמד לא
מכר לו את הבקר מכר לו את הבקר לא
מכר לו את הצמד ר"י אומר הדמים מדיעין
כיצד אמר לו מכר לו צמד במאתים וזו
הדבר ידוע שאין הצמד במאתים וזו וחכאי
אין הדמים ראייה לדברי חכמים אסור לערב
שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל אי
בעית לערובי מי הוה שרי לך השתא נמי
לא מקבילנא איל רב פפא לאבי אדרבה
איכא מסתברא לדברי חכמים מותר
לערב שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל
מדלא ערבת לי אחולי אחלת לי לדברי רבי
יהודה אסור לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאמר ליה אי בעי לערובי לא שרילי
לערובי לך קבולי לא מקבלת : **זבן** וזבין
תנא איקרי תנא אחד הלוקח ואחד המפקד
לפקקים מאי לפקקים אילימא כי היכי דלוקח
לא מקבל פקקים מפקד נמי לא מקבל
פקקים ולימא ליה פקטן מאי אעביד ליה

דל תלתין ושתא בשיתא פשו ליה תריסר
דל תמניא ושתותיפשו להו ארבעהא והאמר
שמואל א המשתכר אל ישתכר יותר על
שתות איכא גולפי : ושמואל איה נפיש ליה
טפי משתות איכא מרחיה דמי ברזנייתא :
אם היה שכן מוזק אינו יוציא לו שמרים
נכרי : והא אי אפשר דלא בלע ארבעה במזופפין
שנו אבי אמר אפילו תימא שלא במזופפין
כיון דמעון מעון : ר"י אומר אף המוכר שמן
מוזק לתבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל
עליו לת' וסחצה שמרים למאה : אמר אבי
כשתמצא לומר לדברי ר"י מותר לערב
שמרים לדברי חכמים : אסור לערב שמרים
לדברי ר"י מותר לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאל אי בעי לערובי לך מי לא ערבי
לך השתא נמי קביל ולימא ליה אי ערבת
ליה הוה מוזק ליה השתא מאי אעביד ליה
לחודיה לא טעדין לי בבשל הבית עסקין
דניהא ליה בצילא ולימא ליה מדלא ערבת
לי אחולי אחלת לי רבי יהודה לשעמיה דלית
ליה מחלה דתנן : מכר לו את הצמד לא
מכר לו את הבקר מכר לו את הבקר לא
מכר לו את הצמד ר"י אומר הדמים מדיעין
כיצד אמר לו מכר לו צמד במאתים וזו
הדבר ידוע שאין הצמד במאתים וזו וחכאי
אין הדמים ראייה לדברי חכמים אסור לערב
שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל אי
בעית לערובי מי הוה שרי לך השתא נמי
לא מקבילנא איל רב פפא לאבי אדרבה
איכא מסתברא לדברי חכמים מותר
לערב שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל
מדלא ערבת לי אחולי אחלת לי לדברי רבי
יהודה אסור לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאמר ליה אי בעי לערובי לא שרילי
לערובי לך קבולי לא מקבלת : **זבן** וזבין
תנא איקרי תנא אחד הלוקח ואחד המפקד
לפקקים מאי לפקקים אילימא כי היכי דלוקח
לא מקבל פקקים מפקד נמי לא מקבל
פקקים ולימא ליה פקטן מאי אעביד ליה

דל תלתין ושתא בשיתא פשו ליה תריסר
דל תמניא ושתותיפשו להו ארבעהא והאמר
שמואל א המשתכר אל ישתכר יותר על
שתות איכא גולפי : ושמואל איה נפיש ליה
טפי משתות איכא מרחיה דמי ברזנייתא :
אם היה שכן מוזק אינו יוציא לו שמרים
נכרי : והא אי אפשר דלא בלע ארבעה במזופפין
שנו אבי אמר אפילו תימא שלא במזופפין
כיון דמעון מעון : ר"י אומר אף המוכר שמן
מוזק לתבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל
עליו לת' וסחצה שמרים למאה : אמר אבי
כשתמצא לומר לדברי ר"י מותר לערב
שמרים לדברי חכמים : אסור לערב שמרים
לדברי ר"י מותר לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאל אי בעי לערובי לך מי לא ערבי
לך השתא נמי קביל ולימא ליה אי ערבת
ליה הוה מוזק ליה השתא מאי אעביד ליה
לחודיה לא טעדין לי בבשל הבית עסקין
דניהא ליה בצילא ולימא ליה מדלא ערבת
לי אחולי אחלת לי רבי יהודה לשעמיה דלית
ליה מחלה דתנן : מכר לו את הצמד לא
מכר לו את הבקר מכר לו את הבקר לא
מכר לו את הצמד ר"י אומר הדמים מדיעין
כיצד אמר לו מכר לו צמד במאתים וזו
הדבר ידוע שאין הצמד במאתים וזו וחכאי
אין הדמים ראייה לדברי חכמים אסור לערב
שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל אי
בעית לערובי מי הוה שרי לך השתא נמי
לא מקבילנא איל רב פפא לאבי אדרבה
איכא מסתברא לדברי חכמים מותר
לערב שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דאל
מדלא ערבת לי אחולי אחלת לי לדברי רבי
יהודה אסור לערב שמרים והיינו מעמא
דמקבל דאמר ליה אי בעי לערובי לא שרילי
לערובי לך קבולי לא מקבלת : **זבן** וזבין
תנא איקרי תנא אחד הלוקח ואחד המפקד
לפקקים מאי לפקקים אילימא כי היכי דלוקח
לא מקבל פקקים מפקד נמי לא מקבל
פקקים ולימא ליה פקטן מאי אעביד ליה

卷之四

אפי' ר' ישמעאל אפי' יחדו גמי. ואפי' מגיל י"ל חדקס טנה וסלע דסחס
טלה לא יחד לו מקום אלא הולך ממרעה למרעה וסחס סלע יחדו לו
מקום בכים וגם כים יחדו לו מקום בתיבה ולכך פריך גמי בסמוך לר"ט
אפי' לא יחדו גמי: **שומל** והגביה ע"מ לגזול כו'. והיינו הסרוקשהכל

6 צריך דעת בעלים אירי ישמעאל מאי איריא
לא יחדו אפילו יחדו נמי לא מיבעיא קאמר
לא מיבעיא יחדו דמקומה הוא אלא אפילו
לא יחדו דלאו מקומה הוא לא בעינן דעת
בעלים אימא סיפא יחדו לה הבעלים מקום
ומשלחה ונשברה בין מתוך יד ובין משהניחה
דרכו חייב לצרכה פטור אתאן לר"ע דאמר
בעינן דעת בעלים אי ר"ע מאי איריא יחדו
אפילו לא יחדו נמי לא מיבעיא קאמר לא
מיבעיא לא יחדו דלאו מקומה הוא אלא אפי'
יחדו נמי דמקומה הוא בעינן דעת בעלים
רישא ר"י ישמעאל וסיפא ר"ע *אין* דא"ר
יוחנן מאן דמתרגם ל' חכית אליבא דחד
תנא - מובלגא מאניה בתריה לבי מסותא
תרגמה ר"ע קבבר אבא קמיה דרב שנמלה
ע"ה לגזולה תרגמה ר' נתן בר אבא קמיה
דרב שנמלה ע"ס לשלוח בה יד במאי
קמיפלגי ב שליתות יד צריכה חסרון מיד
לגזולה קסבר שליתות יד צריכה חסרון ומיד
לשלוח בה"ד קסבר שליתות יד אינה צריכה
חסרון מתקיף לה רב ששת מיד נמלה קתני
מלמלה קתני אלא אמר רב ששת ה"ע יבונן
שנמלה להביא עליה גזלות וקא סבר
ה שאל שלא מדעת גזולן הוי וכו' לה רבי
ישמעאל הוא וסיפא שהניחה במקום שאינה
מקומה ור' יוחנן הניחה במקומה משמע
איתמר רב ולוי חד אמר שליתות יד צריכה
חסרון וחד אמר ב שליתות יד אינה צריכה
חסרון תסתי' דרב הוא דאמר שליתות יד אי
שהיה רועה עדרו והניח עדרו ובא לעיר ובא
הניח מקלו ותרגמו ל' עליה חייב והניח בה מי
חייב הוא שקלינו (6) אמר ר' ג' אמר רבא רב
עורן עליה מאי הוי הא לא משכח ואמר רב
שהבישה ממקל ורצתה לפגוע והא לא חסר
שליתות יד אינה צריכה חסרון אימא שהכ
שהבישה ממקל שי' ומדרב סבר שליתות יד
הא אינה צריכה חסרון מאי טעמא דלוי איר
משונה שליתות יד והא מדרב שומר שכר מש

לסלוח כד. די. פי. ליטול מקתא אע"פ שלא
נעל אותה מקתא חייב בכולה כדאמר
בשליה פרכין (מד.) לא נעל נעל ממס
אלא כיון שגביה ליטול אע"פ שלא נעל
אבל למד"ע מ"מ לנזלה דבשי חסרון אס
הגביה ליטול קתא חינו חייב עד שיטול
המקתא כיוון דבשי חסרון קשה דבשליה
פרקינן קאמר אפי' למד"ע דבשי חסרון מודה
בבבית אס הגביהה אע"פ שלא נעל חייב
דניחא ליה דתהיו כולה בסים להא
רביעיות ומתני' בבבית איירי וי"ל דמתני'
איירי אפי' בשמן דלא מנטר פורתא אנב
להא: **ובא** זאב וסרך. ב. שעת משלתא
וזאבסורא יהודה לא דלמך זאב שחט אונס
בפיהו פועלי' (לקמן נזנ:) **דא** קאנהו. לר'
ישמעאל פריך דלמך לא בעינן דעת בעלים
כפירש"י: **דא** לא משכה. דאע"ג עדון
עליה לא קיימא ברשות' להתחייב באונסיה
עד שימאוך כדלמך במתני' (לקמן נזנ:)
הסא תח החבית ונעל ממנה רביעיות אינו
חייב אלא דמי רביעיות כיון דלא הגביה את
החבית ומשני בסיחמ מקלו ותרמילו עליה
ב"כ דאע"ג עד שרפת לפניה: **דא** קאנהו.
דקתני שהכיסה. וא"כ בפ"ק דקדושין (כב:)
תניא או שהכיסה במקל ורפתה לפניו
דאקרי משיכה ולא הויא הכחשה וי"ל
דהאס דאס ככרי לקחא ואינה מכירתו
בדבורו שייך למיתני הכיסה אבל הא
דאיירי בדושה שהכמה מכירתו ואולה
מחמת בדבור לא שייך למיתני שהכיסה :

[illegible]

המפקיד פירק שרישי בבא מציעא

מתני צרן. כסודו והפסול לחוריו גמי מאי ה' למיעבד. פרי לרין. מצוי בידו. לא יפקידנו לחוריו במקום אחר שאם תודין לו פתורה לשכר יהא מוזמן לו: תחת ידו. להיות מוזמן לו לצורך ריוח הכא פתאום אין הברכה. שמתכרך ורבה מחלוק פוישין בלעז: באספקין.

מתני אה המפקיד מעות אצל חברו צרן והפשיטן לאחוריו כ' או שמסרם לבנו ולבתו הקטנים ונעל בפניהם שלא כראוי חייב שאל שומר כדרך השומרים ואלא שומר כדרך השומרים פטור: גמי בשלמא כולתו שלא שומר כדרך השומרים אלא צרן והפשיטן לאחוריו מאי הוה ליה למיעבד אמר רבא אי צחק אמר קרא (דברים יד) וצרת הכסף בידך ובעיפ שצורין יהיו בידך ואי צחק לעולם יהא כספו של אדם מצוי בידו שנאמר וצרת הכסף בידך ואי צחק לעולם ישליש אדם את מעותיו שליש בקרקע ושליש בפרקמטיא ושליש תחת ידו ואי צחק אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר (שם כה) יצו ה' אתך את הברכה באסמך תנא דבי רבי ישמעאל אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך תדיר ההולך למוד את גורנו אומר יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתשלח ברכה במעשה ידינו התחיל למוד אומר ברוך השולח ברכה בכרי הנה מרד ואח"כ בידך הרי זה תפלת שוא לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך אמר שמואל הו' כספם אין להם שמירה אלא בקרקע אמר רבא ומדי שמואל בעינן בין השמשות דלא אטרחוהו רבנן וואי שהא דמוציא שבת שיעור למקרינהו ולא קברינהו מיהיב וואי צורבא מרבנן הוא סביר דלמא מיבעי ליה זוזי לאבדלתא והאידיא דשכיחי נשואי אי להן שמירה אלא בשמירה קורה והאידיא דשכיחי פרומאי אין להם שמירה אלא בני אורבי אמר רבא ומדי שמואל כותל ו (אי גמי בין הקדנות) והאידיא דשכיחי טפותא ו (לחן שמירה אלא בטפח הסמוך לקרקע או בטפח הסמוך לשמי קורה) ו (ההוא בריה דרב יוסף לרב אשי התם תנן ו (המין שפולח עליו מפותל הרי הוא כמבוער רשביג אומר כל שאין הכלב יכול להפש אתריו ותנא כמה חפישת הכלב גי מפחית הכא מאי מי בעינן שלשה טפחים או לא אמר ליה התם משום ריהא בעי טפחים הכא משום איכסו מעינא לא בעינן גי טפחים וכמה אמר רפר כרא ה' טפח ההוא גברא דאפקיד וזויגבי הבריה אותבינהו בצריפא דאור ו (איגנוב אמר רב יוסף) אע"ג דלענין גנבי נמירותא היא לענין גורא פשיעותא היא הוה תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ואיכא דאמרי אע"ג דלענין גורא פשיעותא היא לענין גנבי נמירותא היא ותחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור והילכתא תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ההוא גברא דאפקיד וזוי גבי חבירה אל ה' לי וזאי אל לא ידענא היכא אותבינהו אתא לקמיה דרבא אילי כ' כל לא ידענא פשיעותא היא זיל שלים כ' ההוא גברא דאפקיד וזוי גבי חבירה אשלימיהו לאימיה ואותבינהו בקרטיליתא ואיגנוב אמר רבא היכי גדיינו דינוי להאי דינא גימא ליה לדידיה זיל שלים אמר

ר' יצחק אמר קרא (דברים יד) וצרת הכסף בידך ובעיפ שצורין יהיו בידך ואי צחק לעולם יהא כספו של אדם מצוי בידו שנאמר וצרת הכסף בידך ואי צחק לעולם ישליש אדם את מעותיו שליש בקרקע ושליש בפרקמטיא ושליש תחת ידו ואי צחק אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר (שם כה) יצו ה' אתך את הברכה באסמך תנא דבי רבי ישמעאל אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך תדיר ההולך למוד את גורנו אומר יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתשלח ברכה במעשה ידינו התחיל למוד אומר ברוך השולח ברכה בכרי הנה מרד ואח"כ בידך הרי זה תפלת שוא לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך אמר שמואל הו' כספם אין להם שמירה אלא בקרקע אמר רבא ומדי שמואל בעינן בין השמשות דלא אטרחוהו רבנן וואי שהא דמוציא שבת שיעור למקרינהו ולא קברינהו מיהיב וואי צורבא מרבנן הוא סביר דלמא מיבעי ליה זוזי לאבדלתא והאידיא דשכיחי נשואי אי להן שמירה אלא בשמירה קורה והאידיא דשכיחי פרומאי אין להם שמירה אלא בני אורבי אמר רבא ומדי שמואל כותל ו (אי גמי בין הקדנות) והאידיא דשכיחי טפותא ו (לחן שמירה אלא בטפח הסמוך לקרקע או בטפח הסמוך לשמי קורה) ו (ההוא בריה דרב יוסף לרב אשי התם תנן ו (המין שפולח עליו מפותל הרי הוא כמבוער רשביג אומר כל שאין הכלב יכול להפש אתריו ותנא כמה חפישת הכלב גי מפחית הכא מאי מי בעינן שלשה טפחים או לא אמר ליה התם משום ריהא בעי טפחים הכא משום איכסו מעינא לא בעינן גי טפחים וכמה אמר רפר כרא ה' טפח ההוא גברא דאפקיד וזויגבי הבריה אותבינהו בצריפא דאור ו (איגנוב אמר רב יוסף) אע"ג דלענין גנבי נמירותא היא לענין גורא פשיעותא היא הוה תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ואיכא דאמרי אע"ג דלענין גורא פשיעותא היא לענין גנבי נמירותא היא ותחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור והילכתא תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ההוא גברא דאפקיד וזוי גבי חבירה אל ה' לי וזאי אל לא ידענא היכא אותבינהו אתא לקמיה דרבא אילי כ' כל לא ידענא פשיעותא היא זיל שלים כ' ההוא גברא דאפקיד וזוי גבי חבירה אשלימיהו לאימיה ואותבינהו בקרטיליתא ואיגנוב אמר רבא היכי גדיינו דינוי להאי דינא גימא ליה לדידיה זיל שלים אמר

ר' יצחק אמר קרא (דברים יד) וצרת הכסף בידך ובעיפ שצורין יהיו בידך ואי צחק לעולם יהא כספו של אדם מצוי בידו שנאמר וצרת הכסף בידך ואי צחק לעולם ישליש אדם את מעותיו שליש בקרקע ושליש בפרקמטיא ושליש תחת ידו ואי צחק אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר (שם כה) יצו ה' אתך את הברכה באסמך תנא דבי רבי ישמעאל אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך תדיר ההולך למוד את גורנו אומר יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתשלח ברכה במעשה ידינו התחיל למוד אומר ברוך השולח ברכה בכרי הנה מרד ואח"כ בידך הרי זה תפלת שוא לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך אמר שמואל הו' כספם אין להם שמירה אלא בקרקע אמר רבא ומדי שמואל בעינן בין השמשות דלא אטרחוהו רבנן וואי שהא דמוציא שבת שיעור למקרינהו ולא קברינהו מיהיב וואי צורבא מרבנן הוא סביר דלמא מיבעי ליה זוזי לאבדלתא והאידיא דשכיחי נשואי אי להן שמירה אלא בשמירה קורה והאידיא דשכיחי פרומאי אין להם שמירה אלא בני אורבי אמר רבא ומדי שמואל כותל ו (אי גמי בין הקדנות) והאידיא דשכיחי טפותא ו (לחן שמירה אלא בטפח הסמוך לקרקע או בטפח הסמוך לשמי קורה) ו (ההוא בריה דרב יוסף לרב אשי התם תנן ו (המין שפולח עליו מפותל הרי הוא כמבוער רשביג אומר כל שאין הכלב יכול להפש אתריו ותנא כמה חפישת הכלב גי מפחית הכא מאי מי בעינן שלשה טפחים או לא אמר ליה התם משום ריהא בעי טפחים הכא משום איכסו מעינא לא בעינן גי טפחים וכמה אמר רפר כרא ה' טפח ההוא גברא דאפקיד וזויגבי הבריה אותבינהו בצריפא דאור ו (איגנוב אמר רב יוסף) אע"ג דלענין גנבי נמירותא היא לענין גורא פשיעותא היא הוה תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ואיכא דאמרי אע"ג דלענין גורא פשיעותא היא לענין גנבי נמירותא היא ותחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור והילכתא תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ההוא גברא דאפקיד וזוי גבי חבירה אל ה' לי וזאי אל לא ידענא היכא אותבינהו אתא לקמיה דרבא אילי כ' כל לא ידענא פשיעותא היא זיל שלים כ' ההוא גברא דאפקיד וזוי גבי חבירה אשלימיהו לאימיה ואותבינהו בקרטיליתא ואיגנוב אמר רבא היכי גדיינו דינוי להאי דינא גימא ליה לדידיה זיל שלים אמר

ר' יצחק אמר קרא (דברים יד) וצרת הכסף בידך ובעיפ שצורין יהיו בידך ואי צחק לעולם יהא כספו של אדם מצוי בידו שנאמר וצרת הכסף בידך ואי צחק לעולם ישליש אדם את מעותיו שליש בקרקע ושליש בפרקמטיא ושליש תחת ידו ואי צחק אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר (שם כה) יצו ה' אתך את הברכה באסמך תנא דבי רבי ישמעאל אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך תדיר ההולך למוד את גורנו אומר יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתשלח ברכה במעשה ידינו התחיל למוד אומר ברוך השולח ברכה בכרי הנה מרד ואח"כ בידך הרי זה תפלת שוא לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי אלא בדבר הסמוי מן העין שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך אמר שמואל הו' כספם אין להם שמירה אלא בקרקע אמר רבא ומדי שמואל בעינן בין השמשות דלא אטרחוהו רבנן וואי שהא דמוציא שבת שיעור למקרינהו ולא קברינהו מיהיב וואי צורבא מרבנן הוא סביר דלמא מיבעי ליה זוזי לאבדלתא והאידיא דשכיחי נשואי אי להן שמירה אלא בשמירה קורה והאידיא דשכיחי פרומאי אין להם שמירה אלא בני אורבי אמר רבא ומדי שמואל כותל ו (אי גמי בין הקדנות) והאידיא דשכיחי טפותא ו (לחן שמירה אלא בטפח הסמוך לקרקע או בטפח הסמוך לשמי קורה) ו (ההוא בריה דרב יוסף לרב אשי התם תנן ו (המין שפולח עליו מפותל הרי הוא כמבוער רשביג אומר כל שאין הכלב יכול להפש אתריו ותנא כמה חפישת הכלב גי מפחית הכא מאי מי בעינן שלשה טפחים או לא אמר ליה התם משום ריהא בעי טפחים הכא משום איכסו מעינא לא בעינן גי טפחים וכמה אמר רפר כרא ה' טפח ההוא גברא דאפקיד וזויגבי הבריה אותבינהו בצריפא דאור ו (איגנוב אמר רב יוסף) אע"ג דלענין גנבי נמירותא היא לענין גורא פשיעותא היא הוה תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ואיכא דאמרי אע"ג דלענין גורא פשיעותא היא לענין גנבי נמירותא היא ותחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור והילכתא תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ההוא גברא דאפקיד וזוי גבי חבירה אל ה' לי וזאי אל לא ידענא היכא אותבינהו אתא לקמיה דרבא אילי כ' כל לא ידענא פשיעותא היא זיל שלים כ' ההוא גברא דאפקיד וזוי גבי חבירה אשלימיהו לאימיה ואותבינהו בקרטיליתא ואיגנוב אמר רבא היכי גדיינו דינוי להאי דינא גימא ליה לדידיה זיל שלים אמר

הכלב יכול לחפש אחריו. ואם תאמר והלא פטור לבדוק חור מפני סכנת עקרב כ' וי' דהכא יכול לפנות המפולת אי' הכא שיש שם חתן בודאי אריו פטור משום הסעת עקרב דהא מבטיח לן בפסחים (דף י') כבר פני נחש לרין חזר להוציאו או לאו: וי' ר"ח הילכתא תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב. ל' וכן מוכח בכלאי השועלים (לקמן ג'): דהלכתא דהייב דפריך אביי אי הכי תחלתו בפשיעה וסופו באונס הוא ותייב וכן מוכח ריש פ' הכונס (ב"ק נו.) ודוקא היכא שיכול להיות שהאונס לא היה נזרע אם לא פשע בתחלה אבל פשע בה וילאח לאח ונתח פטור דמלתא המות מה לו וכו' ולרין לומר דלירפא דחורבני הו' שמירה משלל לזוי לענין גנבי כמו קרקע להכי קרי לי לענין גנבי לאונס: כל

הכלב יכול לחפש אחריו. ואם תאמר והלא פטור לבדוק חור מפני סכנת עקרב כ' וי' דהכא יכול לפנות המפולת אי' הכא שיש שם חתן בודאי אריו פטור משום הסעת עקרב דהא מבטיח לן בפסחים (דף י') כבר פני נחש לרין חזר להוציאו או לאו: וי' ר"ח הילכתא תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב. ל' וכן מוכח בכלאי השועלים (לקמן ג'): דהלכתא דהייב דפריך אביי אי הכי תחלתו בפשיעה וסופו באונס הוא ותייב וכן מוכח ריש פ' הכונס (ב"ק נו.) ודוקא היכא שיכול להיות שהאונס לא היה נזרע אם לא פשע בתחלה אבל פשע בה וילאח לאח ונתח פטור דמלתא המות מה לו וכו' ולרין לומר דלירפא דחורבני הו' שמירה משלל לזוי לענין גנבי כמו קרקע להכי קרי לי לענין גנבי לאונס: כל

אמר שמואל כספם אין להם שמירה כו'. לרין עיון אם שםם בקרקע (א) ונגנוב משאם ש"ס חייב ופ' הכונס (ב"ק נו.) ושם ד"ה כיון משמע דסיב דפריך אביי לרב יוסף והאמר ר' יוחנן העוין טענת גנב באכידה משלם תשלומי כפל ואי שומר אכידה ש"ס הו' קרנא בעי תשלומי ונאלי פריך דלוקמא כמזען שנגנבה באונס כגון העמיק בקרקע ק' אמות או שתקפתו שניה או חולי אלמא כל גניבה לא הו' אונס אלא לסטים מוזניין וכן בתר הכי דמייתי לא אי אמרת בש"ס שכן משלם כפל ואי לסטים מוזניין גנב הוא ש"ס נמי משלם כפל משמע דמשום גניבה לא מספר ש"ס אם לא בטענת גניבה ליסטים מוזניין מיהו הנהו י' לדחות דהו' למימר וליטעמך דכלאו הכי נמי מצי למימר וליטעמך אפי' גזל הוא תמלא ש"ס משלם כפל כבעלים וי' לבידא רחיה מ' השואל (לקמן לה.) ושם דכי יליף גניבה ואכידה בשואל מ' ש"ס פריך מה לש"ס שכן משלם כפל בטענת ליסטים מוזניין ומשני אי בעית אימא גזלן הוא משמע שאין שום גניבה שיפטר בה"ס אף תמאהו גדול הוא למא לא ה' אונס אם העמיק בקרקע ק' אמות דמאי ה' לו למיעבד או אם תסתמו שניה או חולי גדול ואיך יתכן ששום גניבה לא נמלא שתהא אונס גמור כלסטים מוזניין ולרבה אית' לי כסוף הפועלים (לקמן ג'): דאי על בעידנא דעילוי איכא פטור א"כ תמלא גניבת אונס בש"ס ומיהו י' לדחות דרבה יסבור כאיך שינויא דקרנא עדיף כרב יוסף כהכונס (ב"ק נו.) ומ"מ אין כרנא ככל שאל נמלא גניבת אונס שיפטר בה"ס ואין לתר דהואל ותייב רחמנא ש"ס בגניבה א"כ ה' קרובה לאונס כדאמר בהשואל (לקמן לה.) חייב אף בכל גניבת אונס דהא כלסטים מוזניין הוא פטור אע"ג דגנב הוא לרב יוסף א"כ מאי מבטי בהשואל (דף לה.) ליסטים מוזניין גזלן הוא אכתי כותב למיפך מה לש"ס שכן משלם כפל בטענת גניבת אונס תאמר בשואל דכי נילף שחייב בגניבה ואכידה לא ישלם כפל אפי' בטענת גניבת אונס דמתמחא הוא חייב קרנא כלל אונסין דכעשוהו פריך פ"ק דמנחות (דף לה.) גבי האלן להוציא הקרפה ופ' שור שנגח ד' ו' (ב"ק מ:) גבי שור האלעדין מהו לגבי מוכח וגרר'א דכיון דלחי שאל מק"ד דש"ס אין לחייבו בגניבת אונס כקדנודי לבא מן הדין להות' כנדרן דש"ס פטור מגניבת אונס אף שואל כן וא"ת וגניבת אונס בשואל לפי האמת תנ"ל דלא מצינו ששואל פטור אלא במתא מחמת מלאכה דמ"ס לא אחי דפ"י וי"ל דנפקא לן מורי יסאל אי' וי"ו מוסיק על מנין ראשון הוי כחלו כתיב גניבה ואכידה להדיא בשואל וכיון דכתיב ביה גניבה ואכידה ואונסין ליכא למפטריה בגניבת אונס והא דליף כדדיתא מק"ד היינו אילו לא נאמר קרא הייתי אומר ק"ו:

הכלב יכול לחפש אחריו. ואם תאמר והלא פטור לבדוק חור מפני סכנת עקרב כ' וי' דהכא יכול לפנות המפולת אי' הכא שיש שם חתן בודאי אריו פטור משום הסעת עקרב דהא מבטיח לן בפסחים (דף י') כבר פני נחש לרין חזר להוציאו או לאו: וי' ר"ח הילכתא תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב. ל' וכן מוכח בכלאי השועלים (לקמן ג'): דהלכתא דהייב דפריך אביי אי הכי תחלתו בפשיעה וסופו באונס הוא ותייב וכן מוכח ריש פ' הכונס (ב"ק נו.) ודוקא היכא שיכול להיות שהאונס לא היה נזרע אם לא פשע בתחלה אבל פשע בה וילאח לאח ונתח פטור דמלתא המות מה לו וכו' ולרין לומר דלירפא דחורבני הו' שמירה משלל לזוי לענין גנבי כמו קרקע להכי קרי לי לענין גנבי לאונס: כל

פ' הכונס (ב"ק נו.) ושם ד"ה כיון משמע דסיב דפריך אביי לרב יוסף והאמר ר' יוחנן העוין טענת גנב באכידה משלם תשלומי כפל ואי שומר אכידה ש"ס הו' קרנא בעי תשלומי ונאלי פריך דלוקמא כמזען שנגנבה באונס כגון העמיק בקרקע ק' אמות או שתקפתו שניה או חולי אלמא כל גניבה לא הו' אונס אלא לסטים מוזניין וכן בתר הכי דמייתי לא אי אמרת בש"ס שכן משלם כפל ואי לסטים מוזניין גנב הוא ש"ס נמי משלם כפל משמע דמשום גניבה לא מספר ש"ס אם לא בטענת גניבה ליסטים מוזניין מיהו הנהו י' לדחות דהו' למימר וליטעמך דכלאו הכי נמי מצי למימר וליטעמך אפי' גזל הוא תמלא ש"ס משלם כפל כבעלים וי' לבידא רחיה מ' השואל (לקמן לה.) ושם דכי יליף גניבה ואכידה בשואל מ' ש"ס פריך מה לש"ס שכן משלם כפל בטענת ליסטים מוזניין ומשני אי בעית אימא גזלן הוא משמע שאין שום גניבה שיפטר בה"ס אף תמאהו גדול הוא למא לא ה' אונס אם העמיק בקרקע ק' אמות דמאי ה' לו למיעבד או אם תסתמו שניה או חולי גדול ואיך יתכן ששום גניבה לא נמלא שתהא אונס גמור כלסטים מוזניין ולרבה אית' לי כסוף הפועלים (לקמן ג'): דאי על בעידנא דעילוי איכא פטור א"כ תמלא גניבת אונס בש"ס ומיהו י' לדחות דרבה יסבור כאיך שינויא דקרנא עדיף כרב יוסף כהכונס (ב"ק נו.) ומ"מ אין כרנא ככל שאל נמלא גניבת אונס שיפטר בה"ס ואין לתר דהואל ותייב רחמנא ש"ס בגניבה א"כ ה' קרובה לאונס כדאמר בהשואל (לקמן לה.) חייב אף בכל גניבת אונס דהא כלסטים מוזניין הוא פטור אע"ג דגנב הוא לרב יוסף א"כ מאי מבטי בהשואל (דף לה.) ליסטים מוזניין גזלן הוא אכתי כותב למיפך מה לש"ס שכן משלם כפל בטענת גניבת אונס תאמר בשואל דכי נילף שחייב בגניבה ואכידה לא ישלם כפל אפי' בטענת גניבת אונס דמתמחא הוא חייב קרנא כלל אונסין דכעשוהו פריך פ"ק דמנחות (דף לה.) גבי האלן להוציא הקרפה ופ' שור שנגח ד' ו' (ב"ק מ:) גבי שור האלעדין מהו לגבי מוכח וגרר'א דכיון דלחי שאל מק"ד דש"ס אין לחייבו בגניבת אונס כקדנודי לבא מן הדין להות' כנדרן דש"ס פטור מגניבת אונס אף שואל כן וא"ת וגניבת אונס בשואל לפי האמת תנ"ל דלא מצינו ששואל פטור אלא במתא מחמת מלאכה דמ"ס לא אחי דפ"י וי"ל דנפקא לן מורי יסאל אי' וי"ו מוסיק על מנין ראשון הוי כחלו כתיב גניבה ואכידה להדיא בשואל וכיון דכתיב ביה גניבה ואכידה ואונסין ליכא למפטריה בגניבת אונס והא דליף כדדיתא מק"ד היינו אילו לא נאמר קרא הייתי אומר ק"ו:

המפקד

מלך
 י"פ
 טהלת
 כל
 ח
 ששן
 חס"פ ח"מס"י
 אלף סטוף כב:
 נ"ה כ ב ד
 פס"ז מהל'
 זכירה כל' ס
 יח פמג לחון
 קס טו"פ ח"מ
 ד' רלב סי"ח:
 צ"ה ו ז חמ"י
 פ"ד מהל' סל'
 סקרון כל'
 פמג פלן פח
 חס"פ ח"מס"י
 אלף סטוף כב:

הש"ס

חם לפיל לו
 ב (מ') פירשו
 בתום דע"ו
 פת ד"ה כבי
 ג (נ"ק כ. קיב.
 כתובות לד:
 ז"ב קטו:
 ד (ל' רמי בר
 חמא) ה י"א
 כסדר ר"ל
 ו (ופ"ר חס'
 יצחק נבי ד"ה
 סל"ז) ו (ופ"ר ח'
 יצחק נבי ד"ה
 סל וסא)

הב"ח

(ח) רש"י ד"ה
ומעלט וכו'
דעאכער פרה
פחניו וכו' ר'
זיס תחזור :
(כ) שם ד"ה
פכיס שכיחה
פישות זרועה
פקולים וקוליס
פעורבין :

גליון הש"ס
רש"י ד"ס
ומחלם בקרף
דמי כשר כוזל
ט' כפרק מי
פסות. עי' בב"ק
ב רש"י ד"ס
דמי שטורין :

דמי להתסודאי
ברה חבל גבי יתק
מזוד הספסירא בן חמס ומיהו
תיה הוה פשיטא לי דמיהויב
זכדי ספסירא כיון דפספ
ימיה והס שומרים חס עליו

השליח שיעור הלך דרך הקרו
דניחא ליה שהרי ידע שמשל פק
ליה. והלא הוא נשכר הכסות
משלו: חלא. החמין: בבי
ממורבין בה ולא השביח השכר

וְיָשָׁב בְּשָׂרָא בְּזוּלָא פֿרשׁ"י הַטּוֹל פֿשֶׁ
 וְכֹל לְהַסְתּוֹתוֹ עַד יוֹם הַשָּׁקָה שֶׁהָ
 (א) הָיָה הָרָא עֵרֶב לִי בַתְּמָה
 הָיָה קִפְדָּה וְהָעֵינַן דְּלֵא אָמַר לִי
 אֶחָד מִן הַדְּלוֹסְקָמָה (מַעֲלֵה כֹהֵן)
 שֶׁאֵמַר דְּבָרֵי מַחֲלֵי רִמּוֹ: (ב)
 לְהַטּוֹל שֶׁכֵּן וְיָלַד דְּלֵעִי שֶׁהָיָה
 דְּגִמְלָה וְזוּרָא נִנְזַחְתִּיה מִשּׁוּם
 בְּשֶׁכֶר וְלִכְךָ לֹא הָיָה שֶׁכֵּר טוֹב
 בְּשֶׁכֶר מִשּׁוּם הָיָה נִעְשָׂה הָרָא

יד: בימא לה לאימיה. שחלם בשגל
 ת. היה לו להודיעי אשתי חובל: איבע
 אי איבא פסירא ליתמי כו'. תירוש
 הוט: ראשכחיה למריה דתורא.
 המוכר: ושקול למייר. דלמרי ליה
 מקם טעות הוט: אלא מאן מעין.
 יושב: כלם דקאמר ד (רנח) הכי
 ידיינו: מריה דתורא מעין. ושאל
 שמתה בהמתו אללך ותובע את
 האטורפוס: ספסירא. קויה ומוכר
 בהמות בשוק ביום שקהמוכר: משתבע
 ספסירא. דלא הוה ידע: ומשלם
 במקור דמי בשר בוול. ותמיה אני
 בלמאי דר חמא דקון הוה לו לשפסירא
 עס הרעות לא שומר שלו הוא ונראה לו
 דמתני' (לשיל דף לה): להשכור (א) הפרה
 לחצירו והשאלה לאחר ומתה כדרכה
 דקאמר ר' יוסי יחזיר פרה לבעלים
 ואוקימנא הלכה כר' יוסי אלמא אשמי
 שאין הבעלים בעלים דברים של שורא
 והשוכר שהוא לו בעל דברים אינו חסר
 כלום שהרי פסור באונס אפילו הכי הוא
 יושב לו דין על פסור לנכות הבעלים
 הראשונים במקומו וגובין מן השאל הכ
 הואיל ויש ליתומים לנכות מן הרעות שהוא
 שומר שכן שלהם יעמדו בעלים במקום
 היתומים וגובין ומיהו אי הוה מפסדי
 יתומים לא היה עושה פסרה בממוץ יתומים
 אלסם בזול דיתמי לאו בני מהילא ויהא אכל
 עשכשו שהוא מנכה לבעלים וכאן פסיעה
 כך דאמר בברי תוראי אוקימנא כר
 היל פרה בדיהם ואלו שלם כל דמי השור
 גמות שהוא אי חלל העור יחזיר לבעלים
 והבשר שמין ושלם שני שלישים דהיבא
 דלמרי' בגמרא משלם בזול כל זוזא שהוא
 שש משה כסף חסדין בארבעה דנקי *כפי
 מי שמת (כ"ז קמז): כבשרתא. הומלך
 משטילין לתוך השכר: כריא. כרי:
 אמר ליה. בעל הבית: לס' פ'ה.
 חסר על גמל העושה שכן שט: והלא
 ר' הורא הכרי שלו ואל' מהו תטיל
 לה לשכר: מאידך. של פקדון: ראי
 ר' שהא שיעור כו'. גמ' פריך אס היה
 כרי שלו קרוב ושל פקדון רחוק ובהא
 ואלא אייתי: בלי דעתיה. דבעל הבית
 הוה ואל' מיהא בידו: והא קבשתרשי
 ל פקדון שהטילו בשכר ושלו עומד ושלם
 י. שהיה כישות (ב) גרועה וקוניס
 כראו וקסה בעליון שהטילו בכוט: ו
 ומשלם

בזיוניהם ורבינו חס פירש דרין גמדר
מת קודם: כ"י אמר לי מהאי רמי
ס ועירב לו בגרוגרות עירובו פירש
מחא לא חערב ויש לומר דפשי מינין
שליח מעל א"ע דמין אחד הוא ההם
י"ס פ"ש: שהיה הכשות מלא קו"ס
ויהי ויתר למאכל במהכל לו ישלם חלל
אבלה כיסוי הכיזי דלא לשתרבו חו
קח משמע לו שלא ישלם חלל כמו שפירש
נר:

המפקד

פרק

שלישי

בבא מציעא

בבא מציעא

ומשלם לרמי בימי. דמי כשות של קוצים לפי מה שהשכיר. גמ' משום דצוררין לא ישתמש בהן. בתמיה ומה גילו דעת יס כאן שאין חפץ שישתמש בהם מאחר שאם הן מותרין קאמרת ישתמש בהן דהמפקד אלא ידע שהוא נרצח תדיר למעות צוררין נמי ישתמש דדרך כל אדם לצור מעותיו ואפילו גנאכו. קאמר מתני' דחייב

באחריות ואפי' לא נשתמש בהן דמהשתא הוי שולל עלייהו גנאכו לא. כל זמן שלא נשתמש לא הוי שולל אלא אכדו דוקא חייב כשומר שכן. ואי שואל לא הוי ש"ש גמי לא הוי. מה שכן נטל על שמירתם אלא על ספקם עליהם להחליט ולהשתכר אם יבא לידו אותם מחויבו ושאלה הוי זו שהרי כל הנאה שלו. בההיא מדינא. אפי' דמינא לא הוי שולל מהשתא עד שיסתמש מדינא דשומר שכן הוי דהויאל ונהנה מהנה. לבעלים המפקד מעו'. גובר שהפקד מעות הקדש כסבור שהן שלו. לא מעל גובר. שהרי לא ברשות הוציאן ואינו שלוחן. מותרין. דהוא ליה כמות רשות והוא ליה שלוחן. לפיכך אם הוציא. שולחני מעל גובר. ואי אמרת אפילו גנאכו. תנא מתני' דחייב שולחני באחריות ונלא משעה שהפקדו אלא ילאו מרשות הקדש וכלו לרשות שולחני ועשה כמו שלוחן וזמן הוצאה גדולה מזו מאי איריא הוציא. איירי דתנא רישא דהוציא. לאשמושיקרבוחא דאפי' הוציא לא מעל תנא סיפא הוציא. מרתני ילקה בחסר וביתר. אם חסרו דמיה שהולה בשוק יסלם דמיה כמו שהיתה שיה בשעה ששלח בה יד שיה שעת הגזילה וכן כל הגזילין משלמין כשעת הגזילה וכגון שהוציא שניה בעין אבל אם יסנה בעין כמות שגולה אמר לו הרישקל לפניך דאמר רבי מטבע ונפסל תרומה וטעמא דכפ' הגזול [קמא] [ב"ק לו:] וביתר. אם שהתה בידו משלח בה יד ונתיקרה ואפי' הוציא לוקה ביתר דמיה לשלם כשעת הוצאה. ובית הלל אומרים כו'. בגמרא מפרש מאי קאמרי: בשעת התביעה. כשעת שיחבשו לדון ובגמרא מפרש טעמא: גמ' מעיקרא. כשגולה. ולבסוף. כשילתה מן העולם: תברה. בדים. או שתייה. אחר שהוקרה: דאי איתה. כאן בשעת התביעה הוה מהדרנא בעינא דכי אמרין משלם כשעת הגזילה היכא דליתה בעין אבל יסנה בעין בין שהוקרה בין שהולה חוזרת כמות שהיא הלכך הוציא אם תבעה בעודה קיימת לאחר שהוקרה היתה חוזרת בעין אשתכח דהיה שעתא דקא שמי לה הוה גדול לה: ובמאי. איכא פליגי בית הלל: אי בחסר. כשהולה דאמר רבי ילקה לשלם כדמיה שהיתה בשעת הגזילה וקאמרי בית הלל כשעת הוצאה: ומי איכא למאן דאמר. היכא דליתה בעין דכל הגזילין לאו כשעת הגזילה משלמין: אלא

ומשלם ליה דמי כימי: מתני' א המפקד מעות אצל שולחני אם צוררין לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריות מותרין ישתמש בהן לפיכך אם אבדו חייב באחריות אצל בעל הבית בין צוררין ובין מותרין לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריות אהנוגי כבעל הבית דברי ר'מר' יהודה אומר ג חנוני בשולחני: גמ' משום דצוררין לא ישתמש בהן אמר רבאסי אמר רב יהודה ג בצוררין וחומרין שגו רב מרי אמר ג בקשר משונה איכא דאמר רבי רב מרי קשר משונה מאי תיקו: מותרין ישתמש בהן כו'. אמר רב הונא ואפילו גנאכו והא אבדו קתני כדרבה דאמר רבה גנאבו בלסמין מוויין אבדו שמבעה ספנינו ביסורב נחמין אמר גנאבו לא אמר ליה רבא לרני לדיקך דאמרת גנאכו לא אלמא לא הוי שואל עלייהו אי שואל לא הוי שומר שכן גמי לא הוי אל' בהא מדינא לך (ה) דהויאל ונהנה מהנה בההיא הנאה דאי מיתרמי ליה זכינא דאית בה רוחא זכין בהו הוי עלייהו שומר שכן איתיביה רב נחמן לרב הונא ג המפקד מעות אצל שולחני אם צוררין לא ישתמש בהן לפיכך אם הוציא לא מעל הגזבר ואם מותרין ישתמש בהן לפיכך אם הוציא מעל הגזבר ואי אמרת אפילו גנאכו מאי איריא הוציא אפי' לא הוציא גמי איל הוא הדין אפי' דלא הוציא ואידידתנא רישא הוציא תנא סיפא גמי הוציא: מתני' השולחני דבפקדון בשא ילקה בחסר וביתר ובהיא ג בשעת הוצאה ריע אומר כשעת התביעה: גמ' ד אמר רב הונא מאן דגזל חביתא דחמרא מחבריה מעיקרא שויה זוזא הושתא שויה ארבעה תברה או שתיה משלם ארבעה איתבר ממילא משלם זוזא מאי טעמא כיון דאי איתה הדרא למרה בעינא ההיא שעתא דקא שתי ליה או דקא תבר לה קא גזל מיניה ותנן וסבלה גזילין משלמין כשעת הגזילה איתבר ממילא משלם זוזא וזוה השתא לא עביד לה ולא מידי אמאי קא מחייבת ליה אההיא שעתא דגזלה ההיא שעתא זוזא הוא דשויה תנן בית הלל אומרים כשעת הוצאה מאי כשעת הוצאה אי ליכא כשעת הוצאה מן העולם ובמאי אי בחסר מ' איכא למיד והא תנן כל הגזילין משלמין כשעת הגזילה ואי ביתר היינו ביש אלא

מאי איריא הוציא כי לא הוציא נמי. כיון דהיתר תשמיש מחייב באונסין ואפי' הא דתנן לקמן בהובב (דף מד. מז. מה). נתן לו מעות ולא חשך ממנו פירות יכול לחזור בו לרב הונא דלית ליה דהיתר תשמיש מחייב באונסין וכן לרב יוסף כפרק אלו להשתמש במעות שקבל שאם היה מותר להשתמש תקשה להוסיף ברייתא (ב) דמיתתי אפלוגתא דרבי יוחנן ור'ל נתן לבן מעל דוקא בלן דלא מחסרה משיכה כדקתני סיפא הרי מרחץ לפניך הכנס ורחוץ אבל ספר לא מעל עד דמשיך ולדידהו כי נתנה לספר נמי למעול אפי' דלא משך כיון דספר מותר להשתמש בהן בין מיירי בספר נכרי כו' יוחנן בין בספר ישראל כר'ל וכמו שאסור להשתמש בהם לרב הונא ולרב יוסף ה"נ לר'ל ולר' יוחנן דבהא לא פליגי ולא הוה המוכר על אותם מעות כי אם שומר חנם לכו' ואפי' לרבי יוחנן מה הוסיפו במה שתקנו דאין מעות קונות דאי מעות קונות יאמר מוכר נשפרו חסין בעליה השתא דלא קניא יאמר נשפרו מעותיך בעליה ועוד דרב הונא גופיה סבר כו' הובב (לקמן דף מז.) דבר תורה מעות קונות כדברי יוחנן דאמר רב הונא מכור לי באלו קנה ור'ל דאפי' דלא קוי על המעות כי אם שומר חנם לא מצי א"ל נשפרו מעותיך בעליה דכפסיס אין להם שמירה אלא דבקרע אפי' כיון דהיכא שלא משך אסור להשתמש במעות אפי' הא דאמר (ג) פוסק עמו על הגדים או על שער ששקו מה מריהם בהקדמת מעות וי' כגון שפירש ע"מ להשתמש בהם אפי' בסתמא כיון שהוה פוסק ומקדים לו מעות חיי שנה מן הגדים עד ימות הקין אדעתא דהכי נתן שיסתמש בהן ועוד י"ל לרבי יוחנן ולרב הונא דלית גזר דבר מורה מעות קונות לא הפקיעו כה שיש לו למוכר במעות שיכול להשתמש בהם כיון דקונות מן התורה והוה שואל עלייהו ולא מצי א"ל נשפרו מעותיך בעליה ולא תקנו משיכה אלא כרי שלא יאמר לו נשפרו חסין בעליה אבל לר'ל דהוי כיון דמעות אינם קונות אסור להשתמש במעות ולא הוי שואל עלייהו ולכן נתנה לומר לא מעל עד שימשוך וכן לרבי יוחנן ולרב הונא בספר נכרי לא מעל עד שימשוך דמעות כדברי אינם קונות: [ה] ה' כל הגזילין משלמין כשעת הגזילה. ואפי' דכפ' הגזול [קמא] [ב"ק דף לו:] אמר' זה הכלל כל הגזילין משלמין כשעת הגזילה איתבר אלעאי דאמר גב' טלה ועשה חיל עגל ועשה שור נעשה סיניו בידו וקנה משמט דלא מיירי ביוקרא וזולא אלא בשנינו כדמיירי ברישא דמתני' הגזול עדים ועשה כלים אמר ועשה גדים היינו דוקא יתורא דזה הכלל אבל פסוק דמתניתין דמשלמין כשעת הגזילה מיירי ביוקרא וזולא והתם בהגזול (דף קג.) נמי מייתי לענין יוקרא וזולא גבי אייקר כתנא דרב כהנא ובפרק כל שעה (פסחים דף לב.) גבי לפי דמים

מסורת הש"ס

א קדושין נב [מסילה כא:] ב לעיל כב [לקמא ג' [חטס'] ד מעילה ספ' [מסילה כא:] [ומס' [חטס'] ד ב"ק סס. ה [ג'] רי"ף רבא ועי' חטס' פ"ב ד"ה אלא] ו [ב"ק ג' א:] קד. פסחים לב.] ו ר'ל

הגזרת הב"ח

(ה) גמ' דהויאל ונהנה מהנה. כ"ב פ"ל דף ס"א: (ב) ה"ס ד"ה מאי וזכי דמיתיה אפלוגתא. ג' דף מח: (ג) בא"ד פוסק עמו על הגדים. ג' דף לקמן דף ע"ב

משלם ואפי' רב דאמר במרובה (ב"ק סה. וס' ד"ה גופא) קרן בעין שגב' ז [כפל וכו'] ואוקמה כגון דמעיקרא שויה ד' ולבסוף שויה זוזא מאי קמ"ל מתני' הוי ועוד מאי בעי החס מאי טעמא דרב ליבעי מאי טעמא דמתניתין וי'ל דרב קמ"ל דאפי' דקרן בעין שגב' כפל לא הוי כמו קרן ולא כשעת המדה דדן ונפסין מאי טעמא דרב דמחלק כפל מדין קרן ומשני גנבה וחסיס אמייה לקרן בעין שגב' דוקא קרן ולא כפל

מד

קו"א מ"י פ"ט
מב' חיל'ס
ה"י יא עו"ס פ'
ת"מ ג' ח"ב
פ"ה :

כל שכן משות שנספלו וחו דכל המסללים
קוין זה אתו מוקי בגמ' ח' במשות הד
פסלתו מלכות וחד פסלתו מדניה כל כסף
דמעות שנספלו דמקרו לנבי כסף
לכך נראה דמעות דרעות היינו שזולת
קצת ואסיונון אקטריך לפרש"י דמפרש
אסיונון חו ששאי בתקון המטבע הולאת
בעיר ואין חסר רק אורה אשמועין דאפילו
הכי הוי פירי אע"ז דאינו חסר כ"א מטבע
דכפר דמער יטעיוו הרבה מהם ונעצ
תם דמפרש אסיונון שיש עליו אורה ואברה
יואלה בהאש"ל ש"ל שזולת בדוחק אך לא
כל כך בדוחק כמו משות דרעות ומסלעל
קאין מטבע אשמועין קוין אפילו
מטבע כמו משות דרעות ואסיונון דמקרי
פירי לנבי כספא ולנבי מסלעל מקרי
טבעא: **אסימון**. פרש"י שאין ש
אורה כללוקה לרבינו תם דפרק כמה
אשר (שבת דף סה.) ושם ד"ה ליעבר
אמר וואין כסלע של גבי הולאת
אז משום אורחא ליעבר ליה פולסא
משום דפולסא יש עליו אורה ובמסא
מפרש לקמן ש מאי אסיונון פולסא וי"ל
לפרש"י דכל דבר שאינו כתקונו קרי
אסיונון או שאין בו אורה או שיש בו אורה
אז אורה חשבה וא"ת מה בין אסיונון שאין
עליו אורה למשות היענין אסיונון בבית
המרחק דלמער בגמ' (סע) ושון רבי
דוסא דמער מחללין על אסיונון מודה

הדרן עלך המפקיד

שָׁחַן מַחֲלִיץ עַל מַעוֹת הַנִּתְחָן כו' וַיֹּשֶׁ
לִמְרָא חֲסִימוֹן הֵם מַעוֹת שֶׁנֶּעֱשׂוּ בְרוֹחַ
וּבְשׂוּבֵי וּבְמַשְׁקַל הַמַּעֲבָה הַיּוֹאֵל בְּעִיר
וּבְדָבָר מוֹעֵץ יַעֲבִידוּ מֵהֶם וּלְכָן
מַחֲלִץ אֶסְמִינוֹן וְרַחֵם מִפְּנֵי חֲסִימוֹן
יֵשׁ בָּהֶם זֵוֶה וְחֵלֶה וְחֵלֶה וְחֵלֶה וְחֵלֶה
בְּמִרְאָה קֶאֱמֵר רַבִּי דּוֹסָא דֹּאֲמֵר מַחֲלִין
עַל אֲסִימוֹן וְרַבִּי יִשְׁמַעֵאל אֲמַר דְּבַר
אֶחָד דִּתְנִיז וְזֵרֵת הַבֶּסֶף לְרִבּוּת כֵּן דְּבַר
הַנֶּגֶר בִּיד דְּבַרִּי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל רַחֵם
אֲמַר יִשְׁמַעֵאל דְּבַר שֵׁשׁ בּו זֵוֶה שֶׁמֶם
דְּבַרִּי יִשְׁמַעֵאל לֹא בְּעִי זֵוֶה וְאֲסִימוֹן
יֵשׁ בּו זֵוֶה וְחֵלֶה וְחֵלֶה וְחֵלֶה דְּבַר אֶחָד
וַיֹּשֶׁ לִמְרָא לְרִבּוּת כֵּן דְּבַר הַנֶּגֶר בִּיד אֶעֱמִי
שָׁחַן וְחֵלֶה בְּחֵלֶה אֶחָד שִׁיחֵה בּו זֵוֶה כֵּן
דְּבַר וְרַחֵם בְּעִי זֵוֶה חֲשׂוֹבֵה שְׁתָּא בְּחֵלֶה
אֶחָד וְחֵלֶה לְעַמִּיר לֹא בְּעִי מִדְּאִינְעִיר
לְרִבּוּי וּלְפִי רַחֵם אֲחִי שְׁפִיר :

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

מה עץ ששם

מו עין משפט

וּבְקִנְיָנָהּ נהליה אנז קרקס. אברייאא פריז כלפינסי ויז דלדנז
פפא פריז אי אמרז בשלמא דאין מטבע נקנה בחליפין ומייר
סודר ואין לו קרקס דהשתא לא הוו ערטיילאי אלא אי מטבע נקנה
בבחליפין ומייר שאין לו סודר וגם צל דמיירי בנורן שאינו שלו אכפל תנא

ותוֹדוּ וְאוֹמַר הִרִי הַזֶּה מִחֻלְלִין עַל מַעוֹת שִׁישׁ
לִי בְּבֵית מַעֲמָא דְאִין בִּידוּ מַעוֹת הָאֵל אִישׁ
בִּידוּ מַעוֹת לִיקְנִי לְהוּ לְאִידֶךָ בְּמִשְׁכַּח פּוֹרִיק
דְּהָכִי עֲדִיף דְּהוּהָ לִי נְכָרִי וְאִי אִמְרַת מַטְבַּע
נִקְנָה בְּחֻלְפִין נִקְנִי לִיה מַעוֹת לְהִיאָךְ אֲנִי
סוֹדֵר וּלְפָרוֹק דְּלִית לִי סוֹדֵר וְנִקְנִינְהוּ נְהִלְיָה
אֲנִי בְּקִרְקַע דְּלִית לִיה קִרְקַע וְהָאֵל עוֹמֵד בְּגוֹרֵן
קִתְנִי בְּגוֹרֵן שְׂאִינִי שְׁלוֹ וְאִיכְפֹּל תֵּנָא
לְאַשְׁמוּעִין גְּבָרָא עֲרִמְלָאִי דְּלִית לִיה וְלֹא
כְּלוּם אֵלָא לֹאֹא שִׁיט * אֵין מַטְבַּע נִקְנָה
בְּחֻלְפִין שְׁמַע מִינָהּ וְאִף רַב פְּפֹא הֶדֶר בֵּיה
כִּי הָא דְרִפְּהוּ לִיה תְּרִיסָר אֲלָפִי דִּינָרִי
בִּי תוֹזָאִי אֲקִינִינְהוּ לְרַב שְׁמוּאֵל בְּרַחֲמָא אֲנִי
אִסְפֵּא דְּבִיתִיהָכִי אֲתֵאנְפֵּק לֵאפִיָּה עַד תּוֹךְ
וְכֵן אִמְרַת עוֹלָא אֵין מַטְבַּע נַעֲשֶׂה חֻלְפִין וְכֵן
אִמְרַת רַבִּי אִסִּי אֵין מַטְבַּע נַעֲשֶׂה חֻלְפִין וְכֵן
אִמְרַת רַבָּה בְּרַב רַבִּי חֲנַנִי אִמְרַת רַבִּי יוֹחָנָן אֵין
מַטְבַּע נַעֲשֶׂה חֻלְפִין אִיתִיבִיהָ רַבִּי אַבָּא
לְעוֹלָא הִרִי שְׁחִיזוּ [ג] הַמְרִיז וּפְעִלְיוּ תוֹכֵעִין
אוֹתוֹ בְּשׁוֹק וְאִמְרַת לְשׁוֹלְחָנִיתָלִי בְּדִינָר מַעוֹת
וּפְרִסְסֵם וְאִנִּי אַעֲלֶה לָךְ יִפְהָ דִּינָר וּפְרִסְסִית
מַמַּעוֹת שִׁישׁ לִי בְּבֵיתִי אִישׁ לֹא מַעוֹת מוֹתֵר
וְאִם לֹאֹא אִסּוּר וְאִי סְלָקָא דַּעֲתָךְ אֵין מַטְבַּע
נַעֲשֶׂה חֻלְפִין וְהִיא לִיה הִלּוּאָה וְאִסּוּר אֲשֶׁתִּיק
אֵל דְּלֵמָא אִידִי וְאִידִי בְּפִרוּמְסוֹת שְׁנוּדִלְכָא
עֲלִיָּהוּ מַבְעָא וְאִידִי וְאִידִי פִרְדָּא הוּוּ וּמִסְיָה
נִקְנִי בְּחֻלְפִין אֵל אֵין דִּיקָא נְמִי דִּקְתָּנִי יִפְהָ
דִּינָר וּפְרִסְסִית וְלֹא קִתְנִי דִּינָר יִפְהָ וּפְרִסְסִית
שְׁמַע מִינָהּ רַב אִישִׁי אִמְרַת לְעוֹלָם בְּדִמִּים
וּבְפִרוּמְסוֹת כִּיּוֹן דִּאִית לִיה נַעֲשֶׂה כְּאוֹמַר
י הִלּוּנִי עַד שִׁיבָא בְּנִי אִו עַד שְׂאֲמַנָּא
מִפְתַּח תִּישִׁי כָּל הַנַּעֲשֶׂה דְּמִים בְּאַחַר כִּיּוֹן
שׁוֹכֵה זֶה גִּבְיָאִיב זֶה בְּחֻלְפִין כָּל הַנַּעֲשֶׂה
דְּמִים בְּאַחַר מָאִי נִיהוּ מַטְבַּע וְשְׁמַע מִינָהּ
מַטְבַּע נַעֲשֶׂה חֻלְפִין אִמְרַת רַב יְהוֹרֵה חֵיק
כָּל

ייתי עד שיבא בני: כל הנעשה דמים באחר. משנה היא בקדושין (כת). וקב"ד דה"ק כל הרגיל להחם
הה זה בחליפין. אט נתנה בעלים בחזרת הליטין תחליטין שור ופרה כיון שמשך בעל הפרה
החזק שילוח בחליטין מעתה אם מה הארץ מה לו א"כ מה שא"ל משך בו מלחא הנה בחליטין של חבטת

五

מסורת
הש"ס
א [כ"ב קמט].
ב ב"ק קד
ג [פ"ט] כ"ב מז
ד [לעיל]
ה קנז
ו מדי לקמן עט
ז קדושין כח
ח [דף סג:]
ט [ועי' חוס']
י כ"ק קד ד"ס
יא [הגב']
יב אמר רבי אל
יג וכן אמר רב
יד כב"ח אמר ר
טו יוחנן ה [ג']
טז מתני' ט [לקמן]
יז [פ"חוס']
יח קדושין כח
יט ד"פ ע

1911

הזהב

כרך רביעי

בבא מציעא

מזן משה

ויש לו להבדיל עליו דין אונאה. אם אין במשעו כדי דמי התען שפחה
 שהתבחרה לוי' דמי. ולקמה פריך והא אין משעו נעשה חליפין דמכור
 לי קאמר. לשון ממכר ולא לשון חליפין: פשיטא לן דמי ואין מקפיד
 עליהן. נתן לו משות או חסן כשזיל חסן אחר בתורת דמי ולא הקפיד
 עליהן לראות אם ישנן כדי שוין: הא
 אמר. דקני בלא משיכה: חליפין
 דמקפיד עליהן. נתן לו חסן כחסן
 בתורת חליפין לקנות כדון קנין שוין
 כסודר וזה מקפיד לראות שיהא הסודר
 שזה כל כך: מהו. מי קנו תרוייהו במשיכה
 דהד מינייהו או דלמא הואיל והקפיד
 עליהם הריהו כדמיס והוי לכו משות ואין
 קומת עד שימקדנס השני: פרתך למה.
 סבכת כסוק: אמר רבא אמר חליפין.
 דקרא: בשופטני עסקינן. דלא קפיד
 לרעה שיהו שותפות דמיס שייטב בעיני
 למת לו את שלו כנגדו ואפי' קאמר קרא
 דקנה: לימא קסבר רב הונא כו'.
 דהא יבכ טעמא למתיה משום דבמליפין
 דמו: סבר לה כרבי יוחנן. כלומר אין
 משעו נעשה חליפין והני לאו חליפין נינהו
 אלא דמיס דהא מכור לי קאמר ודמיס
 כי האו נווה קנו בלא משיכה כחליפין דקנין
 סודר משום דזכירי דלא שכיח נינהו וכו'.
 יוחנן כו': אתון הכי מתניתו לה.
 לדבר הונא דמסקת לכו אי סבר ליה
 משעו נעשה חליפין ואם לאו דמיתו רחוי
 בעלמא: אמן. כהדיא מתנינן רב הונא
 כהדי הגר רבנן: לעיל (דף מו.) וכן איר
 הונא כו' ולא מספקא לן הכא מיד דודאי
 טעמיה משום דס' כר' יוחנן הוא: במה
 קונין. קנין חליפין דכתיב בקרא שלף
 איש נעלו מי שלף ונתן: דליהוי מקנה
 קונה. את הכלי: קא קני ארעא אנב
 גלימא. הנותן קרקע לחבירו בקנין
 סודר והמקבל מתנה מושך וסודר מיד
 הנותן וקנה לו הקרקע עשה סודר במשיכה
 הסודר עסקה במשיכה: א"כ הו' להו
 קרקעות נקנינן עם ממלשלין. במשיכה
 בדבר שהוא קנין למעלטין ואינו קנין
 לקרקע: נכסים שאין להן אחריות
 נקנין עם נכסים שיש להן אחריות.
 בדבר שהוא קנין לקרקע ואינו קנין
 למעלטין כדקתני בכספן ובשער ובחוקה:
 מפיק לאפק פולסא דנורא. ניונות
 של אור אשכול' (ש') שכן עוולות כפולסא
 דאמרי' לקמן אסימון פולסא ולשון שמתא
 קאמר ליה שחשדו כזו: מי סברת.
 (א) דלמא לי' אבנא שפי' משיכת הכלי שנקנה
 לו במזיכ' יקנה לו הקרקע עשה כחליפין אלו
 אלא כחליפין כאלו זה מוסר לו חסן אחר
 תחת קרקע ומכו מסירתו הנחת קבלתו
 ממנו מתנה ככלי שחשדו לקבל ממנו מתנה
 נטול כאלו נתן לו זה הקונה מתנה רבה
 וזמר נתן ומקנה לו הקרקע: גאולה
 זו סבירה. שמכר לו מכירה גמורה
 בדמיס ולא קיבל משות ובאין לקיים דברי
 מכתות פ"י קנין: זו חליפין. שמהליף
 כלו זה כחסן כנגדו ללא שנו. דקוין קנין
 אלא ככלי: אבל בפירי: כל דבר שאינו
 פלי: לא. ואפילו שזה הרבה: לקיים כל דבר.
 (ב) מונקטן.

כל חליפין מיקפד קפיד. שיהו שוין קח ולפנימיה שיהו שוין כמו החסן
 גופיה ואפי' כשאינו שזה כחסן כנגדו קנה: רב הונא סבר כר'
 יוחנן. ומיירי בתורת דמיס ולפיל הכי פירושו והני דמיס כיון דלא שכיח
 בחליפין דמו: בבבלי' של מקנה: דוקא בכליו של מקנה ולא בכליו של
 קונה דהא מקרא יליף לקמן ואי לוי סבר
 אין משעו נעשה חליפין וכן פירי הוינו
 פטמא דכשי הנחת קבלת דבר חשוב דומי'
 דנעל ולא משעו ופירי ה: גאולה זו
 מכירה וכן הוא אומר אם לא יגאל ונמכר.
 וקשה לר"ת דלדבר פסוק זה מוכיח
 דגאולה אינה מכירה אלא גרם לא יגאל
 דכתיב במעשר בהמה ואמרין צ"ל כל
 פסולי המוקדשין (בכורות לב.) דהאי לא
 יגאל לא ימכר הוא דאמר נמכר לא שולא
 שחוס ומפרש ר"ת גאולה זו מכירה ולרבי
 יוחנן גאולה בכסף ולר"ל במשיכה תמורה
 זו חליפין של שזה כסודר דמתי לכ"ע אפי'
 כפירי לקיים כל דבר לרבות אינו שזה כסודר
 למר אף במשעו ופירי ולמר דוקא ככלי:
 (בבבלי' ככלי אפי' שוין כו' ואפי'
 צ"ל כל שעה (פסחים לב.) וס' דמי ואין)
 אמרינן ונתן לכהן את הקדש דלוינותיה
 פחות מאפי' כתיב ונתן לרעהו וי'ל'
 דהתם הוי תשלומין שגול הסקדס הילכך
 ליתנהו פחות משה פרושה כמו נבי
 משילה דהוי תשלומין אבל נתינת מנעל הוא
 לרעהו ולא נתינת ממון וכן ונתן בידה
 דנע הוי נתינת נטול נתינת ממון דלמא
 צ"ל שני דנישין (ב.) וס' דמי דלמא כתבו
 על אסורי הנאה כסר וכן (חולין קלו):
 הכרי וגבי סיכה דכתיב ואשר יתן ואיכא
 למ"ד (בכורות ו.) דהוי בכל שהוא אפי'
 דמשיגה הוי הוי משום דכתיב סיכה
 דמשעו ככל שהוא ומ"ד בכיות סבר כרבנן
 דאבא שגול דאמרי נתינת בכיות כזר שאלכ
 תרומה וגבי לבונה דכתיב כית צ"ל כל
 המנחות (מנחות נט.) וס' פ. ד"ה מי)
 משום דשני מלשון עימה דלחמיל ביה:
 לאפקוקי חזי רמון וחזי אגוז דלא.
 וסודר דנ' על ג' דלמא לעיל ס"ק (ז.)
 דכמאן דפסיק דמי חשיב דבר מסיס:
 מרובא

כזא מיי' מ"ג
 מהל' מכירס
 הלכס כ סמ
 לאוין קי' סוד
 ש"פ ח"פ סי'
 רכז פטוי' יע:
 כח כ מיי' שס
 פ"ס ה' פ
 סמג פ"ין פכ
 טו"פ פ"ין סר
 רב כ"פ א:
 כמ ג מיי' שס
 פ"כ טו"פ
 שס פטוי' כ:
 ר' מיי' שס
 פ"ג מנחם
 טו"פ ח"פ סי'
 קל' פטוי' א ב
 לא כ מיי' שס
 פ"ג כלי
 סמג כס טו"פ
 ח"פ סי' פ"א
 לבו מיי' שס
 פ"ה סמג
 שס טו"פ ח"פ
 סר קל' ס"כ:
 לבו מיי' שס
 פ"ו כלי א
 סמג כס טו"פ
 שס סי' פ"א
 לבו ח מיי' שס
 פ"ס כלי פ
 ופ"ין כהנאות
 ובכ"ח סמג שס
 טו"פ ח"פ סי'
 קל' פטוי' כ:
 מבורת
 הש"ס
 א [לעיל פס'
 וס']
 ב [לרובין כס'
 וס'] ג [לפיל
 מה:] ד קולוסין
 ט. [וס']
 ח. [שס יג.]
 ו [כס ת. כס'
 לעיל מוז']
 ז ובנישין פ.
 מיי' כס'
 רפ"י דפסיק
 ככליו של קונה.
 העתק מתלווי
 גרסאות [חפ"י
 היטב חו' גיטין
 לכו' ככד"ס
 משום דטוין]
 הגהות
 הב"ח
 (6) רש"י ד"ס
 מי סברת
 (דלמא.) ח"פ
 ויכנס"ל דלית
 הגהות מהר"ב
 (א) גמ' רב הונא
 ס"ל כר'
 דלמא ד"מפתח
 קויות יוש"ס
 שאל
 (מפתח):

三 四 五

שמתקן את ש"פ אחריו. נח גרסיתר ר"ש משמון בן אשפור דפ"ל אחריו נפד
(לקמן ע"ד): מוכח דהיינו ר"ש בן יוחאי: **ואומר** רבא אטו אין לנו
רוח חכמים טובה הימנו. וא"ת מאי קמ"ל רבא כדרייתא נמי הכי
שנור ב"ז אין רוח חכמים טובה הימנו וי"ל דאשפורין דאין רוח

[illegible][illegible]

ממ עין משפט
יה חזק

מורה רבי יוחנן כחמנה מועסת. ויורק נמי הוי כמו חמנה מועסת. **דדון** והסקידו אכל. ה"ת למפרק אי הכי מאי למימרא אלא כדללו הכי פריך שפיר מסיפא: **דקמ** (קמ פ:) עול שלק והבא תמות חסר היינו משום שמימרא אכל דבא שומר חסר היינו

טול שולך לא נסלק עמנו לממרי משמירה
 קאמר אלף שלא יהיה שומר שבר :
ו ב ר הא ביהא קמך לא מנעיה טי .
 והא דאמר נפ' הפרה (ב"ק 97
 מז: וחס) הכנים שרזות בעל ההזר חייב
 רבי אומר דש שיקבל עליו בעל ההזר
 שמירה ר' דמשעתין אחתיו כרבי דשמואל
 התם פסיק הלכתא כרבי ואש"כ דרב התם
 פסיק הלכתא כהנא קמא קיי"ל כשמואל
 דבתי לגבי רב ועוד דאפילו לרבנן
 דמתייבי היינו לפי שאמר ליה כיום
 שורך דמשמע ואשמרטו אכל לא ביהא
 קמך סלק עמנו שמירה לממרי ח :
 צכדי

ה' ג ופיץ
בהשגות וכמ"ס
ובכ"מ ובכ"י
סמג שם עוש"ס
ח"מ סי' קכ"ג
סעיף פז:

הש"ס
א (בסורות יג)
ב לעיל דף מז
[ט"ז] [לקמן]
פד: חוס' ט"ג
ג לקמן דף פה
ד [ט"ז] חוס'
לעיל לה. ד"ס
שמח' ה' סנהד
זא. ע"ש ו פ"ה
ש"ך פ"י ש"ז
ט"ק ב ז ש"ך
לעמוד ב' ות"י
סיטב דמ' כ"ט
מז: דמ' ואס'
ודף מז: ד"ס
ושמאל]

גמ' ור' חיי
 י"ש כהנא
 כר"ס פ"י משנה
 דסביעילת
 שום כהנא
 ידבר
 חזקיהו דף ע
 פ"א ר"י ד"ס
 פריש"י
 שום ומד' ר"י
 חף דלא טייך
 כמ' דמחש' לר'
 פלוגתא דרס'
 וז' כ"ל דפריש'
 יכול לחדש חר'
 חזקיהו ור' יוחנן
 דמחש' כמל'
 חזקיהו ור' יוחנן
 חזקיהו דף ע
 חזקיהו דף ע

מצבה. ר'י הנה"א נחזקתו עס : יום רב, המהולל בר מעשרה חמשה כ' סכרבר שבט ט"ו יג דלייל רב טעמומי שמים דדסי קיחא נפלהודדד

ב עין משה

א אמרת כלמלא פחות משמות לרבנן בכדי שיראה כי משיקרא שמו
בר"ם משום דשמות לרבנן ידו על הפלוגה ויהי משמות נמי יכול
לחזור בו בכדי שיראה (א) ולר"ס כל פחות משלים קנה כע"ז ומהרי"ל לוד לא
היו הפליג שיתבטל במקום וכ"ס אי בסוף מהל לרבנן לשולם חורר דר"ח

שוה שש בחמש מ' נתאנה מוכר יד מוכר על
 העליונה רצה אומר לו תן לי מקחי או תן לי
 מה שאוניתני איבעיא להו פחות משתות
 לרבנן לאלתר הויא מחילה אובכדי שיראה
 לתגר אולקרובו ואתיל בכדי שיראה לתגר
 או לקרובו מאי איכא בין שתות לפחות
 משתות איכא דאילו שתות ידו על העליונה
 רצה תוור רצה קונה ומחזיר אונאה ואילו
 פחות משתות קנה ומחזיר אונאה מאי תיש
 חזרו לדברי חכמים סברוה פחות משליש
 לר'טכפחות משתות לרבנן דמיא איב פחות
 משתות לרבנן בכדי שיראה לתגר אולקרובו
 ולר'ט כל היום משיה חזרו אל אי אמרת
 פחות משתות לרבנן לאלתר הויא מחילה
 ולרבי

לר"י טרפון עד לאחר כל היום ממה שמפסדין ביתר משמות דרזח מועד
הוא בין קנה ומחזיר אונאה לארה והא ללאחר כל היום היו לר"ם מחילה
למלכין לעולם חוזר ליכא נפקותא נמי כל כך דרוב פסמים מי שחוזר חוזר
בן בית ומי שאינו חוזר בכל היום אינו חוזר לעולם לאי אף אחרת וללאחר

[illegible]

תנודות
הב"ח
(א) חורב דרש
לי אברהם
ו' בכד' שירא
לרנן ולר
ערסון :
(ב) בארד נרש
דגרס דאברא
לסו ור' דקא
רנ פי אר
גרסין אינטי
לסו ט' נר
נרש :

עין משפט
נר מצוה
סדר א"מ י"ט
מב' מדרש
כ"ג ספר פסוק
פס' מנצח פ"ח
ס' רש פס' א
ומס' ו :

גליון הש"ס
תוס' ד"ס
ואילו וכו'
ס"ד יחזק בר'
תורדכי . פיון
לקמן דף כ
ג"ל תוס' ד"ס
לשליש :

לֵךְ לְקַח (נָא) מִלֵּךְ דְּשִׁיר צְמַחְתָּ חֲנִי כְּבָרִי: וְזֶה. אֲנוּחַ וּבְסוּל מִקֵּחַ לֵאמֹר
מִיָּד מִהַ לְכִרְאוֹת וּלְמַלְךְ אֵינוּ מִבֵּר בְּאֲנוּחָתוֹ עַד שִׁירָהָ עֲלִית אֲמַרְתָּ כְּדִמְךָ

שיראה ולדידיה כל היום הרב
 מפני ששנים בשמות עמה ש
 מעט והוא מחילה ומלאו משת
 בפול מקח ואש ששים . וא
 מיקר . הוא ימי הרי תלו
 בו ביום הלך פני דשמות על
 נקבה מקח . לאחר : יתר
 שרות קבה . אין אחד מה
 תה לרבא ידו על העליונה וד
 כן דינה הוא וקחה לשומן
 וצבי (ג) : ואין . אונא
 אם תאנה מוכר וזה אם נתא

שיראה ולדודיה כל היום הרבה הוא שבה שמשכיב ר"ס ביתר על שפתו
מפני שפונם בשמות עמיה שרי יכולין לזכר בשמות עמיה יפחתו לו
מע ותהא חמילה ומלאו משכרין בשל ר"ס כל אונאה שיהר על שמות :
בפיל טקח לא שכיב . ואין שבה זה חשוב להם כמירי דלל שכיב ופי
מקרי והיו גמי הרי נתן לו שעות כל היום לחזור ורוב הנמלכים ומלכים
בו היום הלך פנס דשמות עמיה עדיף להו : הלבאת פירות משרות
נקבה מוק . לאלתר : יתר על שרות במל מוק . ושיטה מורין :
שרות קנה . אָמין אחד מהן יכול לחזור : ומחזיר אונאה . וליה
ליה לרבה ידו על העליונה דמתי' דפ"ל כר' נתן דברייתא דקייץ ר'
נתן דיינא הוא ונחיה לעומקא דדינא בפי הכית והעליה (לקמן דף קיז
ובכ"פ נג) : זה וזה . אונאה ובעול מקד : יד מוכר על העליונה .
שם נתלעה מוכר אלא חס נתלעה יד לוקח על העליונה והכי מוקינן
אס. מבדי שיראה : אלא לוקח . שוקק כידו ויכול להראותה : מוכר . אָמין
במכר דמס' יקרים הלך לעול מור לא חס נתייחר וליחותו בתייתו

הזהב

פרק רביעי

בבא מציעא

נא דא משום

נא דא משום... (Marginal notes in the left column)

מסורת... (Marginal notes in the left column)

תורת... (Marginal notes in the left column)

גליון... (Marginal notes in the left column)

והתנן בשם ר' יוחנן... (Main text block 1)

משום הכי חזרו אלא... (Main text block 2)

דיקא נמי דקתני... (Main text block 3)

דיקא נמי דקתני... (Main text block 4)

משום הכי חזרו... (Main text block 5)

הבית תכשיטין וכלי תשמיש... (Main text block 6)

דיקא נמי דקתני... (Main text block 7)

נב עץ משמש

תנא דין קהשיב מלמטה למטה. דאין אונגה עד ד' איסרין ולא עד בכלל דכד' איסרין יש אונגה דכנ"ה אמרין מאן תנא עליה ר"פ היא דלחמ' פונדיוני' הויין אונגה: **ותנא** ברא קהשיב מלמטה למטה. אי גרסינן בצרייתא עד כמה אחי שפיר דהשיב מלמטה למטה וסבר עד

א שמונה פונדיונות שני פונדיונים לדינר עד
מתי מותר להחזיר: בכרכים עד כדי שיראה
לשולחני בכפרים עד ערבי שבתות : אם
היה מכירה אפילו לאחר שנים עשר חדש
מקבלת חמנו ואין לו עליו אלא תרעומת
ונתנה למעשר שני ואינו תושש שאינו
אלא נפשרעה : ג' ורמינהי עד כמה תהא
הסלע חסירה והיה בה אונאה אמר רב פפא
לא קשיא * תנא דיון קא חשיב : * ממטה
למעלה תנא ברא קא חשיב : * מלמעלה למטה
מאי שנא בסלע דפליגי ומאי שנא בטלית
דלא פליגי אמר רבא מאן תנא טלית ריש
היא אביי אמר טלית עד שתות מחיל
איניש דאמר איניש עשיך לגביך ושוו
לכרסך סלע כיון דלא סגי ליה לא מחיל
גופא * עד כמה תהא הסלע חסירה ויהא בה
אונאה ריש אמר ארבעה איסרות איסר
לדינר ר' יהודה אומר ד' פונדיונות פונדיון
לדינר ריש אומר שמונה פונדיונות שני
פונדיון לדינריתר על כן מוכרה בשויה * עד
כמה תיפתת ויהא רשאי לקיימה בסלע עד
שקל בדינר עד רובע פחות מכן איסר אסור
(להוציאה) : ה' הרי זה לא ימכנה לא לתגר
ולא לחרב ולא להרג מפני שמרמין בה את
אחרים אלא יקבנה ויתלנה בצואר בנו או
בצואר בתו אמר מר בסלע עד שקל בדינר
עד רובע מאי שנא בסלע עד שקל ומאי שנא
בדינר עד רובע אמר אביי : * מאי רובע
דקתני נמי רובע שקל אמר רבא דיקא נמי
דקא תני רובע ולא קתני רביע שיט למה
ליה למתלייה לדינר בשקל מילתא אנב
אורחיה קטיל דאיכא דינר דאתי משקל
מסייע ליה לר' אמי דאיד אמי דינר הבא
משקל מותר לקיימו דינר הבא מסלע אסור
לקיימו : פחות מכן איסר אסור * (להוציאה) :
מאי קאמר אמר אביי הכי קאמר פתחה סלע
ויתר מכדי אונאה איסר אסור אמר ליה רבא
איה אפילו משתומני אלא אמר רבא פתחה
סלע איסר לדינר אסור וסתמא כריתתנהו תתם
* מסלע שנפסלה והתקניה שיהא שוקל בה
משקלות מטא * עד כמה תיפתת ויהא רשאי

[illegible]

קיימנו דאחי לאסוקיה דרובע: פחדת שבאן איסר אסור. לקמיה מפרש: לא ימכרנה. זו שאמרו חסור לקיימה לא התירו לו שימכרנה. ולא לחרם. אדם אמר: ולא להרג. רוצח: ששמרמין בה את אחרים. ומיראה יקבלוה מידם ביפה: רובע שקל. השבע קצן של חצי דער וואס הקרוי גמרא פלע מדינה: למה ליה למתלייה לדינר בשקל. לומא דדינר עד חצי זו: דאחי בשקל. אס סיחא השקל עד חציו ונעשה דער: צוחר לקיימו. ולהוציא דדינר: דינר הבא מסלע אסור לקיימו. אס פליס לזוילוי דדינר דמתוך שזוא כל ממעטע פנה ורחבה פועין צו לאמרו דאחי וכלוי בתורת שקל: מאי קאמר. אס לכתב לזוילוי פועת מיין דאחי עמד פלע על פסחא משקל או אס עמד דער: לרמ' כדאחי לא רכיב יהודה כדאחי ליה: אסור להצטיאה. ביפה: שומאה. תוספתא פלע עד שקל וחי: יתר מכדי אבנאנתה. לרמ' כדאחי לא רכיב יהודה כדאחי ליה: אסור להצטיאה. ביפה: שומאה. תוספתא שומאה שומאה וחי: יתר מכדי אבנאנתה. יתר על כן יקיימ. לעצב פלע מאכרא פסחתה ולא מתפליס בנפליס.

[illegible]

ממורת
הש"ס
א כ"ק סא. פ"ע
ב [פ"י] סטע
ג חוס' חולין נה
ד סכע
ה [ס"ס] ד ג'
ו הרי"ף איפא
ז פ"י ברא"ש
ח [חוס' פ"ג]
ט ר"מ מ"י
י [ס"ס] ה ר"מ
יא מ"ו מ ס"ס
יב [מ"ו פ"ג]

נר עין משפט
נר מצוד

לד ללמא ד'ה' פריקוחומוס מעכב, וז"ת והלא בהקדש שזה מנה שחללו על שיה פרוטה מחולל ומסתמא הוא הדין במעשר וי"ל דודאי אם אמר הוא וחומשו מחולל על פרוטה (פחות) מועיל אבל כי לא מוכיז בהדיא החומש לא מהני: **אמר** רבי גרמין ט'. סבר חומש לא מעכב ולכך בשבת חילל

הבעלים נותנין עשרים ושש עשרים ושנים
הבעלים נותנין עשרים ושבע בעשרים ושש
הבעלים נותנין עשרים ושמונה בעשרים
וארבעה בעלים נותנין עשרים ושש עשרים
וחמש הבעלים נותנין שלשים לפי שאין
מוסיפין חומש על עילוי של זה שמע מינה
החומשא מלבר שי"מ כתנאי (ויקרא כו) ויסף
חמישיתו עליו שיהא הוא וחומשו חמשה
דברי רבי יאשיה רבי יונתן אומר חמישיתו
וחומשו של קרן איבעיא להו חומש מעכב
אוינוסעבד בדפריקאכנפשיהמוסיף
חומש אלמא חומש לא מעכב או דלמא
ארבעה בחמשה פריק וחומש מעכב אמר
רבנא תיש הדמא יאין לו חומש ואין לו
ביעור הא קרן יש לו מיט קרן דמעכב
בדאורייתא איתא בדרבנן חומש דלא מעכב
בדאורייתא ליתא בדרבנן לימא כתנאי נתן
את הקרן ולא נתן את החומש ר' אליעזר
אומר יאכל רבי יהושע אומר ולא יאכל איד
גראין דברי רבי אליעזר בשבת ודברי רבי
יהושע בחול מדאמר גראין דברי ר' אליעזר
בשבת מכלל דפליגי אפילו בחול מדאמר
גראין דברי ר' יהושע בחול מכלל דפליגי
אפי' בשבת מאי לאו כהא סברא קמיפלי
ד' אליעזר סבר חומש לא מעכב ור' יהושע
סבר חומש מעכב אמר רב פפא לא דכולי
עלמא חומש לא מעכב והבא בחיישין
לפשיעותא קמיפלי מר סבר חיישין
לפשיעותא ומר סבר לא חיישין לפשיעותא
אמר ר' יוחנן הכל מודים בהקדש שחילל
הואיל וגזברין תובעין אותו בשוק ובהקדש
לא פליגי והתניא נתן את הקרן ולא נתן לו
את החומש ר' אליעזר אומר חילל וחכמים
אומרים לא חילל איד גראין דברי ר' אליעזר
בהקדש ודברי חכמים במעשר מדאמר
גראין דברי ר' יהושע מכלל דפליגי אפי'
במעשר מדקאמר גראין דברי חכמים במעשר
מכלל דאינהו פליגי אפילו בהקדש אלא אי
אחמר הכי אחמר איד יוחנני הכל מודים
בשבת בהקדש שחילל חדא דכתיב (וישעיהנה)
קראת לשבת עונג ועוד הואיל וגזברין

תובעין אותו בשוק אמר רמי בר חמא הרי אמרנו הקדש אינו מתחלל על הקרקע דרחמנא אמר (ויקרא כז) ונתן הכסף וקם לו תומשו ומה שיתחלל על הקרקע תרומה אינה משתלמת אלא מן החולין דרחמנא אמר (שם כג) ונתן לכהן את הקדש דבר הראוי להיות קדש תומשא מהו שישתלם שלא מן החולין מעשר אין מתחלל על האסימון דרחמנא אמר (ויקרא יד) וצרת הכסף בידך לרבות כל דבר שיש עליו צורה תומשו מהו שיתחלל על האסימון אתגלגל מלתאומטא לקמי' דרבא אמר לר' אמר קרא עליו לרבות תומשו כמותו אמר רבינא אף אגן נמי תנינא וס' הנוגב תרומה ולא אכלה משלשת שלומי כפל דמי תרומה אכלה משלש קרנים ותומש קרן ותומש מן החולין ויהקין דמי תרומה

אזיה בתי סומאחז ואס מממאחז אסורה באכילה לסיכך דמיה מופטים והייט דקאפס
 שהיא תרומה: שני קרנין. אחד לקרן ואחד לכלל וחומש בשביל אכילה: מן החולין.
 א תחתיה כל של קאם גניטה משלם נמי דשי תרומה כלומר משום כמו אגמרת תרומה בשוק:

[illegible]

פסוק
השם
[ע'] תום' שם
בז' ד"ס 66
מ"ל ב דמא
[מ'] 67
[ככורות גא.]
[ע'] תוספות
חסים לה: שילה
שם שחל' כו'
[יהודה וכו']
[לגל' מ:]
[תרומו' פ']
[ד'] ג' ג'
ש"ל בארבע
היטב
[ס'] נדע נב
[השף:] ט'
הטב תום' שם
[א] חמא וכו'
[ושי' שחל' שם
במ' ד"ס ונחל]

ליון הש"ס
ום' ד"ה א'
זלמא ובי'
ת"ת
קדש. לקמן
ע"א ופיון
ה' דף לא ע"כ
ס' ד"ה וינק
בטורות דף
ד"ה בלש"ס

בה עין משפט

איתא התם מה ש' לו לרבות פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מנילרבות
קדשי קדשים וקדשים קלים תל' בדמה עמאה ואם כל בדמה עמאה ובי
פירי'לעיל בשלמא כולה לשמים למעוטי קדשים קלים דליכא מעילה לא מסיק
לדעתיה מסוק הברייתא דמרבה אף קדשים קלים: **נדמיה** לתחילת

באמצע הקדש ליתא אמר ליה לפי שאינא
בסוף הקדש אמר ליה רב אחא מדיפתי
לרבינא באמצע הקדש מיהא איתא ולוסיף
נמי חומש אמר ליה הרי הוא כסוף הקדש
מה סוף הקדש אינו מוסיף חומש אף אמצע
הקדש אינו מוסיף חומש אמר ליה רב זוטרא
בריה דרב מרי לרבינא מאי חזית דמדמית
לי למוף הקדש נדמייה לתחילת הקדש אל
מסתברא למוף הקדש ה"ל לרמויי שבגתפס
מנתפס אדרבה לתחילת הקדש הוה ליה
לדמויי שכן דבר שיש אחריו קדושה מדבר
שיש אחריו קדושה * כדאמר רבא (ויקרא)
העולה עולה ראשונה הינ הממאה ממאה
ראשונה תניא כוותיה דרבי לפרה זו תחת
פרה של הקדש מלית זו תחת מלית של
הקדש הקדש פדיו ויד הקדש על העלוונה
נפרה וזבחמש שלעים תחת פרה של הקדש
מלית וזבחמש שלעים תחת מלית של הקדש
הקדש פדיו על הקדש ראשון מוסיף חומש
על הקדש שני אין מוסיף חומש : ברתני
האונאה ארבעה כסף והמענה שתי כסף
ההודאה שריפ : חמש פרוטות הנהודאה
שריפ * והאשה מתקדשת בשריפ : והנהגה
בשריפ מן ההקדש מעל : והמוצא שריפ
חייב להכריז : * והגזול את חבירו שריפ
נשבע לו * וילכנו אחריו אפילו למדי : גמ'
תניא חדא זימנא * האונאה ארבעה כסף
מעשרים וארבעה כסף לסלע שתות למקח
המענה שתי כסף וההודאה שוה פרוטה
אצטריכא ליה הא נמי תנינא * שבועת
הדיינין המענה שתי כסף וההודאה שוה
פרוטה סיפא אצטריכא ליה דקתני חמש
פרוטות הן : חמש פרוטות הן וכו' : וליתני
ממי האונאה פרוטה אמר רב כהנא זאת
אומרת * * אין אונאה לפרוטות ולוי אמר יש
אונאה לפרוטות וכן תילוי במתניתיה חמש
פרוטות הן האונאה פרוטה וההודאה פרוט'
קידושי אשה בפרוטה וגזל בפרוט' ויישיבת
הדיינין בפרוטה תנא דידן מאי מעמא לא
קתני ישיבת הדיינין תנא להגזול ומי לא תני
גזל וקתני אבידה הנך אצטריכא ליה גזל
הגזול מחבירו שוה פרוטה הנשבע לו יליכנו
אחריו ואפילו למדי אבידה המוצא אבידה
שוה פרוטה חייב להכריז * ואע"ג דזול ולוי
מאי מעמא לא תני אבידה בפרוטה תנא לי'
וזמ' לא קניי גזל וקתני ישיבת הדיינין

הקדש. ואלמא ק"ל קרא למה לי אי למטוסי
סוף הקדש הא אין תומע שייך צו כיון שאין
נפדה עוד וי"ל כגון שלקח אבנים כדי
לשקען בבנין ומתקעלישם לפדושה ומקרי
אפ"ה סוף הקדש כיון שמתחילה היה דעתו
לשקען את א"כ כגון שנפל הבנין ורואה לפדות
האבנים אי נמי הכי פירך ממ"ל למטוסי
אמנע הקדש דלמא קרא לא אחא אלא
למטוסי אין כולה לשמים: **הערה** עולה
ראשונה. הכתובה ראשונה בקרבנות בפי
פיתוחם והיונו תמיד של שחר וכן פירשי
פ' תמיד נשחט (פסחים נח: וסס) אי נמי
ראשונה שקריבו ישראל במדבר [מאן]
לדמרי' דעולה תמיד הואי א"כ ראשונה
לחינוך המזבח כדלמאר בהתכלת (מנחות
מט: וסס) אין מחנכין את המזבח אלא
בתמיד השחר: **פ'רה** זו תחת פרה של
(כן) והיה הוא וזמורתו יהיה קדש י"ל
דהכא מיירי בקדשי בדק הבית ואסילוני
המזמינים לדמאר בריש תמורה (דף ה')
המתפסים תמימים לבדק הבית אף על פי
שעובר בלא תעשה מה שעשה עשוי *והא
לדמאר' התם כל האילוי לגבי המזבח אינו
יוצא מיד מוצח בעולם היינו דכשפודין
אזותו מוכרין אותו ללכרי עולות אי נמי
מיירי אפי' בקדשי מוצח וכגון שקדם
המום לראשונה ולאנוש תמורה אבל אין
לפרש דמיירי אפי' קדם הקדשו למומו
וכגון דידו אקודש ב דלא עביד תמורה אלא
היכה דלגח ידו אסילוני דפרה זו תחת פרה

גלייזן דזשייט'ס תוס' ד"ה פירט נ' וכו' וזאל דאמירי'ן האט. דף ל' ע"ב :

גר עין משפט

קמח א מים
פד מסל
מסר שר סל
ו סמנ מסין קלה
קמח נ מים

[illegible]

12411

יצא ספרות. מדמחשפ לזו מלונתה משתפ דהל התכר מדלוריתא
בספרות וא"ת פרק מי שמח (ב"ב דף קמז) אמרין מתנת שכיב
מרס מדרכין וסריק והלמר רב נתנן המוכר שטר קאב להכרו וחזר ומחלו
מחלו וא"ת יורש מחלו ומודה רב נתנן שאלס נתנו במתנת שכיב מרע שאלס

קדשים שהתא חייב באחריותו יש להן אונאה
ושאינו חייב באחריותו אין להן אונאה *רבי
יהודה אומר אף המוכר סתם במהומה מרגלית
אין להם אונאה אמרו לו לא אמרו אלא את
א"ל: גמ' מנהני מילי דתיר (ויקרא כה) וכי
תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך
בדבר הנקנה מיד ליד יצאו קרקעות שאין
מטלטלים יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות
יצאו שטרות דכתיב וכי תמכרו ממכר
שגופו ממכר וגופו קני יצאו שטרות שאין
גופן ממכר ואין גופן קני ואין עומדין אלא
לראיה שבהם כמאן אמרו המוכר שטרותיו
לבשם יש להם אונאה פשיטא לאפוקי מדרב
כהנא דאמר נ אין אונאה לפרומות קמל
יש אונאה לפרומות הקדשות אמר קרא (שם)
אחיו אחיו ולא הקדש מתקף לה רבה בר
מבב בלהיבא דכתיב ידו ידו פשט שהיה אלא
מעתה דכתיב (במדבר כא) ויקח את כל ארצו
מידו הכי נמי דכל ארעא בידיה הוה נקיש
לה אלא מרשותו הכא נמי מרשותו וכל
היבא דכתיב ידו לאו ידו ממש הוא
והתניא (שם כה) דאם המצא תמצא בידו
אין לי אלא ידו גנו חצירו וקרפיו מנין תיל
אם המצא תמצא מ"ס מעמא דכתב רחמנא
אם המצא תמצא הא לאו הכי הוה אמינא
כל היבא דכתב ידו ידו ממש הוא ותו תניא
הנותן בידה אין לי אלא ידה גנה חצירה
וקרפיה מנין תיל ונתן מ"ס מעמא דכתב
רחמנא ונתן הא לאו הכי ה"א כל היבא
דכתב ידו ידו ממש יאלא כל ידו ממש
הוא ושאינו התם דליבא למימר הכי אלא
ברשותו בעירביזיא שכיירות יש לו אונאה
או אין לו אונאה ממכר אמר רחמנא אבל לא
שכיירות או דלמא לא שניא א"ל אביי מיכתיב
ממכר לעולם ממכר סתמא כתיב יוהאי נמי
ביומיה מכירה היא ובעירבא חמין וזרען
בקרקע מהו יש להם אונאה או אין להם
אונאה כמאן דשדיין בכדא דמין ויש להם
אונאה אודלמא במליגתו על גב ארעא היד
אילמא דאמר איהו שדאי בה שיתא ואתו
סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה

קדשים שחייב באחריותו. אמר רבי פלי ואלה הן והאמרתם
ומכרה: יש להן אונאה. דכיון דלס מתה או נגנבה חייב באחריותו
דדידה סיא ואל תוסי לזי אתאחיו קרינא ב"י: ושאינו חייב באחריותו.
בנון דלמר רבי זו: אף המוכר ספר תורה כ"י. מפרש טעמא בגמרא
בבביתא: גמ' דבר הנקנה מיד
ליר. הוהיר עליו בכל חוט: שהוקשו
לקרקעות. [דכתיב] והתנחתם אותם
א"י (ויקרא כה) הוקשו לאחיה: מכאן
אמרו. מדלל אמשט ספרות אלא משום
דאין גופן קני ומכרה המוכר שטרותיו
לבשם. לגור כהם אכסת סממנין נמלא
ממכרן של אלו לגורר תשמיש גופן הוא:
יש להן אונאה. דגופן קני ומכרה:
פשיטא. מלי שגא מכל מטלטלי דעלמא:
לפרומות. סתם מוכר שטרות לבשם
אין שם המקח של חיסר צידה אלא של
פרומות: ידו ממש הוא. דקדיקת
לעיל מיד עמיתך מטלטלים דוקא הנקחת
מיד אל יד: הכא נמי מרשות. עמיתך
קאמר ואפילו קרקעות נמי במשמש: אין
לי. שיתמיב כפל: אלא. בזמן שלקחה
כידו: גנו חצירו [קרפיו] מנין.
שאלס נכנסה שם ונעל כשניה לגנבה מנין
שקנתה לו חצירו ומתמיב כפל: ת"ל
ונתן מ"ס. מדלל כתיב וכידה יתננה
ושאינו התם. ויקח את כל ארצו: יש
להם אונאה. אס מכרן: במליגתו
אגב ארעא. ואין אונאה לקרקעות
וכשלא השריש קאי: שדאי. ודעתי כה
שם סאין: חזור. דמקח טעות הוא דהא
בהדיא פ' בחוקות קאזינו קאזינו סהמקח
טעות הוא אפילו בטיל לכו אגב ארעא
חזור דכתיב דלמימשי קרקעות מדין אונאה
מדין מקח טעות לא אימשיש שטרי אין וס'
מכר דלדעתא דהכי לא זכין בדבועי לה.
כמה שצריך לקרקע דמידי דלדומדנא
דשכיח דעטו הוי כדון אונאה: נשבעין
עליהן. אס הודה במקח כגון טעט
פסקה עמי לזרוע שש שמכרתי לך וזרעה
חמש והוא חומר זרעתי חמש ומחלה:
עומר מתירן. ק"ס דאגדולין דידהו
קמיבעט ליה ולכתיב קמכרד אי דלדעו
קודם לעומר: הנינא. דעומר מתיר
אח גידולין במס' מנחות (ד' פא.) והתם
מפרש טעמא: ואירלא אשרוש. בשעת
הכאת עומר: תנינא. דאין עומר מתירך
דחצירנהו. מןההסדוסהו לריכין שיתירש
עומר לאכילה: וזרענהו קודם לעומר.
והלף ליה עומר פלייכו כדלא אפרש:

יכול למחול אי אמרת בשלמא מתנת שכיב
מרס דלורית' משום הכי אינו יכול למחול
כי' והשתא והלא מכר שטר חוב דלורית
ואפילו הכי יכול למחול ומפרש ר"י דה"ס
אי אמרת בשלמא דלורית' היינו מוהעברתם
א"כ פשטא הכותב יורש וא"כ אלא יורש
מוחל מלי אולמיה דהאי יורש מהאי אי
נמי אפילו הוי מכר שטר חוב דרכין
משכחת ביה אונאה מדלוריתא כגון
שהלכו על פה ונתן לו יותר מדלי כדי
לשנות שטר שיטבול או הלוה כשטר ונתן
לו הלוה יותר מדלי שיתיר לו השטר
וייחיה מלוה על פה ולריכיו חיים גרוא
דקנה מן התורה אס יש ללוה קרקעות
שמוכר לו שיטבול שם לו בקרקעות
וכמורכב (ב"ב סב:) כתבתי באריות:
והא' ביומיה מכירה הוא. תימיה דכס'
קמא דע"ו (דף עו. וס' ד"ה
והשתא) מוכח דשכירות לא קני משראל
שכר פרה מכרן ומלא לבית דירה אמרו
ו"ל דהכא גבי אונאה כתיב ממכר מיוחד
לרבות שכירות: ב"י דבר שבמדה ס'
אפילו פחות מכדי אונאה חוזר. הכא
משמע דרבא מיידי אף בקרקעות וכן נמי
פרק האיש מקדש (קדושין דף קמז. וס'
ד"ה ס"ג) דקאמר ובמקרקעי נמי לא
אמרין אלא דפליג בלדומדנא אבל פליג
במשכחתא אפילו פחות מכדי אונאה חוזר
דלמר רבא כל דבר שבמדה חוזר וחוזר
דקאמר היינו שהמקח בטל לגמרי בדמוכח
ר"ש תוודה (מנחות עו.) ושלמי הפסיה
(ב"ב דף ז.) וקשה דבפרק בית כור (שם)
דף קד. וס' ד"ה פחות) חנן בית כור עפר
אני מוכר לך מדה בחבל סיחא כל שהוא
ינכה החזיר כל שהוא יחזור ויפירש רבנן
התם דהא דלמר רבא דחוזר מילתיה לא
הוי בקרקעות וקשה לפירושו מהכא ו"ל
דהתם קאי חומר המוכר מדדתי שם בה
בית כור דלא דליי הוה חוזר כדרבא אלא
סתמא חומר קד וסבור הוה המוכר שיש
קד ולכן המקח קיים וא"ת לימא דידע
דשדא שיתא ומוכרו יותר מנשו וכוון
דזרעינהו דלמא בטיל אגב קרקע ו"ל
בענין זה פשיטא דים אונאה שהמכר איש
תלוי בקרקע אלא כדתי' בשבוע:

מסורת
הש"ס
ה' כ"ב פה.
ב [גפיל מן].
ג לעיל כה.
ד כ"ק סד.
ה גיטין. לפיכך.
ו גיטין מן.
ז מנחות סו.
ח [ש"ס] וקדושין
טכ [ושם א"ת]
י רבנן מנחות
יא. כ"ב פה.
יב [מנחות סו].
יג [שם] יכ
יד כה פה.

גליון הש"ס
גמ' אלא כי
יד ידומת
סא. כ"י כסדי.
דף פה פ"ב
הו"ל ד"ה פד:
וה"ל ד"ה פד:
יח ויח' מלוה
יט. וי' כסדי
ס' כה פה כה:

הש"ס

הב"ח

(continued)

בית כפר דבר חשוב כו':

11

נשבועין

הזהב

פרק

רביעי

בבא מציעא

נה עין משפט

נר מצוה

שבעין לזוברים. שלא פשטו בהן שהן כעלי הדין דמכיון שתרמו אח

גשבעין לזוברים ואם לאו גשבעין לבני העיר ובני העיר שוקלין אתרים תחתיהן נמצאו או שהחזירום הגנבים אלו ואלו שקלים הם ואין עולין להם לשנה הבאה אמר שמואל הבא בנושא שכר עסקינן יושבעין ליטול שכרן אי הכי גשבעין לזוברים לבני העיר מבעי ליה אמר רבה גשבעין לבני העיר במעמד גזברין כי הכי דלא נהשדיניהו ואי נמי כי הכי דלא לקרו להו פושעים והא גנבו או שאבדו קתני ושומר שכר בגניבה ואבידה חייב מיהיב והבא נמי גיה דשלומי לא משלמי אגרייהו מיהא לפסידא אמר רבה יגנבו בלסמין מזוין אבדו שטבעה ספינתו כיורביוותן אמר הא מני רישא דאמר קדשים שהיב באחריותן יש להן אונאה וגשבעין עליהם התינוח עד שלא תתרמה התרומה משנתרמה התרומה קדשים שאינו חייב באחריותן גינה דתניא גז תורמין על האבדו ועל הגבוי ועל העתיד לגבות אלא איך אלעזר שבועה זו תקנת חכמים היא שלא יהו בני אדם מולולים בהקדשות : נושא שכר אינו משלם : רמי ליה רב : סף בר המא לרבה תנן נושא שכר אינו משלם ורמינהו : השוכר את הפועל לשמור את הפרה לשמוראת התינוק לשמוראת הזרעים אין נותנין לו שכר שבת לפיכך אין אחריות שבת עליו היה שכיר שבת שכיר חדש שכיר שנה שכיר שבע נותנין לו שכר שבת לפיכך אחריות שבת עליו מאי לאו לשלם לא להפסיד שכרו אי הכי רישא דקתני אין אחריות שבת עליו הכי נמי דלהפסיד שכרו ומי אית ליה שכר שבת והא קתני אין נותנין לו שכר שבת אשתוק אל מיד שמיך לך בהא אל הכי אמר רב ששתה בשקנו מידו וכן איד יותנה בשקנו מידו : רישא אמר קדשים שחייב באחריותן יש להן אונאה ושאני חייב באחריותן אין להן אונאה : תני תנא קמיה דר' יצחק בר אבא קדשים שחייב באחריותן חייב שאני קורא בהן (ויקרא ה) בה' וכחש ושאני חייב באחריותן פסור שאני קורא בהן בעטתו וכחש אמר ליה כלפי ליא

לזוברים דתקנתורמין על האבדו משמע שרואה לפרש תורמין על האבדו שאלו קודם שנתרמה אך לא כאלו לדין אלא אחר שתרמו וקשה לפירושו דכ"ל ו ואין ז"ל ו דכ"ש על הגבוי שלא נאבד שתורמין עליו וגם הפסד לא מיידי כבואם לדין ויש לפרש תורמין על האבדו שכל ליד הגזבר ונאבד קודם שתרמו כיון שהגבוי ליד הגזבר ועל הגבוי ופודנו ביד השליח בדרך תורמין אפי"נ שנאבד אחר שתרמו ועל הפסיד לגבות אחר זמן ולשולמו לגזבר אפי"נ ששעת הרמה לא נתנה עדיין לשלם ובפרק בתרא דתרומות (קת. וס) ז"ל (וכן) גבי מודר הגאון דפריך בשמא שוקל שקל תתן תורמין על האבדו כי פירוש אותו שנאבד משלים אחר שתרמו דאין זה הגאון כיון שהוא פסור ולא כפרס"י דהתם דפירש דתמיד לגבות שכיח דתורמין אפי"נ שלא יגבה לעולם אין משמע כן בשמעתין : דרגן תורמין גל כ"ו : דתניא בריסין דאין וז' משנה בשקלים ותימה אמאי לא מוכח בגמרא שאינו חייב באחריות מדקאמר גשבעין גזברין ולא לבני העיר : (ה) א"ר יוחנן בשקנו מידו. וא"ר דב"ר הפועלים (לקמן ד. פ"ט) תנא מתנה ש"ס להיות כשאל התחייב כזונסין ופריך במאי מתנה גזברים ואמאי אמר שמואל בשקנו מידו ד' יוחנן אמר אפי"נ תימא לא קנו מידו בהכא הנהא דקא מהימן ליה גמר ומשעבד נפשיה א"כ מאי בעי קנין וי"ל דהכא דפסור אפי"נ שבועה לא משעבד נפשיה בלא קנין א"כ התם כיון שמתחייב כשאל כסורים העולם שהשאל לו ובההיא הנהא משעבד נפשיה : (ש"ס) ש"ס דהורי' וא"ר ויחזק חותר לעומר כיון שזמור הא כתיב (יחזקאל מה) ממעקה ישראל מן המומר לישראל ודרשינן (ת"כ פ' ברה) ואת ענבי מורייך לא תבזר מן המשומר אי אהה בזר אכל אהה בזר מן ההפקר משמע דאסור אס ליקט מן המשומר וכי תימא אינו אסור כי אס לבזר אכל אס עבר ובזר שרי לכולל אלא א"כ מן ההפקר אסור לבזר דנצירה תולדה דנצירה כדאמר' בריש מוע"ק (ג.) וי"ל שלא היה מוחה לעולם מליקט רק שהיה מודיעו שהסוד לעומר ומעמאיו נמנעין ומליקטא

קס"ב כ"ג מ"ד פ"ג מ"ה פ"ד מ"ו פ"ה מ"ז פ"ח מ"ט פ"י פ"כ פ"כ"א פ"כ"ב פ"כ"ג פ"כ"ד פ"כ"ה פ"כ"ו פ"כ"ז פ"כ"ח פ"כ"ט פ"ל פ"מ פ"נ פ"ס פ"ק פ"ק"א פ"ק"ב פ"ק"ג פ"ק"ד פ"ק"ה פ"ק"ו פ"ק"ז פ"ק"ח פ"ק"ט פ"ק"י פ"ק"כ פ"ק"כ"א פ"ק"כ"ב פ"ק"כ"ג פ"ק"כ"ד פ"ק"כ"ה פ"ק"כ"ו פ"ק"כ"ז פ"ק"כ"ח פ"ק"כ"ט פ"ק"ל פ"ק"מ פ"ק"נ פ"ק"ס פ"ק"ק פ"ק"ק"א פ"ק"ק"ב פ"ק"ק"ג פ"ק"ק"ד פ"ק"ק"ה פ"ק"ק"ו פ"ק"ק"ז פ"ק"ק"ח פ"ק"ק"ט פ"ק"ק"י פ"ק"ק"כ פ"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ל פ"ק"ק"מ פ"ק"ק"נ פ"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"י פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"א פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ב פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ג פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ד פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ה פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ו פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ז פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ח פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"כ"ט פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ל פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"מ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"נ פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ס פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק פ"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"ק"א פ"ק"ב פ"ק"ג פ"ק"ד פ"ק"ה פ"ק"ו פ"ק"ז פ"ק"ח פ"ק"ט פ"ק"י פ"ק"כ פ"ק"כ"א פ"ק"כ"ב פ"ק"כ"ג פ"ק"כ"ד פ"ק"כ"ה פ"ק"כ"ו פ"ק"כ"ז פ"ק"כ"ח פ"ק"כ"ט פ"ק"ל פ"ק"מ פ"ק"נ פ"ק"ס פ"ק פ"ק"א פ"ק"ב פ"ק"ג פ"ק"ד פ"ק"ה פ"ק"ו פ"ק"ז פ"ק"ח פ"ק"ט פ"ק"י פ"ק"כ פ"ק"כ"א פ"ק"כ"ב פ"ק"כ"ג פ"ק"כ"ד פ"ק"כ"ה פ"ק"כ"ו פ"ק"כ"ז פ"ק"כ"ח פ"ק"כ"ט פ"ק"ל פ"ק"מ פ"ק"נ פ"ק"ס פ"ק פ"ק"א פ"ק"ב פ"ק"ג פ"ק"ד פ"ק"ה פ"ק"ו פ"ק"ז פ"ק"ח פ"ק"ט פ"ק"י פ"ק"כ פ"ק"כ"א פ"ק"כ"ב פ"ק"כ"ג פ"ק"כ"ד פ"ק"כ"ה פ"ק"כ"ו פ"ק"כ"ז פ"ק"כ"ח פ"ק"כ"ט פ"ק"ל פ"ק"מ פ"ק"נ פ"ק"ס פ"ק פ"ק"א פ"ק"ב פ"ק"ג פ"ק"ד פ"ק"ה פ"ק"ו פ"ק"ז פ"ק"ח פ"ק"ק"ק"ק"

ממנו עץ משבם

בורה לו ללמד שיבא על ספק א"א כו'. נקט הכי משום דבת שבע מפק א"א הויא ופי' בקונט' משום דכל היוצא למלחמת בית דוד כותב גם ללשטו ע"מ שאם ימות יגרשנה ולא חזקו לביסם וכל אותם הימים היא ספק מגורשת וקשה לר"ת דא"א חזן זה כל היוצא אלא דוקא שיש להם אחין

וזמן רבם בניני מיהו בקוטרם נחו דוקא
 נקט יבם אלף שנת תענוג ועוד קשה לר"ת
 דאמר יבם ב' שנים (ועד ל' גע) כ' ^ל
 האומר דוד הטא איני אלף טועה אמאי
 והא חזר אוריה מן המלחמה אח"כ ומיהו
 יש לדחות סבוי מתניי אס' אל' יחזור בסוף
 המלחמה ועוד קשה דתניא ב'פ' מי שחזרו
 (גיטין ענ. וס': ואמר) מה היה אס' באתן
 הדינים' להוריד האומר היה אס' כלשט אס'
 לכל דבריה ר' יוסי אומר מגורשת ואינה
 מגורשת ואס' לר' יוסי הטא דוד דלינה
 מגורשת ולר' זב"ה דהתם בלא אמר
 מעבדי דמוק' להבנ' באומר מעת שאני
 בעולם כלומר שעה אחת קודם מייתי
 ובמלחמת בלתי דוד היה אס' מהיום
 הא קתני כהניא בתוספתא ל מהיום אס'

מתי הימים שבינתיים ר' יהודה לאמר הית
כאשת איש ומתני' דמי שחזו (ספ) נמי
מוכח דלאמר מהיום דלדלעיל מיניה קאי
והא דלאמר גמ' באומר מעת שאני בעולם
מפרש ש"ת ור"ח דפירושו נעשה כאומר
מעת שהוא בעולם משום כיון דלאמר א'
מתי מתוכיין דקרא גירושין כמו שזכר
ואינו רוצה שתתגרש עד סמוך למיתתו
והא דקאמר מהיום להראות שהוא רוצה
שיחלו גירושין (ס מהיום) ומפרש ר"ח
דבמלחמת בית דוד היו מגרשין לגמרי
בלא שום תנאי אלא היו עושין הדבר
בזנעה כדי שלא יהו קופלין על נשותיהן
לנושאן לכך קרי לכו ספק אשת איש ולכל
הפ' קשה דלפ"י בל דלא קאי אש' ודאי
טוב מלמדין דקאמר דוד הבא על אשת
איש מיתתו בהקנ' לו חלק לעו"כ אבל

מלכין כו' : **וְאֵלֶּיךָ** עוד הלא בשעה
שמוסקין בנגעים והאלות . כלומר לא
מיבעיא בשעה שהם בטלים הלא אפילו
עוסקים בהלכות חמורות וגם אין עניינם
לאת אים ויש ספרים דגריס בשעה
שעוסקין ב' מיתות כד' : **בְּיָדֶיךָ** הלא
מוות . הלא אפ"כ כמו (ארכה ד') ויתא אם
בזמן שהיתה קרובה לאם כבר הלא שלחה
לו הלא ברמז לא אם היה מודה לא היתה

מפרסמתי: **וְאֵל** דמעתה אל תחרש. אימ
אומר ששם אל כביי או ראה דמעתה אלה
אל תחרש כלומר בטוח אני שלא תחרש
דעתי דמעות לא ינועלו :
חתכו חליות ונתן חול בין חליות
לחוליא . אם לא היה חול
ביניהם היה מורה ר"א דכלי חשיב הוא
שהפעלה קצבו לתנור מחברת החליות
ומעמידתן זו אל זו ומוסר דנתן חול
ביניהם להפריד החליות זו מזו מטהר
ר"א והכי קמן במס' כלימ' (פ"ט מנחה ח)
תתכו לרוחבו פתות פתות מד' טפחים

טבור מרחו בטיט עמא משיסיקו ללפוט
 בו סופגנים הרחיק את הספלה ונתן מול
 או לרור בינתיים בזה אמרו הכה
 (א) והסמחה והספורה אופות בו ואל
 טבור קתני מול דומיא לרור שהא יס
 ער מטהר וחכמים ממסות

זה תנור של עכנאי. יש דגרים חכנאי וכן בירושלמי והכן זה נחש ושחמא בעל התנור שהיה עושה שמו כן : ר"א בשמים היא. והא דאמר בפ"ק דיבמות (דף יד.) ושם ד"ה רבי) דהלכה ככ"ה משום דילאף בת קול שאני הכא שכל להלוק על דברי תורה דכתיב אחרי רבים להטות חלל התם אדרבה כ"ה רובא אי לאו דהוה מספקא לן אי חולין בתר רובא משום דכ"ה היו חריפי טובא ועוד דכאן לא ילאה בת קול אלא משום כבודו דר"א שאמר מן השמים יוכיחו והא דאמר התם רבי יהושע היא דאמר אין משגיחין בבת קול ולא שמעיין ליה לרי' יהושע אלא על כ"ק דהאי מעשה דר"א דהכא התם דייק מדקאמר לא בשמים היא כבר ניתנה לנו תורה חסיני משמע דשום מקום אין משגיחין : קהי"ך ואמר נלחוני בני. והא דאמר בריש ע"ז (דף ג') מיום שהרב בהמ"ק אין שהוק לפני הקב"ה היינו קבוע והכא מילתא דבדיוחא בעלמא הוא דאמר: וקרע בגדיו וחלץ מנעליו. אין להוכיח מכאן הא דמבעיא ליה בנו"ק (דף טז: ושם ד"ה לא) אם מנודה נר"ק קריעת בגדים וחלוק מנעל דלמא הכא לעצמא בעלמא הוא דעבד הכי :

מבית אבי אבא. פירש בקובץ: מבית דוד אבי משפחה שבת נשיאים היתה והם מבית דוד : ו' חר"ק משערי אונאה. לפי שער הל' היא וקרוב להוריד דמעות משמע משום דנפקא ליעל מקרא דחלילים דשערי דמעה לא נעלו ובחנם דחק כן דהא דריש ליעל רב חסדא בהדיא מדכתיב הנה ה' נצב על חומת אך ושמא מבית רבן גמליאל היתה מקובלת שהיה אבי המשפחה ולא אדוד קאמר כדאשכחנא (ר"ה דף כה). דאמר רבן גמליאל מקובלני מבית אבי אבא שפעמים כ' בלרובה כו' : ואמרי לה כמ"ו. יש מפרש משום דהש"ס כי גרים הייתם וכיוצא בה :

וידועו וגמצא מחריב את כל העולם כולו מה עשה ר"ע לבש שחורים ונתעמף שחורים וישב לפניו ברחוק ארבע אמות אמר לו ר"א עקיבא מה יום מיומים אמר לו רבי כמדומה לי שחבירים בדילים מוסך אף הוא קרע בגדיו וחלץ מנעליו וגשמש וישב על גבי קרקע זלגו עיניו דמעות לקה העולם שלישי ביותם ושליש בשעורים ויש אומרים אין בצק שבידי אשה (א) טפח תנא : אך גדול היה באותו היום שכל מקום שנתן בו עיניו ר"א נשרף ואף ר"ג היה בא בספינה עמד עליו נחשול למבעו אמר כמדומה לי שאין זה אלא בשביל ר"א בן הורקנוס עמד על רגליו ואמר רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי אלא לכבודך שלא ירבו מחלוקות בישראל נת הים מועפו אימא שלום דביתו דר"א אחרת דר"ג הואי מהתא מעשה ואילך לא הות שבקה ליה לר"א למיפל על אפיה ההוא יומא דר"א ור"ג הואי מהתא מעשה ואילך לא הות אתא עניא וקאי אבבא אפיקא ליה ריפתא אשכחתייה דנפל על אנפיה אמרה ליה קום קטלית לאחי אדריכלי נפק שיפורא מבית רבן גמליאל דשכיב אמר לה מנא ידעת אמרה ליה כך מקובלני מבית אבי אבא כל השערים ננעלים חר"ק משערי אונאה תנו רבנן : המאנה את הגר עובר בשלשה לארץ והלוחצו עובר בשנים מאי שנא מאנה דכתיבי שלשה לארץ (שמות כג) וגר לא תונה (ויקרא יט) וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אותו (שם כה) ולא תלחץ (שם כג) ולא תהיה לו כנושה וגר בכלל הוא אלא : אחד (שמות כג) ולא תלחצנו (שם כג) וגר לא תלחץ (שם כג) ולא תהיה לו כנושה וגר בכלל הוא אלא : אחד זה ואחד זה בשלשה תניא רבי אליעזר הגדול אומר מפני מה : *הזהירה תורה בל"ז מקומות ואמרי לה במ"ז מקומות בגר *מפני : שסורו ר"ע מאי דכתיב וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים (ה' תנינא) רבי נתן אומר מום שבך אל תאמר לחברך והיינו דאמרי אינשי דוקף ליה זקיפא בריתקיה לא נימא ליה לחבריה זקיף ביניתא : מתני' : אין מערבין פירות בפירות אפי' תרשים בתרשים

עכנאי. נחש דרש לעשות בעגולה להכניס וכו' אלל סיי: כל מהירות שמייהר ר"א. ע"י מעשה שאירע נשאלה הלכה זו בבית המדרש שנפלה טומאה לאויר תנור זה וחזרו ועשאו על גביו טהרות וטוהרם ר"א והביאם ושקפם לפניו : לבש שחורים. ענין נער ואכל : אף היא קרע בגדיו. שהמנודה חייב בקריעה: וחלץ מנעליו. שהמנודה חסור בנעילת הסנדל כמנ"ק (דף טז:) וגשמש. מן הכסף. טפח. נתקלקל : אך גדול. מכה גדולה : ר"ג. נשיא היה ועל פי נעשה : שלא ירבו מחלוקות. שלא ירגיל הוסיף לחלוק על המרובין : איסא. שלום. כך שמה : בין מלא לחסר. סבורה היתה שיהא החדש חסר וקבוע ביום ל' ולא יפול ביום החדש על פניו והיה מלא ולא נקבע עד יום שלשים ואחד ולא נזהרה בו ביום ל' ונפל על פניו :

מבית אבי אבא. מבית אבי המשפחה שבת נשיאים היתה והם מבית דוד: חר"ק משערי אונאה. לפי שער הל' היא וקרוב להוריד דמעות : המאנה את הגר. אונאה דכריס: הלוחצו. דוחקו : לא תהיה לו כנושה. לכן הוא שדוחקו לתכוע חובו: ה"ג מאי שנא מאנה דכתיב ביה תלמא וגר לא תונה לא תונו אותו ולא תונו איש את עמיתו וגר בכלל עמיתו הוא: לוחצו נמי תלמא כתיב ביה. וגר לא תלחץ (שם כג) ולא תהיה לו כנושה : מום שבך אל תאמר לחברך. כיון דגרים הייתם גנאי הוא לכם להזכיר שם גירות : מאן דאית ליה זקיפא בדיוחקיה לא נימא לחבריה זקיף ביניתא. מי שיש לו תלוי במשפחה לא יאמר לעבדו או לכן ביתו תלה לי דג זה שכל שם תליה גנאי הוא לו : מתני' אין מערבין פירות בפירות. בעל הבית שאומר פירות שדה שלוים אני מוכר כך כך וכן פלתי לא יערבנו בפירות שדה אחרת :

והאין וידועו וגמצא מחריב את כל העולם כולו מה עשה ר"ע לבש שחורים ונתעמף שחורים וישב לפניו ברחוק ארבע אמות אמר לו ר"א עקיבא מה יום מיומים אמר לו רבי כמדומה לי שחבירים בדילים מוסך אף הוא קרע בגדיו וחלץ מנעליו וגשמש וישב על גבי קרקע זלגו עיניו דמעות לקה העולם שלישי ביותם ושליש בשעורים ויש אומרים אין בצק שבידי אשה (א) טפח תנא : אך גדול היה באותו היום שכל מקום שנתן בו עיניו ר"א נשרף ואף ר"ג היה בא בספינה עמד עליו נחשול למבעו אמר כמדומה לי שאין זה אלא בשביל ר"א בן הורקנוס עמד על רגליו ואמר רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי אלא לכבודך שלא ירבו מחלוקות בישראל נת הים מועפו אימא שלום דביתו דר"א אחרת דר"ג הואי מהתא מעשה ואילך לא הות שבקה ליה לר"א למיפל על אפיה ההוא יומא דר"א ור"ג הואי מהתא מעשה ואילך לא הות אתא עניא וקאי אבבא אפיקא ליה ריפתא אשכחתייה דנפל על אנפיה אמרה ליה קום קטלית לאחי אדריכלי נפק שיפורא מבית רבן גמליאל דשכיב אמר לה מנא ידעת אמרה ליה כך מקובלני מבית אבי אבא כל השערים ננעלים חר"ק משערי אונאה תנו רבנן : המאנה את הגר עובר בשלשה לארץ והלוחצו עובר בשנים מאי שנא מאנה דכתיבי שלשה לארץ (שמות כג) וגר לא תונה (ויקרא יט) וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אותו (שם כה) ולא תלחץ (שם כג) ולא תהיה לו כנושה וגר בכלל הוא אלא : אחד (שמות כג) ולא תלחצנו (שם כג) וגר לא תלחץ (שם כג) ולא תהיה לו כנושה וגר בכלל הוא אלא : אחד זה ואחד זה בשלשה תניא רבי אליעזר הגדול אומר מפני מה : *הזהירה תורה בל"ז מקומות ואמרי לה במ"ז מקומות בגר *מפני : שסורו ר"ע מאי דכתיב וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים (ה' תנינא) רבי נתן אומר מום שבך אל תאמר לחברך והיינו דאמרי אינשי דוקף ליה זקיפא בריתקיה לא נימא ליה לחבריה זקיף ביניתא : מתני' : אין מערבין פירות בפירות אפי' תרשים בתרשים

ואין

הזהב

פרק רביעי

בבא מציעא

עין שש

ואין צדק לומר חדשים בישנים... פסק למכור לו ישינים לא יפרש זהו חדשים... פסק למכור לו ישינים לא יפרש זהו חדשים...

ואין צדק לומר חדשים בישנים... אמרו בין התירו לערב קשה בדרך מפני... אמרו בין התירו לערב קשה בדרך מפני...

נר מצה... נר מצה... נר מצה... נר מצה... נר מצה... נר מצה... נר מצה... נר מצה...

הדרן עלך הזהב

אבל נותן לו את שמריו (וכו'): והא אמרת רישא אין מערבין כלל וכו' תימא... אבל נותן לו את שמריו (וכו'): והא אמרת רישא אין מערבין כלל וכו' תימא...

מסורת

השם... השם... השם... השם... השם... השם... השם... השם...

הנהגה

הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה...

הנהגה

הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה... הנהגה...

ללא כוונה הכלל דרשן דקתני אבל נותן לו את שמריו... ללא כוונה הכלל דרשן דקתני אבל נותן לו את שמריו...

ואין צדק לומר חדשים בישנים... ואין צדק לומר חדשים בישנים... ואין צדק לומר חדשים בישנים... ואין צדק לומר חדשים בישנים...

דא ער משמש
ער טענות

[illegible]

והיינו דקאמער בסמוך מה ליה לא חלקת
 בו' דהכל כחב כזה וכו' קאמער נעך בחובל
 מניין ח"ל נעך אובל לאו מנעך מפיק אלף
 מאכל גיריאל דקאי אלף תשך ה"ה כחלה
 נעך אובל כזה ובג"ש מפיק לה כחלה
 ואל"ת כיון דכתיב כל דבר אפי' לרבות
 נזקים ואכתיס אפי' כסף אובל למה לי
 [א] וי"ל למדרש כלל ופרט וכלל לא תשך
 כלל כסף אובל פרט כל דבר חזר וכלל מה
 הפרט פתורש דבר המטלטל וגופו ממון
 בו' יאכלו דקדושת שאין מטלטלין אף פתור
 מ"ש דש"מ ממון וכו' משמע פ"ק' (כתבו')
 מו' ושם ד"ה אח"ה) דקתני ר' יהודה אומר
 אינו חייב עד שיטכור דלחאי (ג' שומא
 שומא) כפי ר' ירמיה שטרס ברקעס מהו
 לו כפתות משהו פרוסה מהו ואי"ד רבית
 ברקעס אז כפתות מש"פ מאי כפי אלף
 ודאי פטור ובפי כיון דנמך מרביח מה
 לנלן פטור אף כאן פטור לו ללחא לא
 הולמער בערין (דף לז. וס') גבי כתי
 ערי חומה רבית גמורה היא והתורה
 בתורה התם הלוה מנעו על הברקעס ככל
 ברקעס ברקעס אפשר דש"י התורה:
קרי היה כספך לא תחנן בנעך ומכרית.
 ויהי נפי' כס' דמס' ע"ז (ס' כ.)
ד"ה אחי ר"י כ"ש (מס' כח: וס') ופ'
 כל הכשר (קיד: וס') לגר אשר כשעריך
 תתננה ואכלה או מכור לנכרי ודריש לגר
 תתננה ומכור תתננה ומכור לנכרי ואפי'
 מאן דפליג היינו משום דכתיב אז לחלוק
 ואפי' כס' דקדושין (לכ: וס') לא כחלוק
 רבנן למדרש כר' יוסי הגלילי מפני שיבה
 תחוס למדרש תחוס והדרת פני וכן ויש
 לפרש משום דאין מפני מיושב אוהדרת ולא
 תחוס לפני וכן והא דלמך התם ורבנן אי
 כתיב מפני שיבה תחוס והדרת תחוס
 והדרת פני וכן כדאמרת היינו משום דכר'
 על כרחך אמרת הכי והא דלמך פטור
 הוירא לו (ויומנ' וס'): תמשה תמשה
 אין להם הכרע שאל ארור מחר משוקדים
 וקס' ולא אמר דקאי אלפיל ואלער היינו

[illegible]

עין משפט
נר מצות

איזהו נשך

פרק

חמישי בבא מציעא

סג עין ששפס

דמטרצנא מתניתין בנותיה. שאני רגיל לתמן משניות שסתם רבי
בבביתא שסתם הוא ודכותיה אמר רבא בהגוזל בתרא (ב"ק דף קיא):
הניע זמן חטים למכור. שתיקרו ודרך אלוותיהן למוכרן מעתה:
יש לו מותר. ולא אמרי' דלאו כליסרו הכא לידו היכא דיש לו דוכי

כזה הוא מהשתא ואע"ג דלא משך כי
מוקרי בדרשותיה מוקרי ולא הוי רבית
(א) הואיל ואם בא לחזור קאי עליהו דמי
שפרע ומיהו היכא דאין לו לאו כליסרו
הבא לידו. הוא דהיכא דהיב ליה זוזי
פוסק ואע"ג שאין לו דיכול זה לקנותו
במעות שקיבל דחטין מזוין לו הואיל ויאל
השער אבל זה אין בידו במה יקנה ודמי
לרבית: ומאי לקח. דקתני במתני' לקח
בהלואתו שהיה נושא בו דינר והכל וליגדל
גרסי' ליה ופירוש משוכש הוא שנתלה
בספר לפי שראה בראשונה נושא בהכירו
מנה דשמשין מיהו דלי הוה ייב ליה
השתא זוזי אפי' אין לו נמי שרי בשכס מתני'
ופירשה בלוקח בהלואתו ולא היל לא מבטי
לשכוס מתני' כהכי דר' אשעיה משום
חטין קמאי נקטס ליה ולתומר דיש לו
מותר אע"ג דלאו כליסרו הכא לידו וכי
אין לו אסור הואיל ולא בא ליסרו לידו
אבל מתני' כי תנא אין לו נבי יין תנא
שמתחת הלואה בא עליו שהיו כבר דמי
החטין מלוה עליו אבל נבי חטין לא תנא
ליסורא ואפי' אין לו שרי דליסרו בא
לידו ושפיר תני בה לקח: מעמידין
מלוה. שיש לו על חבירו: על גבי
פירות. לפסוק עליהם פירות כשער של
עכשיו כל ימות השנה: ולא אמרי' לא
באיסרו הבא לידו. כדתי (ה) רמיא
דלמר לגיל אפי' ש לו אסור: ושמע
מינה ודאי שיש לו. אבל אין לו אין
מעמידין מלוה אבל פוסקין ע"י נתינת
מעות כדקתני מתני' (לקמן דף עב): יאל
כשער פוסקין ואוקומנא מתני' כדתי ר'
אשעיה: ושמע מינה. מדקתני הגיע
זמן חטין למכור שם לו חטין בדמים
כשער של עכשיו צוקר ופוסק יין כשער
של עכשיו כולל ש"מ איתא לדר' ינאי דלמר
פסק על הפירות והגייט זמנו למכור וכל
ותכשו ואין לו מקבל הימנו הדמים כשער
של עכשיו דמה לי מקבל הן עומן ומה לי

דמיהן: עושין אמנה בפירות. טותין מעות כאלמה כשער של עכשיו
שואל כשוק ע"מ לקבל פירות אפי' ויקירו חטין: ואין עושין אמנה.
לפסוק על הפירות כדי לקבל דמים לכשיוקירו דכיון דזוזי היב וזוזי שקיל
פוחי כרביתא: אבש יש לו מותר. מהא דר' אשעיה קא מותיב והכא
דמים קא מקבל שם עליו דמי החטין ומקבל היין ששה יותר ממה שנתן
ומתחלה לא קנה יין ממנו והרי הוא כמקבל מעות דמי החטים: בשמשך.

דימטס מתחלה דדמי החטין לדידיה קא מקבל בדרשותיה אייקר דמשעה משך כלתה לה תורת הלואה וקיבל חובו וכן כולן: שיחור לו
קרן וזית. ואשמשין דיהוד מלתא היא: הא מני. דקתני יש לו מותר: ר' יהודה היא דאמר צד אחד ברבית מותר. ר' יוחנן
רבית שזניה ע"י הלואה חלה ע"י מחר ופעמים שבה לידו רבית כגון א אס ויקרו הפירות וישלם דמים יש כגון רבית ואם לא ישלם
דמים חלה פירות שפסק הוא עמו אין כאן רבית היינו רבית ופעמים יש רבית ופעמים אין רבית שהרי אינו פוסק עמו
על מנת לשלם דמים חלה פירות: ועשה שדרו מבר. אם אין אני נותן לך מאלף עד יום פלוני הרי השדה שלך: בזמן שהמוכר
אוכל פירות. כחור הזמן מותר: לוקח אוכל פירות אסור. שמה לא יבא לידו מחר שיחור לו ומשתי ומונא שבהלואה
היו חללו זה אוכל פירות ברבית: בייחוס כן זונין: מאי בינייהו. במאי קמיפלגי: צד אחד. כי האי נווגא שמה יבא לידו רבית שמה
לא יבא צד הפדיה בא לידו רבית צד המכר אינו בא לידו רבית: על מנת להחזיר. דר' יהודה גופיה לא שרי חלה על מנת להחזיר
שם לא יבא מפר יחזיר לו פירות שאכל ואפי' הכי אסר תנא קמא דבשעת אכילה קאכיל רבית ועבדיה לאיסור: השתא דאמר
רבי ינאי. גבי פרעו כן ודמיהן שין דכי היכי דקא מותר דמיהן נמי מותר דמה לי טוב אם פס מקבל יותר ממה שדמיהן מקבל:

דאמר ר' ינאי מה לי הן. החסין מה לי דמיהן כגון יין אם יש לו
כך פ' רבינו שמואל ור"ל דוקא יין אבל מעות אסור ואין
נראה לר"ת דכפ' הגוזל (קמא) (ב"ק דף קג. וסד ד"ה החס) גבי רב
כהנא וכן כהנא ואייקב וכוונת מרומא קמאי א"ל לרב אשקול זוזי אמר
ליה אי כי מוכני אמרי כתנא דכהנא הוא

שרי ואם לאו אסור רב לטעמיה דלמר
אין פושין אמנה בדמים משמע דלר'
ינאי שרי למשקל זוזי:
בשמשך. ואפי' אכלן המוכר מותר
לשלם חטים אחרים אם

ויקירו ולא דמי לסאה בסאה דאסור (לעיל
דף סב.) משום דהתם הלואה והכל וזכי
ה ומשיכה דהכל לא הויה חלה לענין היתר
פיסוק ולא לקנות ממש: צ"ד אחד ברבית
מותר. ואע"ג דבשעת הפרעון הוי רבית
כיון שבשעת הפסק הוי דל אחד של היתר
שרי ואפי' א"כ סאה בסאה נמי היא מותר
ללות לר' יהודה דלד אחד הוא דשמה לא

ויקירו דבהלואה נמי שרי ר' יהודה דל
אחד ברבית כדלמר' לקמן (דף סה) גבי
משכן לו בית משכן לו שדה הא דלא כר'
יהודה וי"ל דלא חשיב דל אחד ברבית
חלה דבר שיש ביד מלוה או ביד לוה
לעשות דל אחד שלא יבא רבית ולא דמי
לסאה בסאה שחלו בשער ועל כרחק
יהא רבית אם ויקירו: רבית ע"מ
להחזיר איבא בגייתו. ואפי' מאי עשמה
דרכן דאסרי דליהו רבית הוא זה והכל
כשיבא לפדות מנכה לו תחלה פירות
שאכל וי"ל דלאי אם הוא עושה כן לא
הוי רבית חלה מצריכו לפרוש תחלה
הכל קודם שיבנה לו כלום ואם לא יוכל
לפרוע לו הכל תהא משוקעת בידו ואם

תאמר דתנן בערכין (דף לא) ושם ד"ה
(והתיב) המוכר בית בבתי ערי חומה
גואל מיד וגואל עד י"ב חדש הרי זה
כמו רבית ואינו רבית וסריך בגמ' והתניא
רבית נמורה היא חלה התורה התירה
ומשני הא ר' יהודה והא רבנן והשתא
לרבא דלכ"ע דל אחד ברבית אסור היכי
משני *ויש לומר דמדאורי' מודה רבא
דבזד אחד ברבית פליגי אבל מדרבנן
נראה לרבא דליכא למאן דשרי ור' יהודה
שרי הכא אפי' מדרבנן כדמוכח בעובדא

דמיייתו לכך מוקי רבא דאיידי ברבית ע"מ להחזיר ופי' דכפ' בתרא
דמגילה (דף כז) ושם ד"ה רבי) תנא אין מוכרין בהכ"נ חלה על תנאי
אימתי שירצה שחזור דברי ר"מ וסריך בגמ' ולר"מ היכי דיידי ביה הא
הוה ליה רבית ומשני סבר לה כר' יהודה דלמר דל אחד ברבית מותר
י"ל לרבא איירי התם כגון שהתנו עמו שאם יפדו יתן השכר על שדר ט:
ופוסקין

היהמטס מתחלה דדמי החטין לדידיה קא מקבל דכרשותיה אייקר דמשעה משך כלתה לה תורת הלואה וקיבל חובו וכן כולן: שיחור לו
קרן וזית. ואשמשין דיהוד מלתא היא: הא מני. דקתני יש לו מותר: ר' יהודה היא דאמר צד אחד ברבית מותר. ר' יוחנן
רבית שזניה ע"י הלואה חלה ע"י מחר ופעמים שבה לידו רבית כגון א אס ויקרו הפירות וישלם דמים יש כגון רבית ואם לא ישלם
דמים חלה פירות שפסק הוא עמו אין כאן רבית היינו רבית ופעמים יש רבית ופעמים אין רבית שהרי אינו פוסק עמו
על מנת לשלם דמים חלה פירות: ועשה שדרו מבר. אם אין אני נותן לך מאלף עד יום פלוני הרי השדה שלך: בזמן שהמוכר
אוכל פירות. כחור הזמן מותר: לוקח אוכל פירות אסור. שמה לא יבא לידו מחר שיחור לו ומשתי ומונא שבהלואה
היו חללו זה אוכל פירות ברבית: בייחוס כן זונין: מאי בינייהו. במאי קמיפלגי: צד אחד. כי האי נווגא שמה יבא לידו רבית שמה
לא יבא צד הפדיה בא לידו רבית צד המכר אינו בא לידו רבית: על מנת להחזיר. דר' יהודה גופיה לא שרי חלה על מנת להחזיר
שם לא יבא מפר יחזיר לו פירות שאכל ואפי' הכי אסר תנא קמא דבשעת אכילה קאכיל רבית ועבדיה לאיסור: השתא דאמר
רבי ינאי. גבי פרעו כן ודמיהן שין דכי היכי דקא מותר דמיהן נמי מותר דמה לי טוב אם פס מקבל יותר ממה שדמיהן מקבל:

ט" מצוה
יב א מיי
כ כ טו"ש פ"ד
ס" קטע ס"ו:
כא ג מיי פ"ו
מה"ל מלוה
כ"ל דסמך לאוין
קנב טו"ש פ"ד
ס" קטע ס"ו:
ד טו"ש פ"ד
קנב טו"ש פ"ד
כב ד טו"ש פ"ד
י"ד ס" קטע
סע"ה ס"כ פ"ד:

מסורת
הש"ס
א [לקמן פס']
ב כ"ל קנ.
ג [לקמן פס']
ד מניה
ה מניה
ו מניה
ז מניה
ח [ל"א אמר
ה' יהודה]
ט [שבת כס'
זכ"א]
י [כ"א
שנפלה] ח אכל
כתיב ישינסל
כתיב כלל סך
ומשיכה דהכא
עד טוף דכדור.
ר"ס

הגהות
הב"ח
(א) רש"י ד"ס
ולא אפרי'
וכ' דכתיב
ל"ל
ומצינו ר' מיה
דלמר נמחק:

הגהות
הגר"מ
[א] רש"י ד"ס
יש לו ט'
הואיל ואם ט'
יב' ויב'
סמכ"ס אכל
סמכ"ד וס"א
חולקים וכתבו
דכחלו לא קני
כלל ופי' ח"ס
מ' ק"ש ופי'
ר"ד ומש"ס:

גליון הש"ס
תרס' ד"ה
רבינו יוסף
דמדאורייתא
ע"ן לקמן דף
פד פ"ט תפ'
ד"ה ואל:

DEED TO DO

בעישורייתא ומושטייתא . הס היו רגילות בחמשה כדרך שאט
מונין אחד אחד ולדין האי בכל ענין כדאי שהדעת
קטועה : **מזה** שגוי חלוצות מכור לך מותר . הך בדרייתא לא קטא לרב
לדאמר לקמן פרדיסא בסוף פירקין (עג) . דהכא אין רגילות לזלזל בשביל

המתנת יום או יומים לכך מותר שמקבל
עליו הסמך ושכר וכן יכול להסמך כמו
להשתכר הלכך אפי' יומאל יותר מן הדמים
נתת לא הוי אגר נטר אבל פרדישא אגר
רב דקא אחויל גביה טובא שגריל לקטו
כזו שהוא ביטור ומצום הקדמת משות
עד מן הכתר וצור וכו' והוי אגר נטר
ואע"פ דהכר נמי ויזניק דלית בה תיוהא
כדקאמר שמואל כגון ברד או קרח או
גשמים ומסמך הכל רב לא חייב להבי
דלא שניה הוא ואת"ל רב דאגר פרדישא
מ"ס משכנתא דסורא דנשמע לקמן
(סו:): דשריא לכ"ע דכתבי הכי במשלים
הניא חילין תיפוק ארעא דא בלא כסף
דשרי אפי' למה שנים לאחולי גביה כ"ס
למה אתא וי"ל דשני משכנתא דסורא
שקונה קרקע מעבדיה במשות ואמר
לפרותיה ואי לא יפדנה הלוה אבל פרדישא
אינו נוכה בשום דבר והוי ווי הלוה גביה
עד הבליה ועוד דמשכנתא דסורא קטוי

לו קרקע לכל דבר אפי' למשטח בה פטר
ולתפטר שם הכמותו וכל תשמיש שדלה
אכל כפרדיסא אינו מוכר אלא יין בלבד
(א) ועוד י"ל דרב לא אפר פרדיסא אלא
דוקא * כשאמר ליה כך וכך הינין מכור
לו אכל את מכר לו הן רב הן מעט מה
שיגדל מודה רב דשרי ואפי' ע"י שמואל
משום תיובתא דהיינו יבוא רע ולא שוה
הדמים שנתן והלא בקרי ועוד חולות
לחסור מודה שמואל דלא שייך ביה תיובתא
ולאיכא דאמרי נמי דשרי רבא כיון דתמילא
קא רבו אחתא אפי' אליבא דרב ואף ע"פ
דסתם נמי תמילא קרבי (ב) תיבא לאוקמי
דהסם מיירי כפרדיסא כשלא יתא עדיון
הפרי כלל: * תקפה ברשותך . תימה
להיכי מיירי דאי בשמך א"כ אפי' אמר
ליה אי תקפה רי וילת ברשותך ולי קרי
ברשותי הוה שרי מהסם עמו ואי
ההוי ריא כהסם הוה מעבדו ואי

וילא יחא המקה בטל ויהיו המשות האואה
 אזי בשלא משך מה צריך להטות אי תקפה
 לביא מ' שפרט כיון שמפסיד הכל בדמשמע
 חמרה דבטי למנסכיה דבי פרוק רופילא

גלח
הש"ס
תום' ד"כ מש
וכו' כשאמר ל"ס
כך וכך סיני .
עין גיסין ד'
ל ע"ה סוף
ר"ס כ"ק :

סוף עץ חיים

דוקא האב שכבר שמדו על פוך
ה' משער הלוקה שלא היה מחרש
היה רזה להטעם למקומו בשביל
אלו כתיבתי להבדירם שחל המוכר
לא ידע דלי חפצי לא מידו כי הוא
פטומי מילי אלא תנאי גמור כי בדאי
תתקין לוקוהו אלא כחצרותו כמו
לא המוצר וגמ' למד' [אחריות]
עשת סופר הוא לו לשלר תלמיס
בסמוך מיירי שנחלצה וגמר בדעתו
ולגרם בלא תנאי והוא בלחם לנחמו
ימיה: קרי' דכי נמי אלא דלפתה
המקנה לה אויט סופר דגם הוא לא
ידע אלא פטומי מילי משמע האב
המחפש אשה סופר עמד חוט
בנע וכן משמע בתי שחטו געזר
והס' שחלד' שמואל לתקן בניסא
יבית מרע אס מיהא נס ואס אלו

פרק

חמישי

בבא מציעא

מה

עין משפט

(א) תום ר'ם
מות. כ"ב וד"ק
כרי"ף ועמ"ס
עיון במלכות

דמ עין דמ

ת דמכ"מ הלה כרשב"ג [ו] דהא אמרי
וס ששה רשב"ג במשנתו הלה כמותו
ו או לקוץ דינר או ריש כגלגל לפטומא
ליס וליכא למימר דהיינו דוקא בעגלגל

אמו דלא נפיש מירחא דהא ר' יוסי ב' יהודה אמר לעיל (דף סה:) אפי' בבהמות דולות דמי כסוביני וחותרי דסבר לך כבבוי דמי דרבינו חננאל פירש לך דהי' האי גוונא סתמור שפיה איהי הלכתא כחד מינייהו אלא כ"ס דאמור (סס) גותן לו סברו ומשל: **אמר** דא אחד שלש בשכרן מותר. ו"א תוהא לך אחד דרבית הוא דשמא לך ינאמא מותר שלש ורב ליה דר' יהודה דשרי לך אחד דרבית דאין עושין אכמה בדמיס אכמה בפירות דאין עושין אכמה בדמיס ומשמע שעיל דהיינו דלא כ' יהודה ועוד דהפ' ר' יהודה לא שרי בכי האי גוונא אלא כשיס ביר ליה חז' מלאה לשכות דא אחד שלש דרבית חז' ליה דרבא אפילו דלא

1857

עַבְדָּךְ עָלָיו אֲבֵל אִינוֹ דּוֹמָה
(אֲבֵל מֵאִי קָאמֵר) אֲלֵא לִפִּי
וְגַם אַחֲרֵת תִּנְיָא אֵידֶךְ הַשֶּׁם
בְּדַקָּה שְׁלִישִׁים יוֹם וּבִגְסָה
כִּי מִפְּנֵי שְׁמִיפּוּלָה מְרֻבָּה
בָּאָן וְאֵילֶךְ נִמְלַח מַחְצָה שְׁלוֹ
קֶלֶךְ מַחְצָה שְׁלוֹ וְחֲצִי מַחְצָה
לְדָעוֹד מְקוֹם שֶׁנִּהְגָּה לִגְדֹל
נִתְחַד עֲסָקָא בְּחֵדִי
בְּרִיָּה אֶתוֹ לְקַמִּידֵרֵב פֶּפֶא
בָּאָן פְּלִיגִי דְמוֹ לְשֵׁנָה זָבֹן
הַדְּחַבְרִיָּה אֶתוֹ לְקַמִּיָּה דְּרֵב
דִּידִי קָא אֶתִי מֵר אֵר פֶּפֶא
שְׁנִיָּה מִפְּנֵי שֶׁהָא דָּקָה טִיפּוּלָה מְרֻבָּה
וְאֵי לָשׁוֹן חִיִּיב לְטַפֵּל בָּהּ דְּקֵתִי רִישָׁא
הָאָן עֲסָר וְהַקְטֵל כֹּחַ לִמְרַח חֲלוֹק אֶתוֹ
בְּטִיפּוּלָה הַכְּחוּר שְׁחִיב בְּכָל לְטַפֵּל בּוֹ
כִּי לֵאמֹר לְאֹדֶם הַגִּיטִל שָׂכָר : מִבָּאָן
שֶׁטּוֹל כְּחָמָה מִתְחִיט שְׂכָר וְשָׂכָר עַל
אִינוֹ מְלוּה וְכִי עֵרַח מִשּׁוֹם דִּידִיָּה קָא
גְּדוּלִים וְאִינוֹ טוֹטֵל כֶּסֶף חֲבִירוֹ כְּלוֹם :

דלאו דוקא דאפילו פסירית חבל פמ"ג וס"פ מפר
הוא כדון טסקא ומ"ס השתא כו' מפרש שלקא בה
אינשי כו' (וע"ס בס"ק ו') : [ו] רמ"ס ל"פ פלא
בס"מ פ"י חכ"ס פ"ק ג' :

1

וְחָלֹק בְּתוֹךְ זְמָנוֹ חִבְרוֹ
 וְלִטְפֹּלָה שֶׁל שָׁנָה אַחֶרֶת
 לָהּ שֶׁל שָׁנָה זוֹ לִטְפֹּלָה שֶׁל
 ד' מִתִּי חַיִּיב לִטְפֹּל בּוֹדֵד
 אֹמֵר בְּדִקְקָה שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים
 בִּפְנֵי שְׁשִׁינִיָּה דְקוֹת *
 חִבְרִירֹב מִנְשֵׂא בֶר גְּדֵא *
 יִקְמִיה דֹּאבִי א"ל *
 נִהְנוּ לְגַדְלִינִדְלוֹ הִנְהוּ תִרִי
 יִהְיֶה פִלִּיג זֹוִי בְלֵא דַעְתִּיהָ
 הִכְבִּי אִמֵּר רַב נַחֲמָן *
 קַבֵּאִידְפִּלִּיג לִיָּה בְלֵא דַעְתִּ
 גִּלְךָ א"ר * קֵא חֲזִינָא דְבִתְרָ
 וְלֵא כִי * שְׁטִפֹּל שָׁנָה רֵאשֹׁנָה קֶשֶׁה מִשְׁ
 יִטְפֹּלָה שֶׁל שָׁנָה קֶלָה מִשְׁ
 פִּלְבִּלְבֹּדֶת * שֶׁחָךְ קֵן נִתְלַחֵן לִמְחֹרָה
 בְּהַחֲמִשִּׁים * כִּדְרֵךְ שְׁפֵרֵס לֵךְ הַכְּתוּב
 (ד' כו:) מִקְרָאִי: שְׁנִיָּה דְקוֹת. וְלֵא
 הַשְׁנִיָּה שֶׁל חִבְרִירֹב מִמֶּחֶה בְּשֶׁבַח כִּדְרֵךְ
 וְרַחֲמֵה מִשּׁוֹם מִתְּלֵה שְׁלוֹ שְׁבוֹא קֵרֵן מִתּוֹ
 שְׁמוּעִית יִשָּׁה: יִבְדִּילָהּ. הַלּוּלֹדֶת שֶׁל שִׁמְשׁוֹן
 גִּלְךָ כִי. * רַבִּי יוֹרְגֵימָן שֶׁלֵּים הַחֲדָשִׁים וְעוֹשֵׂה
 שֶׁכֵּן הַחֲדָשִׁים כֵּתֵב דֹּלָף מִפְּתָחֵם שְׁחֵד מִתּוֹ
 שֶׁכֵּן שְׁבוֹא רֵאשֹׁנָה * רַבִּי לִיְתָן לֹא כִלָּא זֶה אִם
 כִּרְיָ * וְלֵא * כִּכְרֵס גֵּט שְׁפוֹט (וּמַמְ"ש רַבִּי

כ"ד חדש ואם
 מיפולה של שנה
 שאינו דומה מים
 בחמה לחבירו
 חמישים ור' יו
 מאי מיפולה מר
 וחצי מחצה בשל
 בשל חבירו אתא
 הוא ותני נ מקום
 הדדי אוזיל חד מר
 אל מאי נפקא מי
 חמרא ביהי הדד
 פפא אל מאן פ
 מעבד מעבד פלו לסי שאינו דומה ס
 לה הניקא ער ותבהה מרד וקצי ל
 לה לה קול הוה ער מתי ויחייב
 אינו נוטל בזולוס: ברקה שלשים ו
 ואח"כ נותנו לכהן דיליק ליה בזכור
 שלם בשביל חלקו שהרי חזיו שלוהן וזכר
 וחס של מחצית חבירו ועליו כיון בדעיל
 מאן פלג לך. מי סס אותה שמא לא
 ע"פ ס"ק"ג (ס"ק י"ג): [ד] רש"י ד"ס מחז
 ק"ס מ"ס"כ (ס"ק י"ג): [ד] רש"י ד"ס מחז
 אלף דבר מוטע בשמאל ומש"ל ואח"כ פור
 י"ג כ"ד ס"ק"ג ורומ"ס"ל ה"א בללא כ"מ
 ר"ה

This image shows a blank, aged, light brown page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a textured, slightly mottled appearance with some creases and discoloration, characteristic of old paper. There is no text or other markings on the page.

נאמר כי חזק עמך קרית
 פותחין: ואתווי לה ר
 פותחין: שמו ררך לקב
 עליו לטרוח שנילו: בנדר
 דקה לשון נדרות נאן (כמה)
 בא המקבל לחלוק. בת
 חבירו. שכל הכמה מעב
 אינו דומה מיפולה
 דראשונה למיפולה
 ואחרת. שארכה כשהיא למ
 יחר מן הראשונה: מאי
 כל שכן דהיינו עממא ד
 אלא. הכי קאמר לפי שא
 זכיון דכך מהגה המקבלין
 עליו ואני ממששתי איפכא
 דהכמה לחלוק בנאך וזמו
 לכנים ולעלויא חייב קיי
 משמע דברו חייב לט
 שיד שלא תעסוק בחלק שלך
 דקה שלשים ובגסה חמש
 ואילך. ויכול המקבל מחזק
 ומוון ליה נאש"ט דהיי לחז
 שיה ולא מיחוי כריביתא
 (שער) וועט' רבינו ציו"ר סי'
 (ת"י) שם ד"ט וזי' וזי' וזי'
 (שער) וועט' ט' וזי' וזי' וזי'

This image shows a blank, aged, light brown page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a textured, slightly mottled appearance with some creases and discoloration, characteristic of old paper. The right edge of the page shows the binding of the book.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page shows the binding of the book, and the overall tone is a warm, off-white or light beige.

ע עז עז

מעוֹת של יתומים מותר להלוותן בריבית. ה"מ למפרך חיפוק ליה משום ליה דקסבר בלא תשיך (דכריס כג) אלא דשדא פריך אפי' קסבר דלא מחייב ליה משום לא תשיך אלא כשם המלוה מוזהר: **דקא** מקבלי עליהו מוסבא דנחשא. משמע אפי' דא מקבל מותן

והנה בני כופרא אנרא בשעת משכבה
פנרא בשעת שבירה אסו במנהגא תליא
מילתא משום דמתנינא תניא מנהגא אמר
רב ענן אמר שמואל מעות של יתומים מותר
להלוותן ברביה אמר ליה רב נחמן משום
דיתמי נינהו ספינא לרוי איסורא יתמי
אכלי קלא דידהו ליזלו בתר שבקייתו איל
אימא לי איז נופא דעובדא היכי הוא איל
השאל חדא דבני מר עוקבא דהוה בי מר
תנורא תקיל ויהיב ליה תקיל ושקיל ליה
שקיל אנרא ושקיל פתנא אי אנרא לא פתנא
דאי פתנא לא אנרא איל כי תאז אפילו
בדקני נמי שרילי מעבד דהא מקביל עלייהו
תוסבא דחשא דכמה דמקלי נחשא בציר
דמיה אמר רבה בר שילא אמר רב תסדא
דאמרי לה אמר רבה בר יוסף בר חמא אמר
רב ששת מעות של יתומים מותר להלוותן
קרוב לשכר ורחוק להפסד תנורבני קרוב
לשכר ורחוק להפסד רשע קרוב להפסד
רחוק לשכר תסד קרוב לזה ולזה רחוק
מזה ומזה הוה האמת כל אדם איל רבה לרב
יוסף הגי וזו דימי היכי עבדין להו איל
מיתבין להו כי דינא ויהיבין להו וזו וזא
איל והא קא כליא קנא איל מר היכי עביד
אמר ליה בדקין גברא דאית ליה דהבא
פריכא ונקמינ דהבא מיניה ויהיבין להו
ניהיליה קרוב לשכר ורחוק להפסד אבל
דבר ממדים לא דלמא פקדון נינהו ואתי
מדיה יהיב סימנין ושקיל ליה אמר רב
אשי תינה אי משתבח גברא דאית ליה
דהבא פריכא אי לא משתבח גברא דאית
ליה דהבא פריכא ניכלו זווידי תמי אלא אמר
רב אשי חזין גברא דמשפונכסיה ומיהימן
שמע דינא דאורייתא ולא מקבל שמתא
ירבנן ויהיבין להו ניהיליה כבי דינא :

שהנפקד אינו טוען לקוחות כי בידו או שלי היו מעולם וצני בתי הגידול כן
הסימן אלא מודה שהפקיד לו אלא שאומר כמו שאירע הסימן בשלך כן
אירע בשלי ואע"פ דלית ליה מגו לא היה נאמן דהוי מגו במקום עדים ונראה
לפרש דהבא חיישין לזמא אחי מריה אחר מיתת המהכל כדאמר' בהבזבז

גליון הש"ס
רש"ד"ס אחא
וה' הא מה
הא' למנוח
לקות. פי' חולין
דף ט"ז פ"א חס'
ד"ס חס':

גליון הש"ס
רש"ד"ס אחא
וה' הא מה
הא' למנוח
לקות. פי' חולין
דף ט"ז פ"א חס'
ד"ס חס':

על פי דברי

לכרי שרי ועיל דכני נח לא הוהרז מן הכרית וההול גרזל דלח קם
בכקעת דורא זה לא היה עושם שלא היה שעת תחית כל המהים ולא עושם
זה יותר משאר מהים שלא היו בלוחה שעה אלא הכיריו וכו בשביל שגזרו
מן הכרית חפ"ם שלא נלכח כמו שקיימ אבותינו את התורה חפ"ם שלא

יוֹרֵד עַם לְחָיִי. כִּתּוּב מִכְּבוֹד הַגְּבוּרִים
 כֶּסֶם עַם דְּרוֹק גִּלְיוֹן יוֹרֵד עִמּוֹ לְחָיִי רִשָּׁא
 לְשִׁרְוֹק שְׁלֵיט תְּבוּאָתוֹ וְחִימָה גְּדוֹל מִנִּין לֵי
 הָהָה חוֹק דְּלֵא עֲבָדִי הִכִּי
 וְחִתְמוּסִים. וְזֹאת דְּלֵמַח מְשׁוֹם שֶׁלֹּא
 עֲבִירוֹת הַכְּתוּבִים בְּאוֹתוֹ פְּסוּק וּבִשְׁוֹד עַל
 נֶקֶץ לֹא לִקַּח וְדִפְרִין דְּמוֹנִין אֲדִיקִים
 מְזַמְרִים בְּעַם וְחִתְמוּסִין אִין לִרְשָׁע דְּפִרִין
 דְּרִישׁ נִסְיָן מִטַּת (כד. עב.) עַל מֶלֶךְ הָאֵל
 עוֹשֶׂה אֲחֵת מַכְל אֱלֹהִי לֹא יִמּוּס) לֵאמֹר לְשִׁקֵּר
 זֶה הַנִּמְכָּר לְעִבְרָה כּוֹכְבִים עֲלֵמָה. וְזֹאת
 לְמַלְאָכָה בְּחַר עֲקָר מִשְׁפַּחַת גֵּר הַדְּיִיט
 נִכְרִי כִּיּוֹן הַנִּמְכָּר לְעִבְרָה כּוֹכְבִים אִין
 נִמְכָּר לִנְכְרִי וְיֵלֵךְ דִּהֵּא לְעִבְרָה כּוֹכְבִים
 שֶׁלֹּא יִשְׂרָאֵל כִּנּוֹן פְּסוּל לֵאמֹר אִין אֵל לֹא
 דְּכִתְבִי מִשְׁפַּחַת גֵּר הֵא דְּפִקֵּר הִיטִי נִכְרִי
 אֲבָל אִין לְתַרֵּן דְּלִיאִסְרִין מְשׁוֹם גְּבוּלוֹת
 קְרוֹבִים דְּמִגֵּר מוֹשֵׁב נִסְיָן כִּשׁ נִכְרִי :
 אֵיגֵר עוֹבֵד לֹא אֵת הֵבֵן וְלֹא אֵת הַבֵּת .
 אֲבָן בֵּן נֶקֶץ בֵּת דְּלִיאִילוֹ מִמֶּכָּר
 לְיִשְׂרָאֵל אִינוֹ עוֹבֵד אֵת הַבֵּת : לֵאמֹר תְּרִבִּי
 כְּלָבָא. מְשׁוֹם לוֹוֹת שְׁסִיתִים בְּעֵלְמָה לִישׁ שְׁוֹקֵן
 אֲחֵתִיָּהּ שֶׁ שָׁלַח נִשְׁדָּדוּ יִשְׂרָאֵל עַל הָאֲבוֹר
 וְעַל הַבְּכֵמָה וְגַם אִין אֲבוֹר הַעֲלִיתִיד :
 מֵלֵא

מסורת
הש"ס

גליון הש"ס
גמ' אה סג

22

17

איהו נשך

פרק הנישי

בבא מציעא

עב

עין משפט

נחת ליה זביה. דתמן זכין לקמן כפ' מי שמת (ב"ב דף קנ"ו): וזקפן עליו במלוה. לאחר זמן חשב עמו על הרבית וזקף הכל ביחד במלוה וכתב לו שטר עליהם כך וכך ואי חייב לפאזי: וגובה את הרבית. דמשעת זקופה הוי כנפוזי: בין כך ובין כך. אסיפא פליג וטעמא כדמפרש ואזיל שלא יאמרו כו': שטר שיש בו רבית. שכתוב בו פלוני לזה מפלוני מנה כרית כך וכך לזמן פלוני: המוקדמין. למלוה: פסולין. דבעי למיטרף לקוחות מומן הכתוב בו ועדיין לא הלוה ושטר בלקוחות קודם למלוה וזה מוילא שטרו שטר קודם והוא שטר: פסולים. ואינו שטר מן המושעבדי ואפי' מן המאחר למטה ר"מ היא. דקיים היתירא אטו גיפורא: שמה יגבה מן זמן ראשון. דליכא דלא מסיק אדעתיה לדקדק כל כך בזמן הלוה לומר למלוה שטר מוקדם מתקין קדם להלוואת: פרידיסא. כרס: בבישנא. אטמין: ואמינא לקוחה היא בידו. ואבד שטר המכירה ואבא מתח חוקה של ג' שנים דכולי האי לא תלינא למיזדהר כשטרא: אול. בעל כרס: אקניניה. כמתנה כעדים: לבנו קטן. כדי שלא תהא מכירתו מכירה כשטרא שטר מכירתו זה יוילא שטר מתנתו ולא גילה הדבר: זוזי. מעות כסוף תובע ממנו שמוילא עליו שטר שמכרת לו כרס שאין שלך וקבלת מפתתיו וכתבת לו אחריות: במלוה בשיטת דמו. דהא כתב לא אחריות: מודה

א אית ליה זביה מדרבנן הכא נמי לא שנא ולא היא ישראל אתי לכלל שליחות עובד כוכבים לא אתי לכלל שליחות תירי ישראל שלוח מעות מן הנכרי ברבית וזקפן עליו במלוה ונתגייר אם קודם שנתגייר זקפן עליו במלוה גובה את הקרן וגובה את הרבית ואם לאחר שנתגייר זקפן עליו במלוה גובה את הקרן ואינו גובה את הרבית וכן נכרי שלוח מעות מישראל ברבית וזקפן עליו במלוה ונתגייר אם עד שלא נתגייר זקפן עליו במלוה גובה את הקרן וגובה את הרבית אם משנתגייר זקפן עליו במלוה גובה את הקרן ואינו גובה את הרבית רבי יוסי אומר נכרי שלוח מעות מישראל ברבית בין כך ובין כך גובה את הקרן וגובה את הרבית אמר רבא איד חסדא איד הונא הלכה כרבי יוסי אמר רבא מאי מעמא דרבי יוסי כדי שלא יאמרו בשביל מעותיו נתגייר זה תירא שטר שכתוב בו רבית קונסין אותו ואינו גובה לא את הקרן ולא את הרבית דברי ר' וחכאי גובה את הקרן ואינו גובה את הרבית במאי קמיפלגי ר' מאיר סבר קנסין היתירא משום איסורא ורבנן סברי לא קנסין היתירא משום איסורא תנן התם ב' שמרי חוב המוקדמין פסולין והמאחרין כשרין מוקדמין אמאי פסולין נהי רלא גבו מזמן ראשון ניגבו מזמן שני אמר ר' שכן לקיש במחלוקת שניה ור'מ היא ור' יוחנן אמר אפי' תימא רבנן גזירה שמא יגבה מזמן ראשון נהיה נגברא דמישכין ל' פרידיסא לחבריה ואכלה תלת שני אילאי מזבנית לה גיהלי מוטב ואילא כבישנא לה לשטר משכנתא ואמינא לקוחה היא בידי אול קסא קנייה לבנו קטן והדר זבנה גיהליה ז' זביני ודאי לא הוי זביני וזוי במלוה בשטר דמו וגובה מנכסים משועבדים אודילמאי במלוה על פה דמו ואינו גובה מנכסים משועבדים אמר אביי ולא הוינו דר' אסי דאמר ר' אסי מודה

שטר שיש בו רבית קונסין אותו ואינו גובה לא את הקרן ולא את הרבית. פרידיס דלחן גובה ממשעבדי אבל מבני חרי גבי ע"פ אותו השטר פרידיס אינם פסולים דאינם עדי חסם דלחן מרומים כלום דכבר וקשה דהניא בתוספתא [פ"ה] דמכילתין הוילא שטר שיש בו רבית יקרענו בא לב"ד יקרעוה והשתא אי גבי ביה מבני חרי אמאי יקרעוה ויתמו עד שיגבה בו קודם וי"ל שאסור להשהותו מזה נראה דר"מ קיים לגמרי ולא גבי ביה כלל כמו שט"ה המוקדמים דמוקמין בסמוך כר"מ ואט"ג שגם שם פ' בקועט' דלחן פסולין אלא לגבות ממשעבדי אין נראה דפסולין משמע דלא גבי ביה כלל והא דפריך נהי דלא גבי מומן ראשון ליבגי מומן שני הוה מלי למימר נמי נהי דלא גבי ממשעבדי ניבגי מבני חרי אלא רבותא פריך דלפי ממשעבדי ניבגי מומן שני ובסמוך דפריך אטובא דפרידיסא אלא הא דלחמ"ר יוחנן גזירה שמה יגבה מומן ראשון יומא דלא ניתן ליכתב ולא משני משום דטעמא דלא ניתן ליכתב לא מהני אלא דלא גבי ממשעבדי משום דס"ל דודאי מהני לפסולו לגמרי ולא גבי ביה כלל והא דלא מביעיה ל' אלא אי גבי ממשעבדי אבל מבני חרי פשיטא ליה דגבי אט"ג דלא ניתן להיכתב התם הוא דפשיטא ל' דגבייטו משום שהמכור היה מודה לזקוק שלא פרע ועוד נראה דאפי' יש עדים אחרים או שהיב מודה אפי' קיים ר"מ דהכי משמע דלחן גובה קרן דמויא דרבית ובתוספתא (ס"ט) נמי משמע דאפי' במלוה על פה קיים דקתני המלוה את חבריו ברבית וכל לפני ב"ד קונסין אותו ואינו גובה לא את הקרן ולא את הרבית שהרי ר"מ אומר שטר שיש בו רבית כו' ובפ' המניח (ב"ב דף ק"ג) נמי מדמינן להוה דקנסו גופן משום שכן דמפרש גוף המומן ה"ה דקנים בנזק המלוה אט"ג שיש לדחות דהתם עבירה נעשית בנזק המומן יותר מכאן דכאן עיקר עבירה בשטר כדלחמ"ר התם משעת כתיבה עבד ליה שומא ולכך לא קנסו אלא בשטר

נחת ליה זביה. דתמן זכין לקמן כפ' מי שמת (ב"ב דף קנ"ו): וזקפן עליו במלוה. לאחר זמן חשב עמו על הרבית וזקף הכל ביחד במלוה וכתב לו שטר עליהם כך וכך ואי חייב לפאזי: וגובה את הרבית. דמשעת זקופה הוי כנפוזי: בין כך ובין כך. אסיפא פליג וטעמא כדמפרש ואזיל שלא יאמרו כו': שטר שיש בו רבית. שכתוב בו פלוני לזה מפלוני מנה כרית כך וכך לזמן פלוני: המוקדמין. למלוה: פסולין. דבעי למיטרף לקוחות מומן הכתוב בו ועדיין לא הלוה ושטר בלקוחות קודם למלוה וזה מוילא שטרו שטר קודם והוא שטר: פסולים. ואינו שטר מן המושעבדי ואפי' מן המאחר למטה ר"מ היא. דקיים היתירא אטו גיפורא: שמה יגבה מן זמן ראשון. דליכא דלא מסיק אדעתיה לדקדק כל כך בזמן הלוה לומר למלוה שטר מוקדם מתקין קדם להלוואת: פרידיסא. כרס: בבישנא. אטמין: ואמינא לקוחה היא בידו. ואבד שטר המכירה ואבא מתח חוקה של ג' שנים דכולי האי לא תלינא למיזדהר כשטרא: אול. בעל כרס: אקניניה. כמתנה כעדים: לבנו קטן. כדי שלא תהא מכירתו מכירה כשטרא שטר מכירתו זה יוילא שטר מתנתו ולא גילה הדבר: זוזי. מעות כסוף תובע ממנו שמוילא עליו שטר שמכרת לו כרס שאין שלך וקבלת מפתתיו וכתבת לו אחריות: במלוה בשיטת דמו. דהא כתב לא אחריות: מודה

מסורת
הש"ס
א"כ"ל: ג"כ
ז"ב לטיל ז'
מגדליון ז'
שכית פ'
[מ"ה] ר"ס ב'
ת. קנז
קנז: (יכמות)
קנז: ג (כ"ס)
[דף קנ"ה].
ה[מ]ובעיוני
ו[מ]ובעיוני
[לח] ז'
ככריתא רש"ל

הגהות
הב"ח
(א) במ"ר פ"א
בכרס לפי
ש"ס
תל: (ב) תוס'
ד"ס שטר וס'
א"י כש"ס
בין מל:

27

מוכר גמולתו ויבא לו שער עמלו ומזונו שלא יהא טורח
 לו בשכר הלוואה וא"כ מאי קמ"ל וי"ל דסיפא אינערך
 קא חסור דס"ד דלא מיחזי כרביית כיון שסוף מוכר במקום
 הוא טען לו כאן במקום הוול: **תהמור"ם** מעלין במקום

היוקר כמקום הוול . פי' בקונטרס הוול
אחריו' הדרך כליכא ובחזרה על החמרים
פ"א לומר כן דלעיל (סה) צפי' טרשא דרב
חמא פי' בקונטרס גופיה שהיה אחריות
ההליכה על שרץ חמא אפי' דהו' שפיר לאו
מיכסא ונקיט להו' שוקא ואפי' שפיר לאו
אחריות עליהם של מקבלים יא' לחזיר שם
יותר מחלן דבשכר דשכרי להו' מיכסא
ונקטי להו' שוקא יותר מבסמורות אחרות
הויא שוקא טפי והוא זכני לה' חוקר אבל
כאן מההדיו ניכרים בחמרים פי' המעות
ומגלו להו' תרעא כן היה נעשה להם
בממלו' האחרים של לין כמו כי משתכרים
ועוד דפריך בסמוך אדרב דשקיל המסא
בסורא ומקבל אונסא דאורחא ונקיט איתא
ולא פריך לא ליבקיל אונסא דאורחא אלא
נראה להחזיר הדרך בחזרה עם הכניסה
ממקום הוול היה על בעה"ז והחמרים היו
משתכרים בצעות בהליכה ממקום היוקר
למקום הוול כשם חזרה ואי לאו טעמא
דמגלו להו' תרעא חו' מולי' גבייהו להו'
אסור דבשכר הלאה של הליכה היו' סורחין
להם בחזרה : פי' חמא לאו דמגלו להו'
תרעא . לא חמ' למימר כנוון דיכני להו'
שכר עמלם כדפי' ברשות מוכר מותר כי
זה לא היה שום חידוש [ג'אור"ח פי' דאפי'
בסירות החמרים נותן בעה"ז לחמרים
ומי' נראה מדוע לא היה שכר עמלם
דמי יידיב לא הוה נריך כלל לטעמא דגליי'
תרעא ואולי' גבייהו מה שדחק ר"ח לומר
שנותן שכר החמרים לפי שדומה לו שכר
מוטע גליי' תרעא ובהגם דחק דהקל'
הכמים בדבית דרבנן כמולעיל (פס) ריש
עגלא וטעמא : פי' דהקל' לאו דמגלי' להו'
תרעא . פי' בקונטרס אפי' משום שבידם
ניכרים סומרים ומקיימין על שם סחורות
אחרות וקשה לקאמר איכא בינייהו תגרנא
חדתא ולפירושו איכא בינייהו נמי תגרנא
יפן דטעמא דמגלו להו' תרעא ליכא שהיה
יחמרים הם מימי קדם וגראה כפי' ר"ה
דפי' דטעמא דמגלו להו' תרעא שפירא שפתייהו
המגלי' מגלים להם שפיר' תרעא שפתייהו
טוב שהגלי' להם החמרים לתקוע חוץ

יתכן מודיעין להם ומסייעין להם למצור :
 [ד] ר"מ גרים בתחור ופי' שחזר עגלים
 לו בשנה זאת ומזה רב כזה דשרי שרגילות
 הקלוקל חתר מתחבא על פרס :
 וקנ"ט בעלי חיים המלוים תבואה לארזים
 הן לגורן תבואה מדשה ולא אשכחן בשום
 זכאי היינו ומזרות שמתרגס (בראשית מ)
 (בכרות דף ה:) [דלתי יתכן שכל
 ארסא] ור"מ פירש שנתנין מכות לבשלי
 שנים יותר בשעת שומר הכרמים וליכא
 ולכן מדרך שמשל להסווי בחרעא :
 רב
 הם מחזיקים אותם חתם חתם של שרכם לסיכך
 ואם יוסיפולם אין זה שבר הכתנת שרכם
 שלקי לארסא בניסן. טועין אותם לקציר
 תא מופסי:אתון היא רעבדיתו שלא
 תפסד עד שתחבשם התבואה לזרה חלק
 ריו על אכרתיאזוי כשבר המתנה:לחלק
 רע"ט: מפרש דהיינו מ"

[illegible]

איזהו נשך

פרק המשי

בבא מציעא

עד

עין ספספ

לא יכירוהו: דלא צר וחתים. מעות של כל אים ואים
לכד: סימיתא. הוה שרושמינ החנונים על הכזיות של יין שוקחין
שרבה יחיד ומניחין אותן בלואר הכעלים ומוליכין אותן אחת אחת למכור
למנוח ורושמינ אותם לדעת שכל הרשומות נמכרות באתרא ברי למיכני.

פריזין לרשום ע"מ שדבר זה תהא קרויה
ש' בלואר משך קני: מחוסר שתיים. שתי
מלאכות: פוסק עמו. ואע"פ שלא יאל
בשטר דהא יש לו חבל מחוסר שלש כאין לו
דמי: בירי ארם. אם מלאכות שהדבר
מחוסר בידו חסר אפי' מאה הן פוסק:
בידי שמים אפי' אחת אינו פוסק.
דמי יימר דלאתא ויהא בידו להשלים הלכך
באין לו הוא: משרא בחמה. שטות
השומרין חמה: ומידרא. לזרז המון
לאחר הריסה ברתה נרות: כגון דשרי
בחמה ויבש. דלכתי גזים קרי ליה:
דאיכא מידרא. דבידי שמים הוא שררין
דמי שמים מליה: אפשר בנפחותא.
אין בלע"פ: על העבוס. כולו
ללחתינהו לרב ושמאל נקיס לה ואלו:
שבתר. הוהמס: למירש. לזרז בנת:
שנגד. למשך היין אל הכור שלפני בנת:
בדחני ר' חייא. לזמן: על הכומר
של ויתים. דתקן כמתני' (לעיל עכ):
שעטן תהא ליה אינו כמתני' בלשון כומר
לזרז שדבר נתחממו: ב' דפי. בית הכד
של שמן: לפופי. אמוליד' בלע"פ:
לזמן מלפסין הוולד (שבת קטז): שמגלגלו
לפי מדתו אם גדולות אם קטנות ושטה
לזן בית קיבול: ומשורף. לזרז בכבשן:
כגון דמלפף ויבש. ואכתי בינים קרי
לבו לזון בינה שחור' שסעף מנובלת
פס המים: ומידק. לאחר ששברו
האכנים הרי הן חתיות שרופות ומוליכין
אותן מן הכבשן ונותנין בהן מעט מים
לזרזין אותן ויזדכות מלחיהן כקמח
פחון: משראוי לשקען בכבשן.
משהכין והזמין את האכנים ואת העצים
הכל בידו ואין חסר אלא מלאכת השריפה:
בד"א. שרץ שהוא מוכן בידו: בעפר
לבן. שאינו מלי וסביון מכתיבין אותו
לזמן מניסין אותו אלא מנובל ועשוי בינים:
אבל בעפר שחור. שהוא מלי במקומו
א"ש שהוא בידו שאם אין לזה שם לזה: מוכי
עילוי עפרא. פשהכנים המוכר וזכר
עפר כביתו ועפר שחור היה: עשיק
עפרא. יקר (ז) ואינו מלי: סמבא
דעתיה. דכל אחד והחזיר יקבל מי
שפרע: לא סמבא דעתיה. דלמלא לא
משכח עפרא וליכא מי שפרע שהוא עמו
לא כשמן עליו אלא נתן על הספק:

הכא לאו בידו אמר רבא הני בי תלתא
דיהבי זוזי לחד למזבן להו מירי וזבן לחד
מינייהו זבן לכולהו: ולא אמרן אלא דלא צר
וחתים איניש איניש לחודיה אבל צר וחתים
איניש איניש לחודיה למאן דזבן זבן ולמאן
דלא זבן לא זבן אמר רב פפי משה הדרבא
האי סימיתא קניא למאי הלכתא רב
חביבא אמר למקניא ממש רבנן אמרי
לקבולי עניה מי שפרע: והלכתא לקבולי
עליה מי שפרע: ובאתרא דנהיגו למקני
ממש קנו: היה הוא תחלה לקוצרים: אמר
רב מחוסר שתיים פוסק שלש אינו פוסק
ושמואל אמר בידו אדם אפי' מאה פוסק
בידי שמים אפי' אחת אינו פוסק תנן פוסק
עמו על הנדוש והא מחוסר משרא בחמה
למיבשול מיד שומידא: כגון דשרא בחמה
ויבשול שמואל דאמר בידי שמים אפי' אחת
אינו פוסק והא מחוסר מידרא דבידי שמים
היא אפשר בנפחותא: ועל העבוס של ענבים:
והא מחוסר מכמר ועיולי לבי מעצרתא
(א) למידש ולמנגד כדתני ר' חייא על הכומר
של ויתים הני על הכומר של ענבים והא
מחוסרי תלת באתרא דההוא דזבין הוא
דנגיד: ועל המעטן של ויתים: והא מחוסר
מכמר ועיולי לבי דפי (ב) למידש ולמנגד תני
ר' חייא על כומר של ויתים דא איכא תלת
באתרא דההוא דזבין (ג) ההוא מנגיד: ועל
הביצים של יוצר: אמאי והא מחוסר לפופי
ויבשי עיולי לאתנא למשך: ולסיפק כגון
דמלפפה ויבשי. והא איכא תלת: באתרא
דההוא דזבין הוא דמפיס: ועל הסד
משישקענו נ' בשן: והא מחוסר מקלה
ואפוקי ומיד. באתרא דההוא דזבין ההוא
דייק ולשמואל דאמר בידו אדם אפי' מאה
פוסק למה לי משישקענו בכבשן איכא
משראוי לשקעו בכבשן: ועל הביצים של
יוצר: תיד אין פוסקים על הביצים של יוצר
עד שיעשו דברי ר' איד יוסי בדיא בעפר
לבן אבל בעפר שחור כגון כפר הנניא
וחברותיה כפר שיחין וחברותיה פוסקין
אע"פ שאין לזה יש לזה אמימר יהיב זוזי
מבי מעיילי עפרא כמאן אי כריס האמר עד
שיעשו אי כרי יוסי האמר אע"פ שאין לזה
ש' יוסי ובאתריה דאמימר עשיק עפרא אי דמעילי

הכא לאו בידו. הנהא מקשה ר"ת לפי' הקונס' דפ' זה כורר (סנהדרין
כד: ושם ד"ס כל) גבי משחק בקוביא דקאמר התם דלאו אסמכתא
היא ופי' הקונטרס משום דהיכי דמי אסמכתא כגון אם אוכיר ולא אכעדי
וכגון משלם שטר דנש פשוס (כ"ז קסח. ושם) דסמיק על א' (לא) דכר
כסבור כל זה בידו לעשות ומרשע כי מתני
אדעתא דלא יהיב (א) לאסמכתא קא מתני
דעוטה שלא יבא לידו כדאכל משחק בקוביא
לא סמיק אמרי דלא ידע אי נח אי לא
נח ואפי' מתני ש"מ מספיקא גמיר
ומקני והכא משמע איפכא דהיכא דלאו
בידו הוי טפי אסמכתא וגר' לר"ת דהתם
מש"ל הלא הוי אסמכתא דלכד דכתי למיקני
גמר ומקני וקשה לפירושו דכזהב (לעיל)
מה: חשיב אסמכתא להדיא דאם אמי
חזר כי פרובי מחול לך ולא אמרי מנו
דכתי למיקני גמר ומקני ועוד דא"כ היכי
מדמה כפ' זה כורר (סנהד' כה) להדיא
דאין אחד מהם מיר דהתם כל שייך הוי
טעמא דלא בעלמו חזר בו והניב דכפר
הישר גבי עובדא דמיטש שמרו את זה
כפ' במה מדליקין (שבת לא) שהקנו זה
לזה דאי לא הקנו ליהדרו כהו ואע"כ דיש
מקומות דקנו בלא קנין בדברים בעלמא
כגון בסנהדרין (כד). נאמן עלי אבא כו'
דבאתן לך מחלוקת וכן (סס) דור לי כתי
ראשך דאין יכול להזכר בו התם דין הוא
שיושל כיון שיש להם תביעה על זה
והם קבלו עליהם כך את הדין ולא דמי
להיכא שאין לו שום תביעה והתם כפ' זה
כורר (סנהדרין כה). גבי מפריו יוסי
משמע כפי' הקונס' דקאמר וזריבא דאי
קאמר בתולה דכעת עמוהו התם (י) דקאמר
קיס לי ככפאי דידענא טפי ולכתי הוי
אסמכתא משמע היכי דכדו להרוויס הויא
טפי אסמכתא ומהך דשמעתין כל דלא
דמי דהכא הויא בידו ולא בידו דאע"כ
דמלי הוא לקנות מ"מ כיון דתלוי בלחשים
דאם לא יצאו למכור ממי יקנה הלכך לא
גמר ומקני אבל התם דאין בידו כלל גמר
ומקני וסבירה בידו מכל וכל כגון אם
אוכיר ולא אכעדי אי גמל לא גמר ומקני
כגון דאמר אשלם אלפא זוזי דללקמן כפי'
המקבל (קד): אבל אשלם כמיעבד דלא
גמיר גמר ומקני ועוד פר"ת דוקא כי הדיא
דאם אמי חזר כי פרובי מחול לך והדיא
דפירקין לעיל (כה): דאם אי אתה נותן
לי מכאן ועד שלש שנים והדיא דמשלים
חשיב אסמכתא כיון דגמיר שאין מחסור
אלא להסמיק חבירו על דבריו שאלמנא
אכל משחק בקוביא אדעתא דהכי קא
עבדי שרויחו זה או זה ובסנהדרין (כד)
ד"ס כלל האריך בפסק משחק בקוביא:
רנני ר' חייא על כומר של ויתים. ואפי'
אמאי לא אמר ר' חייא מלחיה ארישא
דעביט של ענבים וי"ל דאין גילוי למכמר
ענבים כמו ויתים וא"ת לשמואל דאמר

ספורת
הש"ס
א ר"מ פ"א
ב ש"ך למתני
דלעיל דף כב
ג (לעיל כג)

הגרות
הב"ה
(א) גמ' לז'
פירושא
ולמיר: (ב) שם
לבידו ולמיר
(ג) שם בלחיה
דכחא דזבין
כחא דנגיד:
(ד) רש"י ד"ס
פ"א פ"א
יקר. ר"ב פ"א
דף נב: (ה) תרי
ד"ס כחא ופי'
ולאסמכתא קא
מתני דעוטה
כסבור בלא:
(ו) ב"א דהתם
כחא דקאמר

ש' יוסי ובאתריה דאמימר עשיק עפרא אי דמעילי
עפרא סמבא דעתיה ויהיב להו זוזי ואי לא לא סמבא דעתיה: ופוסק
עמו על הזבל כל ימות השנה: וחכמים היינו תנא קמא אמר רבא
ימות
ש' יוסי חסר מאה פוסק למה לי על כומר וי"ל דכומר הויתים מקרי בדי שמים: וי"ל
פעפרא דהא מחוסר שלש הוא ואינו פוסק אלא בביצים איירי ומדנקט האי לשון דאע"פ שאין לזה שם לזה
שם שער שבאק לביצים וקמ"ל דאע"פ שאין שער לקדירות שבאק כיון שיש שער לביצים חשיב כאילו יש לו ביצים לפסוק לקדירות כשער מוכרי
קדירות כול שביצים לענין קדירות כשין לקנות למוכרי תבואה אי מנו אפי' אין שער יכול להיות דחשיב כיון לו לפי שדרך יוצרים דיוצי
סבאי שם הרבה מהם: ב' יבול' לומר לו תן לי כזה או תן לי משותי. אין זה מחסיר מלוה על גבי פירות ג' כיון דבתורת מקח נקח
לו משות תחילה ואפי' מי שערע ליכא דעתייהו דאפי' חתרעא דלא כשנותן מעות על מנת להכלל פירות לאחר זמן:
דלמא

קבא חנני' פ"ט סכ"ג
 חלס וולס ה' פ' סג' לאין
 קבא חנני' פ"ט סכ"ג
 ח' קפס ס"ז
 קבא ד פ' ח"י
 פ' סג' ס' טור
 פ' י"ד כ"י
 קבא פ"ט ד :

מסורת
 הש"ס
 ח' לפי מל.
 ח' לפי מל.
 שפ' [ח'טס"ג]
 ח' ר"ט מ'
 ש"ן נחשכ'ת
 ונחשכ'ת
 ח' [ח'טס"ג]
 ח' י"ד ח' ל'
 ח' י"ד ח' ל'
 ח' י"ד ח' ל'

הגדה
 ה"ח
 (ח) רש"י ד"ס
 ר' שמעון
 וט' ח' י"ב
 ח' י' לא
 פתחם הספר
 ונחשכ'ת ס' ח'
 ח' נחשכ'ת כ"ל
 ח' י"ד ח' ל'
 ח' י"ד ח' ל'
 ח' י"ד ח' ל'
 ח' י"ד ח' ל'
 ח' י"ד ח' ל'

דלמא רש' היא טו. אבל לרבנן בין פסק ובין לא פסק שקיל כדהשתא ונחשכ'ת לא יל'לוקמה כר"ש ט"י דהשתא לא הוי חלל שתי מחלוקות דרבנן דר"ש כר' יהודה דמתני' חלל אי מתני' רבנן היא איכא שלם מחלוקות בלא פסק דלר"ש אין הלוקח יכול לחזור בו כלל אפי' אם הוא רוצה לקבל מי שפרע ולרבנן יכול לחזור בו וקאי במי שפרע ולר"י אפי' מי שפרע ליכא ועוד דסברה הוא דלרבנן דר"ש כיון דלא נתיקיים המקח בשעת מתן מעות ויכול לחזור הלוקח אפי' לא הוול חלל שהיה במי שפרע א"כ כשהוול השער אפי' במי שפרע לא יהיה דדעתיה דלוינוס אחרתא וילא חלל לר"ש דסבר דלוקח לא מצי דרד כ"י להכי אי פסק כשער הנכנס שקיל כדהשתא אי ללושקיל כדמעיקרא דליכא למימר לדידיה לישקול כדהשתא משום דדעתיה דלוקח אחרתא וילא דרד' נתיקיים המקח בשעת מתן מעות לשון פלג יוסל לחזור אפי' יקבל פלוג מי שפרע :

תיפוק ליה דלית טעמא. ארצ' פסא פריך דאמר לליל אלא נמי פלגל מי שפרע קאמינא ופריך דלא פריך מי שפרע בשלם ולשון תיפוק ליה י"י ליתכ' דה"ק דמי דלא נחשכ'ת דרבי ר"ס נחשכ'ת קושיא על רבנא מכל מקום תיפוק ליה דטעמא פלוג :

ימות הגשמים איכא בינייהו : ופוסק עמו כשער הנבזה : ההוא גברא דיהיב זוזי לגדוניה דבי חמה לסוף זל גדוניה אתו לקמיה דרב פפא אמר ליה אי פסקת עמו כשער הנבזה שקיל כדהשתא ואי לא שקיל כי מעיקרא אמרו ליה רבנן לרב פפא ואי לא פסק שקיל כמעיקרא מעות ניהו ומעות לא קנו אמר להו : אנא נמי לקבולי עליה מי שפרע קא. אמינא אי פסק כשער הנבזה מוכר קא דרד ביה מקבל עליה מוכר מי שפרע אי לא פסק לוקח קא דרד ביה מקבל עליה לוקח מי שפרע אי לא רבינא לרב פפא וממאי דרבנן קא דפליגי עליה דרש' דאמרי מעות לא קנו ואפי' אי פסק כשער הנבזה שקיל כדהשתא ואי לא פסק שקיל כדמעיקר' דלמא ר"ש היא דאמר מעות קונות וכי פסק כשער הנבזה שקיל כי השתא אי לא פסק שקיל כמעיקרא משום דקני להו זוזי אבל לרבנן בין פסק בין לא פסק שקיל כי השתא דדעתיה דאנינש אתרעא וילא איל אימור דאמר ר"ש בחד תרעא בתרי תרעי מי אמר דאי לא תימא הכי מי שפרע בלוקח לר"ש לית ליה וכי תימא ה"נ והתניא : מ"מ כך הלכה אבל אמרו חכמים מי שפרע בו מאי מ"מ לאו דליש לוקח ול"ש מוכר מקבל עליה מי שפרע אלא. כי קאמר ר"ש בחד תרעא בתרי תרעי לא אמר א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי ותיפוק ליה ג' דשלוח שוייה מעיקרא איל בתגרא דובין ומובין : מתני' : מלוה אדם את אריוסו המין בלוקח איל לא לאכול שהיה רבנן במליאל מלוה את אריוסו חמין בחמין לזרע ביוקר והוולו או בזול והוקרו נוטל מהן כשער הזול ולא מפני שהלכה כן אלא שרצה להתחמיר על עצמו : גמ' : תנו רבנן מלוה אדם את אריוסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסור מאי שנא תנא דידן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שנא תנא ברא דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר ר' אידי אסברה ניהליה : באתרא דתנא דידן אריסא יהיב ביורא בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה וכי קא נחית לבציר מהכי קא נחית באתרא דתנא ברא מרי ארעא יהיב ביורא אי לא ירד דמצי מסליק ליה כי קא נחית לבציר מהכי קא נחית אי ירד דלא מצי מסליק ליה אסור תנו רבנן אומר אדם לתבירו הלויני

ימות הגשמים איכא בינייהו. ת"ק כל ימות השנה קאמר ופלגי פלגי ר' יוסי וחומר ל"ש ימות החמה ול"ש ימות הגשמים עד שיהא לו למכור וכל כשפות וחכמים מתירין אע"פ שאין לו ים אחרים אם ימות החמה הן שהכל י"י לכן וכל שכבר נרקב ונישוף בימות הגשמים ונעשה וכל אכל בימות הגשמים לא : ופוסק עמו כשער הנבזה. אכולה מתני' קאי שפריך לפסוק עמו שאס ויולו ויפחתו דמי כשער וינכס שער הפירות שיתנו יותר בסלם שיתן לו כשער הזול ואם לא פסק כן יקבל על כרש' כשער שפסק : והוא גברא דיהיב זוזי לגדוניה דבי חמה. ופסק עם מוכר גדוניה מוכרי' הבנות ונתן להם משכנתא להיות מוכנים ליום פלוגי ופסא ח"י שליח לפסוק : זל גדוניה. ורלה למאד שאין חמיו רלה לקבלה כדמים הללו : מוכר קהדר ביה. כשאינו מתיקס תנאי לית' כשער הזול : וממאי. דמתני' דהתיר ל' לפסוק כשער הנבזה אפי' לרבנן קאמר דפליגי עליה דר"ש כפ' הובל (לעיל מד.) ואמרי דלוקח יכול לחזור בו כמכור ואין לו פלוגי חלל מי שפרע כחזור בו ח' בלא נשתנה השער ואפי' הכי אמרי' במתני' כי נשתנה השער ואיכא למימר הוולו וכל נתן המעות פ"ט לקבל שכסוי חלל לאחר אמן ובתוך כך נשתנה השער דעתיה אחרתא וילא הוא לא אמרי' הכי אלא פסק בפירות שער הנבזה דשקיל כשהשתא ואי לא שקיל כמעיקרא או יקבל מי שפרע דלמא מתני'. דאזנא לפרוש : ר"ש הוא דאמר מעות קונות. וגבי מוכר הוא דתקון רבנן חזרה כי לא משיך מיהיב ומקבל מי שפרע חלל לוקח לא מצי דרד ביה ממי יהיב ח' זוזי ג' (ח'א) כי לא נשתנה השער ומש"ה כי נשתנה השער נמי הוולו ומעות קונות לא מצי דרד ביה האי לוקח דמתני' דקנו ליה זוזי אבל לרבנן דלמא ח' לוקח יכול לחזור בו אפי' ד בשעה שלא נשתנה ולא קני חלל לקבולי מי שפרע היכא דנשתנה השער והוא לא נתן מעות חלל פ"ט לקבל לאחר זמן אימא לך דמי שפרע נמי ליכא ואפי' לא פירש : דדעתיה דאנינש. שפוסק עמו לאחר זמן : אתרעא וילא דא. אם ישתנה בתוך הזמן : אימור דאמר ר"ש. דלוקח לא מצי דרד ביה : בחד תרעא. כגון שלא נשתנה השער או הפוסק פ"ט לקבל מיד ונשתנה בתוך כך נשתנה השער דכי פסק לאו אדעתא דהשתא וילא פסק : בתרי תרעי. כי מתני' : מי אמר. מודה הוא דחזור ואין עליו חלל מי שפרע וכי נמי חוקמה לה כר"ש להכלל מקללת מי שפרע מתיר לה לפסוק כשער הנבזה ואם לא פירש והוול בו מקבל מי שפרע וה"ה לרבנן דמתני' תרעי לא פליגי : דאי לא תימא. דמורי ר"ש בתרי תרעי דלוקח יכול לחזור בו ויקבל מי שפרע : לית ליה. בתמיה : והתניא מכל מקום כך הלכה בר. ור"ש קאמר לה כפ' האבב (לעיל מת.) : ותיפוק ליה. דאין כאן מי שפרע חלל לוקח גדוניה ו דהא שליח שיהי על בית חמיו עשאוהו שליח לפסוק וחמיו חוזר בו ומש בירו של זה לעשות כד' מקללן אותו והמיה נמי לאו בר קבולי מי שפרע הוא דמצי אמר היה לך לפסוק כשער הנבזה ולתקוי שדרתיך ולא לשונוי ובדבר עיוות כמה שהיה עליו לתקן לא נעשה שליח : בתגרא דובין ומובין. לא שליח נעשה חלל הוא פסק עם חמיו וחמיו פסק עם אחרים ומשכח'ה א"כ לא פסק חמיו עמו וזה פסק כדי למכרה לחמיו ולהשתכר : מתני' חמין בחמין לזרע. סאה כסאה וכגמ' מפרש עממא : שהיה ר"ג. כלומר לך הוצרך לשנות משנה זו לפי שהיה ר"ג מחמיר שאם הוולו נוטל מהן כשער הזול ואשמועינן מתני' לא שהלכה כן אלא שרצה להתחמיר על עצמו : גמ' שלא ירד. עדיין לא ירד הארץ לתוכה לעובדה בשום עבודה : אבל ירד אסור. כדמפרש ואולי : ר' אידי אסברה לי. פי' והבינה לי : ביורא. הורע : מצי מסלק ליה. כשה"כ הלכך אפי' ירד וכבר חרשה הוולו ויבד כשה"כ לפלג' בשביל שאין לו זרע כשהוא ממנו וזוהר וכשחקרו חמין יתן חמין און זו הלוואה חלל לבציר מהכי נחית הרי הוא כיוצא לתוכה מעכשיו פ"ט שישלם כשה"כ הורע חתלה מחלק המגיע לרבי' והאריס יטול השאר כשער ערור ויטול פחות משאר אריסין כשישור הורע ופ"ט ח' כי ירד שישלם פחות מחלק אריסין כשישור הורע : וזה היה קרקע שלו ויפה וסוגה ממנה העיר להטיל על הארץ הלכך אם פסק כן שמו כחמיתו קודם שירד דמצי מסלק ליה כי נחית לבציר מהכי נחית ואין זו הלוואה חלל ירד ומתחילתו לא פסק עמו שיהא הורע שליח מוכר נחיה מאלו על ידי קבלת דמים או מחנה און ירדו מעכשיו לתוכה דמיא לבציר מהכי נחית והלוואה היא נכיה ואמר :

קדושין לו דמים. כך וכך דמים כשער של עכשיו אתן כך וקאמר חנא דחם
 שאל נוסל חסין וסיניו דפרכין והלא קצץ ופי חולו נמי יכול דמים שקצץ
 דבא כמו חופיה וזו הוא : **מתני'** אבל אומר הלויני עד שיבא
 צבי. דכין דלא לו שפיר דמי דבא סאה כסאה דרכן הוא דלא נשך דלוריי

וכי ה' לו לא נואר : **גמ'** כמה כורין .
 דכל חלה ודלא אחרין וזו חלה תחתיה
 שהרי אינה קנויה למלוה ובידו לזולתה
 ולמכרה ונמלאת אותה גולה ונוקתה על
 פירות ששקצו וזו פנויה ללוות עליה וכשלוה
 כל חלה ודחת לה כדכיר דהא חילו ליה
 שאלה חלה וזולתה ואכלגס הראשונה והחיל
 כשלוה כדכיר ליה ילסם חסין ה"נ כשלוה
 כדכיר ליה כשלוה שפיר וזו עומדת
 לדחין. ככרות סתם בלא קצו"ת דמים שלא
 כסמירי לדקדק באיסור סאה כסאה כל כך :
בני הבורה . הולכין בדרך או יושבין
 עבית אחד חס לסעודה עמומה המקפידין
 ע"ה על זה. שאין מוחלין על דבר מועט
 המקפידין להלוות זה את זה במדה במשקל
 עובדין : **עובדין** . בשבתות וימים טובים :
ששים : לוי ופורעים . דתקן במס' שבת
 (קמח) . וכלכל שלא יאמר לו הלויני והתם
 מפרש ששם שם יכתוב : ואריך. ושפיר
 דמי דמתנה כשלוה הוא ולא רבית. אריך
 שבת ודומה לו כספר עורא (ד) : עירות
 שלכל לא אריך לנה למחוי ופירושו גנות
 שמך לא יפה לנו לרשות : להמעימן .
 שדעו כמה מוטער ומיירא הנותן ויכני
 יפנה פונש גדול : למישר . להרגיל
 שיחמד לבס השכר : **מתני'** נכש
 עמי . חס ואמי איכש עמך למחר :
 גבוש . שרק"ר בלע"ז : עדר . חסור :
 אבל לא יאמר לו נכש עמי היום
 ואעזר עמך לזמן פלוני . עמימישו
 קשה מזה ויש כאן אבר נטר ליה בשכר
 שממחין לו על שכר פעולתו עד אותו זמן
 שאל מקבל פלוני מלאכה שהיא קשה מזה :

דאיתי למסדר : **מתני'** יאומר אדם כ' . רונכש עמי ואנכש עמך עדר עמי
 ואעזר עמך ולא יאמר לו נכש עמי . עדר עמך . עדר עמי ואנכש עמך
 כל

נמי שרי ככה"ג עומד כגון שאל המתן עד שאמנה לך האנושים שאתה נוטל ואטיל גם אני כמנינים וכן כעין זה במדע ובמשקל אסור וזו מפרש
 כה"ג אסור מנין בענין אחר בהלכות י"ט הולך אדם אל רועה הרגיל וכו' ברייתא בס"פ אין דין (בינה כע) : עד ואמר תן לי עשרים בינים ועשרים
 אנושים שכן דרך כה"ג להיות מונה בתוך ביתו י' אפרסקין י' רמונים וכלכל שלא יזכיר לו סכום מנין רש"א אומר וכלכל שלא יזכיר לו סכום מקח
 סכום מנין דכי הוה נקט מיניה שיתין והשתא נקט מיניה מ' לא ימא ליה מלי להו ק' ונראה דהשעם כיון שאל לדקדק במלואם ההשכונ אסור שאין זה
 בדרך כה"ג כי אין רגיל לדקדק במלואם ההשכונות כעין זה וזמורא גדולה היא ונראה דדוקא בשנתון ק' אנושים כפרוטה או אסור דאי חשבון של ק'
 לא שיד למלוא דמים אין נראה שיהא אסור וסכום מקח פ' כה"ג כי הוה נקט מיניה חמשה דנקי והשתא נקט מיניה בדנקי לא ימא ליה מלא לי
 בדכר ונראה שלא פ' כן בשביל שיהא מותר חס לקח הימנו שזה דינר ביחד לומר הרי יש דינר ולא יאסור אלא דוקא שמדקדק למלשם במילוי הדינר
 דשטעא דהא נמי אסור ומה שפ' כן כה"ג דשטעא היה פשוט זה יוחזר לאסור שזכור סכום המקח שלוקח עכשיו ור"ה גרס במס' בינה סכום מקח
 במילתיה דת"ק סכום מנין במילתיה דרש"א אכל בתוספתא ח כתוב כמו כה"ג אכל כספר שלנו כתוב סכום מדה במילתיה דת"ק סכום מקח במילתיה
 דרש"א ואין נראה דלפי גירסא זו לא מצינו איסור מניין לא במשנה ולא בברייתא וא"כ מצינו לשמואל איסור מנין דקאמר עובדין משום מנין דמשמע
 שאיסור ידוע לנו כמו מדה ומשקל : **ומשום** : לוי ופורעין כיו"ט. אסור לומר לחבירו לשון הלואה ופריעה אלא יש לומר לשון שאלה וחזרה והס אינם
 רוצים לומר כן לשון שאלה משמע דהדר כענינה ומחשבו בלבו שהאל שאלם וזכור לשון שאלה שזקוק להחזיר מיד וי"מ דיש לא קאי אלא אלונין ופורעין
 אכל עובדים משום מדה ומשקל ומנין נקט לענין גול ור"ה לומר כן דכפ' שאל (שבת קמט) . מיתיה לה התם לענין שבת : **וכבר** ברי הלל אף משום
 רבית . ודוקא במקפידים (אסרי כ"ה) (אסר הלל) כדאמרין בני חבורה המקפידים אכל שאין מקפידים שרי אע"ג דמתני' איירי בפסח בני אדם
 פסח בני אדם הם מקפידים ולא מחלי על מה שנתיקר וזהו יוחזר אלא משום שכר הלואה ורכנן שרו אפי' במקפידין דמחלי על דבר מועט ונותנין
 שאל בחבורת רבית ואפי' לא מחלי איכא למימר דשטעא דרכין דשרו לפי שלא המירו באיסור סאה כסאה כ"כ לאסור אפי' ככרות כדפי' בקונטרס
 לעיל ואין להקשות כיון דסתם בני אדם מקפידין אמאי נקט שמואל בני חבורה המקפידים ולא נקט בפסח בני אדם דנקט בני חבורה שרגילין ללוות
 זה מזה ואין נזכרים לדקדק כל שעה ועשין כ"ס כמנהגם בחול וגם אין נזכרים לעשות דמים על הככרות כל שעה בשלוש זה מזה לפי שרגילין תמיד
 ללוות זה מזה ואין יכולין ליוהר אע"פ שפ' לעיל דאפי' ביד אסור לשקול כשר בני חבורה המקפידים וכמס' בינה (כת) . שרי לבסח שאני אומן התם
 לא הוי כסתם בני אדם החשובין במקפידים לחין טבח מקפיד אלא הרגיל ליקח ממנו ואין לפרש דסתם בני אדם כאין מקפידין דמו ומתני' דאסר
 סלל מקי דוקא במקפידים דהא אמרי' בפ' שאל (שבת קמח) . וכן אשה שאלת מחבירתה ככרות וכלכל אלא תאמר לה הלויני ופרכין כה"ג בשבת
 שאל דאסור הא בחול שפיר דמי לימא מתני' דלא כהלל ומאי קושיא הדיא כסתם בני אדם דלא קפדי והלא לא אסר אלא דוקא במקפידין
מנה כפלתא קא יבטי אהדדי . נראה דוקא דבר מועט שיוצא בלבו שהיה טעו לו בלא הכי ואפי' מתנה מועט דוקא כחלמיד תבס *

הלויני כור חסין ואני אתן לך לנוראסור. דהיינו שאל תחייקך אע"פ
 שאין רגיל להתיקך : **ולא** הלכתא כוונתה. ונראה דהשתא
 קי"ל כר' יחזק דאפי' שאין לו אלא סאה ליה הימנו כמה כורין דכריי דר'
 חייא מסייע ליה וריב"ז פ' דכידת חין יכול להלות אלא כמו שיש לו וזהו
 אחר זה דוקא שרי ומיבא דבא מודה ריב"ז
 דאפי' יתן לו ביחד ויאמר קני כזה אחר
 זה שרי דכדכר לח מסתמא שופך ביחד
 ושרי כמה טיפין ומיבא נראה דא"ל לדקדק
 אלא לוקח הרבה בבת אחת לרבי יחזק
 דאחיה טיפה יכול להיות כנגד כל טיפה
 וטיפה : **בג'** חבורה המקפידין זה על
 זה עובדין משום מדה כ' . פ' מתוך
 שמקפידין באין לך דתקן בפ' אין דתין
 (בינה כט) . וס' אומר אדם לחבירו מלא
 לי כלי זה אכל לא במדה פירוש שלא יזכור
 לו סום מדה וקפידותן גורמת להם להזכיר
 כדי שיהא מזכור יפה מה שמתחייב לזה
 וכן משקל חנן (סס כת) . חין משגהין בכף
 מאליה כל עיקר חסותון שמקפידין שוקלי'
 במלואים אי נמי אפי' ביד אסור להס'
 לשקול כיון דבמלואים לפי שמדקדקים הרבה
 אע"ג דשרי התם בטבח שאין אומן כשאינו
 מקפיד וכן אסור להס לומר מלא לי כלי זה
 אפי' בלא הזכרת מדה וכן משמע מחוץ
 פירש"י במס' שבת כפ' שאל (קמט) . וס'
 בני חבורה שמדקדקין זה על זה שלאמר
 אחד לחבירו מנה שלקחת גדולה תן לי
 כמותה והוא שוקלה כיון **במלואים** .
 פ' חס אס היו אנושים ושקדים ודומה להס
 ואמר לקחת עשרים אנושים גם אני אקח
 עשרים או אחר בשעה שנוטלה המתן עד
 שאשקול הימנה ועד שאמדוד אורך הדגים
 והקישושים ואמנה הבינים והאנושים
 והשקדים שאתה נוטל ששולט גם אני
 במשקלם ובמדתם ובמנינם משמע שר"ל
 אע"ג דשרי לומר לחביו הרגיל אלא תן
 לי עשרים אנושים וזהו לפי שאין משמע שם
 שהתאם סום קפידא על המנין אלא שמודיעו
 שכל כך הוא צריך אכל כשאמר לקחת כ'
 גם אני אטול כ' מראה שמדקדק ומקפיד
 על המנין והיו עובדין לחול כעין משא ומתן

מסורת
הש"ס
 א (לפי מד) :
 ב שבת
 קמח : ג
 שבע
 יעני' ר שבת
 קמח : ד
 סס : ו
 קמח : ז
 במס' שבת
 ח (ר"ה דש) :
 פ"ה

הם בעה"ב הודו בו ידו על התחרונה. יתן להם לפי מה ששאלו
ועם האולם מלאכת פועלים על כרמו יתן להם כנה שפסס חוץ ממה שצריך
לביאזות כהשלמתה: כל המושגה ידו על התחרונה. כגון נתן אמר
לעם ללכדו אדום ולכדו שמור הם הסכם יוסף על הניאזה חין טותן לו

שבו ושמעו אל ה' אלהיכם ואלה עשרת המצוות
 אשר צוה ה' את ישראל ואלה הן: **השמיני**:
 השמיני: ואלה החזורים בן גמל מפרט
 לחיותו מאל: **גמל** תורו בן אלה
 קתני. דמיון ה' השמיני הם אלה כשהם
 אלה כשהם אלה אלה כן ה' אלה למחית
 לשון תורה: דמיון פועלים אהרן.
 אחד מן הפועלים השמיני אלה חזרו:
 בארבעה חזרי. לזמן: אמר להו
 איהו. כחלתם סבור וקבול. ומאל
 תרשומות: ואמר להו בארבעה.
 ואמר להו תן כשהם אלה אלה חזרי
 דמי. דתרשומות יהיה להן אלה חזרי:
 ויהיו פועלים חזרי חזרי חזרי.

בשלו ודראו בשל
משלם חוזר וגומל
לא צריכא דאמר לו
ולחוי פועלים היכי
ידאיכא (ה) דמיגר ב
בתלתא דאמרו ליה
בארבעה מרחיני ומר
איכא הכא בבעה ב
לאן דאמרת לן ב
מילתא לאתגורי א

הרגילים למלאכת אחרים: ברפפא.
 יאספרו חרין פכיבות שזה ואין מלאכתן
 יבכרת כגון דמלו מיל כדמסיס ואולי:
 אל תמנע טוב מבעליו. סאוק הוא
 כגשלי: דעתו ידו אעלויא. אע"ס
 שגמרו לו הרי אלו נשכרם כדברי כהנ"כ
 לא לפחות מקצבתו של זה אחרו אלף להוסיף
 וכך אחרו מהימנת לן דהכי אמר כהנ"כ
 ואיכא כשה"כ פוהת לן אמר לן הרי
 הרבה ימי ימי מילי ואין ארץ כהנ"כ

ואמר ליה כמו שאמר
 אעילו'א - אלא אי
 ואזל איהו אמר ליה
 שאמר בעה"ב מאי
 דאמר ליה מהימנ
 או דילמא אדיבורא
 תישג'ה הבא ליגישו
 ליגישו והוא אומר
 רב נחמן אמר רב
 הניע נט לידה אי
 מינה אדיבורא דידה
 דעתך דאדיבורא דיו
 גיטא לידה מיהא

[illegible]

אזכרה היהו אמר להו בארבעה דעתיהו אזכר
 כמו שאמר בעה"ב היינו מהימנת לן דהכי
 משום דאי אמר בעה"ב טפי מארבעה היה להם כמו
 למבטיא ליה במה הכי אי אמר' מהימנת לן דהכי אי

על התחתונה אכל כל
נהג וכל החיזור בו
חזרו זה בזה לא
זה דאמנו פועלים
מר ליה בעה"ב זיל
יחזו ואמעינו היכי
דיב בארבעה ואזיל
תא תרעומת מאי
זי דאמר ליה בעה"ב
לחז בארבעה היכי
דיב עלי תיבי לחז
את הפועל לעשות

בדור נותן לו שכר
עדיב מה ששהגדו
שכרכם על בעהב
מתגרי לא צריכא
בעה ואיכא דמתגר
אי לאו דאמרת לן
זבארבעה איבער
סקינ דאמרו ליה אי
בעה הוה וילא בן
עית אימא לעולם

עבדתיך ואומר כשה
 והשתחא למה חוזר בשם
 המלכא מה מרויח
 להם כלל וחזי על שתי
 למה פייסו כיון ששני
 דכשה"כ חוזר מהמח
 צניעם ופועלים פיי
 ולמזל מקום להם
 אדיוברא דידה פסוק
 מרוב חסידה דלוי

בַּעַל הַבַּיִת דַּעַתְיִירוֹ
בַּעֲהֵיב כְּאַרְבַּעַה
תִּלְתָּא וְאָמַרְי כְּמַה
נִרְאָא דִּידִי קְאָמְמִי
דְּהֵבִי אִמֵּר בַּעֲהֵיב
עַל הַבַּיִת קְאָמְמִי
שְׁתַּד אִמְרַהּהִתְקַבֵּל
כְּמַה שְׁאִמְרַהּ אִמֵּר
כִּי אֲבוּה אֲדָמ אֲפִי
מְגוֹרֶשֶׁת שְׁמַעַת
אִמְמִיד דִּיאִי סִלְקָא
קְאָמְמִיד מְכִי מְמִי
יֵשׁ אִמֵּר רַב אִשִּׁי
הֵבִי

יה פסיעות דבסמוך לא יתייבש דקארם שלחא לא
 שטיגט נט לידו מגורשת לאדירורא דידה קא
 גרוינרשטא דידה שמוגרת מהרה ופשוט ד'ס
 סמוך וא"כ סותר פסיעות דלעיל דהוי פשטא
 גליח ולא גרוינרשטא דבעל הבית והכא סמוך בעל
 חו שלם להולכה וזו בידו הוא וכי מצי גיטא

למה
 נמי
 ויקו
 שם

[illegible]

שטן סקין א:
 מרו ו הוה חר
 שם ה' אברהם
 שם משה ח' ח'
 שם של פסל:
 ברא ח מו מיי' שם
 קוש' שם
 תנה
 סקין ב:
 ה' ב מיי' שם
 קוש' שם
 סקין ג:
 ח מיי' שם
 וסמג שם
 קוש' שם סקין
 ו וית ל
 חלל תלחא:
 זול

יא"ל ממי"ס
 מה' מירושן ס"ב
 יא סמב עק"פ
 טו"ט ע"ה ספי"א
 קמ ספי"א :
 *
 מסורת
 הש"ס
 ד"ק קב. ט"ז
 ו' ולקח' ע' קינ"ה
 ב' ס"א מחקים

ויחי רמ
 קלמן קא.
 קי' ר' נייט
 סב (מ"ט)
 *
 הגדרות
 הב"ח
 (א) גמ' דלויט
 דמתגר דלויט
 וי' קארעט
 ריה נרחיקין
 (ב) רש"י דלויט
 קי' וי' דלויט
 (ג) חסום
 ד"ה זכור וי'
 וזקרו מילין
 וזה פס פסוק

כר
יח
יג
חמר
:דב:
ח

הכי השתא בשלמא אי איתמר איפכא התקבל לי גימ' ואשתך אמרה הבא לי גימ' ואמר ר"נ כ"ר. כלומר ופלה שמעתי לר"י דלמור מנושרת היה ק"ל ללמוד לפי דבריו שיאמר בהגעת הגט לידו או לידה ליהוי גירושין או דליכורא ידידיה סמך או דליכורא דידה סמך כיצד אמר ר"י אם משיגיע גט לידו שליה מנושרת יש ללמוד דלדיבורא דידה סמך ולא לו האמין ומתרה למסרו לו כתורת שליח לקבלה כדברי האשה והכפל דגמא גירש ואי הוה אמר ר"נ עלה כשיגיע גט לידה מנושרת ולא בקבלת השלים יש ללמוד דלדיבורא דידה סמך ומתהימנת לי דהכי אמרה קאמר ליה ומשאל שליח להולכה והשליח נתרזה להיעקר מתורת שליחות של אשה לקבלה וגעשה שליח לבטל לגרש והרי עשה שליחותו והגיע לידה: אלא ה"ת. דשמעת ליה דאמר אינה מנושרת אין ק"ל ללמוד מדר"נ דלדיבורא דידה סמך ואין כאן שליחות דלדמרת דל"נ דאמרין דלדיבורא דידה סמך דאף דבעל עשאו שליח להולכה כדברי האשה אין כאן שליחות שהרי השליח לא נתרזה דהא עקר ליה לשליחותיה לגמרי דא"ל שליח לקבלה הוינא להולכה לא הוינא איבעית אימא האי תנא חזור גמי הטעו קרי ליה דתניא דהשוכר את האומנין והטעו את בעה"ב או בעה"ב המעשה אותן אין להם זה על זה אלא תרעומת ב' בדא שלא הלכו אבל הלכו חמרים ולא מצאו תבואה פועלין ומצאו שדה כשהיא לחה נותן להן שכרן משלם אבל אינו חומה הבא טעון לבא ריקן עושה מלאכה ליושב ובטל בדא שלא התחילו במלאכה אבל התחילו במלאכה שמין להן חמה שעשו כיצד קבלו קמה לקצור בשני סלעים קצרו חציה והניחו חציה בגד לארז בשני סלעים ארגו חציו והניחו חציו שמין להן את מה שעשו היה יפה ששה דינרים נותן להם סלע או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים ואם (א) סלע נותן להם סלע ר' דוסא אומר שמין להן מה שעתידי להעשות היה יפה ששה דינרים נותן להם סלע או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים ואם (ב) סלע נותן להם סלע ב' בדא בדבר שאין אבוד אבל בדבר האבוד שוכר עליהן או ממען כיצד ממען ב' אומר להן סלע קצצתי לכם באומליו שתיים אועד כמה שוכר עליהן עד ארבעים וחמשים זוז בדא בזמן שאין שם פועלים לשכור אבל יש שם פועלים לשכור ואמר צא ושכור כאלו אין לו עליהן אלא תרעומת תני תנא קמיה דרב נותן להם שכרן משלם אמר ליה חביבי אמר אילו אנא הואי לא הוה יהיבנא להן אלא כפועל במל ואת אמרת נותן להם שכרן משלם והא עלה קתני ג' אינו דומה הבא טעון להבא ריקן עושה מלאכה ליושב ובטל לא סיימנה קמיה איכא דאמר סיימנה קמיה והכי קאמר חביבי אמר אי אמר אנא לא הוה יהיבנא ליה כלל ואת אמרת בפועל במל אלא קשיא ת"ק מ' הא דסיירא לארעיה מדאורתא הא דלא סיירא לארעיה מאורתא כי הא דאמר רבא: הא מאן דאגר אנרי' ב' לרפקא ואתא ממרא ומלייה מ"א אי סיירא לארעיה מאורתא פסידא

אין להם זה על זה אלא תרעומת. קשה לר"י דהא ק"ל כר"מ דדאין דינא דנרמי כהנזול קמא (ב"ק ק). א"כ אחאי לא יתן להם כפועל בטל כיון שעל ידו נתכסלו אותו היום וי"ל דמייירי ששחזור בו עוד ימלאו להשתכר ומ"מ יש עליו תרעומת שעתה לא ימלאו אלא ע"י טורח וכי מפליג בסמך בין לא הלכו החמרים להלכו ומלאו שדה להם הוה מלי לפלוגי אף בלא הלכו כלל בין יכולין עוד להשתכר בין חזור בו אחר שלא מלאו עוד להשתכר אלא אורחא דמילתא נקט דבהלכו לא שכיח שימלאו עוד להשתכר ואם לא הלכו מסתמא כשכא לחזור חזור מיד כעוד שימלא להשתכר:

הכי השתא בשלמא אי איתמר איפכא התקבל לי גימ' ואשתך אמרה הבא לי גימ' ואמר ר"נ כ"ר. כלומר ופלה שמעתי לר"י דלמור מנושרת היה ק"ל ללמוד לפי דבריו שיאמר בהגעת הגט לידו או לידה ליהוי גירושין או דליכורא ידידיה סמך או דליכורא דידה סמך כיצד אמר ר"י אם משיגיע גט לידו שליה מנושרת יש ללמוד דלדיבורא דידה סמך ולא לו האמין ומתרה למסרו לו כתורת שליח לקבלה כדברי האשה והכפל דגמא גירש ואי הוה אמר ר"נ עלה כשיגיע גט לידה מנושרת ולא בקבלת השלים יש ללמוד דלדיבורא דידה סמך ומתהימנת לי דהכי אמרה קאמר ליה ומשאל שליח להולכה והשליח נתרזה להיעקר מתורת שליחות של אשה לקבלה וגעשה שליח לבטל לגרש והרי עשה שליחותו והגיע לידה: אלא ה"ת. דשמעת ליה דאמר אינה מנושרת אין ק"ל ללמוד מדר"נ דלדיבורא דידה סמך ואין כאן שליחות דלדמרת דל"נ דאמרין דלדיבורא דידה סמך דאף דבעל עשאו שליח להולכה כדברי האשה אין כאן שליחות שהרי השליח לא נתרזה דהא עקר ליה לשליחותיה לגמרי דא"ל שליח לקבלה הוינא להולכה לא הוינא איבעית אימא האי תנא חזור גמי הטעו קרי ליה דתניא דהשוכר את האומנין והטעו את בעה"ב או בעה"ב המעשה אותן אין להם זה על זה אלא תרעומת ב' בדא שלא הלכו אבל הלכו חמרים ולא מצאו תבואה פועלין ומצאו שדה כשהיא לחה נותן להן שכרן משלם אבל אינו חומה הבא טעון לבא ריקן עושה מלאכה ליושב ובטל בדא שלא התחילו במלאכה אבל התחילו במלאכה שמין להן חמה שעשו כיצד קבלו קמה לקצור בשני סלעים קצרו חציה והניחו חציה בגד לארז בשני סלעים ארגו חציו והניחו חציו שמין להן את מה שעשו היה יפה ששה דינרים נותן להם סלע או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים ואם (א) סלע נותן להם סלע ר' דוסא אומר שמין להן מה שעתידי להעשות היה יפה ששה דינרים נותן להם סלע או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים ואם (ב) סלע נותן להם סלע ב' בדא בדבר שאין אבוד אבל בדבר האבוד שוכר עליהן או ממען כיצד ממען ב' אומר להן סלע קצצתי לכם באומליו שתיים אועד כמה שוכר עליהן עד ארבעים וחמשים זוז בדא בזמן שאין שם פועלים לשכור אבל יש שם פועלים לשכור ואמר צא ושכור כאלו אין לו עליהן אלא תרעומת תני תנא קמיה דרב נותן להם שכרן משלם אמר ליה חביבי אמר אילו אנא הואי לא הוה יהיבנא להן אלא כפועל במל ואת אמרת נותן להם שכרן משלם והא עלה קתני ג' אינו דומה הבא טעון להבא ריקן עושה מלאכה ליושב ובטל לא סיימנה קמיה איכא דאמר סיימנה קמיה והכי קאמר חביבי אמר אי אמר אנא לא הוה יהיבנא ליה כלל ואת אמרת בפועל במל אלא קשיא ת"ק מ' הא דסיירא לארעיה מדאורתא הא דלא סיירא לארעיה מאורתא כי הא דאמר רבא: הא מאן דאגר אנרי' ב' לרפקא ואתא ממרא ומלייה מ"א אי סיירא לארעיה מאורתא פסידא

חזור הוא: בשלא הלכו. לתקום המלאכה ובכרך אמר להן חזורתי כי: אבל אם הלכו. אלא המלאכה כגון אם חמרים הן ששכרן להביא לו תבואה ממקום אחר והלכו ולא מלאו או אם פועלים הם ששכרו לעדור שדהו והלכו ומלאו שדה שהיא להם בזמן ואינה ראויה לעדור: נותן להם שכרן. על כל היום משלם כפי הראוי להם וכדמפרש ואיל: אבל אינו דומה הבא טעון להבא ריקן. ואומרים את החמרים כמה אדם רוצה לפנות משכרו של אותה הדרך לבא ריקס מלאכה טעון: עושה מלאכה ליושב ובטל. ואומדין את הפועלים כמה אדם רוצה לטול שכר פחות ולישב בטל מעדור כל היום ולטול כך וכך: בדא שלא התחילו במלאכה. ארישא קאי ועד השתא פריש מיד דשכירות והשתא פריש מילי דקבלות: בדא. דהיכא דחזור בכין או חזר חזר אין להם אלא תרעומת בזמן שלא התחילו במלאכה: אבל התחילו במלאכה יש דין אחר ביניהם מה הדין שמין להן מה שעשו לפי התנאי ויקבלו כפי השכרן שעשו: ארגו חציה. ומגיע לשכרן סלע לפי תנאם: הרי יפה ו' דינרים. ששם היה נא לשכור שכר לחיה אינו מוצא בפחות מששה דינרים וממלא נכסד כשה"ב כמה שעתיד להעשות אפ"ה אין הולכין אחר העתיד להעשות אלא שמין להן את מה שעשו לפי השכרן תנאו ונותן להם סלע דלית ליה להאי תנא הא דתנן במתני' כל החזור בו ידו על התחמונה: ואם סלע. ואם אין יפה אלא סלע דמלאות פועלין לעשות חליה השני כסלע: ביתן להן. כמה שעשו סלע ולקמן (דף עו). פריך פשיטא: שמין להן העתיד להעשות. ר' דוסא ס"ל כהנא דידן דאמר החזור בו ידו על התחמונה ועכב שכר מה שעשו כדי לשכור פועלים ולנמור כפי תנאי הראשון: היה יפה. העתיד להעשות ו' דינרים: נותן להן שקל. כדי שתהא נגמרת בשני סלעים: ואם סלע נותן להם סלע. לקמן פריך פשיטא: בדא. דאין החזור נכסד לר' דוסא ולרבנן מקלנין כמה שעשו: בדבר שאינו אבוד. ואע"ג דאין פועלים מליין עכשא כדמריק ליה כסיפא שאינו מוצא לשכור ימתין עד שימלא הווא"ל ודבר שאינו אבוד הוא: אבל בדבר שהוא אבוד. אם יסמך ואינו מוצא להביא שכר כדדי שכר פועלים אפ"י לפי הדיקן שנתקרה שוכר. פועלים אחרים עליהן ביותר מכדי שכן: או ממען. לאלו. דשוכר פועלין כששכר מוצא לשכור: תני תנא. כההיא דלילי הלכו חמרים ולא מלאו כו': חביבי אמר. דודי ר' חייל: אי אנא הויא. כי אמי השוכר לא הוה יביבנא כו': והא עלה קתני. גמי דכפועל בטל הוא דשקלו: לא סיימנה קמיה. לא סיימו סוף הכתייתא לפניו: לא הוה יהיבנא כלל. דמולייתא גרס ואינה גמי הוה ליה לאסוקי אדעתיהו ג' שלא ימלאו שדה נחה: הא דסיירא לארעא מאורתא. (ד) והולין הפועלים שם וראוים ולא הבינו שהיא נחה או ד' שירדו גשמים בלילה לית להו כלל דהא חזו אינה נוסתיה ועל מנת כן שכתברו לו והרי לא יכולין ולא היה לן לילי נבקר: לא סייירוה מאורתא. עליו היה גשם כלל דנבר והלודים אם תמלאו שדה נחה לא חתן לכם כלום ויהיב ליה כפועל בטל:

מסורות
ה"ש
א. לקמן פתח.
ב. פ"י (ב) לחזק.
ג. חזקין ואתא.
ד. מיעול שחין.
ה. יכולין להוביל.
ו. לילי שמה.
ז. ס"ה שמה.
ח. גמ' נבטים.

הגדות
הגר"א
[א] (ב) גמי.
ואם כו' י"ב.
ק"ל כו' י"ב.
[ג] שם לרפקא.
דוסא כו' י"ב.
פ"י למרס כו'.
א"כ.
כרמ"ס מפרש.
לשקית הכדה.
[ד] רש"י ד"ס.
ס"ל דסיירא.
והולין כו' י"ב.
ורמ"ס מפרש.
שכר פ"ס כו' י"ב.
עשאו חמרים.
עשאו לא שפ.
השם כו' י"ב.
לפ"ס:

מפני רעתה. דלמן שהדי דכלאל חונסאל דדוץ נמי היה מוכין לה והיא דעייל ונפיק אדוני ממחר הוא לגבות שלא יסדור לוקח : בעא לרבוני במאה. היה צריך למאם וזוי ודאס למכור שדה קטנה במאה וזו ולא מאל לה לוקחין ומכר גדולה במאתים : וקא עייל ונפיק אדוני. וזה סיכנס :

בשילוח שם לא אס היה לו להוליכה בבקעה לא היתה מתייגעת שם
ויופיו באונם פטור אך על רבה דלמך כנון שהביאה נחם קשה לרבי"ם אמר
תמימים היום בבקעם שניה להוליכה שם דלא סיך האי קרקול להשתנות
בפסיעה וסופי בלוגם חייב כדמשמע בם"פ השוכר את הפועלים (לקול)
היה ושתא לא הוה נקט בן בקעה משום דהשתא היה פתוחו דבפסיעה
תתלהו בפסיעה ובשרה הכונס (ב"ק נ"ו) (שם) דפריך ארבעה דהוא שם
מלא איכא למימר הוה מלי לנזיפך דררבה אדרבה דאית ליה הכא חייב
בירבא דלמך מלא המה מ"ל הכא כו' דלאכיי דלמך הבלא דלגמא קטלה
ההולית שם קטל י"ט שתי ידוע שיהא אוחז חורר רע כלל ויחר מאורי א
הוא דנקט בזה"ל לקח כהר וזוהמה בבקעה חייב אלא מחת דכרבה כיון
דחומה הוה כהר י"ט פטור בבקעה כל מיפטר בכי א"ל אדרבה הוה שם
תתלהו בפסיעה ויפירן תתקע כהר ויחוס בבקע"ה כמשתחיה"י הנהקע
לגריבא תתלהו כהר י"ט לתייב אפי' כשתה כרביה"ו מלר"ה אפי' כהר

שנאת חבילה לידו. וזאת א"כ פשיטא וי
 ולא קרי א"כ דפועל לא נותן לו אלא לשם
 אפי' ו' מילין כו'. וזה"ש אפי' ו' שהלך בה ק'
 להאריך: תוהמה כהר פפור. וזה

ש' אפ"ן פורש שס' כמו ברה וזהו חייב אפי'
קפ"ן לדריה הר ובקעה דה"ס מ' למינקס בקעה
לנקעה פני מבקעה לנקעה ואורי' דרבה לטע'
ו' (שס') ומדפרי' ליה אביי אמאי פסור תחלתו
ענין הוהמה וסחלקה אל' אל' מבקעה ל' פסור
ל' הר הניחא ל' מ' תחלתו בפשיעה וספוי פאונס
רס' בתרוייהו דבה והשאל' כל אלו אמוראלי'
ד'ס' מחנ' בלאו הני שניי וזייב אפי' מתה כדס'
לאלו יקם ככלל דלמנא (ה) ה"ה כל שניי אורי'
היו תחלתו בפשיעה אל' משום דכפסור דרס' תר
ליזבא ואל' ו'ס' אפטי' למרסא ד'ס' מרסא
מיסודרפקעה דה"ס ו' ד' ל' לאו אפטי' ב'ס' מרסא
ההכא דפסרי' במתה כדדרכה אמאי תני ב'ס' הוה

תא היא לו א כ מ
מ"ח מהל'
מכירה כל' פ
ועי' כמ"ט סמב
פסון פנ פור

הגהות
הגר"א
[א] נמי פשיטא
פ' י"ג
גירס' הרמב"ם

אי חסיד
בבקה

נר מצוה

בא ח' מ"י פ"י
 סל' שכירות
 סל' ד' וט"ו
 כשנותן במגיד
 פשה פשה ע"ן
 פט טו"ט ח"ט
 פ"י שו פט"ו ב'
 סב' כ' מ"י פ"ב
 סל' מגילה
 סל' כ' כמג
 פט"ו ד' טו"ט
 פ"י ס' תלד
 סק"ו ב'
 סג' ג' ד' מ"י
 פ"י ח"ט
 שכירות כ"א
 ופיין כהשגות
 ונמ"מ פ"ג ס'
 פוש"ט ח"מ ס'
 פ"י פט"ו ב'

דפטור ה"ל לשמועין טפי מתה כדרכה דפטור דלא נומא חוירא דהסוף
 אחרת קטלה כ"ש הוסיפה כהר והחלוקה כבקשה דודאי חילו לא שניה היתה
 מתה בענין זה ויש לומר דשמוס דכחובא דהר תני והחלוקה תני לה נמי
 כפטורא דבקשה ועוד נראה דפטורא דחמוס כהר והחלוקה כבקשה הוי
 רבוחא טפי מתה כדרכה דלדס יכול
 לומר כהני טפי יותר ממיתה כדרכה והוה
 לן למימר שפסע כמה שניה שסם היה
 מוליכה כהר היה מדקדקה וסומרה יפה
 שלא תחלוק כהר ושלח תחתמס כבקשה אבל
 מה שניה גורס שלא דקדק ומיהו דוחק
 הוא שחלוק אביי על כל החמוראים לכך
 נראה דלא חשיב הכא פשיעה כמה שניה
 דיכול לומר ולדקדק יפה שלא תחלוק כהר
 ושלח תחתמס כבקשה ומודה אביי הכא
 דפטור במתה כדרכה כיון דלא הוי תחילתו
 בפשיעה ורבה דמשני כנון הכי כשהנש"ל
 שפעמים מוויס נחסיס כהרים מבקשה
 או איכא לא הכי נקט הר ובקשה ודאי
 שפיר לרבה אפילו תחילתו בפשיעה וסומ
 באונס פטור: **בגבית** פורים לפורים.

וא"כ דאמרין כערבין (דף ו') מעות של
 דקה חותר לשנותן בכל מה שיראה ואפילו
 באו לדי גבאי ואפי' אמר מגורה זו לכד'ה
 מותר לשנותה למזה אחרת וי"ל דדוקא
 כפורים אמרין הכא דלן לשנות ומגבת
 העיר לאותה העיר נמי דפורים דוקא:
 ר' אליעזר אומר מגבת פורים לפורים.
 ת"ק לא חייב אלא כגבאי דלא יתענה ה"י
 חליטור איירי בעני שנתנו לו מעות לצורך
 סעודת פורים שאינו רשאי העני לשנות:

במילתא דמלכא. הית דגרס
 במולתא פ' הינו פסדות
 כמו (פ"ג דף כב.) מולתא של בית רבי
 בטלי וזהו אז בטלי כסף כלומר פסדות
 אדמוות או לבנות ואין נראה לר"י דכלאון
 ארמי לא קרי ליה אלא כדמיתא:
באנגריא חוזרת. דיכול לעשות
 מלאכתו כשתחזור אע"פ
 שתחזור במלאכתו ששכיל חיסור אין
 חייב להעמיד לו חמור אחר כמו דבריקה
 או שנתתה שמתאחרת נמי במלאכתה ולא
 חייסין: **אם** בדרך הליכתה ניטלה
 אומר לו הרי שך לפניך. פירש בקונט'
 שמוליכה בדרך גסם הוא רוצה לילך אומר
 לו משכיר הרי שך לפניך ושכור בהמה
 אחרת עד גס ותימה דלמה ישכור בהמה
 אחרת ואם השוכר אין צריך החמור בהליכ'
 אלא בחזרה הוי א"ש אבל אם כן בגופה
 ה"ל לפלוני בין צריך חמור לאלתר לאין
 צריך אלא בחזרה ונראה כפ"י דמפרש
 אם בדרך הליכה שהאנגריא אין מחספין
 בבתיס אלא כשכונס בדרך והיינו דרך
 הליכתה אומר לו משכיר הרי שך לפניך
 דמני ח"ל מולך גרס שאילו היתה בבית
 לא היתה ניטלה ואפילו אינה חוזרת דלא
 דמי למתה דהכא מוכח דמולא ידיה גורס
 ואם שלא בדרך הליכתה ניטלת דהיינו
 מחספין גס בבתיס שאו לא מולו של שוכר
 גרס חייב להעמיד לו חמור אחר לעשות

מסורת

הש"ס
 ח' ב"ק ק' [כ].
 [ל] קמן קיו:
 פ"ו ז' ב' לקמן
 קיו: [פ"ג חוספ'
 דמגילה פ"א]
 ג' פ"י ע' דף
 סני כהר וזהו
 והכריזה מלון
 ברכ ועי' רש"י

הגהות

הגרא
 [א] גמ' (מגבת
 העיר לאותה
 פטור) ואין
 מדקדקין כדבר
 (אבל כ' עד
 לפורים) תל"מ
 ו"ג רבי"ק
 ור"א ור"ב
 ל"ג כל זה (וכו')
 וקמן ק' פ"ג
 ונמ"מ רכיו
 נ"ח ס' מ"ן
 מל"ד:

נקרא גולן הי רבי מאיר א"ל מאיר ר"מ דצבע
 דתנן א הנותן צמר לצבע לצבוע לו אדום
 וצבעו שחור שחור וצבעו אדום רבי מאיר
 אומר גולן לו דמי צמר ר' יוחנן אומר אם
 השבח יותר על היציאה גולן לו את היציאה
 ואם היציאה יתירה על השבח גולן לו את
 השבח ממאי דלמא שאני התם דקניא בשנינו
 מעשה אלא הוא רבי מאיר דמגבת פורים
 דתניא בגמבת פורים לפורים נא מגבת העיר
 לאותה העיר ואין מדקדקין בדבר אבל
 לוקחין את העגלים ושוחטין ואוכלים אותן
 והמותר יפול לביס של צדקה ר' אליעזר אומר
 מגבת פורים לפורים ואין העני רשאי ליקח
 מהן רצועה לסנדלו או א"כ חתנה במעמד
 אנשי העיר דברי רבי יעקב שאמר משום ר'
 מאיר ורשב"י מקיל דלמא התם נמי דאדעת'
 דפורים הוא ידחה ל' אדעתא דמריא תרינא
 לא יהיב ליה אלא הא ר' מאיר דתניא רבי
 שמעון בן אלעזר אומר משום ר' מאיר הנותן
 דינר לעני ליקח לו חלוק לא יקח בו מלית
 מלית לא יקח בו חלוק מפני שמעביר על
 דעתו של בעל הבית ודלמא שאני התם דאיתו
 למיחשדיה דאמרי אינשי אמר פלניא זבנינא
 ליה לבושא לפלוני עניא ולא זבן ליה אי נמי
 זבנינא ליה גלימא ולא זבן ליה אם כן ליתני
 מפני החשד מאי מפני שמעביר על דעתו של
 בעל הבית שמע מינה משום דשני הוא וכל
 המעביר על דעת של בעל הבית נקרא גולן:
 השוכר את החמור והבריקה: מאי והבריקה
 הכא תרנימו ג נהוריתא רבא אמר אבוקת
 ההוא דאמר להו אבוקת במילתא דמלכא
 אמרו ל' במאי בטלי כסף או בטלי דהב איכ'

דאמרי בטלי כסף אמר וקטלוח א"ד בטלי דהב אמר ושבעית
 אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך: אמר רב לא שגו אלא באנגריא חוזרת אבל
 אנגריא שאינה חוזרת חייב להעמיד לו חמור ושמואל אמר בין אנגריא חוזרת
 בין אנגריא שאינה חוזרת אם בדרך הליכה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך
 ואם לאו בדרך הליכה ניטלה חייב להעמיד לו חמור מיתבי השוכר את
 החמור והבריקה יאו שגשגתה אומר לו הרי שלך לפניך מתה או שנעשית
 אנגריא חייב להעמיד לו חמור בשלמא לרב לא קשיא כאן באנגריא חוזרת
 כאן באנגריא שאינה חוזרת אלא לשמואל קשיא וכו' לא קשיא נמי לא קשי'
 כאן שבדרך הליכתה ניטלה כאן שלא בדרך הליכתה ניטלה הא מדקתני
 סיפא ר"ש בן אלעזר אומר אם בדרך הליכתה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך
 ואם לאו חייב להעמיד לו חמור מכלל דלת"ק לא שאני ליה אמר לך שמואל
 לאו מי איכא ר"ש בן אלעזר דקא' כוותי אנא דאמרי כריש בן אלעזר
 איבעית אימא כולה רבי שמעון בן אלעזר היא וחסורי מיחסרי והכי
 קתני השוכר את החמור והבריקה או גשגשית אומר לו הרי שלך
 לפניך מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור כ' בדיא שלא
 בדרך הליכתה ניטלה אבל ניטלה בדרך הליכתה אומר לו הרי שלך לפניך

נקרא גולן. וקמה ליה כרעותיה להחמיץ בכל אונסיה וסיפא רבנן:
 גולן לו דמי צמרו. דמיס שגמר לכן נמכר בשוק דקנייה בגולן לשלם
 כשעת הגולה: היציאה. דמי עלים וסממנין ולא שגר שלם: בשינוי.
 שנינו מכמות סביס ואיכא למאן דאמר שינוי קוים כהגול קמא (ב"ק ק')

הכל נבי החמור לא נשתנה החמור: מגבת
 פורים לפורים. מעות שגובין הגבאין
 מבני העיר לחלק לעניים לסעודת פורים:
 לפורים. כולה יתנוה לעניים דפורים:
 ואין מדקדקין. לומר דייס כפחוס
 והמותר יפול לביס של צדקה: אבל לוקחין
 את העגלים. לרוב כלל המעות:
 והמותר. שלא יספיקו לאכול כפורים
 ימכור ויפול לביס של צדקה: אדעתא
 דמדידא אחרניא לא יהיב ליה. וכו'
 דלאו דאדעתא דהכי יהיב נמולא מעות
 בחזקת בעלים חזן מן הוצאותן בסעודת
 פורים: דאדעו למיחשדיה. לבעל הבית
 כמור ואינו מקיים ששמועו עליו שאל' ליקח
 עליה לפלוני עני ולא קמא לו: נהוריתא.
 מולי' כל' (פ"ו) הוצאת כשחור טעין:
 אבוקא. התולעים התלעו גרילה:
 אבוקא במילתא דמלכא. ראיית עג
 שאכלה אירא' של אור' המלך: במל' כסף.
 כלי פשת: במל' דהב. כלי אמר זבנינא
 אדום: וקטלוח. שאין עש אוכל כלי
 פשת: אבל אנגריא שאינה חוזרת.
 הוה ליה כמתה או כשכרה: אם בדרך
 הליכתה ניטלה. שהאנגריא מוליכה
 לדרך שהיה זה רוצה להלך: אומר לו
 הרי שלך לפניך. שכן דרך אנגריא
 נוטל חמורו של זה ומהלך בעליה אחרים
 וכל חמור שפגע בו ראשון נוטלו ומחזיר לו
 את שלו ושני חוזר אחר חמורו עד שפגע
 באחר הלך אומר לו הוצא וקף מולך
 גרס שזכר חמור אחר וכן אחריו עד
 שיפגע בחמור אחר: והבריקה או
 שגשגתה. עדיין היא ראויה למשואב:
 בשלמא לרב לא קשיא. רומי' דמתיני
 אהדי דמני לשנוי כאן כחזרת וכו':
 לרוב

אמר וקטלוח א"ד בטלי דהב אמר ושבעית
 אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך: אמר רב לא שגו אלא באנגריא חוזרת אבל
 אנגריא שאינה חוזרת חייב להעמיד לו חמור ושמואל אמר בין אנגריא חוזרת
 בין אנגריא שאינה חוזרת אם בדרך הליכה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך
 ואם לאו בדרך הליכה ניטלה חייב להעמיד לו חמור מיתבי השוכר את
 החמור והבריקה יאו שגשגתה אומר לו הרי שלך לפניך מתה או שנעשית
 אנגריא חייב להעמיד לו חמור בשלמא לרב לא קשיא כאן באנגריא חוזרת
 כאן באנגריא שאינה חוזרת אלא לשמואל קשיא וכו' לא קשיא נמי לא קשי'
 כאן שבדרך הליכתה ניטלה כאן שלא בדרך הליכתה ניטלה הא מדקתני
 סיפא ר"ש בן אלעזר אומר אם בדרך הליכתה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך
 ואם לאו חייב להעמיד לו חמור מכלל דלת"ק לא שאני ליה אמר לך שמואל
 לאו מי איכא ר"ש בן אלעזר דקא' כוותי אנא דאמרי כריש בן אלעזר
 איבעית אימא כולה רבי שמעון בן אלעזר היא וחסורי מיחסרי והכי
 קתני השוכר את החמור והבריקה או גשגשית אומר לו הרי שלך
 לפניך מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור כ' בדיא שלא
 בדרך הליכתה ניטלה אבל ניטלה בדרך הליכתה אומר לו הרי שלך לפניך

לחלח לו חמור אחר לעשות
 להעביר ממלאכתו ולא דמי להבריקה או שנתתה: **בבב"ל** דתנא קמא לא גבי ליה. ות"ק עדיף דהוי רבנן.
 ס"ה

לחלח לו חמור אחר לעשות
 להעביר ממלאכתו ולא דמי להבריקה או שנתתה: **בבב"ל** דתנא קמא לא גבי ליה. ות"ק עדיף דהוי רבנן.
 ס"ה

השובר את האומנין פרק ששי

בבא מציעא

עט

עין משפט

דכחב שאני. שחא תפול תחתיו כגור או שחליכט כחחא הפתחים: ואין לו עליו. אין לשובר על המשכיר: אלא תרעומות. שהשכיר לו שובר כהשגה: דשכח למיגר. מולא חמור אחר כאל לשכור: אם יש בדרכים. של נכילה: ליקח. כי חמור כל שהוא יקח. וישלים דברו דהא שיעבד לו חמור זה ותנן במתני' מתה חייב

דברי ריש בן אלעזר שהיה ריש בן אלעזר אומר אם בדרך הילוכה נמלה אוטר לוהרי שלך לפניך ואם לא הייב להעמיד לו חמור ומי מצית מקמת לה כריש בן אלעזר והא קתני רישא השובר את החמור והבריקה או שגשמתה אומר לו הרי שלך לפניך ואילו ר' שמעון בן אלעזר אומר השובר את החמור לרכוב עליה והבריקה או שגשמתה חייב להעמיד לו חמור אומר רבה בר רב הונא לרכוב עליה שאני איר פפא נובלי זכוכית כלרוב עליה דמי אומר רבה בר רב הונא אומר רב. השובר את החמור לרכוב עליה ומתה לו בחצי הדרך גורן לו שובר של חצי הדרך ואין לו עליו אלא תרעומות היכי דמי אי דשכח לאגורי תרעומות הואי עבדתה אי דלא שכח לאגורי אגרא בעילמיתב ליה לעולם דלא שכח לאגורי וכו' שום דאמר ליה אילו בעית למיחי עד הכא לאו אגרא בעית למיתב היכי דמי אי דאיל חמור סתם ד הא חייב להעמיד לו חמור אחר אי דאיל חמור זה אם יש בדמיה ליקח יקח לא צריכא בשאין בדמיה ליקח אם יש בדמיה לשכור ישכור רב לשעמיה דאמר רב לא מכלינן קנא דאתר השובר את החמור וסתה לו בחצי הדרך אומר רב אם יש בדמיה ליקח יקח לשכור אל ישכור ושמואל אומר: אף לשכור ישכור במאי קמפלגי רב מבר לא מכלינן קנא ושמואל מבר מכלינן קנא מיתיבי יבש האייל או נקצץ שניהם אמרין בו כיצד יעשה יקח בו קרקע חזא אובל פירות והא הבא כיון דכימיטויבל קאהדרא ארעא למרה וקא כליא קנא הכא במאי עסקין דובין ליה לשיתין שני דאמר רב חסדא אומר רב קמינא סגין למוכר שדהו לששים שנה: שאניה חזרת ביובל שגאמר (ויקרא ב) והארץ לא תמכר לצמיתות משאין שם יובל נצמיתת יש שם יובל אינה נצמיתת יצתה זו שאע"פ שאין שם יובל אינה נצמיתת סוף סוף לבי ממו שיתין שני קאהדרא ארעא למרה וקא כליא קנא אלא הכא ביע בזמן למרה וקא כליא קנא אלא הכא ביע בזמן

אילו עד הכא בעית למיחי לאו אגרא בעית למיחי דלא עד הכא בעי למיחי למה יתן לו שכר וי"ל דהא דקאמר לעולם דלא שכח לאגורי היינו לפי אותן דמים ב שהשכיר מה שכר כשני פורתא ימלא: להשכיר והרי נהנה כמה ששך עד כאן לכך נותן לו חצי שכר ואין צריך לפסות המשכיר משכרו מה שזה נותן עתה יותר מפס מכאן ואילך כיון דהוא אגוסא יכנוס ויכול למכור סחורתו בזמנים שמת החמור וירויח בה וישאמר הרינה שאין מביאין סחורתן אלא עד כאן לכך יתן חצי שכר: ואם יש בדמיה לשכור ישכור רב לשעמיה. י"מ לשמיי דאין בדמיה לשכור אלא רוב פעמים יש בדמיה לשכור והאמת חשי ליה והא דאמר בסוף פרק השואל (לקמן דף קנ.) אי דאמר בית זה נוסל אודא לה ולא אמר אם יש בדמיה לרב ליקח יקח ולשמואל אפי' לשכור ישכור דהתם חין הכית עומד למכר אלא להוסיף עליו ולחזור ולכנסו ככתחילה וכו' דא"ל בית זה נוסל חין למכור וגם לו קבל עליו להוסיף יציאה ככנין בית זה אלא בית זה כמו שהוא השכיר לו לדור ט כל זמן שיוכל וכי נוסל אודא אכל חמור שמת אין עומד אלא למכרו בדמים ולכך יש בדמיה ליקח יקח לשכור ישכור: והא דאמר הכא דכי מטי יובל. ולברייתא נוסל אפי' דהשתא נמי דליקח הקרקע קרי כליא קנא מ"מ נפקא מינה לזה דלא לזלל לזיב דזמנין דשלימי ימי משכנתא מקמי דלימניה יוכל או ליתרמי ליה זוזי ופריך ואכיל תרתו או תלת שני קמי יוכל אכל לרב דאחו לא מכלינן ליה קנא קשה ליה דמ"ה ב"ה קרנא כיון שלכסוף לא תפול הקרקע ביד הלוה: בלמזכר שדה ל' שנה. קס"ד כיון דזמון ארוך כ"כ מכר לו לא חשיב כליא קנא: א"ר יבוא ביין סתם וספיה וז' אס נתן אמאי לא יכול למח לא הכ לו ספיה וז' שהתנו ולא דמי להא דאמר לשל אלו עד הכא בעית למיחי כו' דהתם עשה ליה שוכל בקל ד להשכיר מכאן עד מקום שירצה או למכור שם סחורה כדשריית לשל אכל הכא לא שייך למימר הכי שהיין נכסעומה ומכור אכל אין לפרש דהכי פריך אמאי לא יכול שבר חצי הדרך של הלך עדיין אכל שכר חצי הדרך שכר הלך ניהא ליה שלא יעול דא"כ הא דקתני אם לא נתן לא יתן דמשמע שלא יתן כלל אפי' שבר חצי הדרך ה"ל לאקשווי אמאי לא יתן כלל: א"ר יבוא בספיה סתם ויין זה אם לא נתן אמאי לא יתן למח ליה הכ לו חמור ואפי' מיתרעא ספיה. לא מבייא אם כבר נתן שלא יעול אלא אפילו לא

הערה

הערה

שארין היוכל נוהג ה"מ מסתברא דאי סיד בזמן שהיובל נוהג ומכלינן קנא נצלתה לציביוגשקלי'אי משום הא לאקשיא זמנין דשלוש שנים משכנתא מקמי יובל אי נמי דממו ליה זוזי ופריך הא ארבעה שנים שנין מקמי יובל תר השובר את הספיה ושבועה לה בחצי הדרך ר' נתן אומר אם נתן לא יעול ואם לא נתן לא יתן היד אילמא בספיה זו ויין סתם אם נתן אמאי לא יעול? וי"ל גיטא ליה דב לי מפינתא דאנא מיתנתא חמרא אלא בספיה סתם ויין זה אם נתן אמאי לא יתן נ"מ

אין לו לתת כל השכירות שהרי קנה המשכיר כל השכירות במשכנת השוכר את הספיה כיון שחזונו המשכיר לקיים חנאו או אפילו בלא משכנת כיון שמשכיר יכול לקיים חנאו ושוכר אינו יכול לקיים א"כ מוטו גרס והוי כחורב כי ויתן לו חצי הדרך של הלך עדיין אכל שכר חצי הדרך שכר הלך ניהא ליה שלא יעול דא"כ הא דקתני אם לא נתן לא יתן דמשמע שלא יתן כלל אפי' שבר חצי הדרך ה"ל לאקשווי אמאי לא יתן כלל: א"ר יבוא בספיה סתם ויין זה אם לא נתן אמאי לא יתן למח ליה הכ לו חמור ואפי' מיתרעא ספיה. לא מבייא אם כבר נתן שלא יעול אלא אפילו לא

הערה

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

ט

היכא דלא שני מאן משלם. וא"ת היכא דשני נמי אמאי לא משלם אחד מן השוכרים שפסע בשכירת הקנקן ותיכשי נמי מאן משלם וי"ל דהיכא דשני לא משלם דמירי שהמסביר את הפרה הוא שוכר את הפועלי לילך עם פרתו ולעשות מלאכת השוכר ולהכי לא משלם דאלא למסביר

לא החמיט עמך אלא לחרוש בבקעה קבלנו שמירת הקנקן בדר אלא כג' ואכשיינו מורשים בבקעה לא היינו ש' ומ"מ שכירות שלנו לא נפסיד כי היה שפסע כונו שירצה ככל ג' הייתי סבור שלא יחרוש אלא וי"ל דזכתא דמחזיקין בגונד משלמי. פי' בקונס' משום עשה ואין נראה דלא קי' כסומכוס אלא כרבנן פליגי דאריה ואי הו' פטורים אלא כג' דמחזקא בגונד ויהי לכל אר' עלמולר פסח

מתני' השוכר את הפרה לחרוש וכו'. וכל כלי המחרשה לבעל סבקר ונערו חולקין עם בעלמה ו'. איתא הדין כן לכוין פרה להלמיה וזה סלק את המחרשה ומכניד היתד בקרקע שני הכרול שקורים קולטרא פלג' (א) והוא קנקן דמתני' חייב. גמ' קאים לתרום שהלכתי שם:

גמ' והיכא דלא שני. ואין להחליקה: להבטלו כלום ואלו שסיו בפועלו המנהיג והאוחז וחד שכירס היו איה מהן פוטע בשכירת הקנקן דנקיט פרשא. מרדט שפא משלם שלא כוון את הפרה ופ' וי' שפועלו את המורה של מענה נאמר הקנקן: דנקיט מנא. קנקן: משלם. שהעמיק יותר מדאי בחרן: והיכלתא דנקיט מנא משלם. שאלו לא העמיק יותר ומדאי לא היה נשכר בעיות הכורה: ואי דמחזקא בגונדרי. שהיה ידוע להם כהר שפועלו חבטס וזונחא ועדשן: דתריותו משלמים. שהיה להם להזהר מחד ודבר מועט שפועלו הקמהמהיה הוא שוכר והוא דבר המושל בשפס: היה בה פסום אחד. אחד מן המומין הללו היה כה: וסנפרי בין מומין אחרים. שא היו כה: דרייזוה בקח מעות. לפי שסביר להקטא שפאר מומן שאין וסנפרי הוא כהן וסנפרי אלא להסליך מעליו תרעומת הוא אומר שילכך מקח טעות הוא לדעתא דהכי לא צנן: טום זה וכו' אחר. שפסר לו שם אוחזו מוס לבדו ואמר לו מוס זה כה וסוד שופין אמריס: אין זה מקח מעות. דכיון דאוחזו המוס הוכיז לו לבדו צו היה לו לבדוק: וסנפרי. חכרו כמו טיפין שפאוס דתמנית (כה). נכפית. נופלת מחול: ששעמממת. משניעת: היה בה מוס שפדור. מאלו המומין והשאר אין כה: הדי בה כל המומין הללו. ואינו מקפיד אלא על האחד וכל וטוענו כסבור הייתי שאתה כולל כה מה שאין כה ומה שיש כה אצלו ידעתי שזה כה לא הייתי לוקמה מלא: אלא גנסי' והכי נגסי הכי אמרי' וממ' דכיה היו כה כל המומין האלו אין זה מקח טעות: **גמ'** והביא עליה שעורין. שהם קליס מחטין: חייב. בקלקולאס הוסיף ג' קבין ולא אמרי' הואיל והשעורין קליס י' לו להוסיף עד כדי כובד לתך חטין שמשא הפמור לתך חטין תלי מור: מפני שדנפח קשה לבהפה כמשאוי. וכיון דנפח לתך שעורין נכנס לתך חטין קשה לה חספת: והביא לתך שעורין. שלא הוסיף: פטור. אם מתה: **גמ'** קשה כמשאוי. כדפרישית א"פ שאין משאין כבד כמשא חטין הרי נפחן כנפח חטין והנפח כמשאוי: ניפחא בתקלא. נפח קשה כמשקל הואיל וניפחן שזה הרי הוא כמשקל שזה: ואם הוסיף ג' קבין. דהוא שיעור תוספת לקליס היינו קשה למשאוי. אם השוא כובד השעורין לכובד החטין כגון שהוסיף סאה שלמה על הלתך הרי הרבה נפחם ורוב הנפח קשה למשאוי וכו' נפח זה תוספת לקלקול החמור: תיקלא בתקלא. איתא חייב מד שפועל כובד השעורין לכובד החטין דליתוי נפח זה תוספת לכל נפח שזה ומשקל הסר לא אמרינן נפח השוא הרי הוא כמשקל ולחייב בתוספת של' שלשת קבין דקשה למשאוי תנן ולא קשה כמשאוי: מאי לאו שישנו ברין. ככאבי: לא סאה. והכי קאמר להביא לתך חטין וכו' וי"פ שנינה שפרי שיהי להקל ואם הוסיף עד משום תוספת הנפח: הבי קאמר וכו'. ומילי דתנן לאו להביא מצינו והכי שעורין קלי:

שני מומין אחד י' כה ואחר בין הרבה מומין שאין כה ד' לי פתך ע"מ שאין כה מור א"ל אוחז המוס ומוס א' עם הרבה מומין הרינו דקתני כמה יוסיף חטין והביא עליה חייב דניפחא חטין אפילו הוסיף ג' שהביא מין ש

שני מומין אחד י' כה ואחר בין הרבה מומין שאין כה ד' לי פתך ע"מ שאין כה מור א"ל אוחז המוס ומוס א' עם הרבה מומין הרינו דקתני כמה יוסיף חטין והביא עליה חייב דניפחא חטין אפילו הוסיף ג' שהביא מין ש

השומר את האומני פרק שישי בבא מציעא

תרי"ח אבי במחיקתה. מה שהקדש בקונס' לפי תשובת הגאונים נראה דלאו פירכא היא דכי אם התנה עמו להוליך כרוז או 'בנים והוליך סובין או נזלה ה"ל דאם יוסיף יהא חייב: סתם ספינה ו תלתין כורין. משמע דתוספת אחד משלשים וא"כ מדתתא סאה לגמל

שש עשרה שעורים חייב הא שלשת קבין פטור * תרנבא אבי במחיקתא תיר א קב לכתף אדריב לעריבה: כור לספינה שלשת כורים לבורני גדולה אמר מר קב לכתף אס איתא דלא מצי ביה בר דעת הוא לשדיה אמר אבי בשחבמו לאלתר רבא אמר אפי תימא בשלא חבמו לאלתר לא צריכא אלא לאגרא יתירא רב אשי אמר: הוא סבור חולשא הוא דנקיט ליה כור לספינה שלשת כורין לבורני גדולה אר"פ ש"מ סתם ספינות יבת תלתין כורין למאי נימ למקח וממכר: מתני' * כל האומנין שומרי שכר הן וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם: שומר לי ואשומר לך שיש * שומר לי ואיל הנח לפני שיש * הלוחו על המשכון שיש * יהודי אומר הלוחו מעות שיש הלוחו פירות שיש אבא שאול אומר: רשאי אדם להשכיר משכונו של עני להיות פוסק והולך ליו מפני שהוא כמשיב אבידה: גבי לימא תניתין דלא כרבי מאיר דתניא אישוכר כיצד שלם ר' מאיר אומר בשומר חנם ר' יהודה ימר * בשומר שכר אפילו תימא רבי מאיר דהיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ואגיד לך לדידה תי עילוייה שומר שכר אי הכי ובר גמי גבהיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ומונר ליה לדידה תי עילוייה שיש לא אפי תימא ר' מאיר בהדיא הנאה דקא יב ליה מפי פורתא תי עילוייה שיש שוכר י מלא עסקינן דקא משוי ליה מפי פורתא ואפילו תימא ר' מבהדיא הנאה דתפיש ו אאגריה דלא בעי למיעל ולמיפק אנווי עליה שיש איבעית אימא: כדמהליף שלם ר"מ אומר כשיש ר"י אומר כשיש: מעות שיש: תנן התם דל אמר לו שואל שמתחזירה אמר דפרס בר פפא אמר רב ימי שאילתה אבל לאחר ימי שאילתה טול את שלך והבא מעות שומר חנם

שש עשרה. תוספת סאה להשנות למשאו הכסין: חייב. כצ"ל הנפח: הא שלשת קבין פטור. כדרכא: במחיקתא. אי שמתני שעורין שהתליו וכן (ה) כפי' תשובת הגאונים אבל לדידי קשיא לי מה שי התליו ומה לי לא התליו והרי יש כאן נפח של לתך ושלשת קבין וקתני פטור ולאבי נפח כמשאוי דהא לא התליו נמי שעורין קלים הם ומחייב להם אביי משום ניפחא ונ"ל שמשא החמור לתך ומדידתן טפופות ט"ו סאין ולא מחוקות ומוקלה אביי ב"ו מחוקות שהמחוק פחות ב' קבין ואין כאן אלא תוספת נפח שלש קבין של לתך טפופות. טפופות לא מחוק ולא גדוש: מחוקות. ריש"ש: קב לבתף. קב הוי תוספת לאדם הנשא ככתף וחיוב המוסף בקלקולו מכאן אתה למד שמשא אדם בינוני שלשים קב שהן חמש סאין דתנן תוספת החמור שלשה יבין שהן חצי סאה ומשאו לתך ט"ו סאין ולמא תוספת אחד משלשים במשא הוא ואשמועינן דאם הוסיף עליו קב חייב * לקמן פריך והרי הוא כן דעת אי לא מצי ביה לשדיה: תירא: אדריב לעריבה. לתך הוי תוספת למשאו ספינה קטנה: כור. הוי תוספת לספינה בינונית: בשחבמו לאלתר. לא הספיק לפרק המשא מעל כתפו עד שרצן תחת משאו: יבת תלתין כורין. צריכה שתהיה [גדולה ותהא] בכך הולכת על פני המים דהא תוספת אחד משלשים הוא ומדקתני כור לספינה ש"מ ספינה בת שלשים: ה"ג א"ר פפא ש"מ סתם ספינה וכו' למאי ר"מ למקח וממכר: ב"ר אביי כל האומנין. קבלין המקבלין עליהן לשות המלאכה כצ"ל: שומרי שכר. להסתייב בגיבזה ואכירה וטעמא מפרש בגמרא: וכולן שאמרו טול את שלך. שכר גמרת' ומשולמו הנה מעות שאינו מעכבו לתוספו על שכרי הרי הוא מעתה ש"מ: הלוחו. מעות על המשכון: שיש. שכר מלוה: הלוחו מעות שיש. דלית ליה לר"י שכר מלוה לעני דנא: הלוחו פירות שומר שכר. דדרך פירות להקריב: מותר. ארמ להשכיר. לאחרים: משכונו של עני. שכרו: להיות פוסק עליו. שכר: והולך. תמיד ופחות מן החוב ובגמרא מפרש אלוה משכון קאמר: גבי שוכר. בהמה: כיצד משלם. דש"מ וש"מ וטול כתבי שוכר לא כתיב ומהו דף

דא אומר בשומר שכר. הואיל ולהנאתו הוא אללו אע"פ שנתן שכר פעולתו ש"מ הוא דא לא ליה אגרא לא הוי שואל והוי ש"מ: רבי מאיר אומר בש"מ. דקא יהיב אגר מלאביי שכר אומנותו הוי אללו אבל לא שכר שמירה הוא נוטל אלא שכר פעולה: דקא יהיב לית שפי גולה שלא יעול יותר: מי לא עסקינן דקא משוי ליה. אחויו משכירי בהמה מי לא דמויול ומשכיר בשוה כמו (פוסק לד: ז') אשוי זבתי (לעיל נב). ושוי לכרסך: ואיבעית אימא. אר כדמהליף וכו' ומהדר לאוקמא כר"מ משום דסתם משנה ר"מ: תנן התם. לקמן בפרק שדך או שותק: ושלחה וברתה. כדרכה בדרך קודם שתיכנס לביט: ר"י. בגאוסה: שואל בגאוסה ואם לא אמר לו שלם אלא המשאיל שלהם לו כשחמר לו זה השאילי פרתך אמר בשעה שבחזירה. אם מסרה השואל ליד השליח להשיבה לבעלג יא אגר המשאיל שלהם דמשאיל: לא שנו. שהשואל חייב בה עד שתבא ליד המשאיל: אלא שהחזירה בתוך יורה בתוך הזמן דהתם אכתי לא כליא שאלה עד דאתא ליד בעלים: אבל לאחר ימי שאילתה יטו שאל עליה: וכולן שאמרו וכו'. טעמא דגלי דעתיה שאינו הפך להיות עוד מאר עליה:

שש עשרה שיעורים חייב הא שלשת קבין פטור * תרנבא אבי במחיקתא תיר א קב לכתף אדריב לעריבה: כור לספינה שלשת כורים לבורני גדולה אמר מר קב לכתף אס איתא דלא מצי ביה בר דעת הוא לשדיה אמר אבי בשחבמו לאלתר רבא אמר אפי תימא בשלא חבמו לאלתר לא צריכא אלא לאגרא יתירא רב אשי אמר: הוא סבור חולשא הוא דנקיט ליה כור לספינה שלשת כורין לבורני גדולה אר"פ ש"מ סתם ספינות יבת תלתין כורין למאי נימ למקח וממכר: מתני' * כל האומנין שומרי שכר הן וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם: שומר לי ואשומר לך שיש * שומר לי ואיל הנח לפני שיש * הלוחו על המשכון שיש * יהודי אומר הלוחו מעות שיש הלוחו פירות שיש אבא שאול אומר: רשאי אדם להשכיר משכונו של עני להיות פוסק והולך ליו מפני שהוא כמשיב אבידה: גבי לימא תניתין דלא כרבי מאיר דתניא אישוכר כיצד שלם ר' מאיר אומר בשומר חנם ר' יהודה ימר * בשומר שכר אפילו תימא רבי מאיר דהיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ואגיד לך לדידה תי עילוייה שומר שכר אי הכי ובר גמי גבהיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ומונר ליה לדידה תי עילוייה שיש לא אפי תימא ר' מאיר בהדיא הנאה דקא יב ליה מפי פורתא תי עילוייה שיש שוכר י מלא עסקינן דקא משוי ליה מפי פורתא ואפילו תימא ר' מבהדיא הנאה דתפיש ו אאגריה דלא בעי למיעל ולמיפק אנווי עליה שיש איבעית אימא: כדמהליף שלם ר"מ אומר כשיש ר"י אומר כשיש: מעות שיש: תנן התם דל אמר לו שואל שמתחזירה אמר דפרס בר פפא אמר רב ימי שאילתה אבל לאחר ימי שאילתה טול את שלך והבא מעות שומר חנם

שש עשרה שיעורים חייב הא שלשת קבין פטור * תרנבא אבי במחיקתא תיר א קב לכתף אדריב לעריבה: כור לספינה שלשת כורים לבורני גדולה אמר מר קב לכתף אס איתא דלא מצי ביה בר דעת הוא לשדיה אמר אבי בשחבמו לאלתר רבא אמר אפי תימא בשלא חבמו לאלתר לא צריכא אלא לאגרא יתירא רב אשי אמר: הוא סבור חולשא הוא דנקיט ליה כור לספינה שלשת כורין לבורני גדולה אר"פ ש"מ סתם ספינות יבת תלתין כורין למאי נימ למקח וממכר: מתני' * כל האומנין שומרי שכר הן וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם: שומר לי ואשומר לך שיש * שומר לי ואיל הנח לפני שיש * הלוחו על המשכון שיש * יהודי אומר הלוחו מעות שיש הלוחו פירות שיש אבא שאול אומר: רשאי אדם להשכיר משכונו של עני להיות פוסק והולך ליו מפני שהוא כמשיב אבידה: גבי לימא תניתין דלא כרבי מאיר דתניא אישוכר כיצד שלם ר' מאיר אומר בשומר חנם ר' יהודה ימר * בשומר שכר אפילו תימא רבי מאיר דהיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ואגיד לך לדידה תי עילוייה שומר שכר אי הכי ובר גמי גבהיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ומונר ליה לדידה תי עילוייה שיש לא אפי תימא ר' מאיר בהדיא הנאה דקא יב ליה מפי פורתא תי עילוייה שיש שוכר י מלא עסקינן דקא משוי ליה מפי פורתא ואפילו תימא ר' מבהדיא הנאה דתפיש ו אאגריה דלא בעי למיעל ולמיפק אנווי עליה שיש איבעית אימא: כדמהליף שלם ר"מ אומר כשיש ר"י אומר כשיש: מעות שיש: תנן התם דל אמר לו שואל שמתחזירה אמר דפרס בר פפא אמר רב ימי שאילתה אבל לאחר ימי שאילתה טול את שלך והבא מעות שומר חנם

ס קב לבתך וכו' לקמן פריך. עי' תשובת הר"ם בלי ח"ח פ"י ע"ב

פז צז משנה
זז זז זז

דא גמרתו שומר שכן. וא"ל ומאי פריך שאני הכא דלכתי תפסי ליה אלגריה ולכן הוי שומר שכן א"ע"פ שנמר מלאכתו ומיהו לטעמיה דלעיל דמדמינן אומן לשוכר ולא אמרינן שאני אומן דתפסי ליה אלגריה פריך הכא שפיר וי"ל דלא מהני תפסי ליה אלגריה חלל דוקא

שמשכרם ותפסי ליה אחריה: **ל"א** הָבָה מְשׁוֹת וְשׂוֹל אֶת שֵׁלְךָ שׁוֹמֵר שָׂכָר .
וְהָעֵץ דְּגַמְרָתוֹ לֹא הוּא אֲלֵא שׁוֹמֵר חֲסֵם
נָפִי שֶׁנִּגְמְרָה מִלִּבָּהּ מִ"ת הָבָה שֶׁמִּפְרָם
בְּהִדָּא שֶׁלֹּא יִשְׁוֹל עַד שִׁיֵּחַן מְשׁוֹת הוּא שׁוֹמֵר
שָׂכָר: **אֲרָמָא** לְקִימָה דְּרַב רַחֲמֵן וְיִיבִיבָה .
וְתִימָה מִדְּלֹא אִשְׁכָּה לְזַבְנָה מִשְׁמַם דְּלֹא
הוּא זְבִינָה חֲרִיפָא וְאִ"ל אֲמָרִי חֲיִיבִיבָה
וְהֵלֵךְ הִנָּחַת שְׂטִימָה הֵיתָה וְאֲמָרִי בְּדִנְרִים
(דָּק לֹא): דְּלֹאן לְהִיבִיב הַלּוֹקֵם אֲלֵא בְּזִיבִיבָה
חֲרִיפָא שְׂכָל הַלְּהִיב שֶׁנִּי וְלִיבִיבִיב חֲרִיפָא
הִיָּה וְאִם הִיָּה רוּחָה לִתְּתִי בְּדִמִּים שֶׁנָּתַן לוֹ
הַמּוֹכֵר הִיָּה מוֹנָא הַרְבֵּה אֲלֵא הִיָּה רוּחָה
לְמוֹכְרוֹ בְּיוֹקֵר וְהֵם שֶׁלֹּא מִכְרוּ כְּמוֹ שֶׁהֵיכֹל
מִשּׁוֹם שֶׁאֵף אֲבָבָה בְּדִיתָהּ כְּשִׁיחֹזֵר יִתֵּן
עַל אוֹתָן דִּמִּים אוֹ יוֹתֵר: **הִנִּיבִיבָה** לִמְ"ד
פְּשִׁיטָה בְּכַלֵּים שְׁטוֹר . וְקִיבִיב לִמְ"ד חֲיִיב
מִשּׁוֹבָדָא דְּרַב פֶּפֶר אֲחָא וְרַבִּינָא
אִפְלִיגוּ בָּהּ לְקַמּוּ שְׁהוּ אֲדָר רַב פֶּפֶר:
דְּבָרִי

עד

719 22 (17)

כח"מ וזכ"מ
 וכללם תפסה
 סמג עין פג
 עוש"ע ח"מ סי'
 שם סעיף וסי'
 שמו פעיף פ
 ופעיף ה :
 פד"ת מ"י שם
 פ"א ה"ג
 סמג שם וסי'
 פט מוש"ע ח"מ
 סי' שמו סעיף וסי'

א נדרים לא
ב [שם ע"ש]
ג [ל"ל רבא
וכ"ה ברי"ק
ורב"ש. וכו' ח'
נגדרים לא]
ד ב"ב
ה [לקמן לה. א.
ו [קד לה.]

דבר"ח
(ח) גמ' כוונת
והאגמ נ"פ
פ"ל בדף
החל

דברי הכל אחד המשכון אחדו מעותיו

פירוש לך מודה רבי אליעזר משום דהוי שלל בשעת הלואתו וקני משכון ושטר נקט לא דוקא אלא לומר דאיידי שאל בשעת הלואתו דכיון שפשה שטר מסתמא לא נקח משכון בשעת הלואה [עד] אחרי כן

אבל רישא דפליגי היינו בשעת הלואה ולמאי דמוקי לה דפליגי בדרי' יצחק

ה' סבור דר' יצחק איירי אף בשעת הלואה גר' אליעזר פליגי עליה כהא אבא בסופא

דאיידי שאל בשעת הלואה מודה דקני דעיקר קרא דולך תפיה לזקה איירי שאל בשעת הלואה ועל פ"ה דפי' שהיה שבוט

דדיינים (שבוטת דף מד. ושם ד"ה מאי) דמשום שטר מודה ר"ה בסופא דכיון דיש שטר לשם משכון קבל ולא לזכרון דברים

בעלמא כמו ברשא תימה דמי דרישא לא נקט משכון אלא לזכרון דברים בעלמא

מס' דליכא שטר א"כ אמאי לא יתיה משום דאפי' שטר משכון כגד מעותיו כדמשמע בהכח (לעיל מע.) דהיכא דלא

נקט אלא לזכרון דברים בעלמא דמשמע והתם משמע דאם שטר משכון כגד מעותיו

לכ"ע אינו משמע וטור אמאי קאמר (ה) מתני' מהוורתא דלא כר' אליעזר לוקמה

בשטר דמודה ר"ה אלא ש"מ דאף ר"ה אינו מודה אלא שאל בשעת הלואה ומיהו יש

לחזק דהלכו על המשכון משמע בלא שטר ופוד דאי מתניתין מיירי בשטר לא הוה

פלגי ר' יהודה דאמר הלכו מעות שומר חסד דלא יתקול ארבי אליעזר ור' עקיבא

וכה"ג דרב יהודה גאון נמי משמע דסיפ' דהלכו בשטר איירי שאל בשעת הלואה

דמוקי הא דאמר ר' יצחק דכלל חוב קניא משכון היינו דוקא שאל בשעת הלואה אבל

בשעת הלואה לא קני היינו דוקא בשטר דכיון דליכא שטר לא סמך למשכון אלא

אשכחא אבא בלא שטר אפי' בשעת הלואה קני והוי שומר שטר ושאל בשעת הלואה הוי

ש"מ אפי' דליכא שטר דודאי למשכון סמך וא"כ סיפא דהלכו בשטר איירי

שאל בשעת הלואה דבשעת הלואה לא חייב מעותיו ולשטר סמך ומה שר"ל

דהיכא דליכא שטר קני אפי' בשעת הלואה לא מטעם דר' יצחק א' דקרא לא איירי

אלא שאל בשעת הלואה אלא קני מדשמואל וסבירי דהלכה כשמואל ואין הלכה כרב

יוסף: [דא] יאירי ואידי הלכו על המשכון קתי. משמע דמלוה חבירו על

המשכון משמע בשעת הלואה ותימיה דפי' השאל (בטעין לו. ושם ד"ה מאי) קאמר

תנן המלוה את חבירו על המשכון והמוסר שטרותיו לכ"ד אינו משמע ומפרש התם

דמלוה על המשכון אינו משמע אשם דקני ליה מדר' יצחק והא לא קאמר ר'

יצחק אלא שאל בשעת הלואה ועל המשכון משמע דאפי' בשעת הלואה אינו משמע

וי"ל דכיון שאל בשעת הלואה קני ליה לגמרי מדר' יצחק בשעת הלואה נמי דליכא קנין אלא שבוט חלים שבוטתא ליהשכ ולא על אחיך כידן וכן

בפ' כל טעה (פסחים לא. ושם ד"ה דר"י) גבי ישראל שהלוה לנכרי על חמנו עובר עליו משום דר' יצחק דלמחרתן התם חסד נמי כיון דשאל

בשעת הלואה קני ארבי שבוטתא בשעת הלואה ליהשכ כשישראל וכן נכרי שהלוה לישראל על חמנו חי לאו דנכרי מישראל לא קני לא היה נאמר

אף משכון בשעת הלואה דלא קני כיון דשאל בשעת הלואה נמי הוה חלים שבוטתא דנכרי שאל יצטרך לזכרו ואפי' דארי דישאל וקרינא ביה שכן מ"מ מדאפקיה קרא מלא יתנא לא מחייב אלא כפאזי לו לגמרי וכיון דחלים שבוטתא דנכרי לא תשיב מאי וה"ל אמרי

בפ"ק דפסחים (ו. ושם ד"ה יחד) יחד לו בית אין וקוק לזכור אפי' דהשיב לגמרי כשישראל כיון דקבל אחריות מ"מ כיון דידע לו בית מאי מניי אלא

עד דאתא אנגבי. בלא פשיעה ומייבניהו משום גניבה דלמחר שטר ב

סריגא. של פשתן ואין מים מכבידן אותו כל כך: סריגא. גולופקרב

סקרין קו"ן והוא של צמר והרכה מים נכלעין בו ומכבידן אותו לסיכך

פשת הסרבל ותכסה כסדן: שאלה בבעלים היא: שבעת השאלה

היה המשאל כמלכתו של שאל ונשא סרבל שלו על חמורו ומעביר לו על חמ

המים: במקום עדים. דאין סדי שאין אותו הדרך בלא מים: הנח לפניך אינו

לא ש"ח בו. כיון דאל לפניך חייב ונטר לך קא"ל: לימא: ז' [הני] סתמא

תנאי הוה: אם הכנים ברשות. משנה ה"ב בפ' שור שנגח את הפרה (ב"ק מו.)

היה כקד שהכנים קדירותיו וטבין שורו של בעל הבית או הכנים שורו ונגחו שורו של

בעל הבית או שהכנים פירותיו ואכלתו כהמתו: בעל חצר חייב. כגון דני

א"ל עול עול ואנער לך קא"ל וס"ה הנח סתמא כשוק: רבי אומר בכולן אינו

חייב. דעול ותיב ונטר לך קא"ל וס"ה להנח סתמא כשוק: דבת נטורי היא.

שאין חסד מכנים דבר לתוכה אלא להסתמר בה דאין טורח בשמירתה: עול

דאינער לך קאמר ליה. שאין שמייה קשה עלי: דא לאותורי רשותא בעי

למישקל חניניה. בתמייה: ישיבע. שאל פשע דשומר חסד הוא עליו דאין אדם נוטל

משכנו לגבינא אלא להוי' שבוט מעותיו שאל ויכל לכפור ולעולם שומר חסד הוא

עליו שאם אחד יגבה ממקום אחר: אבל הלוחי אלה וזו בשטר והניח לו

משכון עליו דאמר דברי הכל אבדו מעותיו. דא משכון דאלי לגבינא שקל

לגבות הימא דסתם שטר' כן שפוד קרקעות ויש לו מהיכן לגבות וטעות הוא

וגם לכפור אינו יכול דהא קאי שטר הלכך לאו לזכרון דברים נקטיה: כאן

שמשכנו בשעת הלואתו. קאמר ר' אליעזר שומר חסד ומתני' משכנו שאל

בשעת הלואתו אלא לאחר זמן כשנשכו מעותיו ככ"ד ולא שילם ומשכנו על פי בית

דין דהכח דאלי לגבינא שקליה: כל

הבא שוקא לאו בר נטורי הוא אנה ותיב נטר לך קאמר ליה אי נמי עד

כאן לא קאמר רבי התם אלא בחצרו דלעילי רשותא קא בעי למשקל מיניה וכי יהיב ליה רשותא לעילי תיב ונטר לך קאמר ליה אבל הכא

הנח ואנא מנטרנא קאמר ליה דאי סיד הנח ותיב ונטר קאמר ליה אי לאותבה רשותא בעי למשקל מיניה: הלוחי על המשכון שיש: לימא מתני'

דלא כר' אליעזר דתניא ו המלוה את חבירו על המשכון ואבד המשכון ישבע ויבטל מעותיו דברי ר"א ר"ע אומר יבטל לומר לו כלום הלוחיתא אלא

על המשכון אבד המשכון אבדו מעותיך אבל הלוחי אלה וזו בשטר והניח לו משכון עליהם ד"ה אבד המשכון אבדו מעותיו אפי' תימא ר"א ולא קשיא

כאן שמשכנו בשעת הלואתו כאן שמשכנו שלא בשע' הלואתו והא אידי ואידי הלוחי

הלוחי

הלוחי

פב עז משפח

10

פג

השובר את הפוערים פרק שביעי בבא מציעא

כי האי מעשה לירידה מינה המלך לתפוס גנבים ולסטים : לנבי דרדרי פנים אל פנים בקרא דרדרי . אחד בקר : ביניירו . בין שנים מתחת כריסן מתוך שכריסן גדול : מפרוגיתא . שרית נכרית : אינם שלכם . שאינם יכולין להזקק לגנבים : שלהן גדול משלנו . כריסס פל נשתינו גדול משלנו : כי באיש

גבורתו . אבר תשמיש . לשון אחר שלהן גדול תלואה של אשה מרובה משל איה : פ"ש . שתלואה מרובה ואינם נוזקין להן ונבעלות לאחרים : אהבה דוחקת את הבשר . ומתוך שתלואה מרובה על תלואתו נגר שנינו נדחקו : כי דקרי דהרפנאי . פליס שפוטין בהרפנאי ד : אישתירי . מותרת : שופרי . ויהרורי תולדו וקירון [עור] פניו : טבי סילקי . כשילא מביית הלומן שהאז נהוב ממרה לסב השם : בי סילקי . בעלתו מן השם : שרצירי . גרעיתין : ונהדר ליה כליאל . יסוכנכוה שפה לפיו סכין של ורד אדום : דהרורי . דפקי מיניה על פני הארץ מעין . ולא הכל : הדרת פנים . זקן עולי עין . עולין למעלה מן העין והיא תלמטה שהיא אינה יכולה לשלוט בהן : דחייה ריש לקיש . שהיה לסטים : שוור . קסן : א"ל . ר' יוחנן : חילק לאורייתא . כמה כוח יפה לסכול עול שוור . שופרץ . וסייד : לגשי . רחמי לנשים : ולא מצי . לקסון כנראשונה דמשקל עליו טול תורה תשכח : דסייד והסבין . משה היה במס' [כלים] [פי"ד ת"ה] : דהפניון [אשתי] : ומגל יד ומגל קציר . פלגילא בלע"ז : משיצרפם . דקליו בלע"ז : ליספאה בליספוטתיה ידע . לפי שהיה לסטים : אחה בקי בלוחן כלי אומנות ליספוט : רבי קרו לי . רבן של לסטים ורשע להן יחיית : אתאי אחתיה . דרבי יוחנן אשתו דר' : וקא בכיא קמיה דר' יוחנן להחפלו על בעלה : עזבה יתומך אני אחיה ואלמנותך עלי תבטח . פסוק הוא בירמיה : מצטער . מתהרס על שהניחו שלא הי' מולא תלמיד ותיק כמותו : דשחדעתי . נעקרה ממנו דעתו ונשתקע : ואסילו

כי האי מעשה לירידה פגע ביה אליהו איל עד מתי אתה מוסר עמו של אלהינו להריגה אמר ליה מאי אעביד הרמנא דמלכא הוא איל אבך ערק לאסיא את ערוק ללודקיא כי הוומקלעי ר' ישמעאל ברבי יוסי רבי אלעזר ברבי שמעון בהדי הדדי הוי עייל בקרא דתורי בנייהו ולא הוה נגעה בהו אמרה להו ההיא מפרוגיתא בניכם אינם שלכם אמרו לה שלהן גדול משלנו כל שכן א"ר הכי אמרו לה (שופטים ה) כי באיש גבורתו איכא דאמרי הכי אמרו לה אהבה דוחקת את הבשר ולמה להו לאהדורי לה ודחא בתי (פסלי בו) אליתן כסיל כאלותו שלא להציא לעז על בניהם אירי יוחנן איבריה דר' ישמעאל ובר' יוסין כחמת בתה שנקבין א"ר פפא איבריה דרבי יוחנן כחמת בת חמשת קבין ואמרי לה בת שלשת קבין דרב פפא גופיה כי דקור דהרפנאי אמר רבי יוחנן אנא אישתירי משפירי ירושלים האי מאן דבעי מיחזי שופריה דר' יוחנן נייתי כסא דכספא מבי סלקין ונמליה פרצידא דרומנא מומקא וניהדר ליה כליאל דוורדא מומקא לפומיה ונותביה בין שמשא למולא ההוא ודחורי מעין שופריה דרבי יוחנן איני * והאמר מר שופריה דרב כהנא מעין שופריה דרבי אבהו שופריה דר' אבהו מעין שופרי' דיעקב אבינו שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון ואילו רבי יוחנן לא קא חשיב ליה שאני ר' יוחנן דהדרת פנים לא הויה ליה דר' יוחנן והואיל ויתיב אשערי טבילה אמר כי סלקן בנות ישראל ממבילת מצוה לפגעו בי כי היכי דלחזו לזו בני שפירי כוותי גמירי אוריית' כוותי אמרו ליה רבנן לא מסתפי מר מעינא בישא אמר להו אנא מזרעא דיוסף קאתינא דלא שלמא ביה עינא בישא דכתי

(בראשית מט) בן פורת יוסף בן פורת עלי עין וא"ר אבהו אל תקרי עלי עין אלא עלי עין רבי יוסי בר חנינא אמר מחבא (שם מה) וידגו לרוב בקרב הארץ מה דנים שבים מים מבמים אורתם ואין העין שולטת בהן אף ורעו של יוסף אין העין שולטת בהן יומא חד הוה קא סחי רבי יוחנן בירדנא חזיה ריש לקיש ושורר לירדנא אבתריה א"ל חילך לאורייתא א"ל שופרץ לגשי א"ל אי הדרת בך יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהדר לאתויי מאניה ולא מצי הדר אקרייה ואתנייה ושויה גברא רבא יומא חד הוי מפלגי בי מדרשא א הסיף והסכין והפניון והרומח ומגל יד ומגל קציר סאיסתי מקבלין מומאחא משעת גמר מלאכתן ומאיסתי גמר מלאכתן יוחנן אמר משיצרפם בבבשן דל אמר משיצחצחן במים א"ל לסמאה בלסמיותי ידע א"ל ומאי אהנת לי התם רבי קרו ליהבא רבי קרו לי א"ל אהנא לך דאקריבנך תחת כנפי השכינה חלש דעתיה דר' יוחנן חלש ריש לקיש אתאי אחתיה קא בכיא אמרת ליה עשה בשביל בני אמר לה (ירמיה מט) עזבה יתומך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה (שם) ואלמנותי עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטער ר' יוחנן בתריה שובא אמרו רבן מאן ליזיל ליתביה לדעתיה ניזיל רבי אלעזר בן פורת דמחדרין שמעתתיה אזל יתיב קמה כל סילתא דהוה אמר ר' יוחנן א"ל תניא דמסייעא לך אמר א"ר אבהו בר לקישא בר יהודה אמניא סילתא תיה מקשי לי עשרין וארבע קשייתא ומפריקא ליה עשרין וארבעה פרוקי ומטילא רווחא שבעתא ואת אמרת תניא דמסייע לך אמו לא ידענא דשפיר קאמניא הוה קא אזיל וקרע מאניה וקא בכי ואמר היבא את בר לקישא היבא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה ומנייה בש רבנן רחמי עליה נח נפשיה

(ס שמינית) (ב דכ"ג) (ג מנחם טעמני)

פר

השובר את הפוערים
פרק שביעי
בבא מציעא

אמר רבי יוחנן איבריה דר' ישמעאל סי' . אלו דברים נכתבו שלא להוציא לשון על בני אדם שהם קד : א"ר יוחנן אלא אשתירי משפירי ירושלים . רבי יוחנן אחר חורבן הרבה היה אלא כלומר אשתירי ממשפחתם ולפי שהזכיר רבי יוחנן שהיה משונה משאר בני אדם בדבר אחד הזכיר גם שהיה משונה ביופי :

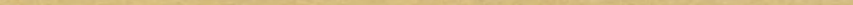
יתביב אשערי טבילה . והא דלמרינן בערבי פסחים (פסחים ק"ח) האזי מאן דפגע באתתא בעידן דלילת מטבילת מצוה אחות ליה רוח וזוטיס היוני כשפוגע בה אצל רבי יוחנן שהיה יושב בשם בקע אין זו פגיעה אף נמי התם שפוגע כשעולה בעודה ערומה מן הגדר : א"ר הדרת בך כו' . מכאן אמר ר"ת דר' מתחלה ידע הרבה ה' אלא שפרק עול תורה ונעשה פס הארץ ופסק בלשונות מדקאמר אי הדרת בך משמע להיות כבתולה ולא תפרוק עול תורה מעלין וקאמר נמי מאי אהניתי לי התם קרו לי רבי כלומר מעיקרא נמי הוו קרו לי רבי אלא ששכחתי ומה שפי' כקונס' ר' היינו רבן של לסטים אין גרלה אע"פ דאשכחן במס' ע"ז (דף יז) מ"ט קרו לך רבי רבן של ערסטים אנו והיינו דלמרי' בפ' כל כתבי (שבת קט"ז) א"ל ר"ל לרי יהודה בשליש עשר מאבותי ואמרי לה מאבותיך כל עיר שאין בה תינוקות של בית רבן כו' משמע שקדם שלימדור' יוחנן למד מאחרים : א"ר הדרת בך . לקמן מוכח דכנסה דקאמר אחת אחתיה וקא בכיא קמה ולא חש לשמא יאמרו בשבילי וחד זה כדחייס לקמן (דף פה) :

הסכין והפניון מלימתי מקבלין סומאחא . הקשה ר"ת דתקן במס' כלים פרק י"ד והסיף והסכין מלימתי מקבלין סומאחא הסיף משופטו והסכין משפוחה והיינו דלא כר' יוחנן ודלא כר"ל וגרלה דהוה מתני' כשהעלו מלודו וכל תקנן דתניא בתוספתא : סיף ואין שבעלו מלודו מהרין שכן והסכין ח (מקבלין סומאחא) אבל מתהלתסיהו גמר דידעו כדמפרש בשנעתינן וגרלה דשק קאי אסיף והשפוחין קאי אסכין אע"פ דקמיני לשון רבים והוי השפה תוספתא כמו המשנה :

שנת

דנים שבים מים מבמים אורתם ואין העין שולטת בהן אף ורעו של יוסף אין העין שולטת בהן יומא חד הוה קא סחי רבי יוחנן בירדנא חזיה ריש לקיש ושורר לירדנא אבתריה א"ל חילך לאורייתא א"ל שופרץ לגשי א"ל אי הדרת בך יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהדר לאתויי מאניה ולא מצי הדר אקרייה ואתנייה ושויה גברא רבא יומא חד הוי מפלגי בי מדרשא א הסיף והסכין והפניון והרומח ומגל יד ומגל קציר סאיסתי מקבלין מומאחא משעת גמר מלאכתן ומאיסתי גמר מלאכתן יוחנן אמר משיצרפם בבבשן דל אמר משיצחצחן במים א"ל לסמאה בלסמיותי ידע א"ל ומאי אהנת לי התם רבי קרו ליהבא רבי קרו לי א"ל אהנא לך דאקריבנך תחת כנפי השכינה חלש דעתיה דר' יוחנן חלש ריש לקיש אתאי אחתיה קא בכיא אמרת ליה עשה בשביל בני אמר לה (ירמיה מט) עזבה יתומך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה (שם) ואלמנותי עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטער ר' יוחנן בתריה שובא אמרו רבן מאן ליזיל ליתביה לדעתיה ניזיל רבי אלעזר בן פורת דמחדרין שמעתתיה אזל יתיב קמה כל סילתא דהוה אמר ר' יוחנן א"ל תניא דמסייעא לך אמר א"ר אבהו בר לקישא בר יהודה אמניא סילתא תיה מקשי לי עשרין וארבע קשייתא ומפריקא ליה עשרין וארבעה פרוקי ומטילא רווחא שבעתא ואת אמרת תניא דמסייע לך אמו לא ידענא דשפיר קאמניא הוה קא אזיל וקרע מאניה וקא בכי ואמר היבא את בר לקישא היבא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה ומנייה בש רבנן רחמי עליה נח נפשיה

נח נפשיה

18

18

עין משפט
נר מצוה
דא מיי פיל
מכלות ת"ג
סלי' ב סמו
פסין י' פוש"פ
יד ס' רפס
ספ"ג

ש"ש הא דאמרין. דקאמר אהא ארי בן שוטל: בני בתירה. במס' פסחים שהיו נשאלים ופסיל שראו להלל שהיה גדול בתורה עלה אלל מנבל
עזבו נסיונות ומינות נשיא עליהן: רחוו להלל דעדיף מינייהו. והלכות שהיו נשאלות מהן בבית המדרש נעלמות מהן ובסוף דכד: חביבין
יסורין. שראו שהיו יסורין של ר"ה שלל שלל טו רימה: בצמירתא. אכן שמקום קנינים: צפירנא. חולי שמתוך הסה ושמו מיסנא: אורירייה.
בומר כוסין: כיסתא. מספול: עבר קליה. דרני לקליור. דחיתא: תליא לרישיה בכנפיה דרבי. הסתא את ראש תחת כנפי כמותא אמרי.
נרקיעא: כנשא ב"הא. מנכדת הבית:
שרין בני ברכושא. הו מוטלין סס
בני מולדה: ואפי' רבי. דלא חתא מוטל
בהנה שני: כי הו עקרי פוגלא. לטון:
ממשרא. מן הערונה: הוה קיימא
בירא מליא טיא. היתה הנזמא עומדת
מליא מוס: שוכרתו בשטונה. מחמת
יפיו: אסמכיה ברבי. סיה קורין אמות
דני כדי שתקנה ויס (אל) לבו על תלת
משלמה. מסרו ל' שמעון ללמוד
תורה: כל יומא הוה אמר. איתו הכן:
לקרייתא אנא אויל. ל לגירי איתקן
ליל: מופר עזובה דא. בשכוסה הנחת
אחולא אסל עוד ליל: ולוקח נפשות.
המלמדו תורה קונו לכן: צער מערה.
הסתחבא סס ר' שמעון בן יוחי ור'
אלעזר בנו י"ג שנה במס' שבת (דף נ"ג):
שמקפח את בניו. שהיה רגיל לאמר
אקפח את בני (ב) כשנכנסו רבי למה ל'
כולי האי. לחזר על בני אחריה לשאל
אם יש לו בן: אם תשוב. ישראל למוטב
ביתו כחתיך וישיבך אליו ולפי תעמוד הקב"ה
אמר לי בשעמוד ותקיים לפניו אם אוכל
לשכנע: יקר מוולל. ת"ח משי' מפי'
ימפי ורעך ימפי ורעך ורעך אמר ה'
מעשה ורעך עולם. הקב"ה אמר כך אני
אשר מעשה של ימוס עד עולם: ארבעין
תעניתא. שלל תסוק תורה מורשו:
גמרא דרב לאי. גמרא בלי: דלא
גמריה. כשעל לארץ ישראל ללמוד
משי' ר' יוחנן ואמרו לין שבראן ישראל לא
היו בני מחלוקת ומהיו לו לוס כשמן
בדמריק כנסהדרין (דף כד). ומיישין
לח סעמס כל קוסות ופירוקין:
קטין חריק שקי. דליניש גולא
הוס: דבר זה. על מה אכזה הארץ:

ובני בתירה וינתן בן שאול רבן שמעון בן
גמליאל הא דאמרין בני בתירה א דאמר מר
הושיבוהו בראש ומינהו לנשיא עליהן
יונתן בן שאול דקא"ל לדוד (ש"א כג) ואתה
תמרוך על ישראל ואני אחיה לך למשנה
כמאי דלמא וינתן בן שאול דחזא דגיר עלמא בתרדוד בני בתירה גמי דחזו
להלל דעדיף מינייהו אלא רבן שמעון בן גמליאל דאי ענוותן הוה אמר רבי
חביבין יסורין קבל עליה תליסר שני שית בצמירתא ושבע בצפרנא ואמרי
לה שבעה בצמירתא ושית בצפרנא א אורירייה דבי רבי הוה עתיר משבור
מלכא כד הוה רמי כיסתא לחיותא הוה אויל קלא בתלתא מילי הוה מכין
דרמי בהוהא שעתא דעיל רבי לבית הכסא ואפי' הכי מעבר ליה קליה
לקלייהו ושמעון ליה נחותי ימא ואפי' יסורי דר' אלעזר בר' שמעון עיריפי
מדרבי דיאילו ריא בריש מאהבה באו ומאהבה הלכו דרבי ע"י מעשה באו
וע"י מעשה הלכו ע"י מעשה באו מאי היא דההוא עגלא דהו קא מממו ליה
לשחיטה אזל תליא לרישיה בכנפיה דרבי וקא כבי אמר ליה זיל לכך נוצרת
אמרי הויל ולא קא מרחם ליה עליה יסורין וע"י מעשה הלכו יומא חד הוה
קא כנשא אמתיה דרבי ביהא הוה (א) שדיא בני כרכושא וקא כנשא להו אמר
לה שבקניהו כתיב (תהלים קמח) ורחמיו על כל מעשיו אמרי הויל ומרחם נרחם
עליה כולתו שני יסורי דר' אלעזר לא שכיב איניש בלא זמניה כולתו שני
יסוריה דרבי לא איצטריך לעלמא למימרא דאמר רב רב שילא קשי יומא
דמימרא כיומא דדינא ואמר אמימר אי לאו צדיק לעלמא בעו רבנן דרמי
עליה ומכסלי ליה אפי' הכי כי הו עקרי פוגלא ממשרא הוה קיימא בירא
מליא מיא איקלע רבי לאתריה דר' אלעזר בר' שמעון איל יש לו בן לאותו
צדיק אמרו לו יש לו בן וכל זונה שנשכרת בשנים שוכרתו בשמנה אתיה
אסמכיה ברבי ואשלמיה לר' שמעון בן איסי בן לקוניא א אחת דאמיה כל
יומא הוה אמר לקרייתא אנא אויל אמר ליה חכים עבדו יתך וגולתא דדהבא
פרסו עלך ורבי קדו לך ואת אמרת לקרייתא אנא אויל אמר ליה מומי עזובה
דא כי גדל אתא יתיב במתיבתא דרבי שמעיה לקליה אמר הא קלא דמי
לקליה דר' אלעזר בר' שמעון אמרו ליה בריהו אקריעליה (משלי יא) פרי צדיק
עץ חיים ולוקח נפשות חכם פרי צדיק עץ חיים זה ר' יוסי בר' אלעזר בר'
שמעון ולוקח נפשות חכם זה ר' שמעון בן איסי בן לקוניא כי נח נפשיה
אממורו למערתא דאברהם הוה הדרא לה עכנא למערתא אמר ליה עכנא
עכנא פתח פיד ויכנס בן אצל אביו לא פתחא להו כסבורים העם לומר שזה גדול מזה יצתה בת קול ואמרה
לא מפני שזה גדול מזה אלא זה היה בצער מערה וזה לא היה בצער מערה איקלע רבי לאתריה דר' מרפון
אמר להו יש לו בן לאותו צדיק שהיה מקפח את בניו אמרו לו בן אין לו בן בת יש לו וכל זונה שנשכרת
בשנים שוכרתו בשמנה אתיהו לקמיה אמר ליה אי הדרת בך יתיבנא לך ברתאי הדר ביה איכא דאמרי
גסבה וגירשה איכא דאמרי לא נסבה כלל כדי שלא יאמרו בשביל זו חזר זה ולמה ליה כולי האי דאמר רב
יהודה אמר רב ואמרי לה אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן ואמרי לה אמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר'
יונתן א כל המלמד את בן חבירו תורה זוכה ויושב בישיבה של מעלה שנאמר (ירמיה טו) אם תשוב ואשיבך
לפני תעמוד וכל המלמד את בן עם הארץ תורה אפילו הקב"ה גוזר נזירה מבטלה בשבילו שנאמר
(סו) ואם תוציא יקר מוולל כפי תהיה אמר רבי פונך אמר רבי יוחנן כל שהוא תלמיד חכם וכוונת
תלמיד חכם ובן בנו תלמיד חכם שוב אין תורה פוסקת מורעו ה לעולם שנאמר (ישעיה נט) ואני ואת
בריתי וגו' לא ימוש מפך ומפי ורעך ומפי ורעך אמר ה' מעתה ועד עולם מאי אמר ה' אמר
הקב"ה אני ערב לך בדבר זה מאי מעתה ועד עולם אמר רבי ירמיה מכאן ואילך תורה מחזרת על
אכסניא שלה רב יוסף יתיב ארבעין תעניתא ואקריהו לא ימוש מפך יתיב ארבעים תעניתא
אחריני ואקריהו לא ימוש מפך ומפי ורעך יתיב מאה תעניתא אחריני אתא ואקריהו לא ימוש
מפך ומפי ורעך ומפי ורעך אמר מכאן ואילך לא צריכנא תורה מחזרת על אכסניא שלה ר'
יורא כי סליק לארעא דישראל יתיב מאה תעניתא דשיתכח גמרא בבליה מיניה כי היכי דלא נטרדיה
יתיב מאה תעניתא דלא לשכור ר' אלעזר בשניה גופלין עיליה מילי דצבורא ויתיב מאה אחריני דלא
גשלוט ביה גורא דגיהנם כל תלתין יומי הוה בדיק נפשיה שגר תנורא סליק ויתיב בגויה ולא הוה שלמא
ביה גורא יומא חד יהבו ביה רבנן עינא ואיחרכו שקיה וקרא ליה קטין חריק שקיה אמר רב יהודה אמר רב
ג מאי דכתיב (ירמיה טו) מי האיש החכם ויבן את זאת ואשר דבר פי ה' אצוי וינידה על מה אבדה הארץ דבר זה
אמר

הוה עתיר משבור מלכא. פ"י מנבל
בהמותיו של רבי כלשכחן נמי
בנראשית רבה (פ' טו) וכל בהמותיו של
יהקם ולא כספו וזהו של אבימלך:
אסמכיה
א פסחים סו.
ב שבת קיג.
ג תפנית ת.
ד ר"ח ארבע.
ה אחת.
ו דאמיה כ"ג.
ז ר"ח ארבע.
ח שבת סג. מ"ק.
ט פותח[עיון] חס.
י כחנ"ס כ"ג.
יא ע"ד ס' סמוס.
יב יתיב מ'.
יג תענית כ"ג.
יד וכן כל ס'.
טו כמון ר"ל.
טז י"ג ס' קמ"ג.
יז מנדרין לו.
יח ב' דריס פל.
יט ע"ש לכפירוב.
כ פירש".
כא קרייתא כפרים.
כב וכן פירק ע"י.
כג מן פקד קדוש.
כד כ"ס קט"ג.
הגרות
הב"ח
(א) גמ' סו
שדין גמ'
כרסשתא:
(ב) רש"י ד"ס
שמקפחוס' כפ'
כספים מנש'

ממנו חבובים. מי האים ההכנס: אמרו הנביאים. אשר דבר פי ה' אליהם: שלא ברכו בתורה תחילה כשהיו עוסקין בתורה לא היו מצרכין לפניה קרי' יתירא דאשר נתתי לפניכם קא דרש ברכת אשר (ג') (נתן לנו תורה אחת) שהיא לפניה של דברי תורה וכו' דלא מצרכין גליא דעתייהו שאניה מתנה השוכר להם: תודע. מודיע לכל ומתפלל בכתרה: בן עמם הארץ. היינו בקרב כסילים משפחת כסילים: איסרתא בלג'נא. סלע אחד בלג'נא: קיש קיש קריא. מתקשקש ומשמיט קולו וחס היה מלא פלטים לא היה משמיט קול: מצוין מערתא דרבנן. שלא יכשלו כהנים לעבור עליהן ולא להחיל שלל חרש תכלה ע"י דקיקס: אימלא מיניה. לא יטל למנא מקומה: ריבצת. לאחרים לשון (מ"ק דף ו') המרצין שדו משקה: רבי הג'נא. כר' חמא: שדינא ביתנא. וורש ח'י ורשוני פסקן: שדינא. משליך: וגדיל'ני נישב. וקולע ח'י ממנו רשתות ומכמורות: וצידינא מבי. וח'י נד' לביים: ואריכנא מגילתא. ומתקן ח'י משורותיהן קלפס: וסליקנא למתא. למקום שאין מלמדי תינוקות: לחמשות ינוקין. לכל אחד ספרו: ומתנינא. על פה שיתא סדרי משנה לשתא ינוקין: אקרו אהדרי. למדו זה את זה מקראות: ואתנו אהדרי. ילמדו זה את זה סדרו: לא תהא בואת בישראל. לא תהא זאת בישראל: אמש נראה לי. בחלוס: תקוע. ויבש בישיבה של מעלה: ור' יוחנן אצל ר' חייא לא. אמרתי ח'י ובי ח'י ר' יוחנן ראו ליכא אלא ר' חייא: ובעורין. תרגום דלפידין: דמצפרא ח'ו שפירין עיניה. בצקר רחמי את עיניו יפסו ולערב רחמיו דמוות כאלו שרפו נארה אמרי ליה. אמרתי לו: דאמרי. אמרתי לח'יו: נהרקא. קתדרה: בוטימי. נעוצות ח'סענא: ו"ס בלע"ז (א'). מתני' דמר קמתנינא. תוספתא של ח'ו שסידרה לשם סדרים: ח'י שונה תמיד ר' חייא סדרה לתוספתא כדאמרי' בעלמא ר' רבי לא שאלה ר' חייא מנא ליה ואמרי' כל מתנייה דלא מיתניא בר' ר' חייא ור' אשערי לא תותבו מינה כבי מדרשא: תקפי ברחמי. מרצין כתפלה: ומייתי למשיח בלא זמניה. לכך אין ניתן לי רשות להעמידן יחד: יש דוגמתן. שתהא תפלתן כשעתה: פולסי. כענת מלקות שמואל ירחינא. הוא שמואל כר אבא חזירו של רב ועל שהיה בקי בסוד העיטר כדאמרי' במ"ר (דף כ') אמר שמואל יכלנא לתקונא כולה גלותא קרי ליה ירחינא: אימלי לך סמא. כחון העיך: אשמר לך משטר. אמשח לך ע"ג העין משטר מטפח מוליד בלע"ז (א') כדאמרי' גבי כותח הבבלי (מומן האדומי) בפסחים (מד). משטר קשר מעבל פשו: גובתא. קנה חלו: תותי בי פדיא. תחת מראשותיו ויבוק כח חווק הספ וכו' דרך פלס גולגולתו ומנוח עד עיניה: הוה מצמער רבי למיסמכיה. מרש ומתעסק למנוח ל"י שכס בקי היה ל"כ ולא הוה מסתייעא מילתא. שהיה השעה נערפת לו לא היו ההכמי' להפסיק

אמרו חכמים ולא פירשוהו אמרו גבאים ולא פירשוהו עד שפירשו הקב"ה בעצמו שנאמר (ירמיה ט) ויאמר ה' על עוזבם את תורת אשר נתתי לפניכם אמר רב יהודה איר שלא ברכו בתורה תחילה אמר רב חמא מאידכתיב (משלי יד) כלב נכון תנוח חכמה ובקרב כסילים תודע כלב נכון תנוח חכמה זה תיח' בן תיח' ובקרב כסילים תודע זה תיח' בן תיח' אמר עולא היינו דאמרי' אינשי אסתי' בלג'נא קיש קיש קריא אל'ר ירמי' לר' זירא מאי דכתיב (איוב) קמן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדניו אמו לא ידעין דקמן וגדול שם הוא אלא כל המקמן עצמו על דברי תורה בעוה' נעשה חפשי לעוה' ריש לקיש המשום עצמו כעבד על דברי תורה בעוה' נעשה חפשי לעוה' ריש לקיש וזה מצוין מערתא דרבנן כי ממוא למערתא דר' חייא אימלא מיניה הל'ש דעתי' אמר רבישע לא פלפלת תורה כמותו יצתה בת קול ואמרה לו תורה כמותו פלפלת תורה כמותו לא ריבצת * כי הו' מינצו' ר' חנינא ור' חייא אל' ר' חנינא לר' חייא בהדי דדי קא מינצית ח'י אי משתבחה תורה מישראל מהדרנא לה מפלפולי אל'ר חייא לר' חנינא בהדי דדי קא מינצית דעבדי לתורה דלא תשתבח מישראל מאי עבידנא אולינא ושדינא ביתנא וגדילנא נישב וצידינא מבי ומאכילנא בשריהו ליתמי ואריכנא מגילתא וכתבנא חמשה חומשי' וסליקנא למתא ומקרינא חמשה ינוקין בחמשי חומשי' ומתנינא שיתא ינוקין שיתא סדרי' ואמרינא ח'ו עד דהדרנא ואיתנא אקרו אהדדי ואתנו אהדדי ועבדי לה לתורה דלא תשתבח מישראל היינו דא' רבי כמה גדולים מעשי חייא אל'ר' ישמעאל בר' יוסי אפי' ממר אל'ר' אין אפי' מאבא אל'ר' ח'י לא תהא בואת בישראל איר זירא אמש נראה לי ר' יוסי בר' חנינא אמרתי לו אצל מי אתה תקוע אמר לי אצל ר' יוחנן ור' יוחנן אצל מי אצל ר' ינאי ור' ינאי אצל מי אצל ר' חנינא ור' חנינא אצל מי אצל ר' חייא אמרתי לו ור' יוחנן אצל ר' חייא לא אמר לי באתר דקוקין דגורא ובעורין דאשא מאן כמעיל ר' ג'חא לתמן אמר רב חביבא אשתעי לי רב חביבא בר סורמקי חזי' ליה ח'ו ח'ו מרבנן דהוה שכיח אליהו גביה דלצפרא ח'ו שפירין עיניה ולאורתא דמין דבזקלין בגורא אמרי ליה מאי האי ואמר לי דאמרי ליה לאליהו אחי' רבנן כי סלקי למתיבתא דרקיע אמר לי בכולהו מצות לאסתכלי בהו גמר מנהרקא דר' חייא דלא תסתכל ביה מאי סימנייהו בכולהו אולי מלאכי כי סלקי ונתתי לבר מנהרקא דר' חייא דמנפשיה סליק ונחית לא מצאי לאוקמא אנפשא אסתכלי בה אתו תרי בומי' דגורא ומחיתו להוהא נברא ומסיניהו לעיניה למחר אזלי אשתמחי אמערתיה אמינא מתנייתא דמר מתנינא * ואומאי אליהו הוה שכיח במתיבתא דרבי יומא חד ריש ירחא הוה נגה ליה ולא אתא אל' מאי מעמא נגה ליה למר אמר ליה אדאוקימנא לאברהם ומשינא ידיה ומצלי ומננינא ליה וכן ליצחק וכן ליעקב ולוקמיניהו בהדי הדדי סברי תקפי ברחמי ומייתי ליה למשיח בלא זמניה אל' ויש דוגמתן בעולם הוה אל' איכא ר' חייא ובגו' גזר רבי תעניתא אחתיניהו ו לר' חייא ובגו' אמר משיח ה' היות ונשבה זיקא אמר מוריד הגשם ואתא מישראל כי ממוא למימר מוחה המתים רגש עלמא אמרי' ברקיעא מאן גלי דזיא בעלמא אמרי' אליהו אתויהו לאליהו מחיתו שתין פולסי דגורא אתא אידמי לחו כדובא דגורא על בינייהו ומרדיניהו שמואל ירחינא אסייה דרבי הוה חלש רבי בעיניה אל' אימלי לך סמא אל' לא יכלנא אשמר לך משטר ואיללא יכלנא הוה מותיב ל' (ב) גובתא דסמני תותי בי סדיה ואיתמי הוה קא מצמער רבי למסמכיה ילא הוה מסתייעא מילתא אל' לא לצמער מר לדידי תוי לי סיפרא דאדם הראשון ובתיב ב' שמואל ירחינא

פסוקים

ח' כתרובת קי: 2 [ס' פס'י] פס'י: 3 [ס' פס'י] פס'י: 4 [ס' פס'י] פס'י: 5 [ס' פס'י] פס'י: 6 [ס' פס'י] פס'י: 7 [ס' פס'י] פס'י: 8 [ס' פס'י] פס'י: 9 [ס' פס'י] פס'י: 10 [ס' פס'י] פס'י: 11 [ס' פס'י] פס'י: 12 [ס' פס'י] פס'י: 13 [ס' פס'י] פס'י: 14 [ס' פס'י] פס'י: 15 [ס' פס'י] פס'י: 16 [ס' פס'י] פס'י: 17 [ס' פס'י] פס'י: 18 [ס' פס'י] פס'י: 19 [ס' פס'י] פס'י: 20 [ס' פס'י] פס'י: 21 [ס' פס'י] פס'י: 22 [ס' פס'י] פס'י: 23 [ס' פס'י] פס'י: 24 [ס' פס'י] פס'י: 25 [ס' פס'י] פס'י: 26 [ס' פס'י] פס'י: 27 [ס' פס'י] פס'י: 28 [ס' פס'י] פס'י: 29 [ס' פס'י] פס'י: 30 [ס' פס'י] פס'י: 31 [ס' פס'י] פס'י: 32 [ס' פס'י] פס'י: 33 [ס' פס'י] פס'י: 34 [ס' פס'י] פס'י: 35 [ס' פס'י] פס'י: 36 [ס' פס'י] פס'י: 37 [ס' פס'י] פס'י: 38 [ס' פס'י] פס'י: 39 [ס' פס'י] פס'י: 40 [ס' פס'י] פס'י: 41 [ס' פס'י] פס'י: 42 [ס' פס'י] פס'י: 43 [ס' פס'י] פס'י: 44 [ס' פס'י] פס'י: 45 [ס' פס'י] פס'י: 46 [ס' פס'י] פס'י: 47 [ס' פס'י] פס'י: 48 [ס' פס'י] פס'י: 49 [ס' פס'י] פס'י: 50 [ס' פס'י] פס'י: 51 [ס' פס'י] פס'י: 52 [ס' פס'י] פס'י: 53 [ס' פס'י] פס'י: 54 [ס' פס'י] פס'י: 55 [ס' פס'י] פס'י: 56 [ס' פס'י] פס'י: 57 [ס' פס'י] פס'י: 58 [ס' פס'י] פס'י: 59 [ס' פס'י] פס'י: 60 [ס' פס'י] פס'י: 61 [ס' פס'י] פס'י: 62 [ס' פס'י] פס'י: 63 [ס' פס'י] פס'י: 64 [ס' פס'י] פס'י: 65 [ס' פס'י] פס'י: 66 [ס' פס'י] פס'י: 67 [ס' פס'י] פס'י: 68 [ס' פס'י] פס'י: 69 [ס' פס'י] פס'י: 70 [ס' פס'י] פס'י: 71 [ס' פס'י] פס'י: 72 [ס' פס'י] פס'י: 73 [ס' פס'י] פס'י: 74 [ס' פס'י] פס'י: 75 [ס' פס'י] פס'י: 76 [ס' פס'י] פס'י: 77 [ס' פס'י] פס'י: 78 [ס' פס'י] פס'י: 79 [ס' פס'י] פס'י: 80 [ס' פס'י] פס'י: 81 [ס' פס'י] פס'י: 82 [ס' פס'י] פס'י: 83 [ס' פס'י] פס'י: 84 [ס' פס'י] פס'י: 85 [ס' פס'י] פס'י: 86 [ס' פס'י] פס'י: 87 [ס' פס'י] פס'י: 88 [ס' פס'י] פס'י: 89 [ס' פס'י] פס'י: 90 [ס' פס'י] פס'י: 91 [ס' פס'י] פס'י: 92 [ס' פס'י] פס'י: 93 [ס' פס'י] פס'י: 94 [ס' פס'י] פס'י: 95 [ס' פס'י] פס'י: 96 [ס' פס'י] פס'י: 97 [ס' פס'י] פס'י: 98 [ס' פס'י] פס'י: 99 [ס' פס'י] פס'י: 100 [ס' פס'י] פס'י: 101 [ס' פס'י] פס'י: 102 [ס' פס'י] פס'י: 103 [ס' פס'י] פס'י: 104 [ס' פס'י] פס'י: 105 [ס' פס'י] פס'י: 106 [ס' פס'י] פס'י: 107 [ס' פס'י] פס'י: 108 [ס' פס'י] פס'י: 109 [ס' פס'י] פס'י: 110 [ס' פס'י] פס'י: 111 [ס' פס'י] פס'י: 112 [ס' פס'י] פס'י: 113 [ס' פס'י] פס'י: 114 [ס' פס'י] פס'י: 115 [ס' פס'י] פס'י: 116 [ס' פס'י] פס'י: 117 [ס' פס'י] פס'י: 118 [ס' פס'י] פס'י: 119 [ס' פס'י] פס'י: 120 [ס' פס'י] פס'י: 121 [ס' פס'י] פס'י: 122 [ס' פס'י] פס'י: 123 [ס' פס'י] פס'י: 124 [ס' פס'י] פס'י: 125 [ס' פס'י] פס'י: 126 [ס' פס'י] פס'י: 127 [ס' פס'י] פס'י: 128 [ס' פס'י] פס'י: 129 [ס' פס'י] פס'י: 130 [ס' פס'י] פס'י: 131 [ס' פס'י] פס'י: 132 [ס' פס'י] פס'י: 133 [ס' פס'י] פס'י: 134 [ס' פס'י] פס'י: 135 [ס' פס'י] פס'י: 136 [ס' פס'י] פס'י: 137 [ס' פס'י] פס'י: 138 [ס' פס'י] פס'י: 139 [ס' פס'י] פס'י: 140 [ס' פס'י] פס'י: 141 [ס' פס'י] פס'י: 142 [ס' פס'י] פס'י: 143 [ס' פס'י] פס'י: 144 [ס' פס'י] פס'י: 145 [ס' פס'י] פס'י: 146 [ס' פס'י] פס'י: 147 [ס' פס'י] פס'י: 148 [ס' פס'י] פס'י: 149 [ס' פס'י] פס'י: 150 [ס' פס'י] פס'י: 151 [ס' פס'י] פס'י: 152 [ס' פס'י] פס'י: 153 [ס' פס'י] פס'י: 154 [ס' פס'י] פס'י: 155 [ס' פס'י] פס'י: 156 [ס' פס'י] פס'י: 157 [ס' פס'י] פס'י: 158 [ס' פס'י] פס'י: 159 [ס' פס'י] פס'י: 160 [ס' פס'י] פס'י: 161 [ס' פס'י] פס'י: 162 [ס' פס'י] פס'י: 163 [ס' פס'י] פס'י: 164 [ס' פס'י] פס'י: 165 [ס' פס'י] פס'י: 166 [ס' פס'י] פס'י: 167 [ס' פס'י] פס'י: 168 [ס' פס'י] פס'י: 169 [ס' פס'י] פס'י: 170 [ס' פס'י] פס'י: 171 [ס' פס'י] פס'י: 172 [ס' פס'י] פס'י: 173 [ס' פס'י] פס'י: 174 [ס' פס'י] פס'י: 175 [ס' פס'י] פס'י: 176 [ס' פס'י] פס'י: 177 [ס' פס'י] פס'י: 178 [ס' פס'י] פס'י: 179 [ס' פס'י] פס'י: 180 [ס' פס'י] פס'י: 181 [ס' פס'י] פס'י: 182 [ס' פס'י] פס'י: 183 [ס' פס'י] פס'י: 184 [ס' פס'י] פס'י: 185 [ס' פס'י] פס'י: 186 [ס' פס'י] פס'י: 187 [ס' פס'י] פס'י: 188 [ס' פס'י] פס'י: 189 [ס' פס'י] פס'י: 190 [ס' פס'י] פס'י: 191 [ס' פס'י] פס'י: 192 [ס' פס'י] פס'י: 193 [ס' פס'י] פס'י: 194 [ס' פס'י] פס'י: 195 [ס' פס'י] פס'י: 196 [ס' פס'י] פס'י: 197 [ס' פס'י] פס'י: 198 [ס' פס'י] פס'י: 199 [ס' פס'י] פס'י: 200 [ס' פס'י] פס'י: 201 [ס' פס'י] פס'י: 202 [ס' פס'י] פס'י: 203 [ס' פס'י] פס'י: 204 [ס' פס'י] פס'י: 205 [ס' פס'י] פס'י: 206 [ס' פס'י] פס'י: 207 [ס' פס'י] פס'י: 208 [ס' פס'י] פס'י: 209 [ס' פס'י] פס'י: 210 [ס' פס'י] פס'י: 211 [ס' פס'י] פס'י: 212 [ס' פס'י] פס'י: 213 [ס' פס'י] פס'י: 214 [ס' פס'י] פס'י: 215 [ס' פס'י] פס'י: 216 [ס' פס'י] פס'י: 217 [ס' פס'י] פס'י: 218 [ס' פס'י] פס'י: 219 [ס' פס'י] פס'י: 220 [ס' פס'י] פס'י: 221 [ס' פס'י] פס'י: 222 [ס' פס'י] פס'י: 223 [ס' פס'י] פס'י: 224 [ס' פס'י] פס'י: 225 [ס' פס'י] פס'י: 226 [ס' פס'י] פס'י: 227 [ס' פס'י] פס'י: 228 [ס' פס'י] פס'י: 229 [ס' פס'י] פס'י: 230 [ס' פס'י] פס'י: 231 [ס' פס'י] פס'י: 232 [ס' פס'י] פס'י: 233 [ס' פס'י] פס'י: 234 [ס' פס'י] פס'י: 235 [ס' פס'י] פס'י: 236 [ס' פס'י] פס'י: 237 [ס' פס'י] פס'י: 238 [ס' פס'י] פס'י: 239 [ס' פס'י] פס'י: 240 [ס' פס'י] פס'י: 241 [ס' פס'י] פס'י: 242 [ס' פס'י] פס'י: 243 [ס' פס'י] פס'י: 244 [ס' פס'י] פס'י: 245 [ס' פס'י] פס'י: 246 [ס' פס'י] פס'י: 247 [ס' פס'י] פס'י: 248 [ס' פס'י] פס'י: 249 [ס' פס'י] פס'י: 250 [ס' פס'י] פס'י: 251 [ס' פס'י] פס'י: 252 [ס' פס'י] פס'י: 253 [ס' פס'י] פס'י: 254 [ס' פס'י] פס'י: 255 [ס' פס'י] פס'י: 256 [ס' פס'י] פס'י: 257 [ס' פס'י] פס'י: 258 [ס' פס'י] פס'י: 259 [ס' פס'י] פס'י: 260 [ס' פס'י] פס'י: 261 [ס' פס'י] פס'י: 262 [ס' פס'י] פס'י: 263 [ס' פס'י] פס'י: 264 [ס' פס'י] פס'י: 265 [ס' פס'י] פס'י: 266 [ס' פס'י] פס'י: 267 [ס' פס'י] פס'י: 268 [ס' פס'י] פס'י: 269 [ס' פס'י] פס'י: 270 [ס' פס'י] פס'י: 271 [ס' פס'י] פס'י: 272 [ס' פס'י] פס'י: 273 [ס' פס'י] פס'י: 274 [ס' פס'י] פס'י: 275 [ס' פס'י] פס'י: 276 [ס' פס'י] פס'י: 277 [ס' פס'י] פס'י: 278 [ס' פס'י] פס'י: 279 [ס' פס'י] פס'י: 280 [ס' פס'י] פס'י: 281 [ס' פס'י] פס'י: 282 [ס' פס'י] פס'י: 283 [ס' פס'י] פס'י: 284 [ס' פס'י] פס'י: 285 [ס' פס'י] פס'י: 286 [ס' פס'י] פס'י: 287 [ס' פס'י] פס'י: 288 [ס' פס'י] פס'י: 289 [ס' פס'י] פס'י: 290 [ס' פס'י] פס'י: 291 [ס' פס'י] פס'י: 292 [ס' פס'י] פס'י: 293 [ס' פס'י] פס'י: 294 [ס' פס'י] פס'י: 295 [ס' פס'י] פס'י: 296 [ס' פס'י] פס'י: 297 [ס' פס'י] פס'י: 298 [ס' פס'י] פס'י: 299 [ס' פס'י] פס'י: 300 [ס' פס'י] פס'י: 301 [ס' פס'י] פס'י: 302 [ס' פס'י] פס'י: 303 [ס' פס'י] פס'י: 304 [ס' פס'י] פס'י: 305 [ס' פס'י] פס'י: 306 [ס' פס'י] פס'י: 307 [ס' פס'י] פס'י: 308 [ס' פס'י] פס'י: 309 [ס' פס'י] פס'י: 310 [ס' פס'י] פס'י: 311 [ס' פס'י] פס'י: 312 [ס' פס'י] פס'י: 313 [ס' פס'י] פס'י: 314 [ס' פס'י] פס'י: 315 [ס' פס'י] פס'י: 316 [ס' פס'י] פס'י: 317 [ס' פס'י] פס'י: 318 [ס' פס'י] פס'י: 319 [ס' פס'י] פס'י: 320 [ס' פס'י] פס'י: 321 [ס' פס'י] פס'י: 322 [ס' פס'י] פס'י: 323 [ס' פס'י] פס'י: 324 [ס' פס'י] פס'י: 325 [ס' פס'י] פס'י: 326 [ס' פס'י] פס'י: 327 [ס' פס'י] פס'י: 328 [ס' פס'י] פס'י: 329 [ס' פס'י] פס'י: 330 [ס' פס'י] פס'י: 331 [ס' פס'י] פס'י: 332 [ס' פס'י] פס'י: 333 [ס' פס'י] פס'י: 334 [ס' פס'י] פס'י: 335 [ס' פס'י] פס'י: 336 [ס' פס'י] פס'י: 337 [ס' פס'י] פס'י: 338 [ס' פס'י] פס'י: 339 [ס' פס'י] פס'י: 340 [ס' פס'י] פס'י: 341 [ס' פס'י] פס'י: 342 [ס' פס'י] פס'י: 343 [ס' פס'י] פס'י: 344 [ס' פס'י] פס'י: 345 [ס' פס'י] פס'י: 346 [ס' פס'י] פס'י: 347 [ס' פס'י] פס'י: 348 [ס' פס'י] פס'י: 349 [ס' פס'י] פס'י: 350 [ס' פס'י] פס'י: 351 [ס' פס'י] פס'י: 352 [ס' פס'י] פס'י: 353 [ס' פס'י] פס'י: 354 [ס' פס'י] פס'י: 355 [ס' פס'י] פס'י: 356 [ס' פס'י] פס'י: 357 [ס' פס'י] פס'י: 358 [ס' פס'י] פס'י: 359 [ס' פס'י] פס'י: 360 [ס' פס'י] פס'י: 361 [ס' פס'י] פס'י: 362 [ס' פס'י] פס'י: 363 [ס' פס'י] פס'י: 364 [ס' פס'י] פס'י: 365 [ס' פס'י] פס'י: 366 [ס' פס'י] פס'י: 367 [ס' פס'י] פס'י: 368 [ס' פס'י] פס'י: 369 [ס' פס'י] פס'י: 370 [ס' פס'י] פס'י: 371 [ס' פס'י] פס'י: 372 [ס' פס'י] פס'י: 373 [ס' פס'י] פס'י: 374 [ס' פס'י] פס'י: 375 [ס' פס'י] פס'י: 376 [ס' פס'י] פס'י: 377 [ס' פס'י] פס'י: 378 [ס' פס'י] פס'י: 379 [ס' פס'י] פס'י: 380 [ס' פס'י] פס'י: 381 [ס' פס'י] פס'י: 382 [ס' פס'י] פס'י: 383 [ס' פס'י] פס'י: 384 [ס' פס'י] פס'י: 385 [ס' פס'י] פס'י: 386 [ס' פס'י] פס'י: 387 [ס' פס'י] פס'י: 388 [ס' פס'י] פס'י: 389 [ס' פס'י] פס'י: 390 [ס' פס'י] פס'י: 391 [ס' פס'י] פס'י: 392 [ס' פס'י] פס'י: 393 [ס' פס'י] פס'י: 394 [ס' פס'י] פס'י: 395 [ס' פס'י] פס'י: 396 [ס' פס'י] פס'י: 397 [ס' פס'י] פס'י: 398 [ס' פס'י] פס'י: 399 [ס' פס'י] פס'י: 400 [ס' פס'י] פס'י: 401 [ס' פס'י] פס'י: 402 [ס' פס'י] פס'י: 403 [ס' פס'י] פס'י: 404 [ס' פס'י] פס'י: 405 [ס' פס'י] פס'י: 406 [ס' פס'י] פס'י: 407 [ס' פס'י] פס'י: 408 [ס' פס'י] פס'י: 409 [ס' פס'י] פס'י: 410 [ס' פס'י] פס'י: 411 [ס' פס'י] פס'י: 412 [ס' פס'י] פס'י: 413 [ס' פס'י] פס'י: 414 [ס' פס'י] פס'י: 415 [ס' פס'י] פס'י: 416 [ס' פס'י] פס'י: 417 [ס' פס'י] פס'י: 418 [ס' פס'י] פס'י: 419 [ס' פס'י] פס'י: 420 [ס' פס'י] פס'י: 421 [ס' פס'י] פס'י: 422 [ס' פס'י] פס'י: 423 [ס' פס'י] פס'י: 424 [ס' פס'י] פס'י: 425 [ס' פס'י] פס'י: 426 [ס' פס'י] פס'י: 427 [ס' פס'י] פס'י: 428 [ס' פס'י] פס'י: 429 [ס' פס'י] פס'י: 430 [ס' פס'י] פס'י: 431 [ס' פס'י] פס'י: 432 [ס' פס'י] פס'י: 433 [ס' פס'י] פס'י: 434 [ס' פס'י] פס'י: 435 [ס' פס'י] פס'י: 436 [ס' פס'י] פס'י: 437 [ס' פס'י] פס'י: 438 [ס' פס'י] פס'י: 439 [ס' פס'י] פס'י: 440 [ס' פס'י] פס'י: 441 [ס' פס'י] פס'י: 442 [ס' פס'י] פס'י: 443 [ס' פס'י] פס'י: 444 [ס' פס'י] פס'י: 445 [ס' פס'י] פס'י: 446 [ס' פס'י] פס'י: 447 [ס' פס'י] פס'י: 448 [ס' פס'י] פס'י: 449 [ס' פס'י] פס'י: 450 [ס' פס'י] פס'י: 451 [ס' פס'י] פס'י: 452 [ס' פס'י] פס'י: 453 [ס' פס'י] פס'י: 454 [ס' פס'י] פס'י: 455 [ס' פס'י] פס'י: 456 [ס' פס'י] פס'י: 457 [ס' פס'י] פס'י: 458 [ס' פס'י] פס'י: 459 [ס' פס'י] פס'י: 460 [ס' פס'י] פס'י: 461 [ס' פס'י] פס'י: 462 [ס' פס'י] פס'י: 463 [ס' פס'י] פס'י: 464 [ס' פס'י] פס'י: 465 [ס' פס'י] פס'י: 466 [ס' פס'י] פס'י: 467 [ס' פס'י] פס'י: 468 [ס' פס'י] פס'י: 469 [ס' פס'י] פס'י: 470 [ס' פס'י] פס'י: 471 [ס' פס'י] פס'י: 472 [ס' פס'י] פס'י: 473 [ס' פס'י] פס'י: 474 [ס' פס'י] פס'י: 475 [ס' פס'י] פס'י: 476 [ס' פס'י] פס'י: 477 [ס' פס'י] פס'י: 478 [ס' פס'י] פס'י: 479 [ס' פס'י] פס'י: 480 [ס' פס'י] פס'י: 481 [ס' פס'י] פס'י: 482 [ס' פס'י] פס'י: 483 [ס' פס'י] פס'י: 484 [ס' פס'י] פס'י: 485 [ס' פס'י] פס'י: 486 [ס' פס'י] פס'י: 487 [ס' פס'י] פס'י: 488 [ס' פס'י] פס'י: 489 [ס' פס'י] פס'י: 490 [ס' פס'י] פס'י: 491 [ס' פס'י] פס'י: 492 [ס' פס'י] פס'י: 493 [ס' פס'י] פס'י: 494 [ס' פס'י] פס'י: 495 [ס' פס'י] פס'י: 496 [ס' פס'י] פס'י: 497 [ס' פס'י] פס'י: 498 [ס' פס'י] פס'י: 499 [ס' פס'י] פס'י: 500 [ס' פס'י] פס'י: 501 [ס' פס'י] פס'י: 502 [ס' פס'י] פס'י: 503 [ס' פס'י] פס'י: 504 [ס' פס'י] פס'י: 505 [ס' פס'י] פס'י: 506 [ס' פס'י] פס'י: 507 [ס' פס'י] פס'י: 508 [ס' פס'י] פס'י: 509 [ס' פס'י] פס'י: 510 [ס' פס'י] פס'י: 511 [ס' פס'י] פס'י: 512 [ס' פס'י] פס'י: 513 [ס' פס'י] פס'י: 514 [ס' פס'י] פס'י: 515 [ס' פס'י] פס'י: 516 [ס' פס'י] פס'י: 517 [ס' פס'י] פס'י: 518 [ס' פס'י] פס'י: 519 [ס' פס'י] פס'י: 520 [ס' פס'י] פס'י: 521 [ס' פס'י] פס'י: 522 [ס' פס'י] פס'י: 523 [ס' פס'י] פס'י: 524 [ס' פס'י] פס'י: 525 [ס' פס'י] פס'י: 526 [ס' פס'י] פס'י: 527 [ס' פס'י] פס'י: 528 [ס' פס'י] פס'י: 529 [ס' פס'י] פס'י: 530 [ס' פס'י] פס'י: 531 [ס' פס'י] פס'י: 532 [ס' פס'י] פס'י: 533 [ס' פס'י] פס'י: 534 [ס' פס'י] פס'י: 535 [ס' פס'י] פס'י: 536 [ס' פס'י] פס'י: 537 [ס' פס'י] פס'י: 538 [ס' פס'י] פס'י: 539 [ס' פס'י] פס'י: 540 [ס' פס'י] פס'י: 541 [ס' פס'י] פס'י: 542 [ס' פס'י] פס'י: 543 [ס' פס'י] פס'י: 544 [ס' פס'י] פס'י: 545 [ס' פס'י] פס'י: 546 [ס' פס'י] פס'י: 547 [ס' פס'י] פס'י: 548 [ס' פס'י] פס'י: 549 [ס' פס'י] פס'י: 550 [ס' פס'י] פס'י: 551 [ס' פס'י] פס'י: 552 [ס' פס'י] פס'י: 553 [ס' פס'י] פס'י: 554 [ס' פס'י] פס'י: 555 [ס' פס'י] פס'י: 556 [ס' פס'י] פס'י: 557 [ס' פס'י] פס'י: 558 [ס' פס'י] פס'י: 559 [ס' פס'י] פס'י: 5

פר עז מזמ

[illegible]

חבים יתקרי ורבי לא יתקרי ואמו דרבי עיל
ידו תהא דבי ורי נתן סוף משנה רב אשי
ורבינא סוף תראה וסימנך (תהלים ע) עוד
אבוא אל מקדשי אל אביה לאחיותם אמר
רב כהנא אישתעי לי רב חמא בר ברתיה
א דחמא רבה בר נחמני אנב שמדא נח
נפשיה אבלו ביה קורצא בי מלכא אמרו
איכא חד גברא ביהודאי דקא מבטל תרימר
אלפי גברי מישראל ירהא בקייטא וירחא
בסתוא מכורא דמלכא שדרו פרוסתקא
דמלכא בתריה ולא אישכחיה ערק ואול
מפומבדיתא לאקרא מאקרא לאנמא
ומאנמא לשחין ומשחין לצריפא ומצריפא
לעינא דמים ומעינא דמים לפומבדיתא
בפומבדיתא אישכחיה איקלע פרוסתקא
דמלכא לתתא אשפינא דרבה 2 קריכו
תבא לקמיה ואשקותו תרי כסו ודליתא לתבא
טקמיה חדר פרצופיה לאחיותא אמרו ליה
מאי נעביד ליה גברא דמלכא תוא אמר ליה
קריכו תבא לקמיה ואשקותו חד כסא
ודליותו לתבא מקמיה ולתסי עבדו ליה הכי
ואתסי אמר מידע ידענא דגברא דקא בעינא

הכא הוה אבישא אבתריה הוא שכחיה אמר אולינא מהא אי מקמל קמלי ליה הוה
גברא לא מנלינא ואי גנדי מנדין ליה מנלינא אחוזה לקמיה עייליה
לאדרונא וטורקיה לכבא באנפיה בעא דחמי פרס אשיתא ערקואויל לאמא
הוה יתיב אנדרא דקולא וקא גרים קא מפלגי במתיבתא דרקיעא 6 אמ
בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם לבהרת טהור סתור
הקביה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי : טמא ואמרי מאן גו
נוכח רבה בר נחמאי אמר רבה בר נחמאי אני יחיד בנגעים אני יחיד באהל
שדרו שלתא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה מדלא הוה
פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נישב זיקא ואויש בני קייסבר גונדא דיה
אמר תינה נפשיה דההיא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא כי הו
נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשרך רבה בר נח
טהור ויצאתה נשמתך מטהור נפל פתקא מרקיעא בפומבידו
גהמוני נתבקש בישביה של מעלה נפקא אביי ורבא וכולהו רבנ
ביה לא הוו דיעי דיכתייה אולו לאנפא הוו צפרי דממלכי וקיימי
מינה התם הוה ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא
יהא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לבו לביתכם לשלום הוה יומא
דנה נפשיה דלייה ועפא ורדי להתווא טיעא כי רביב נמלא מהאי גיסא דנהר
פפאושדייה בחך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה בר נחמאי
אמר לפניו רבישע כיע דידך הוא ורבה בר נחמאי דידך את דרבה ורבה דידך
אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח ועפא ריש בן חלפתא בעל בשר הוה יומא
חד הוה חמימא ליה הוה סליק ויתיב אשינא דמורא אמר לה לברתיה
בתי הגיפי עלי במניפא ואני אתן לך ככרין דנדר אדהכי נישבא זיקא אמר
כמה ככרין נדרד למי דיכי : הכל כמנהג המדינה וכו' : הכל לאתויי מאי
לאתויי בארתא דנהיגי מכרך ריפתא ומשתהי דאנפקא דאי אמר להו קדימי
ואיתויי לבו אמרו לו לא כל כמינך : מעשה חברי יותן בן מתאי שאמר לבנו
צא ושכור וכו' מעשה לסתור חסדי מחסרא וחכי קתני ואם פסק לתמונות

לפרוע. ושי דרך נא אדם להביא מעשה על דבריו למותרו דקחני צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אמינו אחה עשה להם כמעשה אמה פ"ה §

[illegible]

הנהרות
הב"ח
(ה) רש"י ד"ס
דקא מנעא
י"ט ב"ס. ר"ב
ספ"ס ב"ב
ק"ו ע"ב :
ג' שם ד'
אסא.
ב"ב
:ג"ב
ס'
ד"י
ס

13

ני מציה

א"ר חיי ש"ב

מהל' שכיב

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

ש"ל סע"ף א'

עד ב' מ"ו פ"א

מהל' גיבס

סלס' א' ופ"א

סלס' א' סג

פסין לא טור

ק"פ ח"מ פ"י

בשעה שאינה נמר מלאכה. כגון המנעם ככלל: מאחר שנגמרה מלאכתו. כגון נתפרסו עגוליו דמתניתין ה: וברבר שאין נגדולו מן הארץ. כגון הסולב בהמותיו והמנעם: ג' מנא הני מילי. דפועל פועל כמחבר: כי תבא ואכלת ענבים. לקמן דרש ליה כפועל וסיפיה דקרא ואל כלך לא תתן משמע אלא לכלך

של בעל הבית תתן אלמא בשעת נמר מלאכתו חבורן קאי: כי תבא בקמה דער. וגו' ותרמש לא תתן אלמא בשעת תרמש קאי: אתיא קמה קמה. והמקשה אומר נזירה שזה ה' דרש להקשות ולומר

אימא דלא אישתי קרא אלא כחייבת ככלל: כגון קמה מין דגן אכל בקמה קסנית לא: מהחל חרמש בקמה. הוא שומר הקרב כפסח שהוא בא מן השעורין שחייבין ככלל: צד מובח. יין לנפסין וסולת למנחות:

ואתי נמי וית. כחאי דינא דלית בה זר מוכח והוא שכן למנחות אכל שחר מיני חילנות ותרשים לא: וזית במה הצד אתי. בתמיה וזי מדרשא כעי למילפיה

הא ככלל כרס הוא: בשעת חרמש. שהוא נמר מלאכה: מאל כלך. כדמפרש לה לעיל ולקמן קדרים לה סי': תיבה דבר חרמש היא. כגון קסנית: דלאי בר חרמש. כגון המוסק בזיתים והגודל בתמרים: בעלי קמה. השומרים בקומה בארץ וכלל: ככלל: והוא אמרת קמה דמיחייבא בחלה הוא. כלומר והא

כבר אומרינא דאיכא למילף בג' דבקה בת חלה קאי: הני מילי. דאיכא למיפרך הניא פרכא: מקמי דרשינן חרמש לרבות קסנית: השתא. דרשינן חרמש ליתא לג' ואיתרבי קמה לרבות כל בעלי קמה: כרם רעך. ואל כלך לא תתן אכל כרם כותי תתן: הניחא וכו'.

פונתא כהגול ומאכלי ו (ב"ק דף קיג.). ולא של הקדש. אסור לאכול: ולא מוצץ. היין וזרק ההלניס: ולא ענבים ודבר אחר. לעזול ענבים במלה למתקן שיאכל הרכה: כנפשוך. כחלו הן שלך: מה נפשך אוכל ופסור מן המעשר. דלא לא נגמרה מלאכתו למעשר דתן (מעשרות פ"א מ"ז) יין

מסיר לזור: אף פועל אוכל ופסור. ולא אמרינן הוואל דבאגריה אכיל עלכרחי של בעל הבית הוה ליה כמקד ומקס קובעת למעשר אף דבר שלא נגמרה מלאכתו כיון דזכריתא חשביה: אין הטבל מתחייב. אפילו מירחו ככרי כשדה:

פני מחרמש ומקמה כי תבא בכרם רעך למה לי אמר רבא להלכותי כדתניא כי תבא נאמר כאן ביאה ונאמר אלהן (שם ב') לא תבא עליו השמש מה להלן בפועל הכתוב מדבר אף כאן בפועל הכתוב מדבר בכרם רעך ולא בכרם כותי הניחא למיד' ג' גול כותי אסור היינו דאיצטריך קרא למישרי פועל אלא למיד' גול כותי מותר השתא גזילה מותר פועל מיבעיא מוקימלה בכרם רעך. ולא של הקדש ואכלתו ולא מוצץ ענבים סולא ענבים דבר אחר כנפשוך כנפשו של בעה"ב כך נפשו של פועל מה נפשך אוכל ופסור אף נפשו

שלא אכילה גסה ואל כלך לא תתן בשעה שאתה נותן לכליו של בעה"ב ואתה אוכל ובשעה שאי אתה נותן לכליו של בעה"ב אי אתה אוכל: אמר רבינא אין הטבל מתחייב במעשר

בשעה שאין נמר מלאכה. ובתלוש מן הקרקע מאחר שנגמרה מלאכתו וברבר שאין נגדולו מן הארץ: ג' מנא הני מילי דכתיב (דברים כג) כי תבא בכרם רעך ואכלת אשכנן כרם כל מילי מנא לן נמרין מברם מה כרם מיוחד דבר שנגדולי קרקע ובשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו אף כל דבר שנגדולי קרקע בשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו ממה לכרם שכן חייב בעוללות נמרין מקמה קמה גופה מנא לן דכתיב (שם) כי ונבא בקמת רעך וקפפת מלילות בידך מה לקמה שכן חייבת בחלה וממאי דהיא קמה קמה דמתחייבת בחלה היא דלמא כל קמה קאמר רחמנא אתיא קמה קמה כתיב הבא כי תבא בקמת רעך וכתיב התם (שם) מהחל חרמש בקמה מה התם קמה דמיחייבא בחלה אף הבא נמי קמה דמיחייבא בחלה איכא למיפרך מה לקמה שכן חייבת בחלה כרם יוכיח מה לכרם שכן חייב בעוללות קמה תוכיח איתור

הדיון לא ראי זה כראי זה הצד השהו שבהן שכן דבר שנגדולי קרקע ובשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו אף כל דבר שנגדולי קרקע בשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו מה להצד השהו שבהן שכן יש בהן צד מוזכר ואתאנמי זית דאית ביה צד מוזכר וזית במה הצד אתי הוא גופיה כרם איקרי דכתי' (שופט' טו) ויבער מגדיש ועד קמה ועד כרם זית

ב אמר רב פפא כרם זית אקרי כרם מתמא לא אקרי מכל מקום קשיא אלא אמר שמואל אמר קרא וחרמש לרבות כל בעלי חרמש והאי חרמש מיבעי ליה בשעת חרמש אכול שלא בשעת חרמש לא תיכול ההוא (דברים כג) מואל כלך לא תתן נפקא תינה דבר חרמש דלאו בר חרמש מנא לן אלא אמר ר' יצחק אמר קרא קמה לרבות כל בעלי קמה והא אמרת קמה קמה דמיחייבא בחלה הני מילי מקמי דנתי חרמש השתא דאית חרמש איתרבי ליה כל דבר חרמש ואף על גב דלא מיחייב בחלה קמה למה לי לרבות כל בעלי קמה והשתא דנפקא לן

מחרמש ומקמה כי תבא בכרם רעך למה לי אמר רבא להלכותי כדתניא כי תבא נאמר כאן ביאה ונאמר אלהן (שם ב') לא תבא עליו השמש מה להלן בפועל הכתוב מדבר אף כאן בפועל הכתוב מדבר בכרם רעך ולא בכרם כותי הניחא למיד' ג' גול כותי אסור היינו דאיצטריך קרא למישרי פועל אלא למיד' גול כותי מותר השתא גזילה מותר פועל מיבעיא מוקימלה בכרם רעך. ולא של הקדש ואכלתו ולא מוצץ ענבים סולא ענבים דבר אחר כנפשוך כנפשו של בעה"ב כך נפשו של פועל מה נפשך אוכל ופסור אף נפשו

שלא אכילה גסה ואל כלך לא תתן בשעה שאתה נותן לכליו של בעה"ב ואתה אוכל ובשעה שאי אתה נותן לכליו של בעה"ב אי אתה אוכל: אמר רבינא אין הטבל מתחייב במעשר

אמר דבר חרמש אכול דלאו בר חרמש. כגון חילנות לא תיכול ואם מאחר ואמאי לא יליף מהרמש והא ליכא שום פירכא וי"ל דלהכי לא יליפין מהרמש משום דהוה שני כתובים הכאים כהחד דאמאי אילטריך קרא למיכתב כי תבא בכרם רעך לילף מהרמש אלא ודאי שני כתובים

הכאים כהחד כינהו ואין מלמדין וי' דרש מקמה כל בעלי קמה על כרחך אטריך כרם להלכותיו כדקאמרין בסמוך: אמר רבא להלכותיו דתניא כו'. תימה דמכל מקום למה נכתב כרם דהוה ליה למכתב כי תבא בשל רעך דהא קמה

קמה דכתיב ב' פעמים דרשינן תרוייהו חד לרבות כל בעלי קמה וחד לאדם בתלוש ודרינו משום דלא הוה ליה למכתב בקמת רעך אלא בשל רעך ושמן אטריך ל' לשום דרשא: אמר ר' למי' גול כותי מותר כו'. פי' בקונטרס דפלונייהו כהגול ומאכלי

(ב"ק דף קיג.) וקשיא דהתם אפילו מואל דשרי לא שרי אלא הפקעת הלאהו אכל גזילה ממש מודו כולי עלמא דאסור אלא אור"י דפלונייהו לקמן בהקבל (דף קיא: ושם) דאיכא דשרי גזילתו ממש וא"ת למאן דאמר גול כותי מותר מאי עביד ליה לקרא דהשכס קונהו דדרשינן כהגול בתרא (ב"ק דף קיג:) וידקדק

עס קונהו שלא יגלוס עליו ולא יבא עליו בעקפין ודרש מהתם דגול כותי אסור וליכא למימר דס"ל דקרא איירי כשדים תקיפה על עצמם דאם כהיכי קאמר קרא דלא כיוכל אף יא' כיוכל והלא הכותי לא ייתנו ללחא ויש לומר דהיכא דאיכא חילול השם מודה דאסור שהכותי כשה

עליו ונותן לו כל שכרו והוה חילול השם היה יוצא בחזקת קודש היוכל: ולא של הקדש. דס"ד כי היכי דשרי רחמנא אסור גול שחלוץ ירו הכי נמי הוה אמינא דשרי בשל ירו' דהניחא כפ' ולד חקאת עליה לא יאכלו נגזרות

ה תאכל כרשני הקדש *מכתבי' לא תחמסו טור יישו של הקדש ואף לענין גמור מלאכה גזירי וא"כ יוד למאי ישים ליה מאי

מקרא *אם דרשא *אין לא אכילה גסה. *אין לא דכתיב שבע' הוה ממשעין מואכלת אכילה גסה ה דאכילה גסה לא שמה אכילה ולא הוה דרשינן ואכלת ולא מוצץ דשמה ה ככלל אכילה אכל השתא דכתיב שבע' ולא אכילה גסה אייתר ונאכלת למדרש מיניה ולא מוצץ:

של פועל אוכל ופסור שבעך * ואתה אוכל ובשעה שאי אתה נותן לכליו של בעה"ב אי אתה אוכל: אמר רבינא אין הטבל מתחייב במעשר

בשעה שאין נמר מלאכה. ובתלוש מן הקרקע מאחר שנגמרה מלאכתו וברבר שאין נגדולו מן הארץ: ג' מנא הני מילי דכתיב (דברים כג) כי תבא בכרם רעך ואכלת אשכנן כרם כל מילי מנא לן נמרין מברם מה כרם מיוחד דבר שנגדולי קרקע ובשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו אף כל דבר שנגדולי קרקע בשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו ממה לכרם שכן חייב בעוללות נמרין מקמה קמה גופה מנא לן דכתיב (שם) כי ונבא בקמת רעך וקפפת מלילות בידך מה לקמה שכן חייבת בחלה וממאי דהיא קמה קמה דמתחייבת בחלה היא דלמא כל קמה קאמר רחמנא אתיא קמה קמה כתיב הבא כי תבא בקמת רעך וכתיב התם (שם) מהחל חרמש בקמה מה התם קמה דמיחייבא בחלה אף הבא נמי קמה דמיחייבא בחלה איכא למיפרך מה לקמה שכן חייבת בחלה כרם יוכיח מה לכרם שכן חייב בעוללות קמה תוכיח איתור

הדיון לא ראי זה כראי זה הצד השהו שבהן שכן דבר שנגדולי קרקע ובשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו אף כל דבר שנגדולי קרקע בשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו מה להצד השהו שבהן שכן יש בהן צד מוזכר ואתאנמי זית דאית ביה צד מוזכר וזית במה הצד אתי הוא גופיה כרם איקרי דכתי' (שופט' טו) ויבער מגדיש ועד קמה ועד כרם זית

ב אמר רב פפא כרם זית אקרי כרם מתמא לא אקרי מכל מקום קשיא אלא אמר שמואל אמר קרא וחרמש לרבות כל בעלי חרמש והאי חרמש מיבעי ליה בשעת חרמש אכול שלא בשעת חרמש לא תיכול ההוא (דברים כג) מואל כלך לא תתן נפקא תינה דבר חרמש דלאו בר חרמש מנא לן אלא אמר ר' יצחק אמר קרא קמה לרבות כל בעלי קמה והא אמרת קמה קמה דמיחייבא בחלה הני מילי מקמי דנתי חרמש השתא דאית חרמש איתרבי ליה כל דבר חרמש ואף על גב דלא מיחייב בחלה קמה למה לי לרבות כל בעלי קמה והשתא דנפקא לן

מחרמש ומקמה כי תבא בכרם רעך למה לי אמר רבא להלכותי כדתניא כי תבא נאמר כאן ביאה ונאמר אלהן (שם ב') לא תבא עליו השמש מה להלן בפועל הכתוב מדבר אף כאן בפועל הכתוב מדבר בכרם רעך ולא בכרם כותי הניחא למיד' ג' גול כותי אסור היינו דאיצטריך קרא למישרי פועל אלא למיד' גול כותי מותר השתא גזילה מותר פועל מיבעיא מוקימלה בכרם רעך. ולא של הקדש ואכלתו ולא מוצץ ענבים סולא ענבים דבר אחר כנפשוך כנפשו של בעה"ב כך נפשו של פועל מה נפשך אוכל ופסור אף נפשו

שלא אכילה גסה ואל כלך לא תתן בשעה שאתה נותן לכליו של בעה"ב ואתה אוכל ובשעה שאי אתה נותן לכליו של בעה"ב אי אתה אוכל: אמר רבינא אין הטבל מתחייב במעשר

בשעה שאין נמר מלאכה. ובתלוש מן הקרקע מאחר שנגמרה מלאכתו וברבר שאין נגדולו מן הארץ: ג' מנא הני מילי דכתיב (דברים כג) כי תבא בכרם רעך ואכלת אשכנן כרם כל מילי מנא לן נמרין מברם מה כרם מיוחד דבר שנגדולי קרקע ובשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו אף כל דבר שנגדולי קרקע בשעת נמר מלאכה פועל אוכל בו ממה לכרם שכן חייב בעוללות נמרין מקמה קמה גופה מנא לן דכתיב (שם) כי ונבא בקמת רעך וקפפת מלילות בידך מה לקמה שכן חייבת בחלה וממאי דהיא קמה קמה דמתחייבת בחלה היא דלמא כל קמה קאמר רחמנא אתיא קמה קמה כתיב הבא כי תבא בקמת רעך וכתיב התם (שם) מהחל חרמש בקמה מה התם קמה דמיחייבא בחלה אף הבא נמי קמה דמיחייבא בחלה איכא למיפרך מה לקמה שכן חייבת בחלה כרם יוכיח מה לכרם שכן חייב בעוללות קמה תוכיח איתור

פח עץ משמש

עַד שִׁירָהָ פִּי הַבַּיִת. וְאִם וְהָ תֵּן כָּפִי דַמְעָרוֹת (מָה) וּמִיֵּית לִיָּה בְשִׁילָה יוֹאֵל רוֹפֵן (כִּדָּה דָף מִזֵּ: וְסֵם דָּה אִוִּיהוּ) אִיזוּר חֶרֶץ שְׁחִיבֵת כַּמְעָשׁ חֶרֶץ לִזְרִית וְאִיזוּר חֶרֶץ לִזְרִית כֹּל שֶׁהַכֹּלִים כַּמְעָרִים לְחֹכֶה וְאִין לִמְרָד לְדַרְכֵי יִנְהֵי אִינֵה חִיבֵת כַּמְעָשׁ עַד שִׁירָהָ פִּי הַבַּיִת וּפְנֵי הַחֶזֶק דִּהִיט

חֲמוֹן לְרִי יֵאָחַז בְּעֶרְבֵי לֶחָפְזִי דָרֵךְ
 בְּחַת חוֹמָה לְמִימָר לְאֶסְפִּיק מִכְסִּים לְבִית
 כֵּלָּא דָרֵךְ שַׁעַר הַחֲזָר דִּלְמָה הִיכִי קָאֲמַר
 בְּכַמְדוֹלָם דִּלְבִּית לְבִית אֶרְיָאֲפֶשֶׁר שְׁמוּדָא
 פֻּטֵּל בְּבִית וְתוֹלֵם וְכֵן דָרֵךְ שַׁעַר הַחֲזָר
 וּמִיָּהוּ יֵל הִיכָא שְׁתַּחֲלִיחַ נֻטָּה לְחֲזָר וְאֵל
 עוֹמֶדֶת בְּחֲזָר אֶזְרִיךְ רִאִיית פְּנֵי הַחֲזָר
 אֵלָּא דְרוּקָא בְּחָתוּן (א) שְׁתַּלְטוּת מוֹךְ לְחֲזָר
 צִירִי סִינְטֵסֶס שְׁרָת שֶׁחֲזָר וְכֵן מִשְׁמַתָּה
 (כפ"ג דמערסות מ"ח) דִּלְמָה אֲתָנָה
 הַעוֹמֶדֶת בְּחֲזָר אוֹכֵל אֶחָת וְאֵס צִירָךְ
 שְׂתִּים חֵיב אֵבֵל מִמֶּנּוּ אִי אֲפֶשֶׁר לומר כֵּן
 דִּתְנִין בְּכ"ג דְּהוֹמָתוֹ וּמִיָּהוּ לֵאמֹר בְּהַמְבִּיא
 כִּדִּי יֵין (בִּזְנֵה דף לה.) הִיָּה אוֹכֵל בְּאֶשְׁכּוֹ
 וְנִכְסֵה מִגִּזְנֵה לְחֲזָר ר' אֲלֵיעֶזֶר אומר יִגְמור
 ר' יְהוֹשֻעַ אומר לֵאמֹר אִי יִגְמור אֵל הַתְּהֵלִי
 לְכִי אֲדוּר וּמִשְׁעֵשׂ שְׂבָרָא אֲדוּר אֵלָּא
 שְׂלָא כְנֻסָּה לְבִית מִדְּנֶקֶט וְנִכְסֵה לְחֲזָר וְיֵל

שנא נכנס נכית מדתקס ואכנס נחמר וי-
אמר חנר קובעת מדאורייתא אמאי יגמור
ע' ולוקח לא עדיף גמור מלחנה וא"כ אפי'
הכית נמי חייב הלא כיון שלא נגמר מלחנתו
יין שלה ועוד שילחי המביא [כדי יין] (ביצה)
הריב מצי לאו בשדה לזה חייב משום דמיה

[illegible]

ואל כרבי נתן הלוקח טר
 יאל סי אחר שקנאס מ
 נדיה וליכא למימר
 ח. וס ד"ה קכבר
 ולימא ליה קח מן
 טור דהא תרוייהו
 לא קחמ ליה
 משמע הכס
 פמי הארץ
 חס ד
 י"מ דר
 ל כרבי
 וי"ל ש
 חס דר
 חס
 ר חב
 חסד
 חסד דנך ואל דינן כרבי ושלח נתחמס
 תכותא האקח ממנו ולא חשיב ליה

1

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט

עין משפט 178 השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

לאכשורי נברא לאקמביעא לן כי קמביעא
לן לאכשורי פירא טאי תיש פועלן אוכלין
ענבים בראשי אומניות שלהם ובלבד שלא
יהבהו באור התם משום בשול מלאכה כי
קאמביעא לן היכא דאיכא אשתו ובניו מאי
תיש לא לא יהבהו באור ויאכל ולא יכמור
באדמה ויאכל ולא יפריך עינהסלעיואכל
אבל מפרך על יד על יד ואוכל התם משום
ביטול מלאכה הכי נמי מסתברא דאי סיד
משום מתוקי פירא סלע מאי מתוקי פירא
איכא אי אפשר דלא ממתיק פורתא תיש
יפועלן שהיו עורדים בתאנים (א) ונודרים
בתמרים ובזצרים בענבים ומוסקין ביותים
הרי אלו אוכלים ופמורים שהתורה זיכתה
להם דבתם לא יאכלו אלא אם כן נטלו
רשות מבעה"ב ואלא יספות במלח ויאכל
מלח ודאי בענבים דבר אחר דמילוא יספות
במלח ויאכל ודמינהו השוכר את הפועל
לעדר ולקשקש תחת הזיתים הרי זה לא
יאכל ויכמור לבצור שכרו למסוק שכרו
לקט הרי זה אוכל ופמור שהתורה זיכתה
להן קצץ אחת (ב) ואחת יאכל שתיים שתיים לא
יאכל וסופת במלח ויאכל אהייא אילימא
אסיפא כיון דקצץ כל היכי דבעי ליכול
אלא לאו ארישא אמר אבוי ליק כאן בארץ
כאן בתוצה לארץ בארץ קבעא ספיתא
בתיל לא קבעא ספיתא אמר רבא טי
איכא מירי דבארץ קבעא ספיתא מדאורי'
ובתוצה לארץ לא קבעא ספיתא ומותר
לכתחילה אלא אמר רבא מ בין בארץ בין
בתוצה לארץ חדא לא קבעא ספיתא תרתי
קבעא ספיתא קצץ בין ספת ובין לא ספת
אחת אחת אוכל שתיים שתיים לא יאכל לא
קצץ ולא ספת אוכל שתיים שתיים ספת אחת
אחת אוכל שתיים שתיים לא יאכל ואע"פ
דנמלך שות מבעה"ב דאימביל להו למעשר
וקבעא ספיתא ותרתיי דקבעא ספיתא מנא
לן איך מתנא דאמר קרא (טובה ד) כי קבעם
בעמיר גורנהת דפרות המרכסות בתבואה

אכשורי נברא. להכין עמלו לאכילה מרובה לא מיכניס קשה לא חסר
עליו תורה והוא לאו כענבים ודבר דמי דהסם נבי ענבים אכשורי
פירא הוא: פועלן אוכלין ענבים. כל אכילתן משתין מד שמעין לאש
לומניות שכן נכלי והשמש מכה מותן וממתקן: ראשי אומניות. ראשי
שורות הכרם כלשון ארמי אוניות אונלע
אורמין: התחמטשום ביטול מלאכה
שמכיל עמלו כשמהכה: דאיכא אשתו
ובניו. שלא נשכרו אלא כע"כ ומהבהבין
לו: ולא יכמור. יחסם שמעמילם כעסר
חס: ולא יפריך. כללי' נלע"ק כמו
שמוין לתפוחים: עליד. מיד ליד: עורדין
מוסקין בוצצין גורדין. כולם לשון
לקיטה הן לכל מין ומין: ופמורין. מן
המעשר ולא חמך מקה הוא לפי שזין ו
תנאי שכן חלף התורה וכתה להם: בפיתם
לא יאכלו. משום דינא נקט ליה לפי
שזולתין הרבה: לא יספות. יעבול קס"ד
משום ענבים ודבר אחר קאמר ולא משום
מעשר אלא פירא חסור: מלח
ודאי בענבים ודבר אחר דמי. ואע"פ
דעלייהו דענבים קאמכד ל' ולא מילתא
באפיה נפשיה הוה ספת מ"מ דבר אחר
הוא כל מהבהב חיתא לך דשרי: לעדר.
לחפור: לקשקש. לכסות שריסה המגולס:
הרי זה לא יאכל. מן היותם שזולתין
דבעין שעת נגמר מלאכה: שכרו לבצור.
בענבים: למסוק. כותים: ללקט.
בשאר פירות אחרות הנטועין על גבה קצת:
קצץ. והתנה עס בעל הכית ע"מ שזולת
הוא ליה עיין מקה: אחת אחת אוכל.
דקשות משתים לא חילי איכור עס גורן
דבר של נגמרה מלאכה: שתיים
שתיים לא יאכל. דשתיים מכימטי להו
מילתא דחשיבותא בגון קליה או מקה חיל
עלייהו עס גורן כדליף ומהך דרבינן הוי
לקמן וקביעותא דקליה ומהך דרבינן הוי
כדחמין לעיל (פה): דאי מדאורייתא חין
חילוק בין שתיים לאחת: וסופת בפלח
ואוכל. קס"ד ספיתא כמעשר לא מהני
ולא נקט ליה אלא לשמעינן דלא מעכב
עליה בעל הכית: אהייא. אינפריך
לשמועין: אלא לאו ארישא. דלא קצץ:
כאן בארץ כאן בתוצה לארץ. וספיתא
לאו משום ענבים ודבר אחר לענין דיתא
נקט לה אלא משום חשיבותא אכילה לענין
מעשר נקט ליה ואסיפא קאי: בארץ.
דמעשר דאורייתא קבעא ספיתא דספיתא
כמלה נמר מלאכתיהו דגלי דעמיה דלח

לח גורן אחרת: פורת לכתחילה. בתמיה היכי דמעשר יודים מערבין
תקבע ליה ספיתא מדרבנן דכל דתקון רבנן כעין דאורי' תקון: הרחי
קבעא ספיתא. כדליף לקמן בפחות משתים לא הוי גורן: קצץ בין ספת
ובין לא ספת. קליה משוי גורן נשין שתיים שתיים אחת אחת אוכל
יאכל וכיון דאכילה ע"י קליה ליתא בשתיים אלא כחמה לל קבע כהם ספיתא
משום הכי קמי סופת במלח ואוכל ואסיפא דוקא קאי: לא קצץ ולא ספת
אוכל שתיים. ספת לא יאכל שתיים דקבעא ספיתא ומשום הכי קמי
בכרייתא קמייתא ולא יספות דלאו בקץ חיירי ואליתיה בשתיים שתיים:
ותרתי דקבעא ספיתא בגלל. כלומר מנלן דבעין תרתי ובגלל
ל: כי קבעם בעמיר גורנה. חין גורן בלא קיבון ואין קיבון
סמות משתים: המרכסות בתבואה. (א) שזורין שמעין כהם ומעילת
אותן כמור ודשין אותן כפרות להסיד קליפתן והוא עמילת:

הדעת
הדעת

כיון ששכרו לעדור ור"מ פירש קצן שהתנה שלא לאכול אלא עשר פירות או
עשרים וכתב פירש במאי דבעי יאכל: שתיים שתיים לא יאכל
דמק קובע דבר שנגמרה מלאכתו למעשר וכי תלם שתיים ביחד דשתי
גורן כדליף בסמך שכליק לא יעשה גורן אחר: בארץ קבעא ספיתא.
והיה דלעיל דתני לא יספות מיירי בארץ וא"ת ואמאי לא מוקי לה
בהיא דלא יספות משום ענבים ודבר אחר כדאמר מעיקרא והיה דספת
במלח קאי ואסיפא מיירי בין בארץ בין בחמה לארץ וקמ"ל דלא קבעא ספיתא
והשתא לא תפסי ליה הך דספיקא דאבוי' ו"ל דלי לאו דלשמועין בשום מקום
דספיתא קבעא לא הוי לשמועין משום חידוש היה ברייתא דסופת ולהכי
מוקי להאידא דלא יספות בארץ משום דספיתא קבעא וספיתא קמ"ל היה
דסופת דאף על גב דבארץ קבעא בחול לא קבעא: ותרתי מנלן
דקבעא ספיתא. מקה נמי קבעא כתרתי כדאמר לעיל אלא משום דספיתא
קיימין נקט ספיתא: כי קבעם בעמיר גורנה. אספיתא הוא:
המרכסות בתבואה. לא לשנות להם מיירי דהיא דספיתא הלא הלא

(א) מייבג ריהע. (ב) דערפונען זען דערשטאטען.

צ עין משפט

חינו עובר משום לא תחטום . פי' בקונס' **טז** א' כ' תי
 הי תדומה ומעשר שאין רנילות להיות
 תימה דא"כ אפי' הן חולין מתקנים לא
 יניס קודם מירוח ונראה דשעמא משום
 פירות בלכד
 ועי' בשבט
 ובמ"ח
 פסד
 פסד

וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁמְרֵם וְיִשְׁמְרֵם
 גִּבּוֹר הוּא וְתוֹמָרוֹ וְיָמִי לְיִשְׂרָאֵל אֲסוּר לִיחַן
 לִפְנֵי בְהִמְתּוֹ וּפִי כִּהְדּוּקָא כְּרִשְׁנִי שְׁהוּא
 מֵאֵל בְּהִמָּה מוֹתֵר לְהֵאָכִיל וְלֹא חֲסוּן מִשּׁוֹם
 הַפֶּסֶד תְּרוּמָה וְכֵן דְּרִישׁ בְּהִדְרֵי כְּשִׁילָה
 (יג. וְעַס ד' מ"א) מְדִישׁוּ גִבּוֹר נִבִּי חֵדָן
 וְכֵן פֶּרֶשׁ לֹא תֵּחַל כְּרִשְׁנִי הַקֶּדֶשׁ
 גִּידוּרֵי מַעֲשֵׂה חֲלוּלִין. דְּלֹא שִׁיד לְמִינֵהוּ
 מֵחֵל יִשְׁהֵא בִּידוֹ וְיִכְבֵּר בְּטוֹמָאָה דְּלֵמָּה
 יִשְׁהֵא כִּיּוֹן שִׁכּוֹל לְפָדוּתוֹ וּפִי לְקוֹחַ בְּכַסֵּף
 מַעֲשֵׂר שְׁנֵמָתָה דְּמִשּׁוֹר נִפְדָּה לְרִי לֹא גִזַּר
 כִּל גִּידוּלִי לִיהוּ מַעֲשֵׂה כִּיּוֹן דְּשִׁיקָה מַעֲשֵׂר
 יִשְׁלֵי פִּירוֹ:

בְּ כַּמֶּשֶׁר רָאִוּ דְּמִיקְרִי דִּישׁוּ כְּחוֹן
 כַּמֶּשֶׁר שָׂנִי דְּלִפְיֵי לִרְיֵהוּדָה
 אִינוּ עוֹבֵר חוֹן לְחֻמָּה דְּפִרְרִי כְּפִסְחוֹךְ וְהָאֵל לֹאז רִשְׁךְ הִיָּה
 פִּי חֻמָּה וְיִתְמָה וְהָאֵל לֹאז רִשְׁךְ הִיָּה
 אוֹכֵל פּוֹטֵל מֶשֶׁל קִדְקֵד פִּי הִיכִי דְּשָׂרִי מֶשֶׁל
 כְּדִירוֹ וְהָאֵל נִזְל וְהִיכִי לֵן לְחִמְרִי
 דְּשָׂרִי חוֹן לְחֻמָּה הִיכִי לִרְיֵהוּדָה מְמוֹנֵי וְהָאֵל
 וְיִיבֵל לְקִדְקֵד בּוֹ הֶאֱשֵׁה אֲפִילוֹ חוֹן לְחֻמָּה
 כְּדִמְשִׁמֶּשׁ בְּקִדְדוֹשִׁין (גַּב) וְיִלֵּל דְּלִפְיֵי הִיכִי
 (לֹא) קִרְיִין בִּרְיֵהוּ שָׁלוֹ וְהָאֵל שֶׁרֶד דְּהִיכִי
 מִמֶּרְיָ כְּפִסְחֵי פִי חֶלֶק (פִּסְהֶדְרִין דָּף קִיּוֹ)
 לְדִכּוּעָא לֹא מִיקְרִי שְׁלָלָה גִבִּי עִיר
 הִכְדַּחַת וּפְעוּרָה מִן הֶחָלָה דְּלֹא מִיִּסְרִי
 עִירִיסוֹחִיסָא :
וְהִיכִי דְּמִי כְּשֶׁהֲקִדְמוּ כְּשִׁבְגִּין . יִתְמָה
 דְּמִאִי אִיִּלְטִירִי לְפִרְשׁוּי הִכָּה הִיכִי
 דְּמִי דַּעַד שֶׁחָלָל נִמְי הוּא מִיירִי כְּבִדִּי דִּהָא
 כְּנִידִילוֹ מַעֲשֵׂר לִיבֹה לְאוֹקְמָה כָּלֹא :
אֲמַר לֵהוּ עֲנִיתִימָה רִשְׁן בְּן יוֹחָנָן שֶׁרֶד
 וְרִבְכָן לֹא פִלְגִינֵי עֲלִיהֶ בְּמִאִי דְּמִיִּסְרֵי עֲשׂוּתָא
 שֶׁשֶׁן דְּמַעֲלִי לֹה: **הַחֲלוֹם** פִּרְתִּירוֹשׁ דֵּה .

לנכרי דבתבונתוכר פשיטא שפיר כיון שאין
ישראל נשכר בחסומה אלא אדרבה ממסד
כמו שפשיטא שמוות לומר לנכרי אכול
כלה ומהאי שפשיטא נמי מותר לומר לנכרי
בשבת הילך שכר ובשל ללרדך בשאין מוטל
פליג לזווג דאין מריח בכותה אמירה כלום
ומיניה דאין יהודה דלא נמי לאמור לנכרי
אכול כללה דלא שייך הכותה אמירה לנכרי
שהישראל עלמנו ויכול יהתן כללה בפיו אכל

אִינוּ יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כְּמוֹ לְבַשֵּׁל אֹף לְחַסּוֹס
מִיְרוּשָׁה דִּהְיוּקֵנוּ נָבִי מַחֲדִיקִין יְרֵי בְּכָרִיס
בְּשִׁבְרֵית דִּקְחָר אֲלֵל חֲרוֹס כְּעֻמּוֹת
וְאֵלֶּה נִכְנָסֵה לֵה מִיָּקֵב בְּחַר שְׂבִיעִית חֲזָרָה
ר' דָּוִין לְרֹאשׁ דִּהְיָה לֵהם שְׂמַחְלֵיל כְּבֵר
לְחַסּוֹס מִפְּנֵי דְרִכֵּי עֲלִים : אֲלֵהֶם הָאֵל
לְחִסּוֹר לֹא שָׂרִי . אֲעִיג בְּכַמְלֵת מוֹקֵךְ

(יב.) סתורי יד לרשעים וסתרן פה מרשעים
 אסור אמרם לנכריהם משום דשפת
 ויטין חדא מילתא היא ונורו אפא שפת
 דגנבין להו ארמא. בשאלתוידר אלאו
 על פתמה בחוקא והנכרי נובח הדינר וחולס
 א משמע הכי שלם כחין לגנור רק הדינר
 מהלפי
 ויטין חדא מילתא היא ונורו אפא שפת
 דגנבין להו ארמא. בשאלתוידר אלאו
 על פתמה בחוקא והנכרי נובח הדינר וחולס
 א משמע הכי שלם כחין לגנור רק הדינר
 מהלפי

מפרט' שהיו קושרין דינר בנים
סכים ומשפטו ולשונו אעין להו

במספר והוא קרוי תרומה ואסור כתרומה
 בקרבן (לוחו ריו"ר²) מוזילה רעי ללול כמ
 פרתו ודוש בה. דיסה שלך: אמיר
 (א) דער געזעל דער אוממאנן. (א)

מסורת
הש"ס
א סנהדרין ט:
ב [מוספתא
דכלאים פ"ה]
ג סנהדרין סה:
ד וסנהדרין
הא: משמע שלא
זיה כהן

הנהרות
הב"ח
(א) תום ד"ס
דיס לקיס וכו'
מקא ליה לריס
לקיס :

גליון הש"ס
 גמ' בעא מיניה
 רבי יונתן מרבי
 סימא. בירושל'
 ז"ס דתרומות
 איתא שם. כן
 ד"ס לרשב"י
 וסבוב לו כאשר
 עקיב ר' סימא
 רבי יונתן:

מַעֲשֵׂה וְהָיָה פֶּרֶךְ הַכֹּחַ לִי כִּי לֹא מִיִּמִּי
לְחַסֵּב מַעֲשֵׂה מֵאֵם עֲבָדֶיךָ
מַעֲשֵׂה אֶבֶל נִשְׁכַּע לֹא עֲבִיד
דְּבִירֹכֶיךָ מַעֲשֵׂה כְּדֻמוּק לֹא
הֵסֵם בְּכַלְכְּתוֹ וְלֹא חֲלָתִי
וְשׁוֹת לְדִבְסוֹק פֶּרֶךְ ד' מִיתוֹת (סֵכֶה) סֵה
וְסֵה ד"ה הוֹאִילִי אֲחָמֶר ר' יוֹחֵן דַּעֲקִימַת
שִׁפְתָיו דִּמְגַד לֹא הוּי מַעֲשֵׂה מֵאֵם דִּשְׁנו
בְּכַל וּפֶרֶךְ וְהִתִּיחַ יֵאלֹו עֲדִים וּזְמוּמִים
שֶׁאֵין בָּהֶן מַעֲשֵׂה וּמִשְׁנֵי אֵלֶּה שְׁלֵמִי מִגְדָּף
הוֹאִיל וְשֵׁנו בְּקוֹל וּפֶרֶךְ וְקוֹל ל' יוֹחֵן
לֹאֹו מַעֲשֵׂה הוּא וְהֵא חֲסֵמֶה בְּקוֹל ל' יוֹחֵן
חִיבֻזְמוּשֵׁי שְׁלֵמִי עֲדִים וּזְמוּמִים דִּשְׁנִן
בְּרֵאִיִּי וְהִסְתָּה הִיבִי פֶּרֶךְ מַחֲסֵמֶה בְּקוֹל
אֲמַגְדָּף לֹא עֲבִיד מַעֲשֵׂה עֲבָדִים וְכִי
לְדָלֹו לְמִגְדָּף פֶּרֶךְ אֵלֶּה אֲעֲדִים וּזְמוּמִין
פֶּרֶךְ דִּבְהֵוּא שְׁנוֹל דִּמְשֵׁי שְׁלֵמִי מִגְדָּף
הוֹאִיל וְשֵׁנו בְּקוֹל שְׁנֵי נְמִי אֲעֲדִים וּזְמוּמִין
וְעֲלִיָּהוּ פֶּרֶךְ וְקוֹל ל' יוֹחֵן לֹאֹו מַעֲשֵׂה הוּא

ה'כדצוריהו מהתעבד מעשה שתחייב
 דלח עבד דרבורה מעשה וא"ל חו לעמל
 זלזל ולא בראיה אלל עב כרסח משה דינן
 וזומנין בראיה אסויא דסהדרין סמי
 קמח דהואל עמי בלל א"ל לפי מהקנא דל
 דלמקנא נמי לל סתר טעמא דהואל וישנו
 שפתחו לל הוי מעשה וא"ל והא בריש אלל
 דסמך ל' ארבעס יכנו לל וסיף וחסומה
 וואמרי פער הכא בחסומה נופא כי אין צה
 כלידך טוים (סס) דררס מלשות
 ככלל וזלזל וזכר היום דלכלל דר' יוחנן
 עזר וליחא לעמר דלליב דרבי יודה ק
 עזר בקר בא לכתוב ליתן עשה אחר ק
 דהמרחא סקק שמה התראה וריש לקיש

דגנבין ארמאי ומגנן
להו הערמה אתעביד
ויודבונן איד פפא ב
אכר חידקא דאמר בנ
וקא עבר' שמוס (ויקרא
מכשיל סברא לאלמין
אבי' דין' סקספת עליה
גדול בי' אתר דמיבונק
ורב אש' שרי מרימר
הגהו תרי חסדי' מה
בר חטא הושיב לה ק
לה חסימה מעלייתא
קוץ בפי' מהו הרבי'
הרביץ לה חסימה מע
לה ארי מבחין מהו
מהו (היתה צמאה
קמבליא אנגדי דישא
דתיא' שרשאי בעל פ
שתאבל למהו דישא
יחזיק פקיע עמיד לפ
תאכל מן הדישה הר
אכלה איבעית אימא
פקיע עמיד לפני בהמ
תאכל הרבה מן הדי
יונתן מרבי' סימאי הס
בדישו אמר רחמנא ור
ולמא לא תדרוש בחסי
מכית אביך אתה למ
חשת אתה ובניך את
הוא דאסור הא מ
(שם) ולהבדיל בין חס
רחמנא אלא מה התסם
שכרות הינ' בשעת ד
תר' (החוסם את הפ
פמוד ואינו לוקה אלא
נאיתמר חסמה בקולו
אמר: חייב ריש לקיש
אמר: חייב עקימס
יש לקוש אמר פמוד

וַיִּן יִתְּהוֹן סֵתוֹ 6 שְׁלַח
בְּהוֹ אַעֲרִימוֹ עֲלֵיהֶו
נִגְנִי מִעֲרֵבָא סִבְרִי לֵה
נִגְנִי מִצְוִין עַל הַסִּירוֹם
(י) וּלְפָנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן
מִרְיִמְכֹרֹל שְׁלִישִׁיהָ א"ל
מִכִּיכִיכָה נִפְשִׁימָא בְּנוֹ
מִן מֵאִי רַב אֲחִי אֲסֵר
וּמִרְזוּסְרָא וְאִמְרִי לֵה
לְפָנֵי אֲהֲדָדִי בְּעִי רְמִי
וְיִן בְּפִיה מִהוֹ הוֹשִׁיב
הִיא אֵלָא דִּי יִשְׁבֵּל לֵה
לֵה אִרִי מִבְּחֻץ מִהוֹ
יִתְּנָא הִיא אֵלָא סִרְבָּץ
הַעֲמִיד בְּנֵה מִבְּחֻץ
לְמִים מִהוֹ 7 פִּרְס לֵה
מִהוֹ פִּשּׁוּס מִהָא חֲדָא
לֵה לְהַרְעִיב פִּרְתוֹ כְּדִי
בְּהוֹ יוֹרְשָׁאִיב עַל הַבֵּית
נִגְנִי הַבְּהֵמָה כְּדִי שְׁלֹא
בְּבֵה שְׁאֵנִי הֵתֵם דְּקָא
דְּשָׂאִי בְּעֵהִיב לְהַתִּיר
הַמַּעֲקָרָא כְּדִי שְׁלֹא
שֶׁהָ *בְּעָא מִיִּנְיָה רַבִּי
מִה מִבְּחֻץ מִהוֹ שׁוֹר
הָא לֹא בְּדִישׁוֹ הוּא אֵן
מִה אֲמַר רַחֲמֵנָא אֵלִי
ד (שם) יִן וְשִׁכַּר אֵל
כְּבֹרָאכֶם כְּבֹרָאכֶם
וּמִיֵּעַל שְׂרִי
קִדְשׁ וּבִין הַחֹל אֲמַר
בְּשַׁעֲת בִּיאַה לֹא תִהָא
יִשְׁהָ לֹא תִהָא חֲסִימָה
דִּהָ 8 הַמְזוּזֹת בְּכֹלָאִים
אֵל דִּשׁ וּמִנְהִיג בְּלִבְד
הַנְּהִיגָה בְּקוֹל ר' יוֹחָנָן
אֲמַר פִּטּוֹר ר' יוֹחָנָן
פִּוּרִי הוּא מַעֲשֶׂה
מִלָּא לֹא הוּי מַעֲשֶׂה

וְלִישָׁן בְּרִאיוֹת אֲבָל מִגִּדָּף הוּי
 מִלְּדַמְתֵּי וּמְדִים וּמִקֵּל אֲבִיר
 לֹא קָמַר טַעַם דִּמְגָדִף דִּישׁ
 מִיָּן הוֹאֵל וְשָׁן בָּקוֹל וְלֹא גִרִם
 לְמִיחִידֵי לְשִׁמְחָה קִנְחָה וּלְמִינִי
 כִּדְפִרְשֵׁינִי לְדִבְרוּרֵיהֶם מִלֵּא מִשׁוֹ
 דְּבִטְלֵינִי לֹא שָׁרָה בַּעַם מִשָּׁה
 הִיא בָּקוֹל לִית בַּעַם מִשָּׁה יִנְחָל
 לֹא אֲיִירִי אֲלֵל בְּכַתֵּם חֲסִימָה
 מִשָּׁה וְחֵט דְּבָלָה יָן לְקוּיָן (שֵׁ)
 וְרִל פֶּתֶר לִיה מִשׁוֹ אֲתֵר
 מִשָּׁה פֶּתֶר הֲכִי דְפִלְגִי אֲמִלְתָּ
 דְּרִיק רְבִי יוֹסֵק מִשָּׁה אֲמִלְתָּ
 בֵּא הִתְיֹצֵב לְקוּיָן אֲלֵמָה לֹא שֵׁ

והם ואח"כ תהיו רצונן לכלים ומחבתן כעלי
 וימסרו כד' שיהא יפה להרשיע וידבוק.
 אש כד' שיהא יפה להרשע לנידן יקנסו
 ר' דלא נמי אכורה אמרה לכד' : בני
 מערבא . דלאו ליה לאכורה דשאל
 הכי : מביא לה' חידקא . נמסר
 כפ' ר' מיתות (נו) : וכן עבר . וזה
 האומר לסרס : משום ר' קא עבר ליה
 תתן מכשול . אבל דכד שאין הנמרי
 מוזהר עליו אימא לך שרי : לשחיטה .
 שלא יועיל סירוסן להעלות בדמיהן אבל
 להרשיע לא שדמיהן יקרין משום סירוסה
 דין שקנסת עליהן מבידו . דלא
 טרח כולי . אלא אלא שיחרשו בו והא לא
 תתקיים ממעשהו : באחד רמב' . ודיו
 אס מכרו לו : מחלף אהדרי . שוריש
 שלהן שנכנסו נכרים מכריהם וסרסו :
 ישוב לה קוין בפיה . ואינה יכולה לאכול
 מן הדשה : מור . מזה לטעם או אין
 מזה לטעם הרביץ לה ארי . ולא ימית
 אינה אוכלת : קטפליה . שור שלק
 והבמה מבלכת עגביו ואינה רואה את
 הדשה מי קרעה ביה דבשו או לא : פשוט
 מהא . מתינתא : חרא . מהך בעי :
 בעל הפרה . שהסכר פתחו לדוש בה :
 פקיע עמיד . קשין של שכלין שדשו
 והיו כפורס קטפליה ומיפשוט מיה
 דשרי : מעיקרא . כדי שתמלא כריסה
 קאסי קודם שחכסם לריש . מברחין .
 קודם שחכסם לריש : כסות אביק . כח
 היה : להבריל בין הקדש . כמיה
 כתיב משמע כדי שידע להבחין בין עבודה
 קדושה למחוללת ואישתו ועייל מכל מקום
 שיכור הוא ולא ידע להבדיל : הורסם
 את הפרה . ולא העבירה על הדשה
 והצדו דש בה : וכן המזווג . שור וחמור
 לקרן ובה צדו והצדו פטור הראשון
 ואינו חייב אלא הדש דלא תדוש במסיה
 קאמר רחמנא (דברים כה) וגבי כלאים
 נמי לא תחרוש כתיב (שם כב) ואיע
 לוקה אלא זה המהניג : חסמה בקול .
 כשהיתה שוחה לאכול היה גוער בה :
 והנהיגה בקול . ככלאים ואינו אומר
 במרע : הריא מעשה . והוא ליה
 לאו שיש בו מעשה ולוקין עליו :
 לא

אֲרִיבִיהֶרִי יוֹחֵן לְרִישׁ לְקִישׁ
 עֲמֵמָה דְלָה חֲסִיב מַעֲשֶׂה הוֹאִיל וְיֵשׁוּ בְקוּל
 מִמַּעַס לְהוֹ בְּחִיב מוֹעֵשֶׂה דְהֵסֵב אִינוֹ לֹא
 בְקוּל אֵלֶּה קֶאֱמֵר מִגְדֵּל יֵשׁוּ בְלֵב וְעִידֵס
 שְׁמִי מִגְדֵּל מַעֲשֶׂה דְלֵי הֲדֵר בְּרֵשׁ מַעֲשֵׂה
 דְרִשְׁטִי מִגְדֵּל הוֹאִיל וְיֵשׁוּ בְלֵב וְאִין עֲקִימָה
 וְעִבִיד מַעֲשֶׂה : ר"ל אֲמֵר פֶּטוּר עֲקִימָה
 דְכּוֹלְהוֹ לֵאמֹר בְּמִרְיָן מִלְּאוֹ דְחִסְיָמָה מַעֲשֶׂה
 וְיִגְלֵף בְּכּוֹלְהוֹ דְלֶקִי אֵלֶּה שְׁאִין בִּי מַעֲשֶׂה
 דְלֵית בֵּה מַעֲשֶׂה אִי מִי נִפְקָא (א) לְר"ל
 (טו) פֿליג ר' יוֹחֵן וְר"ל בְּשִׁבְעָה שְׁאִילֵי
 אֵת סֶפֶק אֲבָל לֹא שְׁאִין בִּי מַעֲשֶׂה לְתַתֵּן
 דְר' יְהוֹדָה דְאֵמֵר בְּכִי לֹא תוֹחֲרִי מַעֲשֶׂה
 הִכְחוּב אֵלֶּה לֹא הִכְחוּב לְתַתֵּן עֲלֵיהּ
 שְׁאִין בִּי מַעֲשֶׂה לְתַתֵּן עֲלֵיהּ וְאִי אֵלֶּיךָ דְר'

צא עין משפט

יִסְדֵּם קֶאֱמֵר אֲמֵלִי לֹא דִינָם נָמִי מִעֲמִילֵיהֶם כִּדְתֶרְכָתָם סֶפֶק שֶׁמֶם כִּתְרָה־
כִּדְרִיִּק ר' יוֹחֵן אֵלֶּה קֶאֱמֵר הֵם דְּסִכְרֵי לֵב כְּאִדְּרָק דְּר' יִסְדֵּם דִּלְמָא לֹא שִׁמְהָ
הִתְרָה אֵלֶּה וְדִלִּי מִשְׁמַע דְּסִכְרֵי הֵי וְשִׁמְרָה שְׁבוּעוֹת (דָּק כֹּה) נָמִי פִּירָק
מִהֵם דְּר' יוֹחֵן אֲדֵר' יוֹחֵן מִשְׁמַע דִּלְיֹכָא דְנִשְׁכִּיחוּ פִּלְגִי וְיִלֵּךְ דְרִשׁ לְקִים

לא פטר ככה אלא אליהו דמאן דכתי לאו
 שיש בו מעשה אלא אישור ודאי סמי כרבי
 ויורה ודאי קדמאן כסבור אלא מני
 סיא סיקר ר"י סיא וסל כותים : (דמא) מני
 ר"מ ליה דלמך לוקא ומסל : (דמא) דלא
 משמין ליה סיא אלא כפי דמחז (ד.
 וסל ד"ס לוקא) בני עדים וממין והסל
 יקס ליה סיא ממוליא שם רע שון קס ומסל
 ופדן מה למוליא שם רע שון קס ומסל
 ככר כל כ"ע דלמך עדים וממין כנסא
 סוא אלא ככר הסוס ממוליא שם רע
 ומסל וי"ל דכא דלרכן קאי לוקא ומסל
 סיוני מדכד רשעון דמני בני עדים וממין
 דלרכן מוסי מוס סוס רשעא אחת אלא
 מחייבו ואי אחת מחייבו מוס סמי רשעיות
 אכל ר"י דסכר דעדים וממין קנסא סוא
 יקא ממוליא שם רע דלוקא וממין סוא
 חו ליה דלדידי לאוקמי כדי רשעון אלא
 במיתא ומלקות ומסל כנף אלא ליה
 ומסל וסכי קאמר דכא דמחז דמאן ליה
 לר"מ דלוקא ומסל וסל וסא אחי איכא
 לאוקמי כרמי כדי רשעון במלקות וממין
 כנון דכדי וסכסדי עדות סק קר
 שריון כל סוס אדם דמני מלמוליס איס
 קסס וליכא ממוליא שם רע וי"ל ליה לן
 לאוקמי קרף דמאן רשע מחייבו מוס
 וסכי אלא כביסס מתחת עדות סק
 וסכי אלא מתוקמא כממון ומלקות דמסל
 רשעיות מתחת עדות סק קר דמסל
 וסכי אלא מתוקמא אלא במיתא וממין :
בבא ללאת ס"י ואלת דלמך : כפ' ס'
 סורר ומורס (סכס' עכ. ע"ס) כלא איגניבו
 ליה דמני מתחרתא אדכרסיוס וסלסס
 ואל קלסיוס אמר סוליס וספ' סומי' רשע
 דלמך ככא במחתרת ועל כל'ס וי"ל פסור
 דכדסיס קנשו ואמרו ליה קנשו וסא חייבין
 ללאת ס"י וי"ל וסל כל רט ללאת ס"י אלא
 סיו סכורין שדדן חייבין לסחור וסכר אלא
 קלסיוס ואלת סתא תני (א) יסלס אלא מתחת
 דמת ססור' סכר כל אלא ל"ל דשעל שמע
 ע"י לשון חורב ממשלס אלא ספיר מוס
 דלמי' ללאת ס"י אלו סיא אכל ככר דמני
 ללאת ס"י חורב ממוליא סוא וסכר קתי
 מלסל ועוד כ"י ס' סס מתוך ססורא דכ'ק
 סתא תני דכדי ר"י וסכס פלגי עני
 ואי מלת ססורות קאמר לא סוא פלגי
 מליס : **אורבן** אסכס תורס אס' כל על
 אמו .
 דווסס מחייב כריתות סוא וסכסורס כרי
 כ' פ"ק (ד' ה) מגרין ועסכס מעריות וי"מ
 דנפאן לן מדעסיוס כימורס (ע' וס) יכול
 ססל סלכ וסמור יכולס ת"ס ססס
 סיס ואל ד' ומלמלסין קרף למעט אמן
 כל אע"א דרובע בלמס קלד'מ וי"ל דלמני
 אסכר תורס אס' כל על אמו וי"ל כלאס דמי
 כריב' וי"ל ד' מליס מחור וימול' ואל' א'
 ואל אתי למעסוי סוא וסלמ' וסלמ' אלא
 לאוקמא קרף כל כמור סילך מלס ח' וסעלי
 לנכר כל לנכר דלי קס ליה דכרסס מליס
 ואל אלא לן אלא אלא אלא אלא אלא

[illegible]

[illegible]

מסורת
הש"ס
א [ל' רבנא
רש"ל]
ב פסדירן נט:
ג [מסעות פ"ב
מ"ח]
ד ג"ר רש"ל
ה בשדכא
ו פדלי"ה וכן
ז פערור

ד כחזוין ובתרגומיון לרבי יוסי ברבי יהודה מהו יא לפרס דמיכסא
ליה בדשין ברנליהן ולא בכנסיהן דאין יכולין לדרש בכנסיהן דאי בכל
במה בעינן האכאב או ללמא ידיו ורגליו בעינן והא ליכא דאין דשין בכנסיהן
אי נמי יא לומר דלפלו דשין בכנסיהן מיכסא ליה דדומיא דשור ממס בעינן

אילו נאמר (ויקרא יט) בהמתך לא תרביץ
הייתי אומר לא יאחזו אדם את הבהמה כדי
שיעלה עליה זכר תל כלאים כלאים הוא
דאסור הוא מין במינו שרי ומין במינו נמי
אחיזה אין הכנסה לא מאי אחיזה הכנסה
ואמאי קרי ליה אחיזה לישנא מעליא איד
אשי הא מילתא בעו מינאי דבי * רב
נחמיה ריש גלותא מהו להכנים מין ומינו
ושאינו מינו לדיר כיון דאיכא מיניה בתר
מיניה גריר או דלמא אפי' הכי לא ופשטי
להו לאיסורא דלא כהלכתא * משום
פריצותא דעבדי: מתני' * היה עושה
בידיו אבל לא ברגליו ברגליו אבד לא
בידיו אפילו בכתפו הרי זה אוכל ר' יוסי
בר' יהודה אומר עד שיעשה בידיו וברגליו:
גמ' מ"ט (דברים כג) כי תבא בכרם רעך בכל
מאי דעביד: ר' יוסי בר' יהודה אומר עד
שיעשה בידיו וברגליו: מ"ט דר' יוסי ברבי
יהודה כי שור מה שור עד שיעשה בידיו
וברגליו אף פועל עד שיעשה בידיו וברגליו
* בעי רבה בר רב הונא דש באוויין
ותרנגולים לר' יוסי ברבי יהודה מהו בכל
כתו בעין והא איכא או דלמא בידיו וברגליו
בעין והא ליכא תיקן אמר ר' אבא בר
אבה * פועל עד שלא הילכו שתי וערב בנת
אוכלין ענבים ואין שותין יין משהילכו שתי
וערב בנת אוכלין ענבים ושותין יין: מתני'
היה עושה בתאנים * אבל מועד את עצמו עד
לא יאכל בתאנים * אבל מועד את עצמו עד
שמגיע למקום פות ואוכל ויכולין אמרו
אלא בשעת מלאכה אבל משום השבא בידיה
לבעלים אמרו פועלין אוכלין בתליכתן
מאומן לאומן ובחזירתן מן הגת ובחמור

כשהיא פורקת: גמ' איבעיא להו עושה בגנן זה מהו שיאכל בגנן אחר ממין שאתה גותן לכליו של בעה"ב בעינן והא איכא או דלמא ממה שאתה גותן לכליו של בעה"ב בעינן והא איכא ואם תמלי עושה בגנן זה לא יאכל בגנן אחר שוד במחבור היכי אכיל אמר רב שישא בריה דרב אידי ובישרא תיש היה עושה בתאנים לא יאכל בענבים הא תאנים ותאנים דומיא דתאנים וענבים אוכל ואי אמרת עושה בגנן זה אינו אוכל בגנן אחר היכי משכחת לה אידי שישא בריה דרב אידי במודלית תיש אבל מונע את עצמו עד שמינע למקום היפות ואוכל ואי אמרת עושה בגנן זה אוכל בגנן אחר ניזיל וניתיב התם משום ביטול מלאכה לא קא מיבעיא לך קא מיבעיא לן היכא דאיכא אשתו ובניו מאי תיש וכולם לא אמרו אלא בשעת מלאכה אבל מפני השבא אבידה לבעלים אמרו פועלים אוכלים בהליכתן מאומן לאומן ובחזירתן מן הגת סברו מהלך כעושה מעשה דמי ומשום השבא אבידה לבעלים הוא דאכיל מדאורייתא לא אכיל אלמא עושה בגנן זה אינו אוכל בגנן אחר לא לעולם אימא לך עושה בגנן זה אוכל בגנן אחר ומהלך לאו עושה מעשה דמי איכא דאמרי סברו מהלך לאו כעושה מעשה דמי והיינו טעמא דמדאורייתא לא אכיל משום דלאו כעושה מעשה דמי הא עושה מעשה אכיל מדאורייתא אלמא עושה בגנן זה אוכל בגנן אחר לא לעולם אימא לך עושה בגנן זה אינו אוכל בגנן אחר ומהלך

בְּתַנְיָא וְאִינִי בְּכַתִּיפּוֹ. לְדִינּוּ מִיּוֹדֵי וְרַנְיָהּ: **גַּמְיָא** כִּי שוּדַּר. דְּהִתְּ
אֶקְשֵׁת חוּסֵס לְנַחֵס: דְּשׁ בְּאוּרִיזִים. לְדִין לְהֵס לְדִים לְהֶשֶׁן וְכָל מִשְׁטַח
עַל רַנְיָהּ: עַד שְׁלֵא הִילְכוּ וְכוּ'. דְּרַחֵן לְהַטִּיל עֲנִיבִים עַל הַנֶּת וְדוּרְסִין
בְּרַנְיָהּ עַל הַנֶּת וְעַד שְׁלֵא הִילְכוּ בֵּה שְׁתֵּי וְעַבְדִּין אֵין מִלְּאֲכָתָן יִכְרַח בֵּין

אלה בענינים לפיכך אין שותין יי דהוה לי
עושה במין זה ואוכל במין אחר: **מִתְנַבֵּי**
אבל מונע היא עצמו וכו'. ואוכל כל
אכלתו מה: וכו' לא אמרו. שיחלף
אלה בשעה שהוא עוסק בתלמוד ולא שיש
לו ויחלף למה הרי מגנתי עממי עת כאלן
בעלתו לאכול עכשיו אשכ ל ויחלף: אבל
מפני השב אבירה לב עליהם. שלא יבטל
ממלאכתו ויחלף: אמרו פועלין אוכלין
הליכתן מאומן לאומן. כשגמרו אורה
וזו הולכין להתחיל בחבירתה וזעזע דהיה
שעתא לאו שעת מלאכה היא יתחל לי לבטל
הבית כהא: וחמור כשהיא פורקת
בגמרא שעת לה: **גְּמָלוֹ** מה שיחלף
בגפן אחר. שיקון אכיל נפס יפה וילך
לקום שהוא עושה שיחלף: ואמר
למה לי למיבטי להא פשיטא דאוכל דאי
חיתו אוכל שור במחבור דרבינן לעיל דאכל
הכי אכיל הרי מלאכת שור במחבור **אִי**
אפשר לו לאכול מגפן שהוא עושה כה שרי
קשור ללמד לפני העגלה והבזורים עושין
בגפן שאלו העגלה ומותנים שגלה: אי
משום אחר לא הלא תפרישו א"ר שיש
בשרבא. בזמורה תפרישו מלך ומנעת **על**
לפני השור: דומיא דתאנים וענבים.
שעושה בתלמוד זו ואוכל בתריתיה: אמר
רב שישא בריה דרב אידי. לעולם
תרווייהו בעיקן ממין וממה והאי דלא יעריך
למיתני תאנים וענבים ודייקת הא תאנים
ומיתני אוכל בתלמוד המודלת זה הפסא **אִי**
בגן מודלת זה תאנה ומשומעין **היה**
עושה במין זה לא לאכל במין אחר וזעזע
דהוי עסוק בשניהם שהרי תריך להנביא
ולהפריד הענפים של זה מזה כשהוא **הותך**
ומיחו לא ממין שחתהנתו הוא הא תאנים
ותאנים דומיא דהני כגון המודלת **על**
הביתרה אין תריך להבחיין מלחה **התך**
אכל דממין שחתה עטן וממה שחתה
נותן הוא דכשניהם הוא עסוק: **ליוול**
וליתי למקום שדורא עושה. **ולמה**
ליה למנוע: משום ביטול מלאכה.
שביעל בהליכתו ובחירתו: אשתו ובניו
מהו. שלא נשכרו אלל בעל הבית וקא
מיימי ליה: **עברוהו**. רבנן דבי מדרשא
דבעו למיפסח מהא בעין: **מהלך**.
דכרכי בעל הבית כגון זה כלבתו **הוא**
לאומן: כשהוא מעשה דמי. **יש לו**
לאכול ואפי' הכי אי לאו דתקון ליה רבנן
דניחא ליה לבטל הבית מדאורייתא לא
אכל ממי' שחליכתו גורך גפן שהולך
אללה הוא ואכלתו מענבים שקולך **מה**
שיאז ממנה הוא אכלתו עושה כזה **התך**
אכל כזה: לא כעושה מעשה דמי.
הלכך אי לאו מפני שכתב אכירה לא **היה**
ליה למיכל: הא עושה מעשה. **עטף**
שחב כחף והולך **מה** אל זו **ואכל** **ג**

מתהלך

צב עז משה

אלא איינא עד שתהא פורקת. דס"א שאינה אוכלת אלא כשהיא רואה
הבטן בפניה אבל כשאינה רואה שהבטן עליה אז כעגלה אינה אוכלת
והע"מ דטעמא דחסימה לאו משום דחזיא ומטעמא הוא ח"קמ"ל דלא קאי
אמפני השבת אכילה דמן הדין אוכלת אלא מילתא בכאי נפשיה הוא :

איבער אימא דרב איכא ציניא .
דת"ק שמזכיר פועל לית

ליה דרב ואפ"ג דלרסי בן יהודה חריי
 בשושין כסעודתן מ"מ לא מיקרו פועלים
 כיון שלא מדעת כה"ג עושין **ר"י** חמרת
 משלו הוא אוכל ויהיבין להו. דמשעה ששכרו
 הו' כחילו. התנה עמו ואלא משל שמים הוא
 אוכל לא יהיבין להו **ל"א** ויהו' לו הכחוב
 אלא מה שהוא לועס ואוכל ואין לו כח ליתן
ב (כולם) : נמאל בספרים ישנים וכן
 נראה לגרסם לא כנפנף קמפלג. ואי לאו
 כנפנף הו' מורד כ"ע דלכול יותר מכרי
 שכרו דרעמנא וזה ליה ולא גרסינן דכ"ע
 משלו הוא אוכל דהא כ"ס דלי שכל שמים
 הוא אוכל דהוא איכיל יתיר מכרי שכרו לא
 הו' כנפנף וכן ליה יתשב הגרסא מאס
 דמיעקרא הוה בעי למישט מת"ק דמשל
 שמים הוא אוכל ודעה לו וסודו ופושט
 מדברי חכמים דסבירא משל שמים כיוצא ב
 ת"קמי סבר הכי דבית"ק להחמיס ליה
 אלא הא דאמרנא עלי ויהודה חריי לעולם
 אימא לך משלו הוא אוכל כמו דסדיתא לך
 למעלה : **ר"י** חמרת משלו הוא אוכל
 אמאי אין אומעין לו. ואת' דמאי פריך לא
 כיון דהוא אינו יכול לאכול הו' כחולה
 שאינו יכול ליתלהם וי"ל דלא דמי לחולה
 דחולה אינו תלך לפירות שפניו והכיני לא
 זכי ליה רעמנא אבל נזיר דתלך זכי ליה
 כשאר פועל וא"ת אלא מאי משל שמים הוא
 אוכל ח"כ אמאי נקט נזיר וי"ל דאורחא
 דמילתא נקט כהמזיר רבוי לומר כי לפי
 שאינו אוכל : **ה'ש"ב** את הפועל
 לקנות לו כו'. תימה דאם היה רוצה לאכול
 כך בלא קנייה הייתה גמרה מלאכתו ולא
 היה בכלל דייס ובשביל שחושב הוי בכלל
 דייס וי"ל דהכא מיירי במקום שמנהג הוא
 לקנות תאנים והשתא בלא מחשבה הוא
 כשתמא הוי דרב שלא גמרה מלאכתו
 למשכרו ועד דיו הוא מוציא פועל ע"י
 מהשכרו כיון דע"י מחשבה זאת חשיב לא
 גמרה מלאכתו לענין שאוכל ופסור :
 על

לא מאי אית לך למיכר
ת"ש ר"א חסמא אומר לא
לאו בהא קמיפלגי דמר סבר
יכל לא דביע משלו הוא אוכל
מר שמומר נפש עליו ומר סבר
לא אם חסמת פטור ת"ש יגיד
אמרת משלו הוא אוכל אמאי
סחור סחור לכרמא לא תקרב
שומעין לו ואי אמרת משלו
יך והתניא גיד והתניא פועל
סעין לו שנאמר (דברים כג) ואל
אסרין גידא הוא און הכי נמי
את הפועל לקנות בתאנים
הר

י מיד גבי הדדי תניין תיש מנין לפועל שאמר תנו לאשתי ובני שאין שומעין לו שנאמר (דברים כג) ואל בליך לא תתן וכי תימא היג נזיר איה משום אל בליך לא תתן משום לך לך אמרין נזירא הוא אין הכי נמי ואידי דקתני לה בלשון פועל קא נסיב לה קרא דפועל תיש ה השיבו את הפועל לקצות. בתנאים

הנהרות
הגמרא
[א] רש"י ד"ס
ת"ק ליל כ.
כ"ג אבל סה"ס
מפרט לסיפך
וכשיטתו שם
בטלו כחבמ
וכ"ד סה"ס
ורמנ"ס
ששמיטתו לסי
מימרי דר' אסי
[ב] תוס' ד"ס
ח. שלא ד"ס
ט'. י"ב ד"ס
כרש"י
לדידיה.

[לקמן ג.]
 ב"ר ש"ל לא גרס
 ב"ר ר' רק להו
 דחמנא הכא
 חמי [ט"ז]
 פ"ט מ"ד [ט"ז]
 [לקמן ג.]

משל שמים דרא אוכל משרה אינו קוצץ. מ" עבדיו הקטנים דאין לטעם קטן וזית אלא כמאן ליתן
 וחספת סכר הוא: אמאי אינו קוצץ. כי היכי דלחייבה דידים אכליתן נמי דידים: שאין מעלה לא
 און הכי יכול לומר לעבד עשה מתי וחיוי דך וסלולתא הוא במש' נטיין (ד' ריב) וקמחתה: שם לאו
 פלו אינו רשאי למשח: והנהיג ר' אבשימאי קוצץ אדם ע"י צבא ור' יוחנן ר' לא ע"י
 בניה הגדולים. ה"ל שקטס: וקוצץ ע"י שפחה ויבדיו ור' קאס פליקס קאסין חבבין
 וישיב: דמר סמר. שם דמתיבא: שם שמים דמתיבא. קאסין לא ע"י צבא ור' יוחנן וזויה
 חשיב: ואי הכי. כמתיבא נמי וקון לאו: במאי אפיקותיה וכו'. ופליגין עטל סתא פליג

סועל קטן וזאת חלה כשהוא נלמד פיו אלא אי אמרת משלו הוא אברכי.
נמי דריש: שאין מעלה לזה מונות. וחף שכן חים שלו וקס"ד
(ק"ז) וקמחה פנים לא דחסינה שאליו הוא ענשו דש בה דשה
וע"י וזאת פ"ל לא ע"י בהמתי. משום חסינה וקוצץ ע"י
היה שאלים קמחי חבדים קנים דמתי: אלא ודאי. פתח
הפ"ל לא ע"י וקמחה פנים כחילתן דלמי חיה עד פתח
והוא שאל עטל כול חיל ופנים דלמי חיה קמחי לא יקון.

השוכר את הפועלים פרק שביעי

בבא מציעא

עין משפט
נר מצוה

בבא מציעא וכו' פלוגתא דר' יוסי: אלא אידי ואידי כשאין
אעלה. דכשי' משלו הוא אוכל ובה' פליגי וכו' : ה"ג וכו' יוחנן
זכור. ולא גרס אי הכי גדולים נמי דהא אמרן ידעי ומתני' : משל
שמים הוא אוכל. ואפי' מעלה מוונות לא מני קיין אקטנטוס :
דמאי קוצין דר' אושעיא מוונות.
שיתן להם מוונות מעיקרא הרכה שלא
יכולו לאכול מן הענבים : נקוצין לה.
דחגיגא לעיל רשאי כהני' להחיר
דפי' עמיר וכו' : מר. סבר. תנא
דבריייתא משלו הוא אוכל ולר' יוחנן
בין כשמעלה מוונות ובין שאין מעלה
מוונות ובר פלוגתיה מוקי לה כמעלה
דחגיגא דין סבר משל שמים הוא אוכל
ואפי' מעלה מוונות נמי לא מני קיין :
מתני' מהלכות מדינה. כבר נהנו
כן : **גמ'** לא שנו. דלפין
שומרין אוכלין מה' : אלא
שומרי גנות ופרדסין. דהיל' מחובר
בשעה שאין גמר מלאכה הלכך מה'ת
לא אוכל ואכלין מהלכות מדינה וכי'ם
בשעה במחבר כגון מכש דלכיל מנהג
המדינה : אבל שומרי גנות
וערימות. עד שלא נגמרה מלאכתן
למעשר אוכל חק מה'ת קדין עושה
ביתלום : ושמואל אמר לא שנו.
דלכיל מה'ת מהלכות מדינה אלא שומרי
תלום אבל שומרי מחבר אפי' מהלכות
מדינה לא דמעשר לאו עושה מעשה
הוא הלכך לא אוכל מדאורייתא :
דמשמר פיה אדומה. משהיתה
עד כיוסא אפרה : מממא בנדים
שעלין. דתמן (פרה פ"ד מ"ד) כל
העוסקין בפרה מתחילה ועד סוף
המטמאין בנדים : גזירה שמא יזין
בה אבר. ורבנן הוא דגזרו על הטומאה
עליו מדאורייתא : מקשאות. שגדלין
בהן קישואין : ד' וחמש מקשאות.
פל' ה' אגסים : אמאי אוכל. הא
אמרת שומרי מחבר אפי' מהלכות
מדינה לא אוכלי אלא על כרחך כעושה
מעשה דמי אוכלי מה'ת מהלכות מדינה
כי מתני' מכלל דשומרי תלום אפי'
מדאורייתא מני אכלי : בעקורין שנו.
עקורין משרשיהן עם קישואין שבהם
לכבי קרי ליה מקשאות ולא קרי ליה
קישואין ומשום דשומרי תלום הם אכלי
מהלכות מדינה כי מתני' : בשלא
גימל פקם שלהן. ואמר מר לעיל
בפרקין (דף פ"ח) דקישואין מסיפקסו :
בשמואל מסתברא. דעושה במקור
בשעה שאינה גמר מלאכה אפי' מהלכות
מדינה לא אוכל וכי'ם שומרי מחבר דהוי
שפה שאינה גמר מלאכה ולא עושק
מעשה הוא ומתני' בשומרי תלום מכלל
דאיכא דלא אוכל מה'ת ואכיל
מהלכות מדינה. מדלא תנא אלו אוכלין
שפתא ומאי נינהו או עושה במחבר
בשעה שאינה גמר מלאכה או עושה
בתלום בשעה שנגמרה מלאכתו או דבר
שאין גידולו מן הארץ : אימא סיפא
ואלו שאינן אוכלין. וקתני הכי
מתני' אוכלין אי נמיא שאין אוכלין
וכו' : אלא לאו שאינן אוכלין כלל.
מהשתא על כרחך מה'ת דתני ברישא
דכיון דלזינו עושה מעשה לא אוכל מה'ת ואכלי מהלכות מדינה דלזינו לאוהקמא דהא אפי' עושה מעשה ממס קתני
סיפא דלא אוכל כלל בשעה שאינה גמר מלאכה וכי'ם משמר : **מתני'** שומר חנם נשבע על הכל. על כל המאורעות הכתובות
בשאר שומרים לחיוב הוא נשבע שכן עלתה. לו ופטור ולקמן
גיבזה ואזכירה ואזכיר : **גמ'** מי איכא דלית ליה ארבעה שומרין. על כרחך ארבעה מיני שומרין אשכחן : מאן תנא שוכר
בשומר שוכר דמי. דקתני מתני' בתרומתי פטורין מאונס ומשלמין גיבזה ואזכירה : רימ' היא. דלמפרש ואזיל.
דב' ג' (שם) (לפיל) ודיניהם ג' ההוא רעיא דהוה קא רעי חיותא אנורא דנהר פפא שריג דרא
מינייהו ונפלת למיא אתא לקמיה דרבה ופטריה אמר מאי הויל לטעבר

הניחא למ"ד אין הרב יכול לומר לעבד
עשה עמי ואיני וכן שפיר אלא למ"ד איכול
הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני וכן מאי
איכא לומר אלא אידי ואידי בשאין מעלה
להן מוונות ובהא פליגי דמ"ס יכול ומ"ס אין
יכול ור' יוחנן דאמר יכול הרב שביק מתני'
ועבד כברייתא אלא דכו"ע משל שמים היא
אוכל ולא מצי קציץ ומאי קציץ דאמר ר

דכוותיה נבי בהמתו תכן לקון לה. ה"ה דהיה מני למיפרק
מכנו ובתו הקטנים אינן כיון דלאו בני מחילה נינהו
לאו כל כמותיה לזעזע כלל : **אלא** דהא קא מיפלגי מ"ס משלו הוא
אוכל. ולר' יוחנן אידי ואידי
באין מעלה להן מוונות :
ל"א שנו אלא שומרי גנות ופרדסים.
דלפין אוכלין מה'ת משום דלאו
גמר מלאכה הוא והא דלמרי' לעיל
(פ"ט.) המכש ככלים כו' וכן לעבד
ולקשקש תחת חיותים הרי זה לא ואכל
היינו מה'ת אבל מהלכות מדינה אכלי :
א"ר הכי ארבעה שומרין שלשה הוו.
הא לי' אי הכי אלו כו' ואי אמרת
בשלמא דמעיקרא נמי הוה מני לאקטוי
הכי וכן יס הרכה בנמ' ב

הושעיא מוונות דכוותיה נבי בהמתו הכן נקין לה אלא בהא קמיפלגי
דמר סבר משלו הוא אוכל ומ"ס משל שמים הוא אוכל : **מתני'** ב"ק קוצין
אדם ע' עצמו ע' בנו ובתו הנדולים ע' עבדו ושפחתו הגדולים ע' אשתו
מפני שיש בהן דעת י אבל אינו קוצין ע' בנו ובתו הקטנים ולא ע' עבדו
ושפחתו הקטנים ולא ע' בהמתו מפני שאין בהן דעת : **השוכר** את
הפועלים לעשות בנמער רבעי שלו הרי אלו לא יאכלו אם לא הודיען פודה
ומאכלין נפרסו ענוליו נתפחתו חביותיו הרי אלו לא יאכלו אם לא
הודיען מעשר ומאכלין שומרי פירות אוכלין מהלכות מדינה אבל לא
מה'ת : **גמ'** שומרי פירות אמר רב לא שנו אלא שומרי גנות ופרדסין אבל
שומרי ניתות וערימות אוכלין מה'ת קסבר משמר כעושה מעשה דמי
ושמואל אמר לא שנו אלא שומרי ניתות וערימות אבל שומרי גנות
ופרדסים אינן אוכלים לא מה'ת ולא מהלכות מדינה קא סבר משמר לאו
כעושה מעשה דמי מתיב רב אחא בר רבהונא המשמר את הפרה מטמא
בנדים ואי אמרת משמר לאו כעושה מעשה דמי אמאי מטמא בנדים אמר
רבה בר עולא גזירה שמא יזין בה אבר מתיב רב כהנא המשמר ד' וה'
מקשאות הי' לא ימלא כריסו מאחד מהן אלא מכל אחד ואחד אוכל לפי
חשבון ואי אמרת משמר לאו כעושה מעשה דמי אמאי אוכל א"ר שימי בר
אשי בעקורין שנו עקורין והלא נגמרה מלאכתן למעשר שלא נימל פיקס
שלהם א"ר אשי כוותיה דשמואל מסתברא דתנן ואלו אוכלין מה'ת
העושה במחבר לקרקע בשעתגמר מלאכתו ובלשון כו' מכלל דאיכא דלא
קא אוכל מה'ת אלא מהלכות מדינה אימא סיפא ואלו שאינן אוכלין מאי
אינן אוכלין אימא שאין אוכלין מה'ת אלא מהלכות מדינה היינו רישא
אלא לאו שאין אוכלין לא מה'ת ולא מהלכות מדינה ומאי ניהו לעושה
במחבר לקרקע בשע' שאין גמר מלאכה וכי'ם שומרי גנות ופרדסים :
מתני' ה' ארבעה שומרים הן ש"ח והשואל נושא שכר והשוכר י ש"ח
נשבע על הכל י והשואל משלם את הכל י ונושא שכר י והשוכר נשבעים
ע' השכורה ועל השכונה ועל המתה ומשלמין את האבידה ואת הגניבה :
גמ' מאן תנא ארבעה שומרים אמר רב נחמן אמר רבה בר אבבה
ר"מ היא אמר ליה רבא לרב נחמן מי איכא דלית ליה ארבעה שומרין
אמר ליה הכי קאמינא לך מאן תנא שוכר כנושא שכר ר' מאיר היא
והא רבי מאיר איפכא שמעינן ליה דתניא שוכר כיצד משלם ר"מ
אומר בשומר חנם ר' יהודה אומר בשומר שכר רבא בר אבבה איפכא
קתני אי הכי ארבעה שלשה נינהו אמר ר"נ בר יצחק ד' שומרין
ודיניהם ג' ההוא רעיא דהוה קא רעי חיותא אנורא דנהר פפא שריג דרא
מינייהו ונפלת למיא אתא לקמיה דרבה ופטריה אמר מאי הויל לטעבר

הא
מסורת
הש"ס
א כתובות ת.
נח : גיטין י.
[ב"ק פ"ח] י.
[לפיל] י.
ג [שם] [לפיל]
[פ"ח] ה' שפחה
י' אכל רש'

הא
מסורת
הש"ס
א כתובות ת.
נח : גיטין י.
[ב"ק פ"ח] י.
[לפיל] י.
ג [שם] [לפיל]
[פ"ח] ה' שפחה
י' אכל רש'

הא
מסורת
הש"ס
א כתובות ת.
נח : גיטין י.
[ב"ק פ"ח] י.
[לפיל] י.
ג [שם] [לפיל]
[פ"ח] ה' שפחה
י' אכל רש'

הא
מסורת
הש"ס
א כתובות ת.
נח : גיטין י.
[ב"ק פ"ח] י.
[לפיל] י.
ג [שם] [לפיל]
[פ"ח] ה' שפחה
י' אכל רש'

אלא גניבה ואכידה ויש ללמוד מבוא

ר' יחנא ר' רונא מזל שרו שחמ

למלך

בליץ דעם
גמ"ד דער סקול
דמיין. מין
דעם דעם ע"א
דעם דעם ע"א
במשנה - ר'
דעם דעם ע"א
דעם דעם ע"א
דעם דעם ע"א

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בין וכן אנשים. עמנו במקום שלנו רועים הם ואם תבא לגזול תמות דקתא. קלעים המקלעים כאן: פסיקא לן. פסוקות וקבועות עליו לית עמנו בכל יום: הרי הולכין. שהזכיר לו המקום שהבדמות הם אפילו לכל ע"י שגידו: מתני' כל המתנה על מה שכתוב בתורה וכו'.

בגמ' מפרש לה: כל תנאי שיש בו מעשה בתחילתו. שהקדים מעשה שעליו לעשות תנאי שאל ממנו כגון הרי מעשה זה שלך אם תעשה דבר פלוני ולא דמי לתנאי בני גד ובני ראובן אם יעברו ונתתם (במדבר לז) היינו תנאי קודם למעשה אם תעשה לי הדבר הזה אשובה ארעה לאיך (בראשית) היינו תנאי שאלו ממנו קודם למעשה שעליו לעשות: תנאו במל. והוי מעשה מקיים ואע"פ שלא קיים בעל התנאי את התנאי: וכל תנאי שאפשר לו לקיימו תנאו קיים. אם תנאו קודם למעשה הוא הא כי אפשר לקיימו תנאו בטל והמעשה קיים ובגמ' מפרש לה: בגמ' בדבר שבבטון. שאר וכסות: אפי' תימא. רישא דקתני מתנה ש"ח להיפטר משכונת ר"מ והאי לאו מתנה על מה שכתוב בתורה הוא אלא שאמר לו אי אפשי להיות שומר שלך אלא כדך ושומר לא נחית לשמירה עד דמשך לזמנה והאי כי משך כדכר פירש ע"מ שאין לו עליו שכונת ולא שיעבד נפשי לירד בתורת שומרי אלא לתקן ולמה שירד ירד לכל המקדש את האשה מבי אמר לה הרי את מקודשת לי ליתקדשה לה וכי אמר לה ע"מ שאין לך עלי מתנה על מה שכתוב בתורה לזון אישות להלואין וכי תפס קדושין לגמרי תפס והוה מתנה על מה שכתוב בתורה: בדברים. בתמיה: זו דברי ר' יהודה בן תימא. דקתני דאפשר לקיימו הא כי אפשר לקיימו תנאו בטל: במפליגה. כדכריס שאין כלבו לשום תנאי אלא להקיעה בעלמא מרחקה ודווקא אותה כדכריס: מתני' גמ' דיקא. דסתמא לן כ' יהודה בן תימא:

הדרן עלך השוכר את הפועלים השואל. ה"ג השואל את הפרת ושאל בעליה עמה או שוכר בעליה עמה. לא גרסי' שכירות כבולה מתני' גבי פרה אלא גבי בעלים דאשמעין היכא דפרה שאלה כל היכא דהוה בעלים עמו כמלכתו בין בשאלת גוסס ובין ששכר אלו קריא ב"אם בעליו עמו אבל בפרה שכרה לא אשמע' מתני' דפטור כבעלים אבל מבר' שמעי' לה: אבל

והתנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

כך וכך גברי איכא בהדן כך וכך כלבי איכא בהדן כך וכך זוקתא פסיקא לן ואול ושקל מיניה מאי אלהי הולכין למקום גדודי חיה ולפנים: מתני' מתנה שיש להיות פטור משבועה והשואל להיות פטור משבועה יגושא שכר והשוכר להיות פטור משבועה ומלשלם ז כל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל וכל תנאי שיש מעשה בתחילתו תנאו בטל וכל שאפשר לו לקיימו בסופו והתנה עמו מתחילתו תנאו קיים: גמ' אמאי מתנה על מה שכתוב בתורה הוא וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל האמרי ר' יהודה היא דאמרי בדבר שבבטון תנאו קיים דתניא ג האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה הרי זו מקודשת ותנאו בטל דברי ר' ים ר' אומר בדבר שבבטון תנאו קיים ומי מצית מוקמת לה ברי' יהודה אימא סיפא כל המתנה ע"מ שכתוב בתורה תנאו בטל אתאן לר"ם הא ליק לעולם ר"י היא וסיפא בדבר שאינו של בטון אימא סיפא כל תנאי שיש בו מעשה בתחילתו תנאו בטל מאן שמעת ליה דאית ליה הא סברא ר'ם דתניא אבא חלפתא איש כפר תנניא אמר משום ר'ם תנאי קודם למעשה הרי זה תנאי מעשה קודם לתנאי אינו תנאי אלא ר' יוחנן ר'ם היא ואשאי הכא נדמעיקרא לא געבד נפשיה תנאי יומתנה: שוכר שכר להיות כשואל בסאי בדברים אמר שמואל ה"ב שקנו מידו ורבי יוחנן אמר אפילו תיבא ע"ב שלא קנו מידו ברה"א הנאה דקא נפיק ליה קלא דאניש מהיכא היא גמיר ומשעבד נפשיה: וכל שאפשר לו לקיימו בסופו וכו': אמר רב מבלא אמר רב זו דברי ר' בן תימא אבל חכמים אומרים אע"פ שאי אפשר לו לקיימו בסופו והתנה עליו מתחילתו תנאו קיים דתניא הרי זה גיטך ע"מ שתעלי לרקיע על מנת שתודי לתדום על מנת שתבלעי קנה של מאה אמה על מנת שתעברי את הים הגדול ברגליך: נתקיים התנאי הרי זה גט לא נתקיים התנאי אינו גט רבי יהודה בן תימא אומר כזה גט כלל איר יהודה בן תימא כל שאי אפשר לו לקיימו בסופו

הדרן עלך השוכר את הפועלים השואל את הפרה:

(שיך לע"ג) פרה כמשיכה ובעלים באמירה. הקשה.

רבי'ם דאמר נקמן בפירקין (דף לו.) שחל עבדא ולומנא וספר מתא כולו כעידן עבדתייהו כשאלו כבעלים דמו ממש דלא כעידן עבדתייהו לא הוי שאלה כבעלים וי"ל דלאו דוקא כעידן עבדתייהו אלא כשעת הליכתו או חסי' מומנים עמון לילך ולעשות חסוב כעידן עבדתייהו א"ל ודאי תשעת אמירה של קודם פסק מלכתה לא חסוב שאלה כבעלים כדאמרי' בס"פ האומנין (לעיל פא.) למוך אינאלי מילתא דההיא שעתא שפירא בוי שמי ולא בוי פשיעה כבעלים: חקן

הדרן עלך השוכר את הפועלים השואל את הפרה: וישאל בעליה עמה או שוכר בעליה עמה. לא גרסי' שכירות כבולה מתני' גבי פרה אלא גבי בעלים דאשמעין היכא דפרה שאלה כל היכא דהוה בעלים עמו כמלכתו בין בשאלת גוסס ובין ששכר אלו קריא ב"אם בעליו עמו אבל בפרה שכרה לא אשמע' מתני' דפטור כבעלים אבל מבר' שמעי' לה: אבל

והתנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

אמא סיפא כל תנאי שיש מעשה בתחילתו תנאו בטל אלא לר"ם הכא משמע דלא כר' הקונ' דר' כסוף פ' מי שחוו (גיטין עה.) ד"ה משום דלפי' רבנן דר"ם מודו דכעידן תנאי קודם למעשה גבי הא דקאמר אלא אמר רבא משום דהוי מעשה קודם לתנאי: אמר ר'ם בר יצחק מתני' גמ' דיקא כו'. ור"ם תנאי קמ"ל ר'ם הא רב אמר לשל זו דברי ר' בן תימא ועוד מה שיד דיקא מה שהוה כדאיתא ואיכא למימר דלא שמיע ליה דרב ושייך נמי דיקא כיון שאינו כפירוש במשנה אבל קשה דהו"ל למיתני כל שאי אפשר לו לקיים תנאו בטל כי איך דרישא וגרסא לומר ח (עוף) דר"ג הוה ידע להא דרב ומסרס מגילת לרב דמתניתין כוותיה דהא איכא למימר דלתי כר"ס וקאי ארישא דקתני כל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל ויהי טעמא משום דכל תנאי שאפשר לקיימו כסופו דוקא הוי תנאי קיים אבל מתנה על מה שכתוב בתורה שאי אפשר לו לקיימו תנאו בטל והתנה עליו מתחילתו נמי קאי ארישא דקתני וכל שיש בו מעשה מתחילתו תנאו בטל דוקא התנה עליו מתחילתו תנאו קיים שהתנאי קודם למעשה ודיק דלתיא כר"ם בן תימא מדקתני כל דאי סיומא דרישא הוא לא הו"ל למיתני כל אלא ואם אפשר לקיימו כסופו והתנה עליו מתחילתו תנאו קיים אלא ודאי סיפא מילתא כדאי נפשי' הוא וסוס חידוש אחא לאשמועינן אם כן ודאי אחא למידק אפשר אין לא אפשר לא ופי' רבנו שמואל אין כדאם לרי' כלל לך לא כתבתיו:

הדרן עלך השוכר את הפועלים השואל את הפרה:

(שיך לע"ג) פרה כמשיכה ובעלים באמירה. הקשה.

רבי'ם דאמר נקמן בפירקין (דף לו.) שחל עבדא ולומנא וספר מתא כולו כעידן עבדתייהו כשאלו כבעלים דמו ממש דלא כעידן עבדתייהו לא הוי שאלה כבעלים וי"ל דלאו דוקא כעידן עבדתייהו אלא כשעת הליכתו או חסי' מומנים עמון לילך ולעשות חסוב כעידן עבדתייהו א"ל ודאי תשעת אמירה של קודם פסק מלכתה לא חסוב שאלה כבעלים כדאמרי' בס"פ האומנין (לעיל פא.) למוך אינאלי מילתא דההיא שעתא שפירא בוי שמי ולא בוי פשיעה כבעלים: חקן

הדרן עלך השוכר את הפועלים השואל את הפרה: וישאל בעליה עמה או שוכר בעליה עמה. לא גרסי' שכירות כבולה מתני' גבי פרה אלא גבי בעלים דאשמעין היכא דפרה שאלה כל היכא דהוה בעלים עמו כמלכתו בין בשאלת גוסס ובין ששכר אלו קריא ב"אם בעליו עמו אבל בפרה שכרה לא אשמע' מתני' דפטור כבעלים אבל מבר' שמעי' לה: אבל

והתנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

התנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר רב נחמן אמר רב יהודה בן תימא אמר רב נחמי בר יצחק מתני' גמ' דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו תנאו בטל

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

בבא מציעא

שביעי

פרק שביעי

DDFD 77 73

דאפער למיטן ח אחריו. וא"ת ויניח משכביו וי"ל דשכביו לא אפשר כולי וגאלי למיסרחו ואחריו. **שואל** שחייב בשכורה ומחר. **פי' בהכנס** (ב"ק: ד"ה לא) ובהמפקד (לעיל פ"א: ד"ה קרנא) **הניח** למחו דלית ליה דין. חומה דברכה בי"ד הרי"ל (ד"ה ב"ה).

עד שיפרוש לך הכתוב יהו אפילו תימא
ד' יאשיה לחלק הכא לא צריך מט מכרא
הוא מה לי קטלה כולה מה לי קטלה פלגא
בגניבה ואבידה בשואל מנא לן וכית' נילף
משבורה ומתה מה לשבורה ומתה דלא
אפשר למיפרה ואתייתאמר בגניב ואבידה
דאפשר למיפרה ואתיין אלא כי הא דתניא
(שמות כב) ונשבר או מת אין לי אלא שבורה
מתה גניבה ואבידה מנין אמרת קיז ומה
ש' ש' שפסור משבורה ומתה חייב בגניבה
ואבידה שואל שחייב בשבורה ומתה אינו
דין שחייב בגניבה ואבידה דזהו הוא קיז
שאינו עליו תשובה מאי אין עליו תשובה וכת'
איכא למיפרך מה לש' שכן משלם תשלום
בכפל במוען טענת לסמים מזויין אפיה קרנא
שואל עדיפא איבעית אימא קסבר גלסמים
מזויין גזלן הוא אשכחן לחיוב לפסור מנאלן
כית' ימא נילף משבורה ומתה מה לשבורה
מתה שכן אונס אלא גמר משיש ושיש גופיה
מגזלן גמרי חיובא דשיש מחיובא דשואל מה
הה' בבעלים פסור אף כאן בבעלים פסור
בכמא גמר אי במה פציעו איכא למיפרך
בדפרכיין שכן אונס אלא אמר קרא (שם) וכי
שאל ויז מוסף על ענין ראשון ולימד עליון
ממתה תוקא בלתי שואל משיש לא גמר דאיכא
למיפרך מה לש' שכן פסור בשבורה
מתה האמר בשואל שחייב בשבורה ומתה

מסורת
הש"ס

ב"ק נא
 [ברכות כג:]
 ב"ק נו. ויש"נ
 [יבמות ט.
 נ"] ה [מכר
 יל פא. ולקח
 ו] שבת לב:
 נ"ז [ושם]
 [גיטין סג
 שאר דוכתי]

יְשׁוּעָה דִּי
יְחִיא וְיִי
וְיִי.
יְשׁוּעָה דִּי
יְחִיא וְיִי:

שאלת מה שצורה ומתה שאל בבעלים פטור אף חיובא דש"ס בבעלים פטור ומתחנן מעליהן מה שומר שכל חייב בגניבה ואבידה שלא בבעלים
שאל קן הוא כן עמו ש"ס בבעלים פטור אף שאל כן ואין משיבין על הדיקא: פשיעה בבעלים. אחד מן השומרים שפגע כשהיו בעלים במלאכתו:
שקרא. אם בעליו עמו (שמות כב): נדרש לפניו. אשומר שכל בדיקא: ולא לפני פניו. אש"ס דפרשיות של ש"ס ושל ש"ס לא חיתקא
אין יתירה ללא כתיב וכי יתן בש"ס: אש"ס. דכתיב ביה פשיעה על כל דבר פשע: לחיובא. לחיובא שלא בבעלים בפשיעה: אבל
לפוטורא לא. כלומר אפי' בש"ס ושאל לא הוי פטור דכי נמרינן פשיעה בבעלים בש"ס ובשאל בק"מ חש"ס דחייב לגמרי הוא בין בבעלים בין
לא בבעלים דכי כתיב אם בעליו עמו אשקר חיוב דכתיב בש"ס ובשאל הוא דכתיב אבל אשפיע ללא פשיעה כמו בדקדא לש"ס בבעלים לש"ס
בעלים: שקרא נדרש. בפשיעה ופרשיות ואש"ס אין הדיקא מפורש בזה: השואל את הפרה. גרמינן כחריבוי ואל גרסינן השואר
אלא חל נבי בעלים: ואילו ש"ס דפרה לא כתבי. בעלים פטור משום דחויבא לימיה חלל בפשיעה ופשיעה לא פטור בה בפשיעה

ציון עין משפט

מְמוֹנָא דמיהני מוניה. פירוש שמשתמש בו: **מְמוֹנָא** בעינין
והאריכא, פ' דממונא בעינין ששאלו לו והאריכא וזיתיה נמי
הנאה מוניה: **וְנִשְׁאָר** לו אחד מהן. תימא מאי קמיבעיא ליה דכוין
לדא נשאלו לו כל הבעלים עמור מהכל השתא יפטר מחזין כדאמרין

רבא סבר לה כרבי יונתן ומתריץ לקראא
כרבי יונתן (6) דתניא (שמות כב) אם בעליו עמו
לא ישלם משמע דאיתיה בתרווייהו ומשמע
נמי דכי איתיה בחדא וליתיה בחדא פטור
וכתיב בעליו אין עמו שלם ישלם משמע
דליתיה בתרווייהו ומשמע נמי דכי איתיה
בחדא וליתיה בחדא חייב לומר לך היה עמו
בשעת שאלה א"צ להיות עמו בשעת שבורה
ומתה היה עמו בשעת שבורה ומתה צ"ל
עמו בשעת שאלה איפוך אנא מסתברא
שאלה עדיפא משום דקאמיתיל לה לרשותיה
אדרבה שבורה ומתה עדיפא שכן חייב
באונסים אי לא שאלה שבורה ומתה מאי
עביד ואיל לא שבורה ומתה שאלה מאי עביד
אפ"ה שאלה עדיפא א שכן חייב במוזנותיה
רב אשי אמר א"ק (ס) וכי ישאל איש מעם
ר' והו' ולא רעתו עמו שלם ישלם הא רעתו
עמו פטור אי הכי בעליו אין עמו ואם בעליו
עמו צ"מ לי אי לאו הנך הוה אמינא האי
אורחיה דקרא הוא יבעי רמי בר חמא
שאלה לרבעה מהו כדשיליו אינשי בעינן
ולדכילא שיליו אינשי או דלמא מעמא מאי
משום הנאה והאי נמי הו' אית ליה הנאה
גשאלה ליראות בה מהו ממונא בעינן
והאיכא או דלמא ממונא דאית ליה הנאה

[illegible]

מפדוטה מהו ממונא בעינן
 ויא שאל שתי פרות לעשות
 משאיל ואיכא או דלמא זיל
 משותפין ושאל לז' אחד מהן
 א מההוא פלגא ידידה מיהא
 הו כולו שואל בעינן וליכא או

שאל לי עם פרתימה בעליו
ם כמותו ואיכא אל רב אחא
יוחנן ור"ל שליח פלוגתא דר'
יותמר גהמוכר שדחולחבירו
יש אומר מ מביא ואינו קורא
הגוף דמי וריש לקיש אומר
הגוף דמי שליח פלוגתא דר'
פום כל נדרים שתהא אשתו
תהא והפיר להיכוליהו מופרין
די ר' יאשיהו ר' יונתן אומר
אל רב עליש לרבא האומר
מאן דאמר פ שאלוחו של אדם
ינו כמותו תיבעי למאן דאמר
ר' מצודה הוא אבל עבד דלאו
ח של אדם כמותו הני מילי
מיה אמר ליה מסתברא
חמא בעל כנכסי אשתו
שאל

וַיֵּצֵא הָרִבִּי שֵׁשֶׁלם לִכְלִי מִשְׁמַי וּמִחֻקָּהּ וְהִחֵן (כ"ה י') נָחַי יִזְקִין תְּשֻׁמוֹתַי
נִזְק מִלְמַד שֶׁהַבְּעִלִּים מִטְּפִלִּין בְּנִכְיִלָּה שְׁמִינִין לֹא הִנְכִּיחָה שֶׁל צִדְקָתָהּ שֶׁמֶתָה
פְּעִי וְהַשְׁוִיָּקָה לֹא וְעִלְיָה מוֹסִיף וּמִשְׁלֵם דְּמִיָּה הֵ"ג יִשְׁמוּ לֹא שֶׁכִּי הָרִאשׁוֹן
וְעִלְיָה שֵׁלֵם דְּמִיּוֹ וְזֶה יֵלֶךְ וְיִטְרַח וְיִקְחָה לֹא כְּלִי אֲחֵר : וְאִפְּסָר . דְּהוּ"ל

כחמס
פשיעה בבעלים היא *איכסין
רנפך הניחא למד * פשיעה ב
אמאי איכסין לא מיפשע פש
גנב הוי ואתו לקמה דרבא ויה
היא איכסין לאגולא וישכר
את הפרה שאלה התייזושכר
ושאל אחת ומתה המשאיל א

פחת דמשאיל כמו דניוק וכן פ' ריב"ס אלף שהם
היכא לייכא פחת דלרב שנשבר כלי ברשות שאל פור
דנאנא מעליא ואין למדין אותה לשלם השברים ומ"מ
בשכונן ישלם אכל לרב כהנא ולרב אסי מלמדין אות

וומר איני יודע חייב. בנח"מ
 גול דא"ל משכיר איסחבע על
 ע"מ: משלם דה"י מפרש בנח"מ מת
 ה והלא אומר איני יודע פטור
 יכול הוא להשביע שוכר ע"י גל
 מאי יתלוקו כינא מתוך שאינו
 ישיא וסיפא שהנבעט טוען שר
 מרם שבדרכה מתה ואינו מקויר
 ילתא הוא דכסיפא דהמשאיל
 כשהמשאיל יודע שמתה כדכר
 שאולה מתה אבל בנאיעתא א
 כשנבעט טוען ודאי יהא נאכ
 כשטוען ברי והוא טוען איני
 (ת)מאזש: סריגילין ליהנות מ
 אירוסין ולכן אין מוגלגלין
 גול מסועה נפקא לן ויש

אפי' כב' א' מיי' ס' פ'	אפי'
מח' שאל' פ'	דמי'
וסקדון ס' פ'	בריס'
סמג פסין פ'	כיון'
טוב' ע' ח' מ' ס' פ'	

[illegible]

נר מצוה
 ל"ה א מ"י
 פ"ג מהל'
 שאלה ופקדון
 הלכה ג סג
 פשיטא כ' ע"ש
 מ"מ פ' שם
 ספיקא ד'
 ל"ב ג מ"י
 ש"פ כ"ה
 כ"ב סג
 ש"פ ח"מ ס'
 שמו ספיקא י'
 וספיקא טו'
 ל"ד מ"י ס'
 פ"ג ס' א
 סגן ש"ס טו"ש
 ש"מ סימן ש"ס
 ספיקא ה'
 לח"ה מ"י ס'
 כ"ב טו"ש
 ש"ס ספיקא ה' :

מסורת הש"ס

מ [כ"ק לה]
 וס"ב ב כ"ק
 קד. ג ע"ל פ'
 ד [קושיין כו]
 ה וס' דקאמר
 ע"ל ל"ב נחמן
 חזקיה ביהמ"ד
 ס"ה ל"ב וס' ד'
 חזקיה ל"ה הכי
 אהל מושב
 שניר' לפרש
 ס"ד מתייב
 כ"ב סג
 ס"ה דהמזכר
 ט' כ"ל

הגהות הגר"א

[מ] גמ' ומה
 שהורה לו לא
 שפוט תל"מ
 זכ"ב ל"ה ר"י
 הוא מיותר אבל
 ל"ה הראב"ד
 דלא קתני ל'
 סילק אתי שפיר
 (דקושיין כג)
 משום דמני
 לחזקין ובע"ז
 ופ"י ר"ה)
 [ב] תוס' ד"ה
 פ"ג ונראה כמו
 פ"י י"ב וי"ב
 ס"ה וס' ד'
 אכל הכהנים
 וי"ב כח' וס' :

שבוט היסח כמו פונס כחובה ועד אחד מעיד שהיא פרושה פ' הכותב (כתובות פו.) ועוד אור"ח דרכ יהודה מוקי נמי מתני' כר"נ ואיכא חדא הודאה והכי פריך מה שטענו לא הודה לו כלומר למה ישבע ששכורה מתה היה לו ליבע ששאלה קיימת והיא אותה שמתיר לו ולהכי על טענתו שזומר שאלה מתה ומשני ע"י גלגול כיון

לדריך ליבע על אותה שמתה שכדרכה מתה אוקמה רבנן אידך שבוט נמי עלה בגלגול דעוב לפסות כ' שבוט על פרה אח' ויתר ה' מעל ב' פרות אבל ההיא דהמזכר הכית (כ"ב ע.) ליכא לאוקמי בגון דאיכא פרה אחת של הודאה דלוקמה דליכא הודא' ומהי ל' שפיר: ש"א ל' דכבעלים שכרה שלא כבעלי מהו. משמע אבל שכרה כבעלים וחזר ושכרה שלא כבעלים פשיטא דשכירות דקיימא קיימא וא"ל דאמרין לעיל (נז) דלתיא שכירות כבעלים ומפקע שכירות שלא כבעלים אלמא אין שניה מתחברת עם הראשונה ל' דגזירת הכתוב הוא דככל היכא דאיכא כבעלים או כרחה' או בשניה פטור: ה"ג בקונטרס כבעלי שליטת את"ל כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא כבולה לא חמר. ותימה דא"כ מאי כמי כבעלי רביעית נכרה כבעלים שאלה שלא כבעלים וחזר ושכרה מהו אי חזרה שכירות לדוכתה או לא הא כיון דשאלה שבאמצע לא השיב כבעלים היכי תיחד שכירות לדוכתה ליבע כבעלים אחרי שכבר פסקו הבעלים בשאלה שבאמצע אין זו שכרה כלל ואין לפרש דבעלי רביעית אינה לפי את"ל שאמרנו אלל לפי מה שנאמר את"ל דאמרין כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא כבולה דמי ומספקא ל' כיון דלא פסקו הבעלים הדרא לדוכתה או דילמא לא הדרא לדוכתה דשאלה מפסקא דהואיל דמחמת השאלה אין שכירות האחרון יכול ליבע כבעלי דתרי שייכי לא אמרי' לא הדרא נמי לדוכתה דא"כ היה לו לגמרא לפרש אס תמא' לומר דאמר ועוד דא"כ למה הוצרך לומר דבעיב' את"ל לא חמר כיון דאפ' חמר אחי שפיר כבעלי כי היכי דבעי' ד' חזרה לאת"ל דאמר [ב] ונראה כמו שהיה כתוב בספרים כבעלי שליטת ואת"ל דאמר' כיון דשייכא במקצת כמו ששייכא כבולה דמי וכן משמע בפ' הקונט' שנקייה בספרו אלל שהוא הגיה לא אמרי' ופשיטא ליה לגמרא דלי לא אמרי' שאלה כבעלים ושכרה וחזר ושאלה לא הדרא שאלה לדוכתה לא הדרא שאלה ראויה להתחבר עם השכירות שלפניה אפ' נעשה שכירות עמו כבעלים איפסקא לה שכירות דלא הדרא לדוכתה אפ' שלא פסקו בעלים באמצע אבל את"ל דאמר מיעבא ליה אס חזרה שאלה לדוכתה דכיון דראויה להתחבר עם השכירות שלפניה אילו נעשה שכירות עמה כבעלים השתא נמי שלא נעשה כבעלים לא היו הפסק והדרא לדוכתה או דלמא לא הדרא כיון שהשאלה אינה יכולה להתחבר עם השכירות שלפניה וליהסב מכחה שאלה כבעלים משום דשכירות עמה לא נעשה כבעלים אלל משום דשייכא בשאלה שלפניה ומרי שייכי לא אמרי' וכן הפסק ולא החזיר קאמר בה את"ל ואס תפסוט שליטת נפשו נס' רביעי' : [א] ל' לו השאל שאל ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שמתירה. תימה דהכונן קמ' (כ"ק קד.) וס' חמר שמואל חון משלחין שליטת כדלוקמי אפ' עדים חתומים עליה ופריך אלל לשמואל מאי תקנתיה ומשני כי הא דר' אבה כו' דמחני מה שכותב התקבלתי והשתא בלא ה"ק בלתי מהני אס יכול לכתוב שאל לי. לדין סברא לחלק בין כותב לאומר פא"פ ד' ר' יחי' דמחני באומר מהני נמי כותב ומאי קב' ליה דק' ומאי תקנתיה האכא תקנתא טובא שיתכו לו העדים ויתתמו שפלו חמר לך שאלה ל' דפשיטא שמואל תקנת כפשיטות לשמו' ל' כמו ל' וזתן ואיט' אומר מאי תקנתיה אלל לפי שרואה להציג מרביי אבה ולפני דלפ' התקבלתי לא מהני אס מת משלם ונפלו נכסי קמי יתמי קודם שכל ל"ד שליח ואין תקנתא אלל בהרשאה :

שואל הדא להדי' וחדא אין דשאלה מתה ואידך לא ידענא אי דשכירות מתה ודקיימא דשאלה או דשאלה מתה ודקיימא דשכירות דמתוך שאינו יכול ליבע משלם : זה אומר ששאלה וזה אומר שכורה ישבע השוכר ששכורה מתה : ואמאי מה שטענו לא הודה לו [א] ומה שהודה לו לא טענו אמר עולא על ידי גלגול דא"ל אישתבע לי איזו מיתה כדרכה מתה וטינו דמישתבע כדרכה מתה מישתבע נמי דשכורה מתה : זה אומר איני יודע וזה אומר כו' : הא מני סומכוס היא דאמר א ממן המוטל בספק חולקין בעי' ר' אבא בר ממל שאלה בבעלים שכרה שלא כבעלים מהומי אמרי' שאלה לחודה קיימא ושכירות לחודה קיימא או דלמא שכירות בשאלה מישך שייכי דהא מתייב בגניבה ואבידה אתי' שכירה בשאלה מישך שייכי שכרה בבעלים שאלה שלא כבעלים מהו שאלה בשכירות ודאי לא שייכא או דלמא כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בבולה דמי את"ל לא אמרינן כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בבולה דמי שאלה בבעלים ושכרה שלא כבעלים וחזר ושאלה מהו הדר אתיא לה שאלה לדוכתה או דלמא אפסיקא לה שכירות ביני וביני שכרה בבעלים ושאלה וחזר ושכרה מהו מי אמרינן אתיא לה שכירות לדוכתה או דלמא אפסיקא לה שאלה ביני וביני : תיקו : מתני' ב' השואל את הפרה ושלחה לו ביד בנו ביד עבדו ביד שלומו או ביד בנו ביד עבדו ביד שלומו של שואל ומתה פטור אמר לו השואל שלחה לי ביד בני ביד עבדי ביד שלומו או ביד בנך ביד עבדך ביד שלומו או שאמר לו המשאל הריני משלחה לך ביד בני ביד עבדי ביד שלומו או ביד בנך ביד עבדך ביד שלומו של שואל ושלחה לו ביד עבדו ביד שלומו או ביד בנו ביד עבדו ביד שלומו : וכן בשעה שמתירה : גמ' ביד

חדא להדי' מ' כו'. הרי כפירה וחדא אין בעידן דשאלה מתה הרי אדאכ' ואמאי מה שטענו לא הודה לו. אפ' דלוקימא ככוסר ומודה ה' לר' מיהו מתני' לר' הונא ור' יהודה דקדתי ואמאי ישבע הרי אין בלח' הודאה במקצת : אישתבע לי איזו מיתה. ואפ' היא שטורה יס לי עליד' שבוט שכן הוא כדצריך דלית לן דמני כר חמא דכמי כפירה והודאה בשומרים דסבירא לן כמ' שירוב פרשיות כתיב כאן וכי כתיב כי הוא זה אמלמה הוא דכתי' וגלגול שבוט מה' היא דמאמרה האשה אמן אמן כדדרש' בסוטה (ית) : שאלה בבעלים. וקודם שהחזירה חזר ושכרה מיניה ובשעת שכירתו לא היה עמו במלכתו ונגנזה או אכדה בימי שכירות מהו : מי אמרינן שכירות לחודה קיימא ומילתא אחריתא היא ואפ' דמי משלם מעיקרא כבעלים היא ותו לא הדר משך לה מתייב ליה דשעת שכירות ברשותה היתה ולא מיחסרה משיכה וקיי חזירו באמירה ולעולם קנין אחריתי היא ושלא כבעלים היא : או דלמא שכירות בשאלה מישך שייכא. כל חיוכי שוכר דגניבה ואכירה יטן בשאלו ולא הוסיף כלום ומחמת משיכה ראשונה כאלו לו והיה כבעלים הואי ופטור : שכרה בבעלים וקודם שהחזירה חזר ושאלה ממנו שלא כבעלים ומתה כדרכה וחיוז זה לא מחמת משיכה ראשונה כל עליה דהא חיוז שאלה לא שייך בשכירות מהו מי אמרינן שאלה בשכירות וחיוז זה לא כבעלים כל' או דילמא כיון דשייכא במקצת דחיוז גניבה ואכירה שעלו יס לתלות במשיכה ראשונה כמאן דשייכא כבולה דמי ופטור אף באונסין : את"ל כיון דשייכא כר' איני יודע להעמידו ולא גרסינן ליה אלל ה"ג את"ל לא אמרי' כיון דשייכא במקצת טו' : שאלה בבעלים שכרה שלא כבעלים וחזר ושאלה. שלא כבעלים : הדרא שאלה לדוכתה. והואיל כתר משיכה שאלה קמיתא דהוא כבעלים : מתני' ביד בנו. המשאל שאלה ל' לשאל ביד בנו של משאל : או ביד בנו [ביד עבדו] או ביד שלומו של שואל [ומתה] פטור. אס מתה דרך פליגי בה רבה ור' חסדא בגמול קמ' (כ"ק קד.) רב חסדא מתוך לה להאי שלוחה דשואל דמתני' כשכירולוקיטו שדר בביתו אבל אין עדים שהו' שלוחו דאי איכא עדים הוי שליח ויחוי השואל באונסין משמפרו לו רבה אומר אפ' עשאו שליח בעדים לאו שליח הוא להחייב ע"י באונסין דה"ק ליה איניש מהימנא הוא אי בעית לשדורי בידיה שדרה וכן בשעה שמתחירה. אס שאלה השואל ביד בנו ועבדו או שלוחו ו' ביד עבדו ושלוחו של משאל לא יא' מרשותו של שואל עד שתבא ליד המשאל ואס מתה דרך חייב חמר לו המשאל ללכה לי או שומר לו השואל הריני משלמה וכו' וא"ל המשאל שאל ושלחה ומתה פטור : גמ' ביד

צמח עץ משפח

(ב) שלושפוינקעל. (2) דאנקען. פרייזען.

۲

[illegible]

קא עין פאסט
מער

שנעקרו בנוסחיה. [א] נקט הכי משום תוך שלם דל"ג הו' ערלה:
וְלִימָא ליה אי אגא נטעי לאחר שלם הוה אכילנא כו'.

תחלה בעל הקרקע בלא גושים כבר
 נאפו עשאו מכלל הערלה דהשתא לא מהני
 ליה גסין דבעל היתום מיד לאחר שלש:
 אבל בתוך שלש גושים דבעל היתום
 הוא דקרי להו וכל שא: דהא קמייני .
 הו ויתום דקין ולא היה לא כל ידענא
 ויתוריו סילקא וירקא: צריכא רדה .
 גסס לא פירשה ויזקן לא היינו אומרים
 חתה מסבא: דהמבאר: למתה:
 בעשר . תחלה כל התבואה ואח"כ טחון
 לו לנכרי חלקו ונמא מעשר משלו על של
 גרי ומפסיד: מקבל . למתה: דהרבר
 דמי . כליו מקבלה בכך וכך כיון למה
 בין ששה וצין ליה עושה: מציק . אנס:
 יש קבין . ו"א" נאין קנון מקבלו: כהור
 דמי וצין מוטל עליו לשפוט הכרי נכרי
 וכל פורע דכוחו הוא דכרעות הסכר גדל:
 שדה אבותיו ממש . והנכרי גולה מהס
 לדירה הוא דקסאור רבנן דקין לן כנויה
 דאורי דהבינא ליה לא מינע דהכי
 בלקבלה למתה וספי על שחר ארסין את
 דמעשר הוא ומקבל ליה: אבל איניש
 דלקבלה: הורמית על דמטורי לא מקבל .
 על קסאור רבנן: ולדיר"מ: קסאור .
 מה חסא שקסאור: כרי ששתא ברה
 בידו . שחור ויקנה מתוך שיקשה עליו
 דמעשר יטור ויוסף הדמים ויס"ק
 הכרי ממנה . ברה ברורה ומוחזקת: א"ר
 דמי' ובר' . ומש"ה נקט ל' הכא דלמיא
 לנק דלעיל: ובטעה . חילוט: יד על
 דתאורגה . אם השכן יחר על הולאה
 ש לו הולאה ואם הולאה יתירה על השכן
 חין לו אלא שכן: בשדה העשויה
 לנפעה . חילוט סיפה לחיליות מורעים
 איחא דשמואל: לא בעינא . איני חפץ
 בנפיעתה שדה לכן היתה לי: גלות
 אנדעתך דניחא לך . ועשיה שדה
 בעשויה לנפעי וידו עלה פלוגה הוא כסאר
 פתלי העיר מבנה המדינה: הוא
 דאמור . דב' דחמו: ב' היא תנא . דלאר
 תן נחלו ב"ה דכבר נ"ש בן אלעזר

רשמואל אמר אומדן כמה אד
פפא ו לא פליגי כאן בשדה
לימע והא דרב לאו בפירוש
לקמיה דרב אמר ליה זיל שום
התתונה אל לא בעינא לסתתנה
דנחא לך זיל שום ליה וידע על
חבירו ובנאה שלא ברשות וא
שומעין לרב ששת אמר אין ש
שומעין לרביה אומרים אין שום
ביהא תנא דתניא שומעין לרב
שומעין לרביה אומרים אין שום

שחלל עמי אחר שלם א"כ חולל גם
 שמך תוך שלם הואיל וכן גם אתה הנחתם
 לדעת כן בקרקע: **וְאֵלֶּם** אמר הלה ויחי
 איני יכול אף אומעין לו. אלא ישארו הוי"ס
 שם אע"פ שלאחר ג' הכל של בעל הקרקע
 ובעל הקרקע יתן דמי הוי"ס כמו ששים
 למכור להקדש ולא פגי דמי ששים שהרי
 לפשות פירותיו עומדין: **בְּרִירוּת** חזי
 שדה אבותיו כו'. וקסבר אין קנין ומקבל
 בחבור (ב) נראה לר"י לפרש משום דקסבר
 אין קנין ראוי להחמיר במקבל כמו בחבור
 ובסובר מן הדיון לר"ך לשער שלא יא
 פורע חובו בנמער כדאמר ר"ה שאנס
 שרש את גורו אם בחבור ל"ך לעשר
 אכלת"ק דר"י יהודה דלמר החבור שדה מן
 הכנרי מעשך ומותן לו ר"י יהודה אומר אף
 המקבל ממציא כו' סבר יש קנין ולכך אין
 להחמיר במקבל אלא דוקא בחבור החמירו
 מדרכנן כמו שחיבו לעשר מדרכנן את
 הלוהק מן הכנרי כדאמר' בהקומץ דבס
 (מנחות לא) ושם ד"ה קסבר) גבי ר' שמעון
 שזרי למ"ד יש קנין והא' י' דתנן בהשאלה
 גטיון מגז (ושם) הארסיין והבדריין כולם
 פטורין מן המעשר ומשמע דר"י חזק
 של חובר פטור איכא לאוקמי בסוריא
 דמשני התם (דמ"ו) אמשניות סובא ואפי'
 חובר פטור שם כמו בחנה לארץ לכלא
 שמשמתיא לר"ך לאוקמי התם בסוריא
 כיון דפטור אפי' חלקו של ישראל ללא
 תיקיף היא דמנחתומה שארץ ר"י יהודה'
 להוכיח שדה אבותיו אפי' דת"ק נמי
 איירי דוקא בלאר כדפרשית בדחולת'
 לארץ אפי' חובר פטור הכי קא"ל ר"י
 לת"ק כיון דבא"י קיימינן ראוי להחמיר
 במקבל כמו בחבור דאין קנין דאבתי שדה
 אבותיו סובא ולמאי דקאמר גטיון יש קנין
 ולכך אין ראוי להחמיר במקבל כמו בחבור
 לפי' לא פליג ר"י את"ק בלא חוסף חבור
 המקבל ממציא מעשר וזמון לו את המעשר
 כדיראה לר"י לפרש ומקבל בחבור או לא
 בחבור דמי תלוי ביס קנין ואין קנין ועיקר
 ור"ת פירש בע"א ודוחק: **בְּרִי** שמהא
 ברה בידו. פ"י שמהא ברורה בידו שעי'
 שיערך לשער אף חלקו של כנרי והיא
 חביבה בעיניו ולא יניחנה ומתוך שיקשה
 עליו הוולתו המעשר ישרה לחור על הכנרי
 לאקשה הימנו בלא ישראל אחר אלא נתייבנו
 לשער אף חלקו הכנרי יניחנה מקבל
 דאין חביבה בעיניו ר"ח גריו שמהא
 בורה בידו פירוש להכי קנסו את הורש
 שיעשר את חלק הנכרי כדי שיניח מקבלה
 ובין שמהא בורה ביד הכנרי בלא ירע
 לקבלה הימנו ע"י חלקה לישאלה
 דמיס ומטוין שלן נתן עליה כלום
 אלא ברורה דהיא לידו ולכך לא יניחנה

הציל פוד לצול אכל אחר לא הורכמו לקטם ולעשר דבליא הכי שימם לנו מלקבלו אבל יורה דחביבה ליה לא חושל אזהרה :

[illegible]

פסוקות
הש"ס
א וי"א תאכל
על המזון לקמן
רש"ל ב דמאי
פ"ו (מ"ד) בוארן
רש"ל ד גיטין
מז. מנחות לא
נדרות וי"א
ה (מ"ס) ד נדרים
ט. ע"ע ז נדרים
ו וס"ל
ה (חוססתא ד"ק
כ"י וע"ע חוס'
ד נדרות ספ"ה)
ט גיטין מד
הלקן לקמן ע"ס
דמאי

הנהרות
הנר"א
[א] תוס' ד"פ
מנעקו
בנושיתן נקט בו'
נ"כאל הרמב"ם
כתב דלא בנושיתן
הכל לעיל הקדקס
ועמ"מ וט"ו :
[ב] שם ד"פ
סכרו. גרמ
בו'. נ"כ ורמב"ם
וט"מ כתבו כפ'
דט"ו :

נליון הש"ס
דע"י ד"ס יפ
קין יא
נמי כו' . כטן
זה כנריוס ד' של
ט"ב ומאי ח"י
לסער לסירוף
ט"ז ט"ס :

עין השמש

נד מצדה
 פח א מיי פ
 מה שכיר
 הל' גופ' ס מהל
 תפלין הל' יא
 סמנ פסין מ

[illegible]

מסורת
הש"ס
[פסחים ד.]
ב[ע"ז] ח' לע"ז
י"א: ד"ה וזי
וכיטין סג
[פסחים ד.]

ב"ק חט
לעול יא.
קת חליון קמח
ד לעול י.
ה [זכחיס כב]
ו חליון קמח
קמח וזחיס
פ"ז ב"ק קב

הגהות
הב"ח

ו' ד"ס פריי.

27

חד וכן בקונטרס שאין כתוב בשם
 ויהי עתה ביד השוכר ואומר משם ר
 ד מלוה מי נאמן לומר פרעתי פלגא
 היכי דלא תחזק פירוש פיקר השטר

ואין הסער בידך אלא כפי שאל אהבה
חשבון השנים כמה היו מכל מקום עיקר
הסער כשבילי נכתב שפי' כן יש קול
שבמכתבה הוא אלא אפי' שהסער בידך
ולא שפי' פר' חזקה לשנים ואומרים שכתוב
בסער בזמן כך וכך שגרי' חזרו שפלוגי
אשר שפי' בק' ידגרי' דינרית בכל מה
ואחר ה' שנים טוען הסור ואומר למשכיר
נקיטת שכירות חמש שנים וא' ואסוקא
דהסור נאמן ובשכורה ומוסתברא כי האין
פירושא בתראה עפ' לולאן והראה עיקר
חלף דבנאמות הסור האומר שפסע
השכירות איירי למי לעיל מיניה בסמוך
ומשמע דבכרי נמי איירי (ד' ועוד דהשאל
ניחא חמ' מה שאלר מסוקא שלא נעשה
הסור לגביה אלא כדי שלא יסוק הסור
דלפי זה הסור ישנו ביד המשכיר :
שואל אדם כטובו. בערוך שאל
מפרש בטובו כטובה שמהויק השאל
להמאיל יכול השאל להשתמש לעולם בכליו
לא משאיל ואין גראה : **פרדסי** רפיס
ציה כל פרדסי דלית ליה. ואפי' דלמר
בריש המוכר לא הכית (ב' פא' : ושם ד'
ארעתא) ארעתא תרתי משמע ואין לומר
דהתסמיא אי אמר ארעאי הוה משמע כולה
כמו פרדסי דהא אמר התם בסוף פרק
(סג') דיקלי היב ליה תרי דיקלי ותו לא
וי"ל דהיינו דוקא גבי מכר דאין לו לומר
שמכר כל קרקעותיו אלא הפחות אבל
בשאלה אינו מקפיד דמשאיל כל זכרו
(ס' ועוד י"ל דהתם יד לוקח על התחומין
שהמוכר מוחזק והכא יד המשאיל על
התחומה שהשאל מוחזק וכ"ת לא מקרי
שאל מוחזק כיון שסופו להסור ואין נשאר
בידו דלמר לעיל קרקע בחזקת בעליה
פומדת ואפי' בסוף ההדס לא דמי דדוקא
קרקע שאין יכול להניע לשמונו מיד בעלה
אוליין בתר חזקת אחר אבל במעטליין
אוליין כתר מאן דמוס השאל היכא
דליכא חזקת קרקע כנגדה :

הדרן עלך השואל

המקבל. בבתן ובעם. אלוהו שנקב עס
השכלות קרוי תבן והשאר
בארץ קרוי קש שקורין איסטובל^א (1)
כדכתיב (בראשית כד) גס תבן גס מספוא
רב עמנו ואוהו שנסאר בקרקע אין מותין
לזממות לחלו וכתב נמי (שמות ה)
לקושש קש לתבן שהיו מלקטים בשדות הקש
הנשאר. תחת התבן כי התבן כבד
הוליוהו השכלים איס לביתו וכן אמרין
המקבל שאל (דמס פס) כש ימלאהו
השכלות ויבא ויבא ויבא ויבא ויבא ויבא

משכחת לה במחזור

מסכתת לה במחבר אלא תבן
בעינא דתיתבן ארעאי הוה
הוא לעסות השפה מן הת

כלומר שיהא הקס במקום
ומתרכז בקרא הכל תבן
ג"כ ר"ל שהיט יטול לתקט : (ד)

[illegible]

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

מן משפט

אחני כתיבה לגירעון. וא"ת היכי משמע לומר מה שכתב לו תשלומין דלית לך עלי כל קבל דיכי שיהא מהני לשומטו מע"ג כנוי שיהא

סופה המקשה לומר שלכך כתב לו כן וי"ל דהכי משמע ליה למקשה תשלומין דלית לך עלי לא מכה תחילת המלוה שכבר נפרעה בכתובת המושקט

הקנייתו לך והשאלתו לו ועל שאלה זו יש לך תשלומין ועליו וע"כ מקשה למה נר"ך

לכתוב לו כך כדי לשומטו מע"ג כנוי בלא הכי נמי הוא שומטו דמילולא קני ליה

המשכון ואפי' לא יקנה לו הלוה וא"ת ויכין שאל לא כתב לו הוא פקוד מן הגירעון

א"כ מזה הוא שלא יקחנו והיאך הוא מותר ע"י כתיבה זו וי"ל שמדעתו מקנה

לו הלוה לפי מחזורו לו ימים רבים וכיון שמקנה לו אינן עוד בידו כחבורת השבח

השבט אלא כחבורת שאלה א"כ רבנן הוא דקון שיכתוב כדי שלא ימנע המלוה

מלהחזיר כמו שתקן הלל פרוזבול לפי שראיה שהיו נמנעים מלהלוות (שביעית פ"מ מ"ג)

סברא רב כהנא למימר מנכה ליה כחשא דארעא ומתני' דקטני אומדן

כמה היתה ראויה ליעשות גבי מקבל שדה והזכירה היינו בר מחשבה דארעא א"כ

הכא דוקא נבישומטו דמכשירי ויתר סבר דמנכה לו ואפי' מאן דחייש לכהן גופא

כ"כ הכונס (ב"ק דף נט.) הכא מודה לרב אפי' דלא חיישין: **האי** עיסקא פלגא

מלוה ופלגא פקדון. ומתני' דלויזו נקד (לעיל דף סה.) דלויזו מוסיפין חנוני למחית

שכר א"כ כותבין לו לא שומטין דהוה פלגא מלוה ופלגא פקדון דה"ל דטפי מפלגא

פקדון הוי ואפי' כשי שר עמלו כיון דליכא תרי תילתי פקדון: **דל"ל** למימתי

ביה שכרא. ששמוציאה מפסיד המלוה שאין קרן שלו קיים ואין לו על מה לסמוך:

מיש מהא דתנן י אם אוכיר ולא אעביד אשלם במיטבא התם לא קא

גוים הכא כיון דקאמר מילתא יתירתא גוומא בעלמא הוא דקנוים סבר רב

נברא דקביל ארעא לשומטו זרעה חיטי עבדא חיטי כשומטו סבר רב כהנא למימר מנכיליה

כחשא ארעא ולא לכחוש מרה ההוא נברא דקביל ארעא לשומטו זרעה חיטי עבדא חיטי שפי מן

שומטו סבר רבינא דקביל ארעא לשומטו זרעה חיטי א"ל רב אחא מדפתי לרבינא אמר הוא אשבת ארעא ואשבתה האמרי

בני א"ל רב אחא מדפתי לרבינא אמר הוא אשבת ארעא ואשבתה האמרי בנדרעיהו האי עיסקא פלגא מלוה ופלגא

פקדון עבדו רבנן מילתא דניהא ליה ללוה וניהא ליה למלוה השתא דאמרנן פלגא מלוה איבעי למשתי ביה שכרא

שפיר דמי רבא אמר: להכי קרו ליה עיסקא דא"ל כי יהבינא לך לאיעסקוי ביה ולא למשתי ביה

שכרא אמר: להכי קרי ליה עיסקא דאם מת לא יעשה מטלטלין אמר רב אידי בר אבין ואם מת נעשה מטלטלין

אצל בניו רבא אמר: להכי קרי ליה עיסקא דאם מת לא יעשה מטלטלין אמר רבא: חדא עיסקא ותרי שטרי

פסידא דמלוה **תרי** המקבל פרנמטיא מבע"כ ושמא לה כפי דמיה שהיה שזה כאן והוא מוליכה למקום היוקר למחית השכר חיי אחריות ואונסים עליו כמלוה ומאי אחריותא

על בעלים כפקדון: תקון רבנן דה תקנתא. דמיהא להו לתריותו: ואי בעי למימתי ביה שכרא. א"ל רבא להו לויזו חזיה כהנא מנכיליה

שכרי מלוה עליו רבא: לאיעסקוי ביה. דמתוך שכתבך בשלך תשרה ותשקוט בה יפה: ואם מת. הלוה והעיסקא קיימת ביד בניו הרי מלייה

שהיא מלוה נעשית מטלטלין אלא כיון דאין הבעלים גובין ממנה דמטלטלי דיתמי לא משתבדי לבעל מוכ: להכי קרו ליה עיסקא. שחש קיימת

תמיד ומתעסק בה ויסמכו עליה בעלים שלא תינתן להווייה ואם מת לוה יבנה ולא תיעשה כמטלטלין שלכן דכיון דלריכה להיות קיימת פסידא

אחני כתיבה לגירעון. השמר מושיל לפחות דמיו א"ל יפחל דמי

המשכון ששמתם בו הלוה ישרם משאר נכסיו ככל הכתוב בשטר: מקרי שנהגו לעשות כתיבה מלוה. שכל מה שכתוב בשטר כתיבתה ודן

דנזילה דהנעלת ליה מבי שאר לביה בעלה וכי נפרעת ממנו כשנחלמה או כהגרשה כדרך שבעל חוב נפרע ככל

הכתוב בשטר מלוה כנון שכותבין בה כש שאלו כותבין אחריות דנא קבילת עלי: גובה מלוה. בעל גובה מאבי הכת כל

מה שכתוב בכתובתה כאילו הלוהו: מקרי שנהגו לבפול. לשום את מה שמכנסת לו

כפליים דמיו בשביל כבוד ולכתוב כפליים בכתובתה וכשהיא וזולה אינה נפרעת אלא

החלי: גובה. הסתן מחנוני מחלה: מגבי שבחא. כל מה שהיה כותב וכוף

היה גובה מאבי הכת: הא דקני מיניה. מאבי הכת: ההוא דאמר לר. מלוה מחמת מיתת הוי: (א) שלא רב אחא

כו'. האי לכתובתה אכתובה קאי **הב** אנוביינא מקום שנהגו לבפול היה: **הב** לה ארבע מאה. קאמר שיכתבו אותה

תמני מאה בכתובתה או ד' מאה דכתובה קאמר דאיןן מאתים לגבייה: אי אמר

לכתובתה. לגבייהא קאמר: ואי אמר בכתובתה. לכתוב לה בשטר כתובה

קאמר: לא גוים. אינו מקבל עליו דבר גוומא אלא כממשע ולא אכמכת' היא דהכי

אפסדי: דקביל ארעא לשומטו. קבלתו היתה לזרעה שומטין וכן יקרין

מן החטין ומכחשין הקרקע ויתר מן החטין: ועברה חטין כשומטו. הללית

וריעתו ואף החטין הוקרו וגמלם שלא הפסיד בעיה צברה שטירה זה וזה שכתב כחש

הקרקע שהיה נכחש כשומטין ויתר מן החטין: מנכה ליה. בעל הקרקע

מחלקו דמי כחשא דארעא מה שחיתת מכחשא א"ל חזרע שומטין ויתר

משורפה חטין ולא יעול בה חטין שיעור שומטין שהרי לא הכחשה כל כך מחמת

החטין: אמר ליה אמריו אינשי כחוש ארעא כו'. לומר היה לו לזרע

שומטין אפילו היתה מכחשת קרקע ויתר ולא יכחוש מרה ליעול עכשיו פחות וירעב

הוא וזמיו: שפי כשומטו. הוקרו החטין והנלחה אותה שזה וירעב חטין

יותר משל שומטין: יהיב ליה. בעל הקרקע מנכה לו מחכירתו ולא יעול אלא

כדי שיעור דמי שומטין שהיה ראוי להפשות לפי שזה גרם זה השבח: האי עיסקא פלגא מלוה ופלגא פקדון

חיי אחריות ואונסים עליו כמלוה ומאי אחריותא על בעלים כפקדון: תקון רבנן דה תקנתא. דמיהא להו לתריותו: ואי בעי למימתי ביה שכרא. א"ל רבא להו לויזו חזיה כהנא מנכיליה

שכרי מלוה עליו רבא: לאיעסקוי ביה. דמתוך שכתבך בשלך תשרה ותשקוט בה יפה: ואם מת. הלוה והעיסקא קיימת ביד בניו הרי מלייה

שהיא מלוה נעשית מטלטלין אלא כיון דאין הבעלים גובין ממנה דמטלטלי דיתמי לא משתבדי לבעל מוכ: להכי קרו ליה עיסקא. שחש קיימת

תמיד ומתעסק בה ויסמכו עליה בעלים שלא תינתן להווייה ואם מת לוה יבנה ולא תיעשה כמטלטלין שלכן דכיון דלריכה להיות קיימת פסידא

שכרא אמר: להכי קרו ליה עיסקא דא"ל כי יהבינא לך לאיעסקוי ביה ולא למשתי ביה שכרא אמר: להכי קרי ליה עיסקא דאם מת לא יעשה מטלטלין אמר רב אידי בר אבין ואם מת נעשה מטלטלין

אצל בניו רבא אמר: להכי קרי ליה עיסקא דאם מת לא יעשה מטלטלין אמר רבא: חדא עיסקא ותרי שטרי פסידא דמלוה **תרי** המקבל פרנמטיא מבע"כ ושמא לה כפי דמיה שהיה שזה כאן והוא מוליכה למקום היוקר למחית השכר חיי אחריות ואונסים עליו כמלוה ומאי אחריותא

על בעלים כפקדון: תקון רבנן דה תקנתא. דמיהא להו לתריותו: ואי בעי למימתי ביה שכרא. א"ל רבא להו לויזו חזיה כהנא מנכיליה שכרי מלוה עליו רבא: לאיעסקוי ביה. דמתוך שכתבך בשלך תשרה ותשקוט בה יפה: ואם מת. הלוה והעיסקא קיימת ביד בניו הרי מלייה

שהיא מלוה נעשית מטלטלין אלא כיון דאין הבעלים גובין ממנה דמטלטלי דיתמי לא משתבדי לבעל מוכ: להכי קרו ליה עיסקא. שחש קיימת תמיד ומתעסק בה ויסמכו עליה בעלים שלא תינתן להווייה ואם מת לוה יבנה ולא תיעשה כמטלטלין שלכן דכיון דלריכה להיות קיימת פסידא

שכרא אמר: להכי קרו ליה עיסקא דא"ל כי יהבינא לך לאיעסקוי ביה ולא למשתי ביה שכרא אמר: להכי קרי ליה עיסקא דאם מת לא יעשה מטלטלין אמר רב אידי בר אבין ואם מת נעשה מטלטלין אצל בניו רבא אמר: להכי קרי ליה עיסקא דאם מת לא יעשה מטלטלין אמר רבא: חדא עיסקא ותרי שטרי פסידא דמלוה **תרי** המקבל פרנמטיא מבע"כ ושמא לה כפי דמיה שהיה שזה כאן והוא מוליכה למקום היוקר למחית השכר חיי אחריות ואונסים עליו כמלוה ומאי אחריותא

קה עין משפט
גר מצות

חגי כי תרד קבלו עיסקא בהדי הדדי . מאלס חלוד ואיית ואמאי
נקט כבי האי גוונא ולא נקט האי מאן דקביל עיסקא מחבריה
וייל לפי שהמקבל יכול לחזור קודם הזמן ולומר לא אפרע עוד
ואסקול מה שיעט לידי עד הנה דפועל יכול לחזור אפי' בחגי היום כ"ב ספג

אכל בעש השקטא יבול לריות שאין יבול
לחזור שאין פלגא או מלוא היו המקבל
וכן פלגא פדקון נתן לו וזכות
והשליטו להשתכר בו עד הזמן וזה הוא
היה שום חידוש להשמיטנו ומכאן
המקבל דעס פאט כזרעית ולחכי
לא נקט בני תרי **דברא** דבי תרי
עדיף . בכולהו הוה מאי למימר
דכו הכי אלא לעדיפא מיניה אקמר
בהו: **ד**ר"ה גרם מחאי גיסא או מהאי
גיסא פירוש כדי להשמיט דהרבה
שלמשה שאז אין צריך תוספת כל כך
שדברד מועט עומד ואינו כופל או מהאי
גיסא כל מעלה שאינו רחב שאז צריך
תבואה הרבה ופשיט ליה מדקאמר כל
שאין כוונם שלו רואה פני חמה להשיט
דז הרבה שיש בו בית קיבול קאם
להלך תבואה:

הגהות
הב"ח

[ח] גמ' הוט'
 למעכב
 ז"ל וחות
 נמהק
 [ז] רש"י ד"ס
 חתן וס'
 מכחישיכ"ל

1900 年 11 月 12 日

ב"מ: כ"ה

1875

ל א ל א מ'י' **כ**ר
פ"ח מהלכות
שמיא' משכב
ומושב הלכה ז'
ספד פ"ח רמב'
הוא וטמא מומת שבעה כדאמר בפרק
שחבאת בחיוביה. תימה אמאי
נחבאת באגרופו והלא היא רות
רע שיכול להסיקו טמא. תימה אפי'
להסיקו אמאי עהור הלא יטמא התחתון
הוא וטמא מומת שבעה כדאמר בפרק

חֵן מַעֲמִידִךָ (ע"ז דף ל"ז וס') ויֵלֵךְ
 בְּכֹחַ שְׂחָתוֹן כְּבִירַת שִׁירָתוֹ מִקְבֵּל עוֹמָהָה
 וְסוֹדוֹר הָעֵלְיוֹן מַעֲמוֹמָה לְדוֹרוֹרֵי אֶפֶס
 אֶפֶס הַחֲתוּמֹת יִשְׂרָאֵל וְכֹחַ שְׁלֹבֶזֶץ
 הַרְבֵּה בְּגִדִים דְּעוֹמָה בְּחִיּוּרִים לֵאמֹר
 עוֹמָה אֵלֶּה אֵדֶם אֶחָד וְכֵן אֶחָד אֶחָד
 שְׂנֵי אֵין עֹמָה אֵלֶּה עוֹמָה עֵרֵב וְאֵין
 עוֹמָה אֵלֶּה וְכֵלִים אֶפֶס יִמָּחַ עוֹמָה
 מִדְּרֵכָן כְּמוֹ שֵׁנִי ר"י בִּפְקִי לְשִׁבְתָּ (דף
 י.ו.) גְּבִי מִרְעָה עֲמֵם לְשִׁישִׁי לֵאמֹר הוּא
 אֵלֶּה אֶרְצֵךְ וְלֹא יִמָּחַ אֵדֶם :
מַעֲמָה שְׁלֹחַן ר"ס גְּרִים עַל לֶחֶם
 וְכֵן נִלְמַד לֵאמֹר דְּלֵא אֶרְצֵךְ
 מַעֲמָה תְּסִילִין בְּמַעֲמָה כִּי אֵדֶם
 לֹא בְּרִית :

ארבעת סאין לכור . פי' במקום
 שראוי ללמנוה כור ולא גדל
 רק ד' סאין דהיינו כדי נפילה דכמס
 שורשים ד' סאין גרילות ללמנוה כור
 ובשני דר' אמוציה לרועה ח' סאין ללמנוה
 כור ובסמך גבי לקס מיירי בכור זרע :
 לאו מותר באיוז משאוי אמר
 המוציא זבל על ראשו ותפ
 יקשרם במצניו מפני שהוא
 במקום תפילין משום רבי שיי
 על הראש שיש בו תפילין
 דפומבדיתא : אמר ר' יודנה
 וכמה כדי נפילה ר' אמי אמר
 דיליה אמר שמונת [ב] סאין לכ
 דרבא בר אבוח אסברה לך בש
 אמי הוה כחישא ארעא תנן ה
 אותה כמה לקס ראויה לעש

כדי נפילה וכמה כדי נפילה
יוחנן יארבעת קבין לכור בש
למפולת יד או למפולת שוורים
ואמרי לה אמר ר' יוחנן ארבע
יד או למפולת שוורים תיקו :
או נשדפה אם מכת מדינה היא
אין מנכה לו מן חבורו ר' יהוש
ובין כך אינו מנכה לו מחביו
מ כנון דאישדוף רובא דבאנ
מארבע רוחותיה אמר עולא
מאי נשתייר תלם אחד על פ
מר או לשדה שלוקט בה כור תצובה וא
כיד ויש מקום שמתנין הורע בעבלה ממ
שוורים יותר ממפולת יד וקא מבישיל ל
מתני' מכת מדינה. מפרש גמ'
דלמרו לו מולך גרס : בין כך
פירשטו : ו גמ' רובא דבאנ. ג
סביבת שדה : תלם. שורות. ג
שדפה : מהו. מי אמרי' דליון דנשתי
היה : איפסיק בירא מהו. אם היו
שדפו של שלל אם לא ורשות
סביבותיה גר

יבא דכחג
נ"ב אלא פירושם כהן רוב השדות של אותה העיר ובנידחת הרא"ש רובא דכחגי

המקבץ שדה מהבירו פרק תשיעי

בבא מציעא

קו מן משפט

נר מצוה

לר א מיי"ט
מהל' שכיר
בליה סמג עשן
פס מושע ח"פ
כ"ז שכב פס"ב
כ"ב מיי"ט
שם מוש"פ
שם ספ"א
ד ר מיי"ט
מהל' יוכל
למ ה מיי"ט
מהל' ערכן
הלה ו
סו מיי"ט
מהל' שכיר
בליה סמג עשן
פס מושע ח"פ
כ"ז שכב פס"ב

מסורת
הש"ס

א ערכן כס
ב [ע"ב] ב [ע"ב]
ג [ע"ב] ב [ע"ב]
ד [ערכן כס]
ה [ע"ב] ב [ע"ב]
ו [ע"ב] ב [ע"ב]
ז [ע"ב] ב [ע"ב]
ח [ע"ב] ב [ע"ב]
ט [ע"ב] ב [ע"ב]
י [ע"ב] ב [ע"ב]

הגהות
הב"ח

(ה) גבי' אכל
היכל דליכא
תבואה חלקא
(ב) רש"י ד"ס
הא איכא וכו'
דידיה גרם
הס"ד וחל"כ
מ"ס סלקא ליה
(ג) תוס' ד"ס
אלא וכו' דלי
אמרת בשלמא
דמכת מדינה
(ד) בא"ד כי
אשתדוף רובא
(ה) ד"ה מחיב
וכו' רוח גבורה
כ"ל וכו'
נמקד

א"י הוית חיות לאשתדורי לך הוית משתייר לך מדנפשך. גבי חוכר
איכא למימר הכי דאפילו יפטור אותו המחכיר מליתן חכירותו
הרי לא נשתייר כלום דבנשך כל השדס איירי והא דקתני מנכה לו
לשכא קלילא נקט אי נמי
מאי זרע אחר מאי חימי לגבי שעורים כורע
אחר דמי או לא כל העולם כולו בשדפון
ושלו בירקון אי נמי כל העולם כולו בירקון
ושלו בשדפון מאי תיקוא' לזרעה חימי ואיל
הוא זרעה שערי ואשתדוף רובא דבאנא
ואשתדוף נמי הנך שערי דיליה מאי מי
אמרינן דא"ל אילו זרעתה חימי הוה נמי
משתדפא או דלמא מצי א"ל אילו זרעתה
חימי הוה מקיים בי (איוב כב) ותגור אומר
ויקם לך מסתברא דא"ל אי זרעתה חימי
הוה מקיים כי ותגור אומר ויקם לך ועל
דרכך נגה אור נשתדפו כל שדותיו של
מחכיר ואשתדוף נמי הא בהדיהו ולא
אשתדוף רובא דבאנא מאי מי אמרינן כיון
דלא אשתדוף רובא דבאנא לא מנכי ליה או
דלמא כיון דאשתדוף כולו ארעתיא מצי
א"ל האי משום לתך דירך הוא דהא
משתדפו כל שדותיך מסתברא דא"ל אי
כישום לתאי דידי הוה משתייר לי פורתא
בדכתיב (ירמיה טב) כי נשארנו מעט מהרבה
נשתדפו כל שדותיו של חוכר ואשתדוף
רובא דבאנא ואשתדוף נמי הא בהדיהו
מאי מי אמרינן כיון דאשתדוף רובא דבאנא
מנכי ליה או דלמא כיון דאשתדוף כולו
ארעתיא מצי א"ל משום לתך דירך הוא דהא
משתדפו כל שדותיך מסתברא דא"ל משום
לתאך הוא אמאי הכא נמי נימא ליאי משום
לתאי דידי הוא הוה משייר לי פורתא דהוה
מקיים כי כי נשארנו מעט מהרבה משום
דא"ל אי הוה חיות לאשתדורי לך מידי הוה
משתייר לך מדנפשך מייתיבי א' היתה שנת
שדפון וירקון או שביעית או שהיו שנים
בשני אליהו אינו עולה לו מן המנין קתני
שדפון וירקון דומא דשנים בשני אליהו מה שני
אליהו דלא אכל (ה) דאיכא תבואה סלקא
ליה ולא קאמרינן מכת מדינה היא אמר ר'נ
בר יצחק שאני התם דאמר
קרא (ויקרא כה) במספר שני תבואות ימכר לך שנים
שיש בהן תבואה בעולם
א"ל רב אשי לרב כהנא אלא מעתה שביעית תעלה
לו מן המנין דהא
איכא תבואה בחוצה לארץ א"ל שביעית אפקעתא
דמלכא היא א"ל מר
זוטרא בריה דרב מרי לרבינא אלא מעתה שביעית
לא תעלה לו מן
הנירוע אלמה תנן ג' נותן סלע ופונדיון לשנה
א"ל שאני התם דהויא
למישטחא בה פירי אמר שמואל ל"ש אלא שזרעה
וצמחה ואכלה חגב
י אבל לא זרעה כלל לא דא"ל אילו זרעתה הוה
מקיים בי (תהלים לו) לא יבשו בעת רעה ובימי
רעבון ישבעו מתיב רב ששת י רועה שהיה רועה
והניח עדרו ובא לעיר ובא זאב וטרף וזאב ארי ודרם
אין אומרים אילו
היה שם היה מציל אלא א' מדין אותו אם יכול
להציל חייב ואם לאו פטור
זאמאי נימא ליה אי הוה מקיים בי (ש"א י)
גם את הארי גם
(את) הדוב הכה עכרך משום דאמר ליה אי
הוית חיות לאשתדורי לך נימא דא"ל כן דוסא
דמתיין עיוי
שבי בקרנייהו ונימא ליה נהי דלנימא רבה
לא הוה חיונא דלנימא וזוטא

לנימא
זוטא מיהא חיות קשיא
תימה מאי קשיא הא אמר
לעיל דכי אמר לי' זרעה טעין וזרעה
שערי ואשתדוף דמאי אמר ליה א'
זרעה טעין הוה מקיים כי ותגור
אומר ויקם לך וכו' כשלא זרעה כלל
דליכא הוכחה שהיה ראוי להשתדף
וייל דשמואל מייירי כגון שאמר ליה
זרע כל מה שתרצה דהשתא לא מאי
למימר הוה מקיים כי ותגור אמר
ויקם לך דבסתמא לא היה מקבל
הקדוש ברוך הוא תפלתו של
זה שצליח כל מה שירצה אם לא
שיעשה לו גם ולא קאמר לעיל הוה
מקיים כי ותגור אומר אלא
שמייל על מין אחד של חמץ

א"י הוית חיות לאשתדורי לך הוית משתייר לך מדנפשך. גבי חוכר
איכא למימר הכי דאפילו יפטור אותו המחכיר מליתן חכירותו
הרי לא נשתייר כלום דבנשך כל השדס איירי והא דקתני מנכה לו
לשכא קלילא נקט אי נמי
מאי זרע אחר מאי חימי לגבי שעורים כורע
אחר דמי או לא כל העולם כולו בשדפון
ושלו בירקון אי נמי כל העולם כולו בירקון
ושלו בשדפון מאי תיקוא' לזרעה חימי ואיל
הוא זרעה שערי ואשתדוף רובא דבאנא
ואשתדוף נמי הנך שערי דיליה מאי מי
אמרינן דא"ל אילו זרעתה חימי הוה נמי
משתדפא או דלמא מצי א"ל אילו זרעתה
חימי הוה מקיים בי (איוב כב) ותגור אומר
ויקם לך מסתברא דא"ל אי זרעתה חימי
הוה מקיים כי ותגור אומר ויקם לך ועל
דרכך נגה אור נשתדפו כל שדותיו של
מחכיר ואשתדוף נמי הא בהדיהו ולא
אשתדוף רובא דבאנא מאי מי אמרינן כיון
דלא אשתדוף רובא דבאנא לא מנכי ליה או
דלמא כיון דאשתדוף כולו ארעתיא מצי
א"ל האי משום לתך דירך הוא דהא
משתדפו כל שדותיך מסתברא דא"ל אי
כישום לתאי דידי הוה משתייר לי פורתא
בדכתיב (ירמיה טב) כי נשארנו מעט מהרבה
נשתדפו כל שדותיו של חוכר ואשתדוף
רובא דבאנא ואשתדוף נמי הא בהדיהו
מאי מי אמרינן כיון דאשתדוף רובא דבאנא
מנכי ליה או דלמא כיון דאשתדוף כולו
ארעתיא מצי א"ל משום לתך דירך הוא דהא
משתדפו כל שדותיך מסתברא דא"ל משום
לתאך הוא אמאי הכא נמי נימא ליאי משום
לתאי דידי הוא הוה משייר לי פורתא דהוה
מקיים כי כי נשארנו מעט מהרבה משום
דא"ל אי הוה חיות לאשתדורי לך מידי הוה
משתייר לך מדנפשך מייתיבי א' היתה שנת
שדפון וירקון או שביעית או שהיו שנים
בשני אליהו אינו עולה לו מן המנין קתני
שדפון וירקון דומא דשנים בשני אליהו מה שני
אליהו דלא אכל (ה) דאיכא תבואה סלקא
ליה ולא קאמרינן מכת מדינה היא אמר ר'נ
בר יצחק שאני התם דאמר
קרא (ויקרא כה) במספר שני תבואות ימכר לך שנים
שיש בהן תבואה בעולם
א"ל רב אשי לרב כהנא אלא מעתה שביעית תעלה
לו מן המנין דהא
איכא תבואה בחוצה לארץ א"ל שביעית אפקעתא
דמלכא היא א"ל מר
זוטרא בריה דרב מרי לרבינא אלא מעתה שביעית
לא תעלה לו מן
הנירוע אלמה תנן ג' נותן סלע ופונדיון לשנה
א"ל שאני התם דהויא
למישטחא בה פירי אמר שמואל ל"ש אלא שזרעה
וצמחה ואכלה חגב
י אבל לא זרעה כלל לא דא"ל אילו זרעתה הוה
מקיים בי (תהלים לו) לא יבשו בעת רעה ובימי
רעבון ישבעו מתיב רב ששת י רועה שהיה רועה
והניח עדרו ובא לעיר ובא זאב וטרף וזאב ארי ודרם
אין אומרים אילו
היה שם היה מציל אלא א' מדין אותו אם יכול
להציל חייב ואם לאו פטור
זאמאי נימא ליה אי הוה מקיים בי (ש"א י)
גם את הארי גם
(את) הדוב הכה עכרך משום דאמר ליה אי
הוית חיות לאשתדורי לך נימא דא"ל כן דוסא
דמתיין עיוי
שבי בקרנייהו ונימא ליה נהי דלנימא רבה
לא הוה חיונא דלנימא וזוטא

א"י הוית חיות לאשתדורי לך הוית משתייר לך מדנפשך. גבי חוכר
איכא למימר הכי דאפילו יפטור אותו המחכיר מליתן חכירותו
הרי לא נשתייר כלום דבנשך כל השדס איירי והא דקתני מנכה לו
לשכא קלילא נקט אי נמי
מאי זרע אחר מאי חימי לגבי שעורים כורע
אחר דמי או לא כל העולם כולו בשדפון
ושלו בירקון אי נמי כל העולם כולו בירקון
ושלו בשדפון מאי תיקוא' לזרעה חימי ואיל
הוא זרעה שערי ואשתדוף רובא דבאנא
ואשתדוף נמי הנך שערי דיליה מאי מי
אמרינן דא"ל אילו זרעתה חימי הוה נמי
משתדפא או דלמא מצי א"ל אילו זרעתה
חימי הוה מקיים בי (איוב כב) ותגור אומר
ויקם לך מסתברא דא"ל אי זרעתה חימי
הוה מקיים כי ותגור אומר ויקם לך ועל
דרכך נגה אור נשתדפו כל שדותיו של
מחכיר ואשתדוף נמי הא בהדיהו ולא
אשתדוף רובא דבאנא מאי מי אמרינן כיון
דלא אשתדוף רובא דבאנא לא מנכי ליה או
דלמא כיון דאשתדוף כולו ארעתיא מצי
א"ל האי משום לתך דירך הוא דהא
משתדפו כל שדותיך מסתברא דא"ל אי
כישום לתאי דידי הוה משתייר לי פורתא
בדכתיב (ירמיה טב) כי נשארנו מעט מהרבה
נשתדפו כל שדותיו של חוכר ואשתדוף
רובא דבאנא ואשתדוף נמי הא בהדיהו
מאי מי אמרינן כיון דאשתדוף רובא דבאנא
מנכי ליה או דלמא כיון דאשתדוף כולו
ארעתיא מצי א"ל משום לתך דירך הוא דהא
משתדפו כל שדותיך מסתברא דא"ל משום
לתאך הוא אמאי הכא נמי נימא ליאי משום
לתאי דידי הוא הוה משייר לי פורתא דהוה
מקיים כי כי נשארנו מעט מהרבה משום
דא"ל אי הוה חיות לאשתדורי לך מידי הוה
משתייר לך מדנפשך מייתיבי א' היתה שנת
שדפון וירקון או שביעית או שהיו שנים
בשני אליהו אינו עולה לו מן המנין קתני
שדפון וירקון דומא דשנים בשני אליהו מה שני
אליהו דלא אכל (ה) דאיכא תבואה סלקא
ליה ולא קאמרינן מכת מדינה היא אמר ר'נ
בר יצחק שאני התם דאמר
קרא (ויקרא כה) במספר שני תבואות ימכר לך שנים
שיש בהן תבואה בעולם
א"ל רב אשי לרב כהנא אלא מעתה שביעית תעלה
לו מן המנין דהא
איכא תבואה בחוצה לארץ א"ל שביעית אפקעתא
דמלכא היא א"ל מר
זוטרא בריה דרב מרי לרבינא אלא מעתה שביעית
לא תעלה לו מן
הנירוע אלמה תנן ג' נותן סלע ופונדיון לשנה
א"ל שאני התם דהויא
למישטחא בה פירי אמר שמואל ל"ש אלא שזרעה
וצמחה ואכלה חגב
י אבל לא זרעה כלל לא דא"ל אילו זרעתה הוה
מקיים בי (תהלים לו) לא יבשו בעת רעה ובימי
רעבון ישבעו מתיב רב ששת י רועה שהיה רועה
והניח עדרו ובא לעיר ובא זאב וטרף וזאב ארי ודרם
אין אומרים אילו
היה שם היה מציל אלא א' מדין אותו אם יכול
להציל חייב ואם לאו פטור
זאמאי נימא ליה אי הוה מקיים בי (ש"א י)
גם את הארי גם
(את) הדוב הכה עכרך משום דאמר ליה אי
הוית חיות לאשתדורי לך נימא דא"ל כן דוסא
דמתיין עיוי
שבי בקרנייהו ונימא ליה נהי דלנימא רבה
לא הוה חיונא דלנימא וזוטא

הנה

קז עין משפט

[illegible][illegible]

ברכות כה

גמ' ודי' פ

גמ' תשובה

בדאמר נמיר יוחנן בשילהי לא יחסרו ושמואל דאמר הכא חולקין יכול נספור
התם כר"הוד' ללא אמר שדי נופו בתר עיקרו משום דרגילות למלאות גימט
עפר ולהשוותו אל בינת חבירו ועוד דאין כלל מן הנוף בראשות העלין

ף על המיזר רק מעט מן הענפים נוסים לבאן ולבאן חוץ לרוחב המיזר :

קמ עז משפח

אֶלֶּלָא מעשה דיקלא ואלים ה"נ. דבעי מר שבחא באלימות הדקל הא ודאי אפי' לאבי לית ליה דרוקא בשבחה שקמה לדיכא פרי אלא שבחא בגידול שפסא קאמר אביי דיש לו לדעתיהו נחת אבל אדעתא דאלימות הדקל לא נחת ה"נ מר לא נחת אדעתא דתאלי אלא אדעתא

בזאתי 6 המקבל שדה מחבירו לשנים
מועמות לא יורענה פשתן ואין לו בקורות
שקמה • קיבלה הימנו לז' שנים שנה
ראשונה יורענה פשתן ויש לו בקורות שקמה;
גמ' אמר אב"י בקורות שקמה אין לו בשבת
שקמה יש לו ורבא אמר • אפילו בשבת
שקמה נמי אין לו מיתבי • המקבל שדה
מחבירו והגיע זמנו לצאת שמין לו מאי
לאו שמין לו בשבת שקמה לא • שמין לו
ירקא וסילקא ירקא וסילקא נעקור ונשקול
י בדלא מטא יומא דשוקא ת"ש המקבל
שדה מחבירו והגיע שביעית שמין לו
שביעית מי קא מפקעא ארעא אלא אימא
המקבל שדה מחבירו והגיע יובל שמין לו
ואכתי יובל מי מפקעא קבלנות לצמיתות
אמר רחמנא אלא אימא • חלוקת שדה
מחבירו והגיע יובל שמין לו וכי תימא שדה
שמין לו בירקא וסילקא ירקא ביובל
הפקירא הוא אלא לאו • שבת שקמה

[illegible]

והנהרות
הב' ח'
(א) גבו' שקד
כורכמל:
(ב) שםספדינול
משחלקול
אספיד:
(ג) רש'י ד"ס
ואין לו וכו'
וכפחות מו' שניס
(ד) ד"ה ונמר
ממקל:
(ה) תומ' ד"ק
אלא וכו' אל
אנא הכ' נתיב

ד"ר לא ירמיה
ד"ר לא ירמיה

פשתן כו' ורש"י תולד לשיטתו כו' (וטמ"ש רבינו בח"מ סי' שכה ס"ק ד') :

(2) 77

תשיעי

אמר ויבטל חוב לדקדוקו

לעשות נמצא הספק מוטל על הדמיט ופא

שבושה שתקנו לו הכתמים שכיר בזמנו הוא

1872

המקבר שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

קיא

עין משפט

נר מצוה
קיא א מ"י
מ"א מהל'
שכירות ס"ד
כחז לאוין קפ"א
טו"ש ע"ח מ"א
שט סט"ו ו'
ק"ב כ טו"ש
ש"ס ס"ו
ק"ג ג מ"י
סלכס ג
פ"ש פ"ג
ס"ט ד'
ק"ד ד מ"י
טו"ש פ"ג
ס"ט ג'
ק"ה ה מ"י
פ"א מהל'
ג"לס ואכ"ס
ה' ג ד סט
לאוין ק"ו
וט"ע ח"מ ס'
שט סט"ו
וט"ו ח דל"א
כסנ"ג וט"ז
ק"ז ז מ"י
ש"ס פ'
סלכס א וי"לכס
כסנ"ג ט"ז
ק"ו חמ"י א'
מהל' שכירות
סלכס א סט
לאוין קפ"א טו
ש"ע ח"מ ס'
שט סט"ו א'
ק"ח ט' כמ"י
שט סט"ו
ק"ט י מ"י
ש"ס ה' ו'
וט"ו כסנ"ג
וכמ"מ סנ"ג
טו"ש ח"מ ס'
פ"ג סט
ק"ב ג מ"י
ס"א א סנ"ג
ש"ס

מסורת
הש"ס
א לעיל ש.
למקן קית
ב [לעיל קב.
וט"ו חס"ל לקמן
ק"ב ד"ס שכיר
כסנ"ג מהל'
ג [לקמן ק"ב]
ד רש"ל מ"ו

הגהות
הב"ח
(א) גמ' כ"ה
שט"ו ופ"א סלכס

אמר ליה לשמיעה ויל אגיר לי פועלים. לא משום שהיה דעתו לדחות אלף היה ירא שלא יתן פגיו ליתן להם ואמר משום כל תשעה לא היה עובר כיון שהיה פסוק במלמכה אחרת: **מתקוף** לה אביי איזהו גזל כו' תימנה וכו' לא ידע אביי דרב ששת מוקי לה כפריה וי"ל דסבר אביי דלית לן ללאוקמי גזל דומיא דעשק וכו' היכי דלא קאי וכחש אעושה לא קאי נמי אגזל אלא תחילת גזל דקרא ותחילת עושה הוא כיחש ולא דייק כדדייק רב ששת בסמוך דהכא כתיב או בגזל והכא כתיב או עשק בלא ב"מ: **א"ר** עשק כתיב. לא גרסינן שעשקו ככר: **וילמא** חלקן הכתוב לעבור עליו בשני לאוין. לאו משום דכתיב גזל ועשק שניה בלשון דייק אלף משום דכתיב תרי לאוין תימנה בשלמא הכא חילקן כדי לעבור עליו בשני לאוין אבל גבי אשם גזילות למה נכתבו שניהם או בגזל או עשק: **מאריך**

גובה כל הלילה וכל היום: **אמר** רב ג שכיר שעות דיום גובה כל היום שכיר שעות דלילה גובה כל הלילה ושמואל אמר שכיר שעות דיום גובה כל היום ושכיר שעות דלילה גובה כל הלילה וכל היום תנן שכיר שעות גובה כל היום תיובתא דרב אמר לך רב לצדדין קתני שכיר שעות דיום גובה כל היום שכיר שעות דלילה גובה כל הלילה תנן היה שכיר שבת שכיר חדש שכיר שנה שכיר שבוע יוצא ביום גובה כל היום יוצא בלילה גובה כל הלילה וכל היום אמר לך רב תנאי היא דתנאי שכיר שעות דיום גובה כל היום שכיר שעות דלילה גובה כל הלילה וכו' ר' יהודה ריש אומר שכיר שעות דיום גובה כל היום שכיר שעות דלילה גובה כל הלילה וכל היום מכאן אמרו כל הכובש שכר שכיר עובר בה' שמות (א) הללו עושה משום (ב) ויקרא (ש) בל תעשוק את ריעך ומשום (ג) בל תגזול ומשום (דברים כד) בל תעשוק שכיר עני ומשום (ויקרא יט) בל תלן ומשום (דברים כד) ביומו תתן שכרו ומשום (ש"ס) לא תבא עליו השמש הני דאיכא ביממא ליכא בליליא דאיכא בליליא ליכא ביממא **אמר** רב חסדא שם שכירות בעלמא איזהו הוא עושה ואיזהו גזל א"ר חסדא (משל ג) לך ושוב לך ושוב זה הוא עושה יש לך בידי ואיני גותן לך זה הוא גזל מתקוף לה רב ששת איזהו עושה שחייבה עליו תורה קרבן דומיא דפקדון דקא כפר ליה ממנו אלא אמר רב ששת נתת לך זה עושה יש לך בידי ואיני גותן לך זה הוא גזל מתקוף לה אביי ואיזהו גזל שחייבה עליו תורה קרבן דומיא דפקדון בעינן דקא כפר ליה ממנו אלא אמר אביי לא שכרתוך מעולם זה הוא עושה נתת לך זה הוא גזל ולרב ששת מאי שנא עושה דקשיא ליה ומאי שנא גזל דלא קשיא ליה אמר לך גזל דגזליה והדר כפריה אי הכי אפילו עושה נמי דהדר כפריה הכי השתא בשלמא התם כתיב (ויקרא ה) או בגזל מכלל דאורי ליה מעיקרא אבל גבי עושה מי כתיב או בעושה (ש"ס) או עושה כתיב שעשוק כבדאמר זה הוא עושה זהו גזל ולמה חלקן הכתוב לעבור עליו בשני לאוין: **מתני'** מ אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים יש בו משום (דברים כד) ביומו תתן שכרו ויש בו משום לא תלן פעולת שכיר אתך עד בקר אימתי בזמן שתבעו לא תבעו אינו עובר ע"י המחה או אצל חנוני או אצל שולחני אינו עובר עליו ג' ל שכיר בזמנו נשבע ונוטל ג עבר זמנו אינו נשבע ונוטל מאישי עדים שתבעו (בזמנו) הרי זה נשבע ונוטל ג נר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום לא תלן פעולת שכיר אתך עד בקר: **גמ'** מני מתני' לא תנא קמא דמאריך ולא רבי יוסי יהודה מאי היא דתנאי

זה לפי שאין פעולתו עליה. ולא קרינא ביה פעולתו אחד: ואימא ליה וכו'. דלא לא משתלימנא לא עברנא: אנרי להדרי. כשהיה האחד נרץ לפועלים חבירו מוסק עמך ואמר לכן שכרם על בעל הבית: הני שוקאי דסורא. בעלי בתים של סורא שאין מגיעין למעות עד יום השוק: לא עברי. על שכר פועלין: מירע ידעי

דעל יומא דשוקא סבבי להניע למעות הלכך אפי' אית ליה מעות נכיה לא עבר דלעתא דהכי איתר ליה וכיון דמיומא קמא לא עברי תו לא עברי כדאמר' לעיל שחית עובר עליו אלא בקר ראשון: אבל משום בל תשעה עובר. מיום השוק ואילך: שכיר שעות דיום. שנשכר לו מן סבקר עד חות: גובה כל היום. דהא בלתי סבירו מחלות ואיכא בלא חצוא: שכיר שעות דלילה גובה כל הלילה. ולכשיעלה עמוד השחר עובר משום בל תלן דהא נשתעד לו קודם לכן: ושמואל אמר שכיר שעות דיום הוא גובה כל היום. כדקאמר ר' און לילה הולך אחר יום אבל שכיר שעות דלילה גובה כל הלילה וכל היום סביר הולך אחר הלילה הואיל וסבירותו בלילה יום זה ולא דמי לסביר יום דלחמול שאינו גובה אלא כל הלילה: תנן שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום. בשלמא שמואל מוקי לה בשכירות שעות דלילה אלא רב במאי מוקי לה: לצדדין. והכי קאמר שכיר שעות יש גובה כל הלילה ויש גובה כל היום וכדאמר' אלא: יצא בלילה וכו'. אלמא הואיל ומשכה פעולתו בלילה חזר ליה שכיר שעות דלילה וקתני גובה כל הלילה וכל היום: משום לא תגזול. דהא אוקמי' בחזרו נשך (ס"א) לכובש שכר שכיר דאי גזל משם מלאו דרבי' ואונא נפקא: ה' שמות. המשנה לאוין לא תעשוק את רעך ולא תגזול ולא תלן ולא תעשוק שכיר עני ואינין ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו שכיר שעות דלילה תתן: שם שכירות. כולו כחד דלא לא תשכח לה אלא ה"ק שכירות כל השמות הללו בשם שכירות הן מהן בשכירות לילה ויש מהן בשכירות יום: גזל. משום שאנסו כדו מידו ומשם עמי מושק דכתיב (ש"ס כג) ויגזול את החנית מיד המזכיר וכן (שופטים ט) כבעלי שכם ויגזלו את כל אשר ישכרו עליהם: כדק' מתקוף לה רב ששת. על שכר עושה דקא כפר ל' הוא מדחייבה עליו בתורת כהנים קרבן שבעה דכתיב (ויקרא ה) וכחש בעמיתו כפקדון או בתשומת יד וגו': אלא א"ר ששת וכו'. לקמן פריך לרב ששת מאי שנא עושה דקשיא ליה ומ"ש גזל דלא קשיא ליה: לא שכרתוך מעולם. לא דמי לגזל כי נתת לך דהא מודי ליה עובר בהדיה וקא כפר ליה: מ"ש

גזל דלא קשיא ליה. איהו נמי גבי קרבן שבעה כתיב ולי לא כפר שבעה ה"כ: דגזליה והדר כפריה. כל זמן שלא תבעו כד' אלא כינו לכן כמנו היה גזול ואומרו איני גותן לך וכשתבעו כד' כפר וכשבעו ולעולם גזל לא חיקרי אלא כ' אומר לו איני גותן לך: אי הכי עושה נמי. נוקמיה כרב חסדא בלך וסב ודקשיא לך שבעה ה"כא כנון דהדר כפריה: הכי גרסינן הכי השתא בשלמא התם או בגזל. כתיב וכחש השתא מכלל דאורי ליה מעיקרא כלומר וכחש בעמיתו בגזל במה שהיה גזול עד פתח בתורת גזל כחש עכשיו וכפר ומקודם כחש קרוי גזל: אבל הבא מי כתיב אי בעשוק. דלוימא וכחש בעשוק דמעיקרא: או עשק כתיב. על ידי הכחשה עשוק: שעשוק כבד. משעה שהתחיל לחזכו עושה בכחשה ולא נקרא עשק על ידי דבר אחר קודם כחשה: **במתני'** שכר בהמה וכלים. יליף בגמרא: לא תבעו אינו עובר עליו. בגמרא יליף ליה דכתיב אתך מדעתך ולא מדעתו: המחה. נתקן מאלו והעמידו אלל חנוני שהיה פועל נרץ לקנות פירות מחנוני ואמר לו בעל הבית לתאני תן לו בדינר פירות ועלי לשלם: או אמר לשולחני. תן לו בדינר מעות: נשבע ונוטל. מפרש בגמרא: ואם יש עדים שתבעו. כמנו: נר תושב. שקבל עליו שלא לעבוד פ"ו ואוכל נכילות וטריפות: יש בו משום וכו'. מפרש בגמרא: **גמ'**

מאחיד

פרט לאחרים. תימה אמאי אינטריך מאחיד למעוטי עובד כוכבים מנר תושב נפקא דדוקא גר תושב ולא עובד כוכבים ועוד

מאחיד. לא תעשוק שכיר עני ואכיוון מאחיד: פרש' לאחרים. מנר כוכבים: זה גר אוכל נבילות. דכתיב ביה שערך (דברים יד) לנר אשר בשערך חתננה ואכלה: וכולן. על שכן ישראל ועל שכן בהמה וכלים וגר וגר תושב: עובר בכל השמות הללו. בין הכתובים כאן ובין האמורים בתורת כהנים דליקצורה שיהא לאחיוניא

מסורת

הש"ס
[חגיגה יז]
ב ס"א ות"ק
דמאחיד ור"י
כ"י האי רעך
כ"י עברי כ"י
וע"י רש"א
ג [לפול כב]
ד [כ"א דת"ק]
ה [פ"י תוס']
ו [פ"י ס"א ד"ס]
ז [פ"י ס"א]

דומיא (דברים יד) דלנר אשר בשערך חתננה ואכלה: **מגריד** זה גר דק. תימה אמאי אינטריך למימר גר דק דמאחיד נפקא דגר דק אחיד לכ"ע לר' יהודה ולרבנן דפליגי בהחול (כ"ק פו. וס) גבי אין לעבדים כושת דיש לו אחוה ואחיד הוא כמלות וי"ל דאשאי הכא דכתיב מאחיד דמשמע מנוכח שבהחיד כדדרש' ב"ק (דף פח.) מקרב אחיד אי נמי מאחיד ולא כל אחיד כדדרשין קדושין (דף כד:) מן העוף ולא כל העוף והוא ממשעין גר אי לא דכתיב גרך אבל באיזה נשך (לעיל דף ע"א.) גבי רבות דדרש גר זה גר דק קשיא לר' אמאי אינטריך פשיטא דמה לי ישראל מה לי גר דק וכי בכל המזות אין גר דק בכל ישראל וכן נשך דיומנין כתיב לאורם ולגר וזונית דלא כתיב ומ"ס: **כ"ל** שבהרץ. ולא מוקמינן ליה למעוטי חוזה לארץ דחובת הנוק היא ואינה תלויה בארץ: **ור"י** יוסי ברבי יהודה לא יליף שכיר שכיר. ובש"ס קדושין (יד) וס) דלא משכח תנא דלא יליף שכיר שכיר היינו דוקא גבי עבד עברי משום דסבר דההוא דהכא לא. מופנה והאי מופנה: **ואי** אשמעינן גזל משום דלא טרח. לא הוה גרך להאי גריכותא דאי לא כתיב אלא חד אפי' לא תגזול הוה מוקמי' לה כעשוק דמשתעי ביה קרא כדאמר באיזה נשך (לעיל פ"א.) וס) ד"ה לעבור) אבל תשחא דכתיב תרווייהו מוקמינן לה בגזל עובד כוכבים כחא אינו ענין אלא משום דמסכה גריכותא אפי' מיעטיה כהדיא מגזל לא הוה שמעינן עסק ה: **ור"י** יוסי ברבי יהודה האי לא תלין אתך מאי עביד ליה. תימה דכסמון

(דברים כד) מאחיד פרט לאחרים גרך זה גר צדק בשערך זה אוכל נבילות אין לי אלא שכר אדם מגין לרבות בהמה וכלים תל בארצך כל שבארצך וכולן עוברים בכל השמות הללו מכאן אמרו אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים יש בו משום (שם) ביומו תתן שכרו ויש בהן משום (ויקרא יט) כל תלין פעולת שכיר ר' יוסי ברבי יהודה אומר גר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום לא תלין בהמה וכלים אין בהם אלא משום (שם דברים כד) כל תעשוק בלבד מני אי תנא קמא דמאחיד קשיא גר תושב אי רבי יוסי קשיא בהמה וכלים אמר רבא האי תנא תנא דבי רבי ישמעאל הוא דתנא דבי ר' ישמעאל אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים יש בו משום ביומו תתן שכרו ומשום לא תלין גר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום כל תלין מ"ס דת"ק דמאחיד גמר שכיר שכיר ורבי יוסי ברבי יהודה לא גמר שכיר שכיר נהי דלא גמר שכיר שכיר בהמה וכלים משום ביומו תתן שכרו נמי נחייב תני רבי חנניא אמר קרא (דברים כד) ולא תבא עליו השמש כי עני הוא מי שהן באין לידי עניות ועשירות יצאו בהמה וכלים שאינן באין לידי עניות ועשירות ות"ק האי כי עני הוא מאי עביד ליה ההוא מיבעי' להקדים עני לעשיר ורבי יוסי ברבי יהודה ההוא (שם) מ"א תעשוק שכיר עני ואביון נפקא ות"ק להקדים עני לעשיר אביון משום דלא כסיף למתבעיה אבל עשיר דכסיף למתבעי אימא לא ואי אשמעינן עשיר משום דלא צריך ליה אבל אביון דצריך ליה אימא לא צריכא ותנא דידן מה נפשך אי יליף שכיר שכיר אפי' גר תושב נמי אי לא יליף שכיר שכיר בהמה וכלים מנא ליה לעולם לא יליף שכיר שכיר ושאיני התם דאמר קרא ולא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר כל שפעלתו אתך אי הכי אפי' גר תושב נמי אמר קרא רעך דעך ולא גר תושב אי הכי אפי' בהמה וכלים נמי הא כתיב אתך מה ראית לרבות בהמה

הכא כדלקמן: ויש בהם משרי' בל תלין. האמור בתורת כהנים והוא הדין ללא תעשוק ולא תגזול דכתיב גביה ומיהו של שכיר יוס' ליתיה בשכיר לילה: ר' יוסי ברבי יהודה וכו'. לקמן מפרש: אין בהם אלא משום לא תעשוק שכיר וגו'. דכתיב ביה בארץ דמרי' בהמה וכלים אכל ביומו תתן שכרו אפי' דמרי' ליה לא ולקמן מפרש טעמא: קשיא גר תושב. דמתי' תן אין בו משום כל תלין האמור בתורת כהנים ובבביתא קמי' כולן עוברים בכל השמות הללו: קשיא בהמה וכלים. דקמי' מתי' יוס' בהם משום ביומו תתן שכרו ומשום לא תלין יוסי ברבי יהודה סבר אין בהן אלא משום לא תעשוק דמשום חורה ואפילו משום ביומו וגו' דמרי' ליה לא: גר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו. וכל שכן משום לא תעשוק שכיר דבגויה כתיב בשערך: ואין בו משום לא תלין. דמרת כהנים וכן משום לא תעשוק ולא תגזול דת"ק והאי דנקט הכי משום דמפרש' בהושכר יוס' ושכיר לילה וס' ק"ש בו משום ביומו תתן שכרו דמשתעי גבי שכיר לילה ואין בו משום שכיר יוס': גמר שכיר שכיר. כתיב הכא לא תעשוק שכיר וכתיב בשכיר יוס' לא תלין פעולת שכיר מה כאן גר תושב בהמה וכלים איתרבי' אף ב"ת' נמי גר תושב בהמה וכלים: לא גמר. הלכך דת"ק לא תנאו לא בבהמה וכלים ולא בגר תושב: משום דביומו תתן שכרו. ליתייב דהך פסוק ליה דקרא דלעיל כתיב מארץ: להקדים עני לעשיר. ושכרו שני פוטלין אחד עני ואחד עשיר ואין בידו ליתן אלא לאחד מהן העני קודם: אביון. מעוניה מעני ולשון אביון האובד ואינו משגי' מה שנספסו מתלווה לכל טוב ואשמעינן קרא דעני קודם לר' אביון משום דעני כסיף למיתבעיה אפי' דלר' אב"ל אביון. הורגל לכושת ולא כסיף למיתבעיה: ואי אשמעינן עשיר. דלקמיה עני משום דלא צריך ל' העשיר לשכר כמו העני: אבל אביון דצריך ל'. פסי מעני אימא דליקדמיה לעני קמ' לדעני קודם דלר' ל' וכסיף למיתבעיה: ותנא דידן. וכן דבי ר' ישמעאל דאמרו תרווייהו בהמה וכלים אכלוהו וגר תושב לית לה ד' ד' כ' אי גמיר ג' ש' אפי' גר תושב נמי ליתייביה משום שכיר יוס': אתך. קרא יתירא הוא: שפעולתו אתך. ואפילו בהמה וכלים: רעך. כהך דמרת כהנים כתיב לא תעשוק חת רעך: עשוק. שכר שכיר: גזול. גזילה ממנו: ור' יוסי האי אתך מאי עביד ליה. דמרי' מנייה פנא דידן כהמה וכלים אפי' דגזרה שיה לא גמיר: אלא לבצור אשכול אחד. כלומר שכיר שעות: מואליו הוא נושא את נפשו. פלשטיעבד פלשטי' מואליו

קִיב עֵין מַשְׁפָּט

חוזר עליו או אינו חוזר על
יתן לי פשיטא דאינו
לגיה אי בעי קנין או לא והיכא
פשיטא דחוזר כיון דאין שולחני

אמר' וחדשקח דהבי סמוך אש יתן לו ואת
 דלמח לגמרי פוטרו אפי' לא יתן לו ואת
 פשיטא שלא פטרו לגמרי אלא דוקא אש יתן
 שהרי שולחני יכול לחזור בו אפי' במשמד
 שלשתן כיון שאין לבעל הבית בידו לא פקדון
 ולא מלוה וכיון דיטול לחזור סתמא לא
 פטרו לגמרי דלאו פשיטא עסקינן וי"ל
 ג' פשוטא דלמחר פשטרו לגמרי וממחר
 לו שולחני מדין ערב דכשם מיכא השולחני
 הוי כאומר סמוך עליו ופוטרו כה"כ לגמרי
 וה"ה הוה מ"ל למיבעי אש שולחני יכול
 לחזור בו אש לאו דהא בהא תליא והשתא
 מוכח דמחילה אינה לריבא קיין דע"כ הכא
 בלא קיין איירי דלא קיין אלא כשפטרו
 ביון שהקנה לו דומה ודאי שלפטרו הקנה
 לו דאם לא קומא לריבא קיין כפוטרו כה"כ
 פשיטא דאינו חוזר כדפרישית ובהא לא
 מיכביא לי' אלא ודאי בלא קיין איירי ומיכו
 מאני דלפ"ה דהכא איירי כשפטר לי' כהדיא
 לא פוטרי' אש יתן לו וחס לא חוזר פליק
 ופליגי כל זמן שלח חזר בו שולחני אש יכול
 לחזור על כה"כ וזה הפירוש נמי י"ל
 להוכיח ק"ת דמחילה אינה לריבא קיין
 מדאמר רב שבת אינו חוזר אלא פוטרו כל
 זמן שהיה שולחני לפטרו לו ובלא קיין איירי
 דבבבא אפי' רבה מודה ועוד י"ל דפלונא
 דהכא לא מיכבא מ"ל מחילה דל"כ פוטל
 חוזר על כה"כ ולא פליגי אלא לענין כל
 זמן כשחוזר בו מד כיום ראשון על כה"כ
 דלרב שבת אינו חוזר עליו לענין להחזיר
 בכל תליבין דיתק שעה א' ממנו כשפטר
 אלא שולחני שוב אינו חוזר לאיסור בלתי
 ורבה אמר קיין דתוך זמנו סוד כה"כ
 דמתיקרא דייקן רבה ממתיקרא דקדש
 ההמה אלא שולחני אינו עובר בלא ששם
 דוקא כל זמן שעומד אלא שולחני הא מיהדר
 הדר וחוזר לאיסורו דאי לא הדר לאיסורו
 הוה ליה למיחתי אינו יכול לעבור עליו ולא
 מתיקרא דקדש אחר זמנו אינו עובר עליו
 ולא קדשי אינו יכול דהתם ליכא למיסורי דב'
 שבת דאינו בחזרת לעבור פליי בל'
 א"ל ויחזר בו ומיבין בירוש' דבשבת בל'

(9) האמנות האלה והערות (7) מרעטת האמנות.

וימרו
 בזהר
 ר' עזר
 חס יכול
 גמיו י
 ה קני
 טרובל
 נומיירי
 עלונת
 טפוטל
 סול מיכ
 ויזל

בשמים
תחיו
נשמח
ר מלך
דקדק
מסמס
מיהדר
אזכור
ליוול
ר עליו
שיורה
יו כל
חותג
מרשר
לכל
ר רב
אלו הם
ר לל
ה שם
קרע
ריכה
בקעות
מחלות
ישמש
אברה
פליט
בשם
ע נח

קִינָה עֵין מַשְׁמָחֶה
נֶר מִצוֹת

וְאוֹתוֹל הָכִי פִירוּשׁוֹ יֵבִיא רֵאשִׁית אֲשַׁכְרוּ וְאִלּוּ יִהְיֶה נִשְׁכַּע וְעוֹטֵל ה' וְהִכָּה דִקְתָּהּ
וְיִוֹדְעִין אֲשַׁכְרוּ (ז) כְּדִפְרִיךְ וְכֵן מִשְׁמַע בִּפְיָ כָל הַבְּשָׁכֵינ' דִּקְדָּמֵר עֲלֵה רֵאשִׁית
לְלֵאשׁ קִתְּי רֵאשִׁית לְלֵאשׁ לֹא קִתְּי מִשְׁמַע דְּנִשְׁכַּע וְעוֹטֵל הָיִינוּ מִיֵּבִיא

רחיה ששכר ויהיה נכשע ונוטע
השני דמא זמן חזירי רמי אנפשי
 ומדכר. וא"כ א"כ בזמנו אמאי נשבע שכיר
 ונוטע לימא כ"כ א"כ חזירי וזכר עתה שכיר
 הניחו לו עד כ"כ ע"כ עמוד השער שחזיר
 א"כ נתייב א"כ לאו כיון שחזר זמנו א"כ
 פוטרם ואזו מטעם זה ועוד קשה במודה
 במקתא אמאי אינונע"ה נשבע דרמי אנפשי
 ומדכר שלא ינבע לשקר וי"ל דחוקה שאין
 כה"כ עובר בכל תלין לא מהני אלא היכא
 דליכא חוקה דלין שכיר משהה שכיר דהיה
 כמו שאפרש בסמוך עד הנה א"כ כול כה"כ
 לעמוד הניחו לו עד שיכלה עמוד השער
 לא היתה כאן חוקה דלין שכיר משהה שכיר
 שהרי לא השהה (ס) א"כ א"כ תבעו ממנו
 כ"כ ולא רלו ליתן לו ושהו ואזו לעמוד
 השער: וכ"כ שכיר עובר בכל תנוול. וא"כ
 כה"כ נמי איית ליה הך חוקה שאינו עובר
 בכל תנוול וי"ל דממילא ליה לאו אחד כמו
 שנים א"כ בלאו דחמי ליה שכיר וא"כ
 ומ"מ איכא חוקה דלין כה"כ עובר בכל
 תלין כנגדו והוה כרי וברי והמע"ה וי"ל
 דחוקה של כה"כ אינה חוקה עובה כשל
 שכיר דזמין לא רמי אנפשי למדכר והוה
 לן למימר נכשע ונוטע וחוקה דלין שכיר
 משהה שכיר נכדו (י) לאו חזירא כחוקת
 שכיר אלא כה"כ וזמנו חזירא הו"כנגד חוקת
 שכיר והו"י כרי וברי והמע"ה: **והשני**
 ליה קמן. ס"ד השתא א"כ י"ט עדים חתבו
 היינו אפ"י אחר זמנו ולכך פריך דמה א"כ
 צריכין לעדים הלא חתבו השתא בפנינו
 ולמאי דס"ד הוה נמי למיפדך אמאי נשבע
 ונוטע אלא פריך שפיר: **ולעולם**.
 פי' בקוטרם וכי שכר משהה שכיר כ"כ
 ואינו מיושב דלין כור רחיה שנפרע דחוקה
 דליו שכיר משהה שכיר אינה מוטלת אלא

היכל אחיזה חזקה דאין צה"ב עובר בבל
תלין בדהה ובל תלין אינו עובר אלא בזק
ראשון אלא הכי פירושו לעולם שצדק נשבע
ונוטל אין זו תקנה טובה שהאדם נאמן לעולם
לומר לא פרע לי: **מחזור** את הכר
בלילה. בריש תמורה (ו.) ושם ד"ה מחזור

עבדו ותמן מחסיר את הכר בלילה אלמל
נשכמו שלא בדרשות מנין בו' ל"כ מאי קשה
ב' הלא יתקן קרה לשמואל איירי בשבט
ל' סמך' אכרייתא דלקמן (קיד:) דמתר
לא אחי אליבא דשמואל דנשמואל איך שין
קשוא ולתן ר"ח' דלא כהנא דבדאשכח
שמואל היפוך ויפס' ר"ח לא אלא משכנו שלא
אין דתניא בסוף פירקין (קטז.) חבל וגו' של
אובל נפש א"כ היאך נעל את המחרשה
יכ שמתקנים האובל עמו בכלי [א] לבן
רים וכן גרים ר"ח והם תספורת של יק
שין אובל נפש ועוד גרזה לר"ת דמחרשה
אדם ולהנחתו ועוד דמזין בנמ' במחרשה:
ית המרחן כדאמר בפ' תבית (קמז:)
מגדרתא: א"ימא לא ינחמו אלמל
ומי לא יגרש שלא יכנס דרשו:

גיה כ"כ ורוב ספרים גרסי הכי קאמר : כשפת מלאכה
 ודוקא מלאכה
 י"א וכו"ה כירושלמי אבל דעת הראשונים בזה כדעת חז"ל דכלי א"כ
 כ"ס אחר כיו' ואחר שנתנו לו מדעיו וזמנ"ם כפי שס' (כח"פ)
 נתקן כשעת מלאכה והעיקר כדעת רמב"ם דתחזור מיד :

קָרָד ב' מ"י' לֵה אֵלֶּה חֲדָשׁ מִסֵּה ב' : הַשְּׁתִּי זְכוּנִי

תעמוד והאיש. שהוא שליח כ"ד גם

שכן דרבן לסוד בחול. בלא שום מכה הלכך כי איכא מכה נמי

איברא

הַיְּהוּדִים הָיוּ מְשֻׁלָּמִים בְּיָמֵי הַמֶּלֶךְ הַזֶּה

תירט' לעורבים. וישראל בני מזכים ויש להם לגדל מורבים לנזי ולשחוק

[ח] נמ' וסמך (1) פילץ.

三

[illegible]

להסריכה חלל בני' חוים ענאמר (2) והיה
 שרץ ביום ההוא כמו שזה ביום ההוא
 ובפ' השני' (ס"ח.) אמר' חתא קשט
 הקשט לפערין לנידון כבודו ולמרבית
 קליים והבא (ח) מצייהא חלמא לכל מיני
 מקמינ' (וירך) לומר דקאמר דר' זוטרא
 הקשט כיון שכולל העמידה בהיקוש' דבר
 חסד וכל משפט בפ' דובתי' (דף י')
 דקאמר חנן התם ר"ש חומר כל הדמים
 שנכנס להיכל לכפר פסולים וחז"ל חטאת
 בלבד ר' אליעזר אומר אף האדם שנא'
 כחטאת כחשם ופריך בשלמא ר"א כדאמר
 שטמא חלל רבנן שטמייהא אמר רבא
 אשם שנכנס דמן לפני פסול לא מית
 חמרת מקי' בו' חלמא ק"ו מבטל הקישא
 דכחטאת כחשם כיון דליכא לאוקומא
 הקישא לזכר חסד והיה דס"פ כל הכשר
 (תולין דף קטו:) דנמי שר חבל אסור
 באכילה גנ"ש דקדש מלאך קדש
 תהיו לי וכו' ואיסור הגאל' ליוף מקי'
 פערין ולהית דררש גנ"ש לגמרי ואסור
 אכילה ולהית גנאל' לא דמי להבא אפילו
 יבא הקישא וק"ו כמו ג"ש וק"ו דאפילו
 שאן דליוף התם ק"ו מני סדר הבא דאין
 אין סותר ג"ש כלל משום דקרא דבשר

וְנִמְחָס הַהֵיכָל לְמִלְחָתוֹ אֲחֵרִיתוֹ וְזֶה
אֵלֶּה כּוֹלֵל הַמַּעֲשִׂי הַהֵיכָל אוֹתוֹ
אֶחָד רִיבּוֹן כְּכּוּדוֹ כְּבִרְכָּתוֹ פִּירָתוֹ
וְזֶה פִּי בְּקִנְיֵן דְּרַחֲמֵי נִסְתָּא וְלֵית
לֹא לְשׁוֹם כֹּהֵא הַאֵל כִּלְכַּל בְּשִׁמְחָתוֹ
לְדַחַת כֹּהֵא הַאֲזוּר מִקְלִי (מַדְרִין יפ.)
שֶׁסָּלָה לְגַמְרִי דְּלוֹ חֲמִינָה הַמַּעֲד וְזֶה

ערכו כהן אינו נידון בהשגה
העבוס מד שלמים יום :
עדות
והנאה חדה היא לכל הבא מורה דעבדיו ק"ו למסדרין
שמות ק"ו וסותר אותו פ"י היקא ואי ג"ס אי שכל כמקום
מחזור ואי הקדש עכ"ז זה הקדש הוא והקדש משפחין כ
ידרכא מירי בקדשי מוכח : ר"י : מה פרכין נידון ב
למדין כמה הוא יפה בידו וכמה הוא יפה בלל דיד וי"ג
פרך כולו דלמיו שזה כלום אם היה נוסל אותו אכר וי"ג
ממין אותו בלילו היתה ידו נוכחתה לר' ראשון ולא כמין
תוליה בו אי ללא דכתיב נספאות : מר' פרכין שני מחסיו
דיק דהרי מניחין לו לנמרי כדי גרבו ומה יחיד לו עוד ואור
משכנין אותו ואין מסדרין ודין מורה : ואידך עד שיה
יפרי דלין מסדרין ז"ל ואידך היינו הני דליכטיא להו
למיו ועד סופו . למעוטי פני והספיר אזור והכני דמות פרך
הישר דלין מסדרין בכ"ח דהא רשב"ג דמתני' מסיק לעיני
השם נמרא כמאן דפליג עליהוהא מניטו בכל אמוראין לעיני
לכ"ח וא"ל נמר מילה מילה משפרכין נראה לר"ח דנמר
(נראה דלי בני' משפרכין דקדשי מהו שפירדו לכ"ח הו"ל
ל"ל זכ"ל הכיני צ"ל (פרכין שש) דפליגי ר' יהודה ורבנן בעני
משום דכתיב ואם נקד הוא עד שיהיה במכותו מתחילתו
לכ"ח כדדריש לעיל ויחיד ורבי' הלכה כרבי' וכן לר' דלמד
הוא : ושם ר"ה אפי') מירי ואפי' מן גליונא דעל כחפיה
מירי ליה הא ל"ל מירי דלא חזי לר' רשב"ג דלכ"ח וי"ג
לכ"ח וי"ג וי"ג ר"ה דהם דלמיה ר"ה ל"ל משפכין

תשיעי

כבא מציעא

קמז

לרבה אין לוקין אחי ומבוטל בחמי עבריא מדקאמר אלא כי אם עלי אמי לחמי אחא וכי' לאבי דאמר אין לוקין על לאו שכללות ומוקי כי אם עלי אש לכלביתא ומכאן קשה על פירוש הקונע' דפי' בפי' כל שעה (פסחים מא.) דהיהא בריתא דקתינא נא ובשל ארזא חי אחא כמ"ד אין לוקין על לאו שכללות וועוד דתיקשי מניה לרבה

דאמער לוקאןשוד פ' ב'קונט' אהא דקאמ'
האס תרתי הוא דלא לקי לאבי דאמער אין
לוקאנשל לאו שבכללות חדא מיהא לקי ופי'
על נא אינו לוקה שמים משום נא ומשום כי
אס נלי אש אבל במיתא אחריתא דלא שייך
אלא כי אס נלי אש כגון חי ומבושל בחמי
טבריא לוקהבשחא נרתיא דכרוי כסותרי
זה את וזה דהשחא ברייתא לא איתא אלא
כאבי לכן נראה דבריתא איתא לכ"ע ולא
לקי בשום ענין אחי ומבושל בחמי טבריא
כדפרישית לעיל והא דקאמר חדא מיהא
לקי מפרש דת תרתי לא לקי דאס התרו
בו משום נא ומשום כי אס נלי אש אינו עובר
אלא משום נא וכן במבושל אבל היכא דלא
התרו בו אלא משום כי אס נלי אש כשאוכל
נא ומבושל לוק' **רצבד** שם פרות . פי'
ב'קונט' שם פרות ורשודא שם נאמס ואין
נראה לר"י דבפרות לא מיירי :

וּתְנִיָּא אִידֵּךְ לִפִּי מַה שְׁפִירֵשׁ כְּקוּטֵי
 דְּמַקְמִיתָא לִיכָא לְאֻכּוּכֵי קֶסֶה
לְרִי' דְּאִ"כ מִבְּהִירִיתָא נְמוּ לִיכָא לְהִזְבִּיחַ
 דְּאִיכָא לְמִימֵר שְׁלֵא בָּא לְלַמַּד אֱלָא שְׁחִיב עַל
 זֶה בְּעִזְמוֹ וּפִי' בְּעִזְמוֹ אֲבָל לֹא (ב) לְחִיב
 שֶׁל וְעוֹד דְּמַקְמִיתָא אִיכָא לְאֻכּוּכֵי שְׁפִיר
כְּדִרִי' לְדַרְכַּ הוֹנֵא אִיכָא שְׁתִּים ע"כ
 חֵיב שֶׁל דְּכוּן לִיִּף מְרִיחִים וּרְכַב לִיתֵן
 בְּהֵן לֹא שֶׁל רִיחִים וּרְכַב וּלְכָךְ חֵיב שְׁתִּים
 אַחַת מִשּׁוֹסְרִיחִים וְאַחַת מִשּׁוֹסְרִכֵּי אִ"כ חֵיב
 נְמוּ מַלְקוּת שְׁלִישִׁי מִשּׁוֹס כִּי נִפְשׁ הוּא הוֹבֵל
 וְחִי לֹא לִיִּף לִיתֵן בְּהֵן לֹא שֶׁל רִיחִים אֱלָא
 לֹא שֶׁל כִּי נִפְשׁ הוּא הוֹבֵל לְחִדְוֵיהּ אִ"כ לֹא
 יִחְיִיב אֱלָא אַחַת דְּמִכִּי נִפְשׁ הוּא הוֹבֵל לֹא
 מִיִּחְיִיב אִפִּי' בְּרִיחִים וּרְכַב אֱלָא אַחַת ע"כ
 נִרְאֶה לְרִי' דְּרַס מִנִּיא אִידֵּךְ בְּלֹא וְיִזְוֹן
 גִּרְסָא: **כְּרִי'ִם** שְׁעוּשִׁין בְּהֵן אֲוֹלֵךְ
 נִפְשׁ. נִרְאֶה לְרִי' דְּקוּקָא כְּלִים אֲבָל אֲוֹלֵכִים

שכונות
ב"ב נכ.
א

משמעות (א) מטעם דעשוין להשאיל ולהשכיר תלמוד אינו נאמן לומר לקוחין הן כידי ובפ' כל הנשבעים (שבועות מו:) גבי ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו ואמר לקוחין הן אינו נאמן קאמר ולא אמרן אלא כבעל הבית שאינו שמוי ומכור כליו ואכלים שאין דרכן הטמין ואיניס דלא ציט אכל ליכא כל הני נאמנו ולא כלן אלא בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר משמע אפי' בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר כעל כל הני ונראה לר"י בטרם תספיד יאמר

אם שלא לחיים
(י) ד"ר יר

[illegible]

397

[illegible]

קז

[illegible]

מִסֹּרֶת
הַשֵּׁם
א [ג] הַסֶּדֶק
וּמִנְחָוּת וּמִיִּמִּינָה
רָשָׁע לֹא אֵבֶר
לְחֹאטִים עֶדֶק
וְחֹסֶד וְיִשְׁרָאֵל
עֲדָה
עֶדֶק לְיָד יְהוָה
כִּי עֵד הֵסֵד הַמִּשְׁפָּחָה
ב [פסחים כ]
וְשֵׁם ב' דַּשֵּׁל
מִרְדְּ (לְעִיל ד.)
[כז]
ה [כז כב כה]
ז [זכ כ]
ז [דברים כג]
ז [זכרונות כ]
שֵׁם יְהוָה אֵלֶיךָ
כֹּהֵל אֵל הַשֵּׁם
כֹּהֵל הַכֹּהֵן אֵל
חֶסֶד כִּתּוּב לְיָד
לְעִילוֹת לֹא הֵסֵד
שֶׁכֶּךָ לְיָד אֵלֶיךָ
דַּקְדָּקוֹת לֹא הֵסֵד
וְכִי וְשֵׁם הַשֵּׁם
הֵסֵד בְּרִשְׁמוֹת
שֵׁם יְהוָה
וְכִי הַשֵּׁם

הגהות
הב"ח
(א) גמ' דלניש
נפלוגות :
(ב) במשנה
ומק' אח סעלי'
יושב בבית :
(ג) רש"י ד"ס
אופחית עליונת
והוא סכר כפ"ל
ותיבת מליח
נמחק: (ד) ר"ח
אמר ר' יהודה
וה' בעל סעלי'
עמ' ד' כ"ג

והא דא"ל של גבי בית זה משום דעיקר
הבית היא למטה ואע"ג דמוכר את הבית
לא מכר את העלי' לענייני עבוד זיה מיהא
הוי בכלל בית : **רבי** יהודה אומר אף
הדר בתוך של חבירו ליריד העלות לו שער.
מה שפירש בקונטרס דאס אין נותן לו שער
מיוחד כרצות אין ראוה ל"י דמה דרבי
שייך הכא ללא הנהגה כלום שהרי אס
הבית נשקף לא היה נותן לו יציאותיו וגם
אין אנו צריכין לעסס דרבי'ת שהרי טעמו
הוא משום דזה הנהגה וזה חסר כדמפרש
בגמרא : **ויישוב** בבית עד שיתן לו
יציאותיו . פי' בקונטרס דטעמא משום
דשתא לא נהנה דהרי פלייתו מוכנת לו
וקשה דלא נהנה הוא שאין ליריד לשלות
ומראה דגרס ומקרה את העלייה וישוב
כתובה פי' בעלייה ולא יניח לבעה"ב
ליכנס כתובו עד שיתן לו יציאותיו :

תרי דהוו דיורי חד עילאי וחד
 לי ומוקי לתתאי : (טי מתקן) ר'
 משום ר' חייא בר' יוסי אמר
 מצדימה לימר ר' חייא בר' אבא
 גני למאן דאמר העליון מתקן
 ק ומאן דאמר תחתון מתקן
 ותיסברא רבי יוסי ורבנן לענין
 מרחיקין את האילן מן הכור
 אמה בין מלמעלה בין מן הצד
 מ לא יקוץ ספק זה קדם ספק
 קודמת לאילן לא יקוץ שזה
 יוסי סבר על הניזק להרחיק
 ת עצמו אלא אי איכא למימר
 מפלגי ורבי יוסי ורבנן דהכא
 מעזיבה אחזקין תקרה הוא
 רבי יוסי סבר מעזיבה אשוויי
 איני והאמר רב אשי כי
 ביי שול בגורי דליה א דפסקי
 של שנים שנפלו אמר בעל
 לבנות הרי בעל העלייה
 יצאותיו ר' יהודה אומר אף זה
 בעל העלייה כונה את הבית
 ית עד שיתן לו את יצאותיו :
 גמ'

כשהוא דר לבדו הוא דר כדמעיקרא או
דלמא שניהם דרין דאיל אדעתא לאפקינן
לא אנרי לך אם תמצא לומר 6 שניהם דרין
בו כשהוא משהכש דרך פתחים משתמש
אודרך גנין משתמש מי אמר כדמעיקרא מה
מעיקרא דרך גנין השתא נמי דרך גנין או
דלמא מצי אמר לי עלייה קבילי עלאי עפיה
וירידה לא קבילי עלאי אם תמצא לומר נמי
איל עלייה וירידה לא קבילי עלאי שת
עליות זו עין זו מהו איפחית עליונה נחית
והדר בתחתונה איפחית תחתונה מהו למיסלק
לגמרי בעליונה מי אמרינן דאיל שם עלייה
קבילית עלך או דלמא חד עלייה קביל עליה
שתי עליות לא קביל עליה תיקו רבי יוסי
אומר התחתון נותן את התקרה בו מאי
תקרה רבי יוסי תנינא אחר קנינא אסונא
ממנו אמר ר' שמעון ר' לביש לוחים ולא

פליגי כמר כי אתריה ומר כי אתריה הגהו כי
תתאי איפחית מעזיבה כי משי מיא עילאי א
חייא בר אבא אמר העליון מתקן ור' אלע
ז התחתון מתקן וסימן (בראשית לט) וינסה הורד
רבי אלעי בפלוגתא דרבי יוסי ורבנן קמי
קסבר על המזיק להרחיק את עצמו מן הגני
קסבר על הגיזק להרחיק את עצמו מן המזיק
נזקין פליגי והא איפכא שמעינן להו דתנן
עשרים וחמש אמה ובחורב ובשקמה תמשי
אם הכור קדם קוצץ ונותן דמים אם האילן ק
זה קדם לא יקון רבי יוסי אומר איפכא שהב
עופר בתוך שלו והה נומע בתוך שלו אלמא
את עצמו ורבנן סברי על המזיק להרחיק א
(ג) פליגי בפלוגתא דר' יוסי ורבנן דהתם כ
במאי פליגי בחוק תקרה קמפלגי רבנן סבר
ואחזקי תקרה על התחתון בעי לאחזקי
גומות הוא ואשווי גומות על העליון לאש
הוינא כי רב כהנא היה אמרין מ מודה
מא והדר נפלי : מתני' וי הבית והעליון
העלייה לבעל הבית לבנות והוא אילו רר
בונה את הבית ודר בתוכה עד שיתן לו את
דר בתוך של תביר צריך להעלות לו שכר א
ואת העלייה (ג) מפרה דר' העליונה ויושב ב

לכשיאחזול: איפחית (ג) עלייה עלייך.
 והוא שבר העלינה פסוק לי דדר תחתונה
 יכ"ט דהא עדיפא ליה: אלא איפחית
 תחתונה. והוא שבר את התחתונה מה
 יצחאיה שסביר אלל העלינה או נכוף את
 יצחאיה וידור עמו בזית: דהא עלייה
 מעלה: קנינו וסנאים. מעשה תורה
 ענין תחלות שקורין קלדי"ט^א: וסמיני
 אמר ריש לקיש. שם חסד המידול ריש
 לקיש: לווחין. פלק"ט בלע"י^ב: מפרים
 של ארז: איפחית מעיב^ג. והתקרי' שם
 אלל שמועות שותפות ויורדין דרך הפסחים
 שו' ואלו סביר ומסביר כו' אלל בית של
 והעליה של זה: ויוסף הורר. תרומו
 איתתה ר' חייא ב"ר יוסי אמר תחתוןכו':
 בפלוגתא דר' יוסי ורבנן. דמתניתין
 דס"ד דהא דקאמר ר' יוסי העלין ונתן את
 המעובה כדי שיש יוקו מימיו את התחתון
 הוא דקסבר על הניזק להרסיק את עלומו
 והתחתון נתן תורה שבר שסביר לו
 מקולגור ות"ס סבר על הניזק להרסיק את
 עלומו הלך מעובה נמו על התחתון לשכ
 המים של ידו עליו: ותיסברא דרבי
 יוסי ורבנן. דהא ביהיקא דהתחתון
 פליגי ומעובה זו לשכ המים ושבבילוק
 פתחתה: איפבא שבעין להי. דר'
 יוסי סבר על הניזק להרסיק את עלומו:
 מן הבור. שהרסין מתפסטין וטוקבין
 בכותלי הבור ומחלידין את הקרקע
 והכתלים נופלים: חרוב ושקמה. ים להן
 הרסין יתירין וארוכין משאר אילנות: בין
 בלמעלה. בין משאילן נמך מן הבור
 שקרקעיהם בור נלעג^ד מהרסיק אילן משאילן
 קמוס בצבקה והבור זה והם מפרס
 מפני שהחלידין את הקרקע ומעלין עפר
 ומקלקלין קרקעיהם של בור: מן הצד.
 שמיים דקרקע השוה: ונתון דמים.
 בעל הבור לבעל האילן: אלא אי איבא
 לבימיר דפליגי. אי יש תלות ופוגע
 דהא אמרורי לנעיל כפולגות דתנא:
 בפלוגתא דר' יוסי ורבנן דהתם הוא
 דפליגי. מ"ד העלין לתקן כרכנו מ"ד
 על התחתון כר' יוסי: בחווקי תורה.
 ובאין התחתון זועק שאינו חס ומניין
 לו עליו אמר ר' יוחנן כח דהא

היה להם כבוד ופחד ונחמה ורחמים
המקרים הם משפטים ואני דלוג שמה תהיה
המקום: אשוריי נופרת הוא. דחוק
היה דלוג על התחנות לתקן ואוקומא כה
פנמו מתיק כגון חלון ובור שבפעת נקישתו
הוא שופך המים על ראשו מודה הוא לל
בפלי. לא הייתה מקור דחפת ידום על פל
שמים. בית של זה והעליים על זה שחלקו
פננת והוא יבנה והוא מן התקרה והעליו
מנמו ויבנה עלייתו: אמר ר' יודנה אף
אני נמי זה לא חסר דהא בלאה לא היו נכ
לא חסר חסר ונרדף העלות לו שבר ואי לא
התחנות דהא ליה זה לא נהנה וזה חלה
ח נבאיה ונחמקל חסות
1) מלפאמפ 2) דילעל, רעמט

הבית והערייה

פרק עשירי

בבא מציעה

ק"ח

עין משפט

זמן כ"ד ליום. ומכאן חנו למדים זמן כ"ד לפרוע חובו ולכמה דברים...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

ליקני ליה חירו כו'. אבלאי לאודריי בריהויא אחי שפיר דאין קויה לא חל היכא דעומד כד שדא לכך כולא...

לעשותו בשלו והכרחו בשל חבירו. [ב] משמע דוקא לעשות בשלו או נותן לו שכרו משלם אבל סתמא לא ויתמה...

אמר שומעין לו דאמרי אינשי סמרי רשותיך פארי אפרע ואי אשמועיני הכא הכא שמשקבל עליו אין שומעין לו משום דאית ליה אנרא גביה...

הבטחה בהפקדון. רבא אמר ר' יוחנן כיון דחייב לו מעות וליפרשו מיניה ור' יוחנן סבר דחייב לו מעות...

הבטחה בהפקדון. רבא אמר ר' יוחנן כיון דחייב לו מעות וליפרשו מיניה ור' יוחנן סבר דחייב לו מעות...

הבטחה בהפקדון. רבא אמר ר' יוחנן כיון דחייב לו מעות וליפרשו מיניה ור' יוחנן סבר דחייב לו מעות...

הבטחה בהפקדון. רבא אמר ר' יוחנן כיון דחייב לו מעות וליפרשו מיניה ור' יוחנן סבר דחייב לו מעות...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הגיעוך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיך ואני אטול את שלי...

הבית והעדייה

פרק עשירי

בבא מציעא

קט"ז ע"ן משנה

נר מצות
מ"א מ"י פ"י
מ"ה' משנה
פ"י ונ"ט רכ"ט
ס"ב י"ט כ"ג
פ"ט ק"ז ש"ז
י"ד ט"ז ר"ד
[תפסתי כעור
וכפסתי שם ולא
מלאתי]:
מ"א כ"ג פ"י
פ"ד מ"ה'
כ"ט כ"ג פ"ט
מ"ג ע"ז פ"ט
ט"ז פ"ט ה"מ"ט
קס"ב כ"ג פ"ט:

מכירת
הש"ס
א"ל והג"א
וה"א תוס'
דעלה פ"ט
ב"ע כ"ה"ט
וכספר פ"ח
וכספר פ"ד
ג"ה כ"ה"ט
ל"ה אפר"א
ל"ה ל"ה
פ"י חוק כ"ה"ט
פרכי י"ב פ"ז
ר"ל:
וכ"כ ד"ק קט"ז וד"ל נקרא מגיע: [ב] רש"י ד"ס ח"כ. בסמוך
ל"ה ל"ה

א"ר חזקא מן הגזע וכו'. כנוקח אילן אחד בתוך של חבירו דק"ל
צ"ב (דף פ"א). דדבריו הכל לא קנה הקרקע ואילן קטן היואל (מן הגזע או)
מן הארשין לית דינא ולית דיינא דקרקע גמורה היא ומן הגזע נמי ר"מ
סבר שדי נוסף בחר עיקרו והסמפרס מאי גזע ומאי שרשין גזע כל שרואה

איתנן נמי גבי ערלה כיהא גזעא אילן היוצא
מן הגזע ומן השרשין חייב בערלה דבריר"מ
ר' יהודה אומר אמן הגזע פטור מן השרשין
חייב וצריכי דאי אשמועינן קמיתא בהא
קאמר ר"י משום דממונא אבל גבי ערלה
דאיסורא אימא מודי ליה לרי"מ ואי איתמר
בהא בהא קאמר ר"מ אבל בהיהא אימא מודי
ליה לר' יהודה צריכי: ואמר ר"ש (ואומר) כל
שהעליון יכול לפשוט וכו': אמרי דבי
רבי ינאי יוכלבד שלא יאנסב בעי רב ענן
ואיתמא רבי ירמיה מגיע לנופ ואין מגיע
לעיקרו [א] מגיע לעיקרו ואין מגיע לנופ מאי
נתיקו: אמר אפרים ספרא תלמידו של ריש
לקיש משום ריש לקיש הלכה כר"ש אמר
קמיה דשבור מלכא יצא דהו"ג אפריון
נמטייה לרבי שמעון:

הדרן עלך הבית והעלייה וסליקא לה מסכת בבא מציעא

י"ב ח"ו ס"א אפר"א ל"ה לקיש כ"ה ומלשון בן פורת כלומר יפדו ויכנו חכמים ונבונים כמותו ד שייך לעיל קית: וכ"כ ר"ל:
הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה קמיה דשבור וכו' מלכא ממש. י"ב וכ"כ סוף דף י' מבוחר דהו"א ח"י פ"ט. וכ"כ דף קט"ז וד"ל נקרא מגיע: [ב] רש"י ד"ס ח"כ. בסמוך
הגהות הגר"א [א] גמ' (מגיע לעיקרו ואין מגיע לנופ) תל"מ וכו' הכתובים והכ"ס ל"ג לה וכו' דכ"כ וד"ל נקרא מגיע: [ב] רש"י ד"ס ח"כ. בסמוך
לקרקע בתוך כו'. י"ב ומלכא כתב רכ"ד דג' עמיס סמוך לתחתון הרי הוא של תחתון ח"י לר"מ ור"ש:
גליון הש"ס רש"י ד"ס אפריון חן שלט. וכו' כ"כ כמות פ' וימי כפסוק בן פורת יוסף. אבל כ"כ כ"כ שם כ' דע"נ שרשית והוא לשון שנה ודווקא כמו פורקא ליתמי
(כטעמא ד' נד) וע"י כ"כ שם:

אמר העלמת המסכת יאמר זה ויעיל לעכחה בעזרת השם יתברך:
א"י הדרן עלך מסכת בבא מציעא והדרך עלן רעתן עלך מסכת בבא מציעא ודעתך עלן לא נתנשי מינך מסכת בבא מציעא
ולא נתנשי מינך לא בעלמא הדרין ולא בעלמא דאתי: יאמר כן שלש פעמים

ואחר כך יאמר זה:
ה"י רצון מלפניך יי אלהינו ואלהינו שתהא תורתך אומנותנו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא (** חנינא בר פפא רמי בר
פפא נחמן בר פפא אהאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא רכיש בר פפא סורחב בר פפא ארא בר פפא דרו בר פפא:
הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיוות עמך בית ישראל ונהיה כולנו אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית
ישראל כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך: מאויבי תהכמני מצותיך בי לעולם היא לי: יהי לבי תמים בחקדך לטען
לא אבוש: לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חיותי: ברוך אתה יי למדני חקך: אמן אמן אמן סלה ועד:
מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהינו אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות שאנו
משכימים והם משכימים אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים כמלים אנו עמלים והם עמלים אנו
עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר אנו רצים והם רצים אנו רצים לחיי העולם הבא והם רצים לבאר
שחת שנאמר ואתה אלהים תורם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך:
ידי רצון לפניך יי אלהי כשם שעזרתני לסיים מסכת בבא מציעא כן תעזוני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסייםם
ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך תורתך באהבה וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים
תמור לי ולרועי שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי עד עולם ותתקיים בי בהתהלכך תנחה אותך בשכבך תשמור
עליך והקיצות היא תשיחך: כי בי ירבו ימיך ויוסיפו לך שנות חיים: ארך ימים בימינה בשמאולה עושר וכבוד:
יי עזו לעמו ותן יי יברך את עמו בשלום:

יתגדל ויתקדש שמוה רבא בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא ולאחיא מתיא ולאספא לחיי עלמא ולמבני קרתא דירושלם
ולשכלל היכליה בגוה ולמעקף פולחנא נוכראה מארעא ולאחבא פולחנא דשמיא לאתריה וימליך קידשא בריך הוא
במלטותיה ויקריה בזיוכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בענגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: והא שמוה רבא וכו' יתברך
וכו' על ישראל וכו': והא שלמא וכו' עושה שלום וכו':

(*) [ב] הנה פ"ו תמלא כספר החיים שחבר לחי כגליון מסכת פסחא כ"י וכו' ח"א פ"ג. (** [ב] כיוונת דמקו תפסתי כמ"א ו"ל וכו' כ"כ פ"ט
כ"כ ש"ס רש"י על הוכחה שמוה כגליון).

שנים אחדות פרק ראשון בבא מזיעא

[illegible]

דף מ' פסרפ' בדרה ש"מ רכוב קני כו' וזיון דשלג במקום מנהיב קני כולה
 במקום מנהיב פלגה ערל ו"ג דמי הכריחו לה דלומח בפשיטות מרכוב
 לחודיה פריך דמי יהודה דפסעט רכוב מיושב כמו פסרפ' א"ג לעיל ועוד דלין קני
 מוכרח דהא לחמי דמספקת לה ירי שטעט מנהיב דרכוב במקום מנהיב ארן ס"ל
 שמהל דרכוב לחודיה קני ואפ"ה קאמר או דלומח מנהיב עדיק ויס ליישב דמשמע
 לה דרכוב במקום מנהיב בעי למפסעט דרומי דלעיל דבעי למפסעט אבל רכוב
 דיינו רכוב במקום מנהיב דרומי דלומח דמוך ואחד מנהיב ולעיל גמי ממחתי' דלחד
 רכוב אחד מנהיב גמי רכוב במקום מנהיב דלומח דלעיל וכל יראה לה לוימור
 בדברי התוספות דאפילו לא קני מקרי מוהזק וה"ה הכא מסבבא קאמר כיון דאפילו
 רכוב לחודיה בלא מוסירה קני אית לן לוימור מסבבא דרכוב ותפוסו במוסירה במקום
 מנהיב דלעיל דפסיקא לה דרכוב במוסירה דקני ואפ"ה במקום מנהיב קאמר או
 דלומח מנהיב עדיק היינו דרכוב במוסירה ולקמן גמי דפסטי תפוסו בזהה גמי
 שטעט לה בלא מוסירה דלמ"כ רכוב בעיר אחלי לא קני כיון דע"י מוסירה זולא
 מחמתה גמי בעיר שפיר כמו שפירשו התוס' לקמן גבי מנהיב דרגליו והשתא פסטי
 איה כיון דרכוב בלא מוסירה קני מסבבא אית לן לוימור דבדקום מנהיב פלגי ואינו
 להקפוש לה שטעט דיהא דקטני אחד מוהזק ואחד מנהיב ממעט רכוב במקום מנהיב
 דלמ' קני דלומח לאויד' כוסא דממעט מנהיב במקום רכוב דלמ' קני דרכוב עדיק משום

מזרחים

דף מ רש"י ב"ה ה"נ דקמא קנה כו' כצ"ל: ע"ה תוס' ב"ה משוך כהמה
 לו לך לא כו' ק"א ה"ת בשמך התקדמו לו משך את התמור וכו'
 קטניו כו' כצ"ל: ב"ה חפיה לו וכו' כההדר' כו' וכו' ס'מ' לענין קומה:
דף יג גמרא במ"מ חטיוני כו' כצ"ל: ב"ה מוקדתי מופא לו ואי
 הדרה"א: רש"י ב"ה המלוד לומר לו ונתן לו כתב לא ונתן לו
 כצ"ל: (תוס' ב"ה לא כו' בו משכו ויוצא ומת בדרוש בעלים פסור הנכיהו
 או הוציאו מושות העולם ומת חייב ופרש"י בלשון אחד כו' כצ"ל:
דף יג גמ' לא דרמנו תיב כו' כצ"ל: ב"ה לא יחיה כו' ושבתה חס' ה'
 ואח"כ בשער ושבתה כו' תוס' וזכה לו שלא מודעת
 שלמה כו' כצ"ל: ב"ה דלמא לו העיר נעמיד בשבחו כו' כצ"ל: ע"ה גמ' א'
 ירמיה אמר ר' ווחנן כו' כצ"ל: רש"י ב"ה מה נט' כו' חצרה ולא כו' הדר א':
 תוס'

[illegible]

דף יא ע"א תוס' ד"ה ס"ח בלזר הסתחמרת וכו' עד וקסא לרחם משמע דלזר
התו' כמעט בהסיוך ממנה שפירשו כלן: ד"ה לרחם זזה"ה וכו' עד ו
תל' יא בלזר כעיר עתה ת"ל ופכתה כעיר ר"ל דהיינו עתה משיכרתי וקרא עתה

תדושי תלמוד

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

הרב

בהדיא בנוסחאות גמרות שלפנינו וזה לא קצת לר"א דהאי דקאמר לר"מ יסודי בזה
עודה היינו מקום לזה בר גבייה הוא כפ"י לקמן ואולי שלא היה כן גרסא
התוספות כנראה מדכריהם לשלל כמ"ס ליל דז"ה :

פידעב

על אצ"ר דרבה נזיה חשני הריא לקחן אל מיירי כלל בלוק
 מעגולן מ"ח האח' אקוב רבא אדעתיא אכתי' למימר הא בלוקא
 גדולהא עפ"ר ה"ח לקחון אקובא ונזש דע"כ בלוקא מעגול קמיויר דומ"ש
 דספיא דמיירי על לרביא בלוקא אדערש"ל תרין בלוקא הוא דמוק דר"ק:
 בדר"ה תרין נמי כו' עימד כשגאון אפוחיקי דאז כו' עכ"ל ואלו דע"כ
 השגחן מני מוקדי הכ"ז דלר"י אדריה לזכח מרבא ללן חשענבד כו' מ"ח השגחן
 אלל דלפסר דלן דש' למימר דאז צ"ח גובה הכחב הכחב דלן דאדארה דרמ"י
 לאחזון כר"מ עימד דכ"י בדרשנא דה"ח תמוז דר"ה:

פולס פולס

[illegible]

מהר"ם

[illegible]

על פי ה
שנים 18

[illegible]

שמה כי ע"כ לא היו צריכין להראות לפי טוסתא גמ' אפסניו מקדן דקאמר הלמוד
 שיהיה אדך דשמואל וכו' הכא דלא מודה ליה דהייטין לפרשון דרז"ק: בא"ד ואם
 המצור לעיל דלמך ר' יוסף כי ואמאי לא יהא נאמן לומר פרעתי בזמן דאי בעי אמר
 דהייך כי ע"כ לא מלמדיה דדך דלמך מודה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו ותנאי
 שיהיה ליה גמי הוי לשל דברק בשטר דכתובות וכו' לא קשה להו בשטין יאמר ואלו
 למך פרעתי בזמן דמוזיק דיל האם דלוי פרעיה שטרך בדיה אמר בעי משא"כ
 שכל דללו בדיה הא ותיק בתום פ"ב דכתובות וק"ל: ג"כ א"ר' מהלכות כו'
 דרבנן כדרי מנא גבי פ' ג"ל כמ"ס מהר"ל דמוחק דמחבר התום וכן יס
 לאיכא מתוך הסוגיא דלפי טוסתא גמרות שלט דלר"ב לרבנן דלא גבי ממעבדי
 אמאי לא מוזיק ליה לר"ב כדכתיב אמר אדך מלמא דדבריהם קתני דלמך דהו' אדך
 ה' וכו' ממעבדי דרז"ק: ור"ל בדיה כי מרחיבו כי מלמא דה' שמעיה דלר"מ איש
 טבא כלום כי ה' לא הוקיקה אותו המעשה לפרש כי ע"כ י"ע לדבריהם כיון דממנ
 מחזיקין לכל הדין דהו' קאמר דלא חיישין לפרשון הוקיקה אותו המעשה
 דהא לפרש ע"כ דהייך באיט ור"מ דלמך כדן כי אחרות משום דליט
 חזקא אפילו בעני תוך דווקא דלא לומר דהיה לו לשטר אפי' כשדיין מודה ומאוס
 דהא כדן כלות ביטון כי האם לא משאול לא תקפו כלל דלר"ב כי חיישין
 לפרשון ולקניוא מ"מ מלי לפרשי מתניין בשחיב מודה משום דשאל כתב ללוות
 ביטון כי אלא ע"כ לפס סבירא דהאחא כתבי ס"ל ולוי דבריהם היה ג"ל דך
 מלמא דהו' כדמא שבי ליה דמשום דס"ל לא חיישין לפרשון ולקניוא ליכא לפרשי
 מתני' אלא באיט מודה ור"מ כאן בו אחרות אינו גובה דן כלל ומשאול נמי הא
 חזקא כדמא לפרשי ליה לר"ב דלדך דמוזיק משאול היינו דליות ליה תמי' באיט מודה
 דלא חיישין לפרשון והבא קתני אפי' שטריים מורין לא חזיקו דהקאמר הלמוד

חכמת שלמה

[illegible][illegible]

מִיָּשִׁי הַבְּעָלִים דְּרֵיכִים אֵלֶּה בָּאִין אִם לִרְבֵּא נִמִּי אִיכָא לְמִימַר דְּלִכְךָ לֹא מִיָּשִׁי הַבְּעָלִים בְּזִיתִים וְהַרְבִּים כְּשֶׁר הוּא הָאֵמֶת שֶׁאֵין לְתַלּוּת אֵלֶּה בָּאִין וְאִם בְּתַלְמִיּה מְהִילָּה מִשּׁוּם דְּמַפְקִירָה כִּיּוֹן שִׁירָא נִמְאָתָא אֲבָל גְּנוּיִתָּה רַב וְהַפְּרִיט שֶׁהוּאִף לְתַרְךָ לִרְבֵּא קָדְרָא הוּאִיל וְהוֹזְרוּ מוֹכִיחַ עָלָיו כִּי דִמְשׁוּם דְּבֵר שִׁישׁ כִּי מִיָּתָן עֲשֵׂה דְּהַלּוּמָה יֵרֵב רַבָּא כִּי שְׁפִרְסֵי יִקְמֹן בְּשִׁמְשֻׁתִּין דְּהִתְּסֵי לֹא מִתְרַךְ לִרְבֵּא בְּפִשְׁטוּת כְּכֹרֶת אֲזִי לְחַיִּיל דְּלִין בִּי שִׁמְרָא וּבְקֻשְׁתוֹ דְּהִתְּסֵי לְחַיִּיל מִיָּשִׁי הַבְּעָלִים כְּשֶׁר הוּא הָאֵמֶת וְעַכְשָׁן אֵין לֵי לְמִימַר דְּלַחְלּוּמָה אֵיתִי לִיה לְחַיִּיל לְמִימַר הֵכִי לִרְבֵּא דְּלִכְךָ תִּיקְשִׁי לָךְ בְּתַלְמִיּה אֲמַתִּי מוֹתֶרֶת וְלִית לִיה לְחַלְמָרָא לְחֻמָּה גְּנוּיָתָה קָדְרָא דְּהַלּוּמָה כִּיּוֹן דְּנִמְאָתָא שְׁפִירָה לֵה דְּלִכְךָ הוּא מִתְרַךְ לִיה לְחַלְמָרָא לִרְבֵּא בְּפִשְׁטוּת בְּקוּשִׁית תְּסֵי אֵלֶּה הִיא דְּקֹאֲמֵר דְּתַלְמִיּה נִמְאָתָא וְאֵין חֻמָּה מוֹכִיחַ עָלָיו לְהוֹת דְּמוּה דְּתַלְמִיּה שְׂבָאֵין כְּמוֹ בְּזִית וְהַרְבִּים בְּרִירוֹס וְדִבְרֵי מְהַשְׁלֵי כֹּה אֵינִן מְבֹרְרִין וְאֵין לְהַרְדִּיר דְּוֹסִים:

דף כב

דף כב ב'ה' שפ' נהר כ' ו'ל' ממירי ביכול להליל בקל כ' כזונו של ים כ' עכ"ל ק' דזונו של ים מיורי דה' חזין יכול להליל כלל ויכא להכות מיניה אלף דער' מיורי הכא מיהת ביכול להליל אבל דקדקו. ולומר בקל דע"כ ו'ל' הכי לדברי המדפיס דמוקל לה דיכול להליל ע"י הדחק ק' אחר שפירש' בשעת שפיט' שמה יכול להליל בקל דמש"ל קאמ' באין מדרשין דהוי יאוש במ"ש התוס' ולדברי המקשה נמי הא לא אסיק אלעמיה הך כסדרא דיכול להליל ע"י הדחק ודוק : ב'א"ד ו'ה"פ אם נתייאשו הכעזים דהיינו שחי' ש' בשעת שפיטה ולא דרפו כו עכ"ל דע"כ ליכא לפרש דוקא אם נתייאשו כסדרוס דא"כ תקשי ליה דיקא דספיקא טעמא דמדרשין הא אין מדרשין ואינא' מייאד כמדרשין המקשה כסדרא אלף ע"כ אם נתייאשו הכי מתפרש שלא דרפו וק"ל : ב'א"ד ואין להקשות דמ"י דיק' הסיפא טעמא דמדרשין הא סתמא ק' דלעגוס נומא דה"ה סימא דיקורי ולא נקט מדרשין אלף לאפוקי א"י דרפו וע"י סיפא כ' עכ"ל ק' דלכתי ליתני רבנותא דמסיפא דלאני סתמא אלף ה' ש' בשעת שפיטה לא איתאנו ומכ"ס כמדרשין ואלדיוני

ח"א דף כב ע"ב

ח"ד ק"ך כ" ע"ב
 דקדקתי שתתאם שלא היו עם בשבת שטופה ללח' אלאוואו דקייק שפיר לאפקויהו
 דבעליהם בעדע שטופה אל רדפו וידעוניה שפיר דמדידי רבאי ויכול להגיל ע"י ליטב
 בדוקוק הדק"ש **ע"ב** כ"ה מהלך אלתחבוב דבר אל אלל לבניו כ' מסום חזוניה
 מוכיח עליו כ' ואלע' לבניו באתרל מוכיח כ' ע"ל המסתמנה אל פליג כ"ה לבני
 שפירא דמשי' לרבא לעיל דחזוניה מוכיח עליו כ' בחד דקדק דמשי' חזק אל לבני
 שפירא קטעין כ' המסתמנה אל פליג רבא וכ"ל הוסי' בקרן ומוז' הדקדק הוסי'
 ודקדקתי שיתאם שלא היו עם בשבת שטופה ללח' אלאוואו דקייק שפיר לאפקויהו

מהר"ם

חכמת שלמה

דף כב ע"א תוס' גד"ה שם נהר כו' מאי איריא מרדפים כו' נ"ב אבל

דף כב ע"א תוס' ב"ה שפך נהר בו מאי איריא מרדפים בו? נ"ב אבל מרישא ליבא לאקשיוו דהבי פירך אם תניינאישן בו? כלומר דידענא להדיא תניינאישן הוא דהוי שאל אבל לא תניינאישן להדיא צריך ההויא אמ'הוי'ש לא דרמא אהרין ולכן פירך קמפא דרין? ב"א ד' לאקוי שווי שם בו? נ"ב אינו רוצה לומר דיעקב אטא לאקוי בו? דאא הנה להדיא כפיא אלא? כלומר לעולם נבי שטף נהר הוא שלו בין היו אצל שמיא בין לא היו לאקוי ה"ב אטא שרדפא אהרניהם דרין? ב"א ד' אמ' מרישא קמאי מצא אכאומי? ה"ב נבעני נראה לפרש דרש' "לא אפי' איורי ביבול העול" אמ' איורי כלא סימן שהיו סתם קורות עצינו ואבנינו הם הדברים עליבא בה סימן וכ"כ השור להדיא דקורות עצינו ואבנינו הם הדברים עליבא בה סימן ומה שפי' בדקותה במציאה אצרת דבר שיש בו סימן בו? נראה בעיני לפרש דה"ב בתמיהה ר"ל דקמשיך לריוק ביה דנקא דנקא קורות עצינו ואבנינו משום דהיא חיל קול וידע בהי' משא' כ' במציאה אהר' שהיא אינא שלא מדעת ומכא' ליה דאין לריוק בין יאית להן קול בין יאית קול ואפי' לא ידע מנהן דומכא' שנומד להקטע הוי אינא לעולם ולקטע שיש בה סימן בודא אינו עומד לייאוש לא אם דשמינא מנינה להדיא דמאש קיר וא"כ בע"כ הא דנקא קורות עצינו ואבנינו דריוקי? אפי' דנקא קורות בו? דלית בהו סימא הוא דמרבי' בודא אינאש מנינה אפי' ביבול להדיא אצרת בדקותה במציאה אחרת דהיא בה סימן ויכול להעיל אינא שלו א"כ פירך שפיר ואי הכי נ"ב מרדפי' אצרת הליך כדאמרינן ויהי' אינא אצרו ויבול אצרו א"כ מה מרדפינן

דף כג ע"א

דף כג ע"א בנב' אמר לך רבנא הוה סייג עטמא מסוס דאין מעבירין פל האולגן
ואולגט עמי מישיב בפסיס כ"ל' בתוס' ד"ה אין מעבירין וכו' א'
לפרס אין מעבירין דהיינו אין דורכין וכו' כ"ל' ב"ד וכו' חשמונה ערב' דחייבי לבסיס
כ"ל' ד"ה ואולגט ע"ד כ"ל' דכחומס פ' אל יחזור בני גיטל פאסאל אלל פ' ביטל דלשטר
כ"ל' ע"ב בנב' דמי מוהר שנת שפאן וכו' סייג וכו' נאכט' ג' ביום מדין או סייג
וכו' ולפ"י אתי שפיר דמייסד כהפשיטותא כשמוך ודמחשך אין סייגן מדה ומיין נמי הוי ס' :
בר"ש ד"ה קדוהו סייג וכו' ג' דלי עילוי ס' מוהרם כריס וכו' אל דכור אלגט וכו' בתוס' א'
ר"ה מקדוהס על דמי וכו' וכו' דבני כר שנתמלן סייג קילו פני ראין כלבס כרי וכו'
ע"כ ל"ל דה"ק ביון דחזיון דאין כלבס כרי א' חזיון דקילוי בכר שנתמלן סייג פני וכלך
אפי' דב גיטל אל דחמיר כל וכו' אלפי' דבעלמל דחזוהס אל סוי סייג אפי' כל גיטל
כר שנתמלן סייג פני סייגן ופירוש ו' מוכרח מסוס דלי האיקיעול דחזיון דבני פני
דחזוהס מלך אלפי' דכר דמי וכו' ד"ס פ' כשנתמלן סייג פני דאלי לירין דלי ק"ל וכו'
אפי' אל סוס סייג מוהר וכו' ד"ה דכרסו וכו' ואלפי' מחזילי הדבור אלפי' אמר וכו' וכל
דמי דטריס הלל הכל דכור אחר הוא וכו' פליגוס דהוס' פירוס ס' כשנ"ב פוסק דחזוהס
מסוס פסק א"כ כשנתמלן חזיון סייג פני סייג כיון שכל בעש"כ עושב סרימנוטא מסוס מל דחור
סוי סייגן כשנמלן סייגן דחזיון חזיון סייג פני סייג וכו' אלפי' אמר דאלי' רושט אל א'
סייגן אחר שנתמלן האיקוהס וכו' וכו' דאלי' פליגוס דהוס' כשנ"ב פוסק דחזוהס מסוס מל
אחר וכו' כשנמלן מוהר ופוסק וכו' ומוהר וואסמס ע"ב קדק' רושט נא פשיט' כ"ל'
אחר ע"ב רושט מסוס מל דחור וכו' לפרס דהוס' מפשיט' רושט כשנמלן סייג כל דלי דחור
עושב דחכות על רושט מסוס מל דחור וכו' ואלפי' חזיון חזיון דחכות דחכות על ס' חזיון
פירד גנחמל מלל דהיימל כחמות וכו' וכו' : דגלמל

דף כג ע"א גמ' דאינש אינש הוא

[illegible]

קבה

בא"ל ועוד יש לומר דלקמן כו' ז"ל אין זה תירוץ אחר דרא ע"פ ציונין
 כשיש קמא דרבה גופיה לא מוקי לה לגיטוס שאניס משתמרת דלא כן
 כפי ש"ך דאי מיטרא פשוטא רבה נהי אדרבה רבה נהי מקמא לית דהוי ש"ח
 פסמי בשמירה פחותה אל"ה ה"ק ועוד ז"ל כלל ועוד צ"ל דאף המקשן מפרך
 שמה לזיב דמי הוי ש"ך לתריותיו כו' דאל"כ נהי דרבה גופא רבה ביה נמוקי
 לננו

אם מקני ליה כפילא ותידי דר"א אם אמר פשעתי אלף סתה נקם נשטם שטחיה דמיא
טעון דבר שהוא פסול וכו' ויש ליישב ג"כ ה"י לפירוש השני שפיר' אנו יודעין שדבר
ידך אין אנו יודעין אם פשע וכו' ור"ל להם נקם התנה כענין שאין אנו יודעין שפסע ליתמי
בזאת ה"י כיבה עליו יודעין שפסע וכגון שהיה ואמר פשעתי ואש"י ה"י הבטל עליו

[illegible]

המפקיד פרק שלישי בבא מזיעא ואגדות מדרש"א קב"ח

[illegible]

דף מג ע"א בד"ה מאי אריא כו' ועי' ל' דלר"י ורז' הונא דאית להו כו' אבזל

מדין ודחי כיון כו' ע"י צדקתם נחמתי קושיא קושיא חסדוהי כו' ויחזיקו
אבל קושיא שניה דלפסוק עמנו על הגדיש צדקתם צדקתם ל"דס"ל אסור
 שיתחכם כהם ויחזיקו לחזק קדושה כגון עשירי כו' וק"ל ע"ב ב"רש"י ד"ה אלא
 שכל בשבט כו' במאי דקדשה דהיינו גינות וכמה שהחזיר כגון אס תעברה כו'
 ע"כ פ"י פירושו דחוק דמי לא עסקינן בתסור כה"ג ב"ר"ל וכן החזיר בגינות בנעט'
 אלו ואלו פירושם היה נר"ל לפרש כל חסר' בגול טעוה או משוברים וגוזה או הלא
 החזיר כו' קרייתא וטעמו לא תתעבר' אלא דככל ויוני פליגי בדמכח כ"פ הגול
 וק"ל ר"ת ב"ר"י עקיבא ואמר כו' לא עקבר שצוי קונה וכו' ור"ע פליגי
 אלא ואיכר דאמר משלם כשעת התביעה כו' עכ"ל פ"י לדבריהם דבגזול ממח נמי
 כשעת הגזילה לא יקנה הגזילה להרוס לו אלא יק' הגזילה להפסידו להרוס אחריות
 ואינון עליו והשתא ספיר יקשה להן לר"י עקיבא דסבר משעת התביעה כו' נעשה
 גזול הוא קונה השבט כמה יקנה אלא דאמר בשמי כשצוי הלא קודם התביעה
 משעה שגזוה קנאה ומה הגדילה שזב הגיוה על הרחל או הגיוזה ונתייקרה כו' ואם
 עקבר שצוי חזיו קונה וא"כ ע"כ כיון דלא פליגי אדכ"ש אלא בגיוזה שלאחר
 התביעה א"כ כשגזוה אחר כו' ועוד דקאמר ומודה"ר עקיבא כו' הלא אחתי
 אפי' שצוי ליכא כו' אבל לפסוק הכתוב דסבר שצוי קונה לא קשיא לכו ה"ד דליכא
 למימר בשבוע לנר"י עמו קוד' התביעה והצויה היא גופה היא פלסוחיה וקנאה
 שפיר כשעת שליחתו ו' ותצו דר"ע לא פליגי אלא אוזל כו' דהיינו שהיה חסר והוול
 כשעת התביעה ולא יק' לך שבתא דא דפרכינן לעיל מי איכא למ"ד והסתכל בגולנין
 בשלמין כו' דלר"ע הכא כיון דבשרתא באת' לידו ליכא שעת גיוזה עת שעת התביעה
 דמיחזיק ליה אשמי' כן נר"ל לפרש בדבריה' ואלוה דבדריה היה נר"ל לפרש דא' דקאמר
 ד' עקיבא כשעת הגזילה כשעת ע"כ גיולה פליגי אלא ה"ו ק"ל וכו' צדק צדק' הגול

דף מג ע"ב רש"י בד"ה הא ד"מ רבא כו' כרביה לימא כו' הד"א וצ"ל רבא
בכל הדבור: תוס' בד"ה לימא רבא דאמר כבית שמאי כו' כצ"ל :

[illegible]

מרא שם בילדותיה מאי סבר כי נ"ב פירושו ר' שמעון רצח' לידע מן אביו
אחר מדבריו הראשונים או שכחה היה מלפניו ומאחר ששתק ולא
ענה דבר ממאלי חור מדבריו הראשונים ומה' מסקת תלמודא בילדותיה ומה
סבר כי: **תוס'** בד"ה הנחשת כי לבני כספא וכלבני כי כציל ונ"ב
פניה שהו אינו קנון את המסלולין ודק: **ע"ב** רש"י בד"ה ששער הנא כפיד
דק"י שער הנא כי אלא המשישת שבדמיון נ"ב פ' ששה דינרים וק"ל:
גד"ה לבני מביא או מבעא היה דקדקתו כי נ"ב קצת תימה להו צריך לדייק
מסתותיה אל קרא להראי חכמי צורת: הכסף נהני ונ"ב:

[illegible][illegible]

דַּהֲמַד עֵינֵי בְּתוּם ד"ה הנחשת קונה את הכסף ב'ו' תרופי עמי מבספא כִּילֵּי: **בֵּא"ד** וְחוּ כֵל הַמִּטְעָלִין כ'ו' כ"ש דמעות שנפסדו דמקרו פירי לגבי כסף ר"ל מעות שיואלו וְלֹא דוקא של כסף: **ד"ר** אֲסִימוֹן כ'ו' וי"ל לפרש: דכל דבר שאינו כתיקונו קרוי אסימון כ'ו' וי"ל דבא דמאי מיירי באסימון שאין בו אורה כלל ושם בפי' במה אשה מיירי בשם בו אֲסִימוֹן

[illegible]

דקמהע"א ר"ה השתא כספא נגבי פרוטא וכו' וכן לא פריך מיניה ללישנא קמא ולא למ"ד אף בפירותא על דינריא מחלוקת וכו' ר"ל ללא פריך מיניה אלישנא קמא וגם בלישנא פתחא וכו'

קכמ

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page shows the binding of the book, and the overall tone is a warm, off-white or light beige.

258

פרק כ"א ע"כ בדרה הכה מן ידע כו' אי' כיון דקלה בעיניו להאריה וידע ומחלה
 עכ"ל אבל לטיל בתנאי שאינו יורשה לא שייך למימר הכי כיון דקלה בעיניו
 להאריה וידע ומחלה כיון דרבותה עליו אינה קלה בעיניו להאריה ועוד דבאוהיה
 לא מוכח תנאי הוא לדעתו ויורשה משא"כ הבא במחלוקת כתובתה דמכח תנאי הוא וק"ל
 ע"כ **פרק כ"ב** א"ל נכסות איני כו' כ"כ מה ולא כ"כ ורבי"מ פ"י כו' אבל חפרס ע"מ
 ב"ד נכסיה בלאמר יודע כו' עכ"ל לא מתוקמא בלאמר כדאמר פ"ד משום דהכל פסטיטא
 יודע שחז' שזה כו' בוודאי קעק"ר וק"ל דה"ל לחרזי בפסטיטות פסי דלחזי לטמולא
 ע"כ **פרק כ"ג** בתסם דלא אמר ע"מ אבל בדרס פרוטע אמי כו' וזה דלא קתני בלאמר
 ע"מ לרבותא קתני וידע אמי כו' אע"פ דבאר קעק"ר ומכ"כ בלאמר ע"מ דמי יומר
 קעק"ר ואפי' כ"י מודה ביה ויהי לישב ודוק **פרק כ"ד** לא יחשב את עמי כעבר נתן
 שבו פ"י המוצר הראשון כו' עכ"ל דאע"פ שהא"י מן מעט יותר על העשרה דיגירין
 מנתן הוא עליה אין בכלל העשע' ריוח הוא שבר טרחא שגרה לשכרם לבדם כמו
 שחז' בכללו שבר כתף וגמל אלא כעבר שבר שריו כנהה שזמורר הראשון הוא
 שגרה לריוח הגדול וחלו במכרם לתת אוחין כו' דיגירין אפי' שריז שריז ביותר כדי
 שיגביל תוקם מזה שבר שריו למכרם ודוק **פרק כ"ה** מן פקדנותיו א' אבל כו'
 פקדנותיו פחות פרוטה הוי מחלה אע"פ דלפניה הוי שחז' מקח א"ל כו' עכ"ל לאו

ובמה שלמה

[illegible][illegible][illegible]

This image shows a blank, aged, light brown paper cover or endpaper of a book. The paper has a textured, slightly mottled appearance with subtle variations in color and some minor wear or creases, characteristic of old paper. There is no text or other markings on the surface.

כרז

[illegible]

[illegible]

דף מג ע"ב זמ' ואמר רב נחמן האי מאן דאזויף ב' לוי כו' השער סתמא הס"ד : בד"ה ל' דף מד ע"א רש"י בד"ה לאו מיניה כו' אחרונה

[illegible][illegible]

הדושי תלכות **אזרחו נשך פרק חמישי בבא מציעא** **ואגדות מהרש"א קרי**

דמכות דמוקי להאי קרא כספו לא נתן בנשך אפי' ברבית דטובד גלולים והשתא דאירי כנס"ט
אין זה סותר מה שפסק הרמב"ם שצוה ליעול רבית מפור' ודו"ק:

דף עב ע"א בד"ה אמר אביי כו' מה ענין דרב אבי ללאן כו' עכ"ל ר"פ
 וללאורה הכא קצבועא ליה משום כיון דלא הוה זבוי ואלא
 הוה קנין השטר כלום ומייתי' מדרב אבי דהוה שטר קנינור כיון דמדועה ר"פ
 וק"ל ע"ב דה"ל חלוין כו' וא"ל וטעם דרב"י כו' כ"ל וללאורה ש"ס למעט
 פירות וקס' דהא רב הונא פליג עליה דר"ל לקמן והכא מסיק דליון ודווקא לומר דהתם
 מקמיה דרב דא"כ ה"ל לחתיי' הכא מלתיה ולמומר דכדן פ"ס נמי מההיא ועוד
 קסא ח' לפי גרסא פירות שבסוף ל"ל על פירות שבסוף כיון פ"ס לו סתא ונכ"ל לפרש
 וא"ל נמי מעט ומעט ודכ"ר' הכא לענין פירות אית' כן למימרא דלענין מעוה פ"ס
 לו"ל וכו' והא"כ פ"ס הרב"ד ח' ס' לו מעוה כגד סתא חתם לו מעוה עליה מ"ס
 כורין ק"ל בא"ד וק"ל ס' כו' וא"ת דגרסי' חין ליון על פירות שבסוף עכ"ל
 כ"ל לפרו' והוא דכ"ר' הרב"ד דמיירא כ"כ פ"ס מעוה חל' לפר' דמיירא ח' פ"ס
 בזין לו מעוה וא"ת דא"כ השטר דאל' כ' למאי דמסיק דליון חתם ק"ל מתינתין
 לחין ליון ס' סתא ונעמד דכיון דהשטר יכול ליה ליקח פירות שבאשריו כ"ל כהנ"ל

[illegible][illegible]

חכמת שלמה

[illegible]

דף עג ע"ב
גמ' ובאחיכם בני ישראל יכול כ"ל: וישי' בדר"ה דחמרא
חמרא חלא חלא קילקולו כ"י הד"א: בדר"ה לבני אקרא כ"י
הנחר אקרא כ"י נחר ויחוב כ"י הד"א:

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

לו וקצת כאין לו ה"כ הכא בשום עמו על הקדירות דמחוסר עיילי לא תנא ולשאר
 פוסק עמו שם שער הביצים ולא בפחות ממנו כמו שפירש' מסו' הדזה בני קצת כ"ט
 וקצת כאין לו וזה הנעלה ב"ר כורז בריה ר' תנאי' הוסי' לא כ"כ בזה בדריס אחרים
 אכס מעינו ודאלי נעלם ממנו דברי הירא' ש' הסבור ודו"ק ע"כ בספר' מן כ"ט
 ה"ה כו' לוקח'ל מצי' הדד ביה כו' אף כ"ל נסתנה השער כו' עכ"ל לישנא דאף
 הכי מתפרש לוקח לו מצי' הדד ביה כו' כ"ל נסתנה השער כדשכרי יבנן כדף ב"ל
 נסתנה מעינו ודאלי וק"ל ב"ד ה"ה שער' ר' המחמיר שם הוולו מוטל כ"כ שער הוול
 שיה' עכ"ל כ"ט

דפאָעזע ע"א תוס' בד"ה בני תבור' כו' במאזני' לפי שמדקדקי' כו' תן לי
כ' אגוזים כו' שזה דינר ביחד שהרי יש דינר ולא יחסור כו'
עכ"ל כז"ל: **סליק פרק איזהו נשך**

[illegible]

פרק האומנין
דף עו בפרק "ד"ה דעתייהו אשעלוהו כו' ולא לסחות מקצבתו של זה אמר אלף להוסיף וכך אמרו ההימנות כו' עכ"ל פירושו להוסיף על שאר פוסקים דמיירי הכא דשאר פועלין מתגרי ב' דלס לא כן מאי איריא בשכרם עלי דלסי

חכמת שלמה

דף עד ע"א רש"י בד"ה על העינים כי לא תבטוהו לרב ושמואל כי צ"ל
וה"ל אי על דרך החסודות דמכמר ויח"ס וענינים מקרי ביה
שמים או כדפרך לקמן לשמואל למח לי מששקעו בכעשין כי וה"ל צ"ל עניני
ומעין דאיכא למפרך הכי וק"ל תוס' בד"ה וכפר שחיו"ן כי ענין לקומות בו
ב"ה אע"פ שגבי לקומות מסקנן לעיל דאין פוסקין ממנו לשער תבואה שא"כ
התם שני לקומות או יכא שער תבואה אבל מן הכעשין יעשו קדרות ופשוט
הי שער של ביצים השכונן כאלו ש"ל ביצים מן הכעשין יכול לפסוק ש
קדרות ומה שאמרו שהכעשין לענין קדרות כעין לקומות בו לא לענין קומות
פוסק קאמרי אלא כלי' שהשער רחוק לו מזה וע"י שם ודוק"ל רש"י
בד"ה רש"י כי אף כי לא נשתנה בו ג"כ לענין מנומנם כענין התלמידים ואומ
אני דאנו קאי על הדין שאף בזה לא יכול לחזור דהא ג"כ הוא אלא קאי על
ההוקח שבקש לחזור על המקח אבל השתנות השער דלא צ"ח דהר"ה ביה ודוק"ל
תוס' בד"ה נ"ל במבורה כי ור"ח גרס במכסת בצה"ה כי
מ"ם בלחור תוס' כתבו בפרק אין צורת הדין"ף וכן חזי ברא"ה
מגין במלחתי דת"כ כמי שהלכו גלוותא אלא הלא גזירת הדין"ף וכן חזי ברא"ה
ואף גזירת הדין"ף אמרו סתם מ"ן דהא עירך סתם מגין לרשב"א ודוק"ל
האומנון פרק יצ"ו תוס' מ"ן בד"ה והשכרנו כי שפירי יום דבתינו מירי
כי כ"ל: כ"א"ד אומן דמשמע היתוריהו כי ג"כ א
מירושע שבחרכו איירי בו בפועל בני בקבולן דהא סיפא דמגין"ה אף חזור כי
האומנון ידם על התחתונה איירי בקבולן ר"ל דלדח שיהיו לקמן בירובי דלכ
החזור מרבה פועל אלא ה"ל שכולל שיהיו בקבולן שיהיו לדבר אף בפועל אב
ליוולת אומרי רבבלי: חזיה וכת' פועל:

דף עו ע"א רש"י בד"ה אל תמנע כו' פסוק הוא במשלי נ"ב י"מ דקטג
 ליה לרש"י מנא ליה שאסור למנוע טוב מבעליו מ"ה פירי

! ! !

ר של לקיטות קודם שיאל השער הגמור כן יש שער של ביליס קודם השער של קדרות וכן

א רבנו! הוא אלא ר"ש דאמר ודנו ליהם מעות הנין ויבד אן לא פרה בשאר הגדוה שבו דדמויהו

כרכנו קי"ל ולא כר"ש ולכך אפי' פסק בשער הבבוב א"ל להביל עליו מי שפרע אם רוצה לחנוך

ד לפסוק הוא מדינא דהיינו משום דמעות קינות דהא לכ"ע בבבון דא אין מעות קינות וא"כ

וְנִי לְרִבְכָּן אֲמַרְי' נְחִי דְּהִי לֹא פֶסֶק וְרוּלָה לַחֲזוֹר בּוֹ לָרִיךְ לִקְבֹּל מִי שֶׁפָּרַע וּמַתְנִי' דְּכִ"ע הִיא

ש"י ד"ה ר"ש הוא וכו' עד מרי יהיב זוזא כי לא נשתנה וכו' כ"ל :

ד. ר"ל וזה פירושו של טובהים משום מדה ומשקל דשאר בני אדם מתחרים לומר מלא לי כלי
בבב"ג וא"כ טובהים משום מדה ומשקל: ר"ד"ה משום מניין קרבן ר"ת וכו' ר"ל זה חסד

המנה ועד שאמרו וכו' כל"ל: בא"ד ח"ג דשרי לומר לחנוכי הרגיל אלנו תן לי כ' חנוכי

[illegible]

י' ב"ה אף משום רבית כו' שהם בני אדם מקפידים. ויש לדקדק לפי מה שפירשנו בתוס' לעיל דלפ'

וְעַתָּה לֵאמֹר בֵּית מִשְׁכַּן עַל מִשְׁכַּן עֲלֵה וְעַתָּה לֵאמֹר בֵּית מִשְׁכַּן עַל מִשְׁכַּן עֲלֵה

קא סכר לוי דאין לומר דלא קחסיב אלא הני לאוי דקעכר המלוה דהא חסיב לפני סג' שפוצר סג' דא

ק"י' דאמרי ליה ביון דאמרת לו בד' טרמינו ושבינו לך שביחא שפירחא וכו' בסוגיא פה

איכא דמתברי בתלמוד חלל איירי חפ"י כולסו מתברי בתלמוד ואס"ס איכא תרעונותא משום דלשון

18

קדה

דף ע"א
בד"ה הוחמה בחר כו' וכלאו הכי צריך לפרש הפסוק התם פך
דקאמר אין חומרים חילו היה שם היה חיל חלל כו' גכ"ל

שחר שחרם על כפל הבית נמי נותן להם ד' דהיינו מה שהנהו והכי קאמר מהימנות
 על מה שאמר בעל הבית ד' להוסיף על שאר פועליו דלא מיתברי אלא בנ' והייט
 דתתיירו לעילוי על שאר פועליו ודוק: ור"ם בנ"ה ואולי איהו כו' היינו
 מהימנות כו' לא נמי משום דלא אמר בעל הבית טפס כו' בתר הכי אי אמרי' מהימנות
 כו' אי משום דתתיירו לעילוי על שאר פועליו נראה דהיינו אימילוי דקאמר
 תלמודא ואת מהימנות לנ' סברות הן ולא כפירס' שכתבנו והכא פשיטא ליה
 דסמי' אדביורא דפועל דיבין לשום סברא דתתיירו לעילוי וזבין לשום סברא
 מהימנות לן אית לן לממר הכי ודא דנקט תלמודא במלתיה דק סברא דתתיירו
 לעילוי ד"ה דה"ק פשיטא לן דסמי' אדביורא דפועל אפילו אי אמרינן דתתיירו
 לעילוי אכל כך אכעיא דכתר הכי אי אמרת דתתיירו לעילוי לא סמי' אדביורא
 דפועל אלא דוק אי אמרינן מהימנות לן דסמי' אדביורא דידיה ודוק: ב"ד"ה
 דתתיירו לעילוי כו' דאי א"ל שחרם על בע"מ מאי יצא דתתיירו כו' אלא מה
 שכתבהו כו' עכ"ל וקא יצאה לרו פירש בשחרם על בעל הבית וצ"ל לענין תרומות
 וכפרס' דלא נמצי דוקא במעוה ליה בתר הכי לאו לענין תרומות אלא במעוה אלא
 לענין תשלומין מיהו איכא לפרושי בשחרם על בע"מ ולענין תשלומין וכשו"א
 שבתיריהו ד' ללא אמרי' דתתיירו לעילוי עקבדי כמו שאמר בע"מ ואולי דקא מוזלי
 גביהו אלא דתתיירו לעילוי וכפ' הר"ק דעין בזה באורך בראש ודוק: ב"ד"ה
 שחרם על האומנין כו' ואלו לפרש דעיו על התחטות ששהוקר כו' כמו שזה
 פשטני שאין זה סברא כו' עכ"ל וה"ה נמי דמ"ט גופיה ברשא בידם על התחטות
 אלא לפרש כשהולכו פועלים ויתן להם הצי סלע כמו שזה עשויין דלון זה סברא כו' למה
 לא יתן להם כמו שהתנה עמם כיון שאין מפקיד בחזרתו אדרכב הוא מריות שימלא
 שיקרור לו חצי קמה בחצי סלע מיהו אלא קשה לו לפרש פדים על התחטות
 כהולו שאינו נותן להם אלא סלע והרמות הצי סלע בחצי קמה וכן בידו על התחטות
 בהוקרר שנותן להם סלע ומפקיד הצי סלע שהוא לר"ך ליתן סלע וחצי בחצי קמה
 בראש ד"ק ד' דואם נמי מודה ולא יצא בזה לומר ידו על התחטות כיון שסולע
 סהלא על המלכא עשה סלע כמו שהתנה עמו ודוק: ב"ד"ה דאי ס' דלדביורא
 כו' ולפי זה היינו דאנרעות דידה כו' ושם ט"ז לעילוי כו' וא"כ סותר כו' עכ"ל
 וק"ק דהוקרר פשיטותא גופיה ד"מ דלחות פירוש זה דקאמר א"כ משהגיע נס לידה
 דמגורסת אלנה אדביורא דידה קסמך דלחתי אצטנין לן אששעא דליומא התם
 אלא על עתמה מוסר דמהימנות לן אלא משום דתתיירו לעילוי דכך סמי' אדביורא
 דידה דלית גמורסת עד שחטט נס לידה אלא סמי' אדביורא דידה דהוא לגמורסת
 דבעל דמגורסת במהרה אכל באכעיא לגליל לא סמי' אדביורא דידה דהוא לגמורסת
 אלא אדביורא דבע"מ קסמך דהוא לעילוי ודוק: וצ"ב כפירס' בנ"ה דה"א
 בלא תחלו כו' ועד שהא פירס מילי שכירות והשתא פירס מילי דקבלנות עכ"ל
 דהא דקתי וקא קבלו קמה קלור כו' מ' מש שחרם והשתא קבלנותו וכו' לא פליג אלא
 דקבלנות אלא כשכיר וכו' מודה בדקלוקתא בריחא דקבלנות מיהו אלא דקתי ברישא
 שחרם את האומנין והטעו כו' איכא לפרושי נמי דקבלנות אלא כיון דקתי בסופא
 דברייתא דה"א בזמן שאין שם פועלים אבל יס כו' אילו עליהם אלא תרומות דלויי
 ב"ר"ס דפועליו לא משמע אלא שכיר וכו' והכא דפועל דקתי יושבא דפועלים ולא
 איתערעא ליה אלא משום דקבלנותו כו' ליישב ודוק:

מהר"ם

[illegible]

דף ע"א ג' לא ירנא דבר עבירה ואילו אינהכיב זוזא מביקרא
 כח כו כ"ג ר"ש ב"ה מ"ד כו מעטת משום תרומה
 נ"ב כ"י כל זה הוא בבבא חלקא דעתא אמנא אבל רש"י לא מצינו
 כח משום כל החוקר ואפי' בבבא חלקא דעתא רש"י כו רש"י ח"א מ"ה
 דכח רש"י מעטת ואי תבא נעטמיה וד"ק (ע' בבבא חלקא) ואין להקשות
 והיכול להבית לזוהי כח מאחר שידר על התחתונה כח מירוצו תרומה
 דאין לה כח שידר על התחתונה ואם בקש לזוהי כ' ע"ש כח שידר מירוק
 דב"ה הוה כח (ע' ג' כ"ג) וכן למעשה (ע' ג' כ"ג) והו מרביה סתם
 נגמא ע"ל ר"ש ב"ה ח"א כ"י כ' (א' ופ' ג' כ' א')

[illegible]

דף ע"א במחנה' לפוליסה צהר וחוליסה בבקעה וכו'. כלל' הפנין הוא שיש כאן שני דרכים ושניהם פוליסים למקום אחד אלא שהדרך האחד הולך ושומר על גבי ההר והדרך השני פונה שומר דרך הסעם בין סהרים ומ"ל' דרו' בלך לפניך מתח' לו מבקרה חייב לפסמיד חטור אחד בו מ"ל' ברו"ש י"ד ד"ס חייב במשכיר לנכסו ששלוש וכו' ולחטום חטום חטום

דף עט עא
 המסכתא וקא כליא קרנא ללוה עכ"ל כך הגיה מהרש"ל וכ"כ
 המורה דהיי פרכין לרב ראות ייה למוסר גויל משום דכלאי קרנא דהמסכיר הי"א
 הלא כלי למוסר דכלאי קרנא דלוקח בן קרקע עשאו יויבל אלא דהיי"א שיהיה
 חזק ללוה כמו גויל דהוא הנהיגה למסכיר אלא כ"כ רש"י ופירושו יאמר תחור
 כ"י הוא קנה לפי זה ומהרש"ל כתב ליישב כלומר לאפוקי שאם כתב היובל תחור שני
 המסכתא לא הי כליו קרנא ללוה כ"כ רש"י לייבא לאקשויו דאפנחום לשמא יפגע ויבל
 תחור יומי המסכתא א"כ מאי נ"מ ללוה דלא ינלח לזיבוי למלוה דיל"כ מא"כ קמי ויפול
 דמנחם לשמא יפגע ויבל המסכתא מקמי לזיבוי תחור ויפול תחור שני קמי ויפול
 שיהי פסדו נראה דהכא ניוסח מ"מ ללבוש קרנא דמלוה המסכתא דהוא כמו מניה

חכמת שלמה

[illegible][illegible]

לנהיג בתוך שני המסבוא ויש לקיים נוחתת פרשי' שלפנינו והשתא שער פרי
בפשיטות כיון דלית לן למיהא למחא יפגע ויכל חור ומי מסבוא וכליל קרנא נמי
דמלוא ודלוא לית לן למימר דלא קרי' ביהן קרקע אלא שיהיה הארץ למלוא השוא
מוחק בו דרוק : ר"ל' ד"ה אלימא כ"ו ה"ל לאקשוי אחיל לא יתן כלל
ע"ל דמחיר' בסבור כספיה סתם ויין זה מלא יתן שמעת דהכל כספיה וזו וין
סתם לא קשיא ליה מלא יתן ודוק : ב"ד"ה אלא כספיה כו' וה"נ ע"ה פריך שיתן
ל' מניחה ליה הא דקרי' אם נתן לא יעול כו' ע"ל קרי' אחיל לא קשיא לה
בפשיטות ארישא דמשמע אם נתן כל שבור לא יעול כלל ולמה לא יעול שבר חלי' הדרך
שלא הלך כיון שארע לו אוגס דמי' פסידא דפועל' ודוק : ע"ב ד"ה לי ארת
מואל כו' אבל ספיה סתם ויין סתם הו' מספקא ליה לרבו' אם נתן וחולקין שבר חלי'
הדרך שכל' כו' ע"ל ספיקו לפי פירושו דשבר חלי' הדרך שלא הלך בפשטא שלא יתן
כיון שהוא אוגס ודוק : ב"ד"ה השתא מניקה כו' דלי' מתיחב' שער לפי גירסא ו'
הא דקאמר ש"ה' בניתא' אגב כו' דלפי פסוק' והלי' דזה חלי' גרר' רחיה
ההשגחות כספיה מן הדינא דכריכו' דגד בדגד משקל' ויחתי' מסהלי' ואלת' משווק' ו'
דף פ' בפרי' ב"ד"ה השוכר את כו' וענינו הלוכס ע"ה בדמותו כו' ע"ל ע"ה
בפ' דבריו בנמו' : ב"ד"ה היו בה כל המומין הללו ואינו מקפיד אלא על
ה' כו' ע"ל דע"כ אי כהה"נ הוי מקח טעות בדבריה' נמי חרי' בה בדיו' בה כל
המומין וא"ל ע"כ א"ה דקתי' בו והיה מוס' או יספכו כו' היינו דאין מקפיד רק על
האחד ויב' דהוספתה בדבריו' הומו' כו' אל' אותו מוס' הו' היינו דמס' שהוא
מקפיד ודוק : ר"ל' ד"ה היבא דלא שני כו' כי הייתי סבור שלא יחרוש כו' ע"ל
ר"ל אף כי דעתי ששעו כמו שירא' בעל הבית מ"מ התנו עמו לחרוש בדקעה כי
הייתי סבור שלא יחרוש אלא בדקעה וק"ל : ב"ד"ה ספחה זו ו' יתן שמעת לימנא
דמאי' אמרת כו' ע"ל ר"ל דקאמר מעיקרא ל' גבב או קוביוטוס ואינו וס"ה
בליטוס מוויין חל' נמי גענו ולימנא דמאי' אמרת משמע דל' הגיעו ודוק : ב"ד"ה
היובא כל המומין כו' ומדלא' ליתא' דהי' נמי ליתא' כו' ע"ל ולא יחא' להו' למימר
בפשיטות דמסתמא כל הי' ליתא' והייתי סבור שזה שאני מקפיד קרינא דלון לנו ליתא'
דעתינו מזה שהוא מקפיד בזה כי שחזכיר לו כולל דל"ע דמסתמא כל הי' ליתא'
אימא' דמוס' אתא' אף הו' ליתא' האור' להוסיף בזה דמדלא' ליתא' אלא נמי ליתא' והייתי
סבור דמלוא ליתא' זה וא"ל לא יבא' בזה וזה שאני מקפיד ודוק : ב"א ד"ה רת'
דכוכות כו' דהכי תניא עד ל' יום יעמיד כו' אל' אותו המוס' ומוס' אח' כו' ע"ל
כ"ל ר"ל לפי התוספתא אין לנו גריבין לומר ולדחוק הא דקרי' מוס' זה ומוס' אחר
ד"ה' שחזכר לו כל המומין כו' אל' אלא דלרבותא נקט' הכי מוס' זה ומוס' אחר בדחוי'
לו גניסא ואחר מהם אין בו אפי' הו' אף זה מקח טעות ואפי' מוס' מוקדתי' הומו'
שחזכר לו מומין שוטה שמעומ' וכפי' ועל' קאמר אלא אל' אותו המוס' ומוס'
אחר כו' דע"כ ה"פ אם הזכיר לו בחלו' מומין אותו מוס' שהוא מקפיד בו ועוד מוס'
אחר עמו שאין בו ואפי' אין זה מקח טעות אלא דוקא כספיה בין הריב' מומין שאין
בה ודוק : ע"ב ד"ה דקא' תפיס ליה כו' ואל' שוכר נמי בדחוי' הגלא' כו' אשכח'
שנתן ליהו' ש"ס כו' ע"ל ק"ל דהא' אין שירותו משתמח' אלא לבקב דמקד' פ

מִדָּר פֶּסֶר תַּחֲלוֹת בִּפְשִׁיעָה וְסוּפוֹ אֹזֶנֶס אִפִּי כִּשְׁהוּא תַרְוִי הַאֲוִנֶס בִּפְשִׁיעָה
מִמַּמְשׁוּר אִיךְ אִמֶר כִּבֵּי אִפִּי לִמָּאן קִמְסֵר פֶּסֶר הַכֵּל הַכֵּל אֲנִימָא סִפְלֵת
וְקִל עִי בְּחִסּוּפִי חֲמִיקִי וְדִיק עִי בְּנִי דִמָּא כִי בְּרִייתָ אוֹ לִקְבִי
כִּי הַמִּקְבֵּל הוּאִי בְּנוֹסָתָא אַחֲרֵת לִדְאִי הוֹחֵב כִּי כִלִּי רָא וְנִכְסוֹת שְׁלֵשׁ הִיא
כִּי הִרִיף הִיבִיבִים וְכִכּוּסִתָּא אִפִּשְׁרֵי לִישׁוֹב בְּתִי הִנְחֵא וְנִימָא וְקִל
שָׁם אִמִי וְהִרְבִּיקִי הִכָּא תִרְנֵנִי וְהִרְיִיתָ אוֹ כִּי בְּנִי עִי עֵד סִגִּי גִינְהִי
וְהוֹי וְהִרְבִּיקִי מִלְשׁוֹן בִּי וְקִל וְלִשְׁוֹן הִשְׁנִי שְׁאִמְרָא אֲבִיקוֹר לִי שְׁכֹב הוּאִי
מִלְשׁוֹן בִּי וְאֲבִיקוֹתָא שְׁנֵי תוֹלְעוּס מִלְשׁוֹן בִּי וְדִיק לְרִמּוֹס בְּדִי רָא וְיִסִּי בִי
וְיִמְהוּ דְרוּחָהּ אוֹ בִי נִיב קִי אֲדִלְעִיל וְהִשְׁתָּא כֹּל הָאֲמִירוֹאִם מְכִירִים קִרְבָּא בִי
דִּקְרַעַם עִי אֲרִשְׁ בִּי דִּהִי בִי הִרָא בִי וְשִׁמָּא יִפְעֵל וְיִכֹּל כִּי נִיב לֹא דִקָּא
קִמְרָא אֲדִלְכִי אֲקֹזִי שְׁאֵם אֲכֹלֵה לִישׁוֹת הִלִּי הִיבִי הַמִּשְׁנוּתָא
כִּי הוּי בִילוּי קִרְנָא לִלוֹל וְלֹא יִדֵּר לִדְקָא כְּמוֹ שְׂדֵרְקוֹן תַּחֲוִי דִאֲפִי קִשְׁהָ רָא
וְדִיק מִי מִמִּשְׁכֵּי (6) לְרִמּוֹס בְּדִי הִיבִי קִשְׁהָ לִישׁוֹת דִּמְכֵּמִי כִי נִיב וְאִין
לִהְקִישׁוֹת מִפִּיךְ לִרְבִּי דִלְמָנָם הוּאִי כִכֵּר מֵאֲחֵר דִּאֲכֹל תִּרִי אוֹ תַרְתִּי שְׁנִי
נִיב תַּחְקוֹן אוֹ וְלֹא מְקִרִי מְבִלִּי קִרְנָא וְיִמְכֹּל לִעֹל לִי שִׁיכּוֹר אִיךְ כִּלִּי קִרְנָא
לְגִמְוִי אִין לֹנָה מִי וְחֵקֵן וְנִימָא דִלְכֵּם בְּדוּדֵאִי רָא מְכִר דִּרְנֵינָה הוּאִי לִישׁוֹן מְכִלְיִן
קִרְנָא לִלוֹל בִּאֲוִי הִלְכָּה מִמֶּשֶׁה מְסִנִּי דִלֹא אִין הִיבִי אֲמִיִּל וְיִפְסִד בְּדִמִּת
כִּי מִה לִבוֹ הוּאִי שִׁיכֹל קִי מֵאֲחֵר שְׁחִמּוֹן קִי מִשְׁכַּבְדִּי לִי וְאִמָּא יִפְסִד הַשׁוֹכֵר
אִין לִמְרִיכֵיהִי אִין לִכֵּן שִׁיכֹל כִּכְלוֹת קִרְנָא אִיבִי מֵאֲחֵר שְׁבַחְרִיתָא
כְּכִלְיִן קִרְנָא וְלֹא מִשְׁוֹת חֲקֵן מִלְחָרִי אִין שְׁפִיר מֵאֲחֵר שְׁחִתּוֹת כִּיבֹּל מִכֵּן
סוֹף מִכִּלְיָא קִרְנָא וְהוּאִי לִי עֵשׂוֹת שְׁנֵי יִנְעֵב כִּי בַעַל הַמִּשְׁכֹּבִתָּה לִלִּי בְּשִׁלְמָא
הַכְרִי' בִּי תַחְקֵן מִילְתָּא אִימָרָא לְתַרְוִייתָא לְמִלוֹה וְדִעֲדִיף שְׁפִי עֲבִידִין
אֲכִל לֹא דִרְיִנָה הוּאִי שִׁלִּי מְכִלְיִן קִרְנָא וְדִיק עִי בְּנִי מִשׁוֹן רִפְסָתָא כִי
נִיב סִיִּא רִפְסָתָא וְכִי כְּעוֹר כִּיבִי תִינֵי

[illegible]

דף פא ע"א גמרא שזור לי ואשאלך השאלני ואשמור לך כולן נעשו ש"ס כו' שמור לי ואשאלך כו' ואחור' של השמירה גנב נעשה ש"ס עלי' שכול השאלה וחי' לאו השאלה לא היה אלא ש"ס ובהשאלני ואשמור לך ואם נאנסו שונו של השאלה כי לאו השמירה היה חובי' עלי' השמירה לא נעשה אלא ש"ס ונבחר ש"ס מי' ש"ה כתב בשם הרמ"ה דשיידבהו שמירה בבעלים ע"ש: **ע"ב** תוס' בד"ה אבד כו' ועוד דלי' מתניתין מיירי בשטר לא הוה פליג ר"י כו' אר"י ורבי עקיבא כו' פכ"ל אבל לרמ"ה דמוקי מתני' במשכנו שלא בשעת הלואה לא קשה לפ"ה דר"י לא פליג אר"י ור"י אלא דפליג אח"ך דאמר לר"י במשכנו שלא בשעת הלואה דהוי ש"ס וקאמר איזה דר"א ור"ע פליגי נמי בהא וסבר ר"י שפיר כר"א אבל אי' מתני' מיירי בשטר ע"כ ר"י פליג אר"י ור"ע דבהדיא תקני בכרייתא דכ"ע אבל התשכון אבדו מעותיו מיהא והתפוסתו לא חסו לו' דהיפרסם אחרי דמוקי מתני' במשכנו שלא בשעת הלואה ע"כ דר"י פליג אר"י ור"ע דבהדיא תקני בסיפא דכרייתא דלכ"ע אבד התשכון אבדו מעותיו ודוק: **ב"ג** ד' ולא בשעת הלואה הוי ש"ס אע"י דאיכא שטרא כו' ע"ל לסי דרכו איכא למימר לרבותא קמי' שטר בסיפא גבי שלא בשעת הלואה דאפי' בשטר הוי ש"ס מיהא ה"א למימר לא איפכא בסיפא בשעת הלואה בשטר ל"ה אבל התשכון לא אבדו מעותיו ודוק:

פרק השוכר את הפועלים

עב תוספות ב"ה פועל בכניסתו כ"ו כ"ז דשעת [הזלחת] והגנת פועלים דרש
 פרק שום היתומים היינו שעת הגנת פועלים למלאכה כ"ו ככ"ז כ"ז :

[illegible]

דף פא ע"א נמרא שמור לי ואשאלך השאילני ואשמורך כון נעשו ש"ס חי
 שמור לי ואשאלך ק"ו ואחורו זה השמירה נגבד נעשה ש"ס חגים
 שכול השאילני וחי' לאו השאילני לא היה אלא ש"ס וזה השאילני ואשמורך ק"ו ואם נחגים
 נשמו של השאילני חי' לאו השמירה היה חייב וחי' השמירה ק"ו נעשה אלא ש"ס ובטור
 ש"ס ס' ט"ה כתב בשם הרמ"ה דשי"ך בזה שמירה בצעונים ע"ס: ע"ב תוס' ב"ה
 אבד כ"ו ועוד דלי מנותחין מירי בשבט של אוה פליג ר"י או"א ורבי עקיבא כ"ו
 פליג אב"ל למאי דמוקי מחנתי' במשכנו אלא בשעת הלואה או קשה הלואה דר"י כ"ו
 ש"ס או"א ור"י אלא דפליג אב"ל דאמר ל"כ בשבטנו שלא בשעת הלואה דהו
 ש"ס וקאמר היה דר"א ור"ע פליגי נמי בזה וסבד ר"י שפיר כר"א אבל אי מחנתי
 חייבי בשטר ט"ה דה"י פליג א"א ור"ע דכדריה קתינ דברייחא דכ"י אבל המשכנו
 אבדו מעותיו מיהא דמוספות לא חסו ליה דפרידוסא למאי דמוקי מחנתי' במשכנו כ"י
 בשעת הלואה ע"כ דר"י פליג א"א ור"ע דכדריה קתינ דברייחא דכ"י בשבטנו דל"כ
 אבד המשכנו אבדו מעותיו ודוק: ב"א ד' ואלא בשעת הלואה הוי ש"ס אפי' דלאיכא
 בשבטנו כו' ע"כ ל"י דרבו איכא למימר לברכות קטן שטר כפיסא גבי שלא בשעת
 הלואה דלפי' בשטר הוי מיהא ר"י למימר נמי איפסא כפיסא בשעת הלואה
 בשטר ל"ה אבל המשכנו לא אבדו מעותיו ודוק:

דף פב ע"א ד'ה נומא בדלא כ' דלון סכרא שיהוק ר"ע על ר"א ר"ע
 כו ע"כ ל"ס לרקק כלן דכריהם דהא לא פליג' ר"א אר"א ור"ע
 אלא את"ק דקאמר דלן נחלקו בשבוי אלא דלף בשוי נחלקו וסכר ליה ר"ע סכר כר"א
 דהיי"נ ז"ל למאי דמוקי מתני' בשבויי סלל בשעת הלואהו כמ"ס לשל ע"ד כר"א
 דהיי"נ קוסיין וכד הכי דסריכין מהב סכרא א"י בדשוי מ"ס דר"א הי"א נחליא למסר
 ליה מתני' איירי בדשוי מ"ס דר"א ואפשר דזאת היא ג"כ כוונתם דלון סכרא שיהוק
 ר"ע על ר"א כו בשוי מה"ס דסריכין אי בשוי מ"ס דר"א הי"א חילת למוסר אי בשוי
 מ"ס דר"א ודוק: **ב"א** ד' ומהי"ס לומר דשכ"ס הוא לכ"ס שם כ"ס שטמיה דשמואל
 דהיי"נ פירוש ספרה כו ובי לא א"י דשכ"ס אי דהוה דוקה גדול להנקה
 ששטמיה ליה מה"ס אי בדשוי מ"ס דר"א ולדברי המדהה דקאמר דפליגי בשוי ובד'
 שיהוק ליהא קד סכרא כלל לכ"ס וע"ק אמאי לא מוקי פלוגתייהו דר"א ור"ע בדשוי
 סכרא דהיי"נ כללו פירש דע"ק בתקפה ויהמדה פליגי סכרא ודאפשר שזה
 שכתבו בסוף דשכ"ס מ"ס דוקה הוא ודוק: **ב"א** ד' לא מלן פליג אלא בדשוי כו
 שכל פירוש אלוהין בדלא שוי דהיי"נ בירח מרמי משכסן כלל בדלא שוי איכא דהמשכסן
 אמאי דפליגי וק"ל: **ב"ד** ה' לא דכ"ס ליה להו דשמואל כו ואי חילי בדפריש סלל
 ופסיד לא היה חולק ר"ע כו ע"כ דכריהם תמוזיה דהא ע"כ לפוס מה דליחרי
 פלוגתייהו בדפריש סכר ר"א דלא יפסיד ק"מ מה שנגדו המשכסן דלכ"ס אמאי יצבע
 ר"א כמ"ס האוספות ור"א שפיר חולק ר"ע וסוכר דכנגד האשכסן מיהא יפסיד
 ור"א יתקן ור"ע לא מופסיד ליה סלל אלא מה שנגדו המשכסן והאשכסן סכר ר"א
 מתקם כמתניתין דסלל הלויתין כו' דמוקמינן לא נמי בדפריש והתום' כפ' שבעות
 דהיי"נ כתבו בזה דרך אחר דשכ"ס לא לפי גירסת הקוש"ט דשמואל איירי בלא פירש
 דהא ע"כ חילת להו דשמואל דכיון דלפ"י לא פירש מופסיד כל החוב אי"כ בדפריש נמי
 לא יפסיד סכר החוב מ"ס כנגד המשכסן ויפסיד ואמאי לר"א כו ע"כ אבל דכרי
 התום' דהכא ז"ע ודוק: **ב"א** ד' וקשה ללפי גירסת ר"א אמאי לא קאמר דכרי
 חילת להו דשמואל כו ע"כ ור"א ור"ה דר"מ להקשות לפי גירסתו ו אמאי לא מוקי מתניתין
 דהא חילתו כר"א ומוזיה בדפריש כשמואל ועיין בתום' שם ודוק: **ע"ב** ד'ה
 שיהוק דלמור ר"א ור"ע זה דלמור קדשה כו דוקא דמשכסן שטמיה סלל בשעת
 הלואהו כו ע"כ דלמור דהוי שם קדשין אמר' שם מוקדשת מדד' יתקן משה
 חילת לפרשו בה דשכ"ס שטמיה הלואהו נגד מוקדשת ומשום דכיון דשכ"ס בשעת

תקפא עיא רש"י ברי"ה פטור השואל מאונסין בו כצל: ע"ב רש"י
 ברי"ה טול דאונסר בו כ' בתמידי ב"ה והסד':
תקפב עיא ב"ה לול דאונסר שוי בו כ' ב"ה פלרש"י בראת פלרש דהבי פורר
 ניםא בדלא שוי שיעור זזוי בו' ואמאי קאמרת מחזורתא דלא
 ילעיור ומשני כ' עילוי להו שומאל וע"כ כשון פלרש בו' כמנ"י ב"ב
 דלא ברי"ה: תוס' ב"ה הניבא בדלא בו' אכל בלא שוי בו' ב"ב מ' והנימא
 ילעיור שבעת הדינים ליתא ומעות הוא וק"ל: ע"ב תוס' ברי"ה (לעיל)
 יסודן בו' היינו דוקא כשקבל עליו אהריות באונסין בו' ב"ב הוא דאמר' כיון
 ילעיור מניבין ומחביד בחייבתו בו' היינו מ' להניבין דאומתדין באונס . באונס .
 ב"ה: כסד"ה אבל שומר שבר בלא קבלת אונס לא מיתחייב לבשר והקיש
 דפסחים צריך למרש באונסין ומחביד באונס מופר' לעיל תכלות
 דלות תכלות פסחים כתב דחייב לבשר אפילו לא קבל עליו אונסין ע"כ
 ע"ה: ונ"ב ומב"ם ורא"ש והוספו אמרו שומר חנם מחייב רק בשעוה

וכן בסוף ח"ת :
פ' פנ עירא רש"י ב"ה דררו כו' וגו'א שני בדרן בשני ראשון קודר"ה
 ברע"ז וגו'א בן משא בכר בצ"ל ונ"ב וגו'א שני בן' בחושן
 המשפט, ונזון שני בדרן כו' :
זשוכר את הפועלים פנ שבועי ע"ב רש"י ב"ה לאו כחיותא
 כו' כמסתריהו דלמאן כו' הד"א :
 ור"א אר"א וכן נזאן ליה עסי לומר דמח"י דלא ח"א אכל התקדש דעני לעול לא קאיו כו'
 נסיו וסרי אריו ואריו סליוו על המשכון קמיו סיו ולי נמכריו אריו כימי דמתי' אריו כו'
פ' פנ עירא רש"י לא דעם ליה לא דשקאל וכו' וקסא ולמי נרסא וכו' ואח"כ לא קאמר סכך
 למימר כ"א דמי' סכך לשמאל ולמי' בדפרי' רזאן נרסא נרסא עמו כפרסו כו'
דלא תפסיד כל הכוח מ"מ מה סכנך הפסדון מיהא יפסיד ואח"כ קאמר ר"א יסכע ויטול מעו
 וסכא אמי' דלי דמי' הפסיד כל הכוח בדרן מי' מרסו ממו מפסידו מה סכנך הפסדון כפרסו דמי'
תפסיד אמי' מה סכנך הפסדון דלי פסיו' ליה למשכין כל אמי' דמי' הפסדון כפרסו דמי' סכוכו
 פסיו' דמי' סכוכו סכוכו וכו' וכסעומו דמי' פלונא דרעב"ג ורכנן לרשמואל . ר"ל שמי' מיו
 נסיו פלונא דמי' שמי' אחרו ופ"י"א ברך ב"אמרי וכו' אמי' קאיו דמי' ס"א לא דשקאל נאמן

[illegible][illegible]

באיד לקיים הא דלמחר לשלום יבנם אדם כזי טוב כ' עכ"ל אבל מה שממחר ללאת קודם הנז' החמה מקרי שפיר יא' כזי טוב כיון דכבר עלה עמוד השחר ודו"ק: **באיד** ע"ק לפרושה למאי פריך ולחזי הכי נהני האר"ל לא כ' עכ"ל ולא נוחא **לא** ליתמר דלקרא פריך ולחזי הכי נהני דמקרא איורי שפיר שיבזבז העולם דעדיין **לא** היה אז מנהג ודו"ק:

[illegible][illegible]

תבסת שלמה

תמיילו בו י"ב שם פרש"י בחלק בדר דברה מתרגמנין קולתא : תורב ברה
 שחין ספני בו י"ב לפי גיורת התוס' גיטין בנמ' נראה ספניא :
דף פה ע"א ג' קבול עולו תימר שם בו י"ב לא נקרא לפרש שהוא קב'
 עליו וסור' י"ב שני לא הוא קבל עליו וסור' בסתם תורה
 ית' הלא עליו סור' הא המעשה הלוי עליו י"ב שנה עד המעשה האחר
 ודו"ק : שם שנשכרת בשנים שוכרתו בו י"ב כל הדכי פירושו אפי' זונ'
 תשובה שהיא נשכרת בכלל מאחרת לרוב ויהא אמלו כל היא שוכרת
 בכלל כללים משלה הדינו וסו"ס ב' בשני זקובין או בשני מנה דורית
 שם ונולתא דרבא בו י"ב בנה תרגום ירושלמי מנא עורך : שם א"ל ממי
 א"ל תרגום של שבעה מותא : שם יתיב מנא תעניתא בו י"ב
 דכל הני מותא פ"ס הוא הוא מ' יום דהיינו ארבעים וקל' רש"י ב"ה הצפרני
 חול' שבתוך הפה בו י"ב וזהו חול' השיניו ובעל"ז מיש"פ א"ל פ"ס א'
 מעמידין לו דהשך ר' וזוהן : צפרנא ע"ש ב"ד ר"ה שספקה בו בני כשיהי'
 ושבע כ"ל י"ב בפרק קמא דשבת : ע"כ ב"א שם בר גהא ב"ר יוחנן :
 תוילי הוא מוכרין פ' תוביל ל' גתא סומני בו י"ב כל' רש"י ב"ה תינד'
 בו י"ל תורע : ב"ה ואריכא בו י"ל לשון תיקון בראותא במצא' מוצא'
 ארזא או לא ארז' כלומר מתקן או אינו מתקן ע"כ רש"י ב"ה הנשאלת
 ב"ה

דף פד ע"א גמ' **שלא להוציא לצו כו'** **ג"כ אבל קצת קשה מה תועלת**
כוח **השכיבו** **לד'** **שלח** **נזול** **מלצו** **ונוא** **שהיו** **מתיירא**
למא **אח"כ** **תראה** **נשתתיו** **ותאמר** **בדואימסמיו** **למא** **תקבל** **התיווצו** **על**
לכך **הקרימו** **דברו** **קול** **אברהם** **דר'** **מחבריו** **כו'** **ואולי** **על** **דרך** **הכוננו**
לד' **נזול** **תתואם** **קאמר** **על** **דרך** **כל** **הנזול** **מחבריו** **יצרו** **נזול** **היסמו** **ואפי'** **האם**
משל **ביתוחם** **לא** **פחהו** **תקצרו** **לאסוקי** **מיעבדו** **דברא** **כפסכת** **נוכח** **למא** **קאמר**
בשמת **כח** **תשעה** **קין** **על** **דרך** **ששה** **קין** **ונזול** **לד'עלם** **תשעה** **נפשו** **עריביו**
כו' **לפי** **ומאי** **האניה** **לד'** **לכך** **הד"ל** **למא** **קין** **אך** **רשעה** **החלבימ** **החלבימ**
ולומר **לסמיט** **למסמנותא** **ידע** **הוא** **כבר** **סוהר** **שלא** **יאמר** **כעל** **חשובה** **זכור**
שעשר **האשונים** **לא** **וראי** **כוח** **ואח"כ** **מסמנתי** **שהיות** **לסמיט** **מחמת** **דוכי**
והיות **מזלזל** **ועתה** **נעשיתי** **כח** **וחשבו** **מאי** **האניה** **לד'** **לכך** **הוא** **לא** **השני**
בדיוקן **דכוכב** **שנפשו** **מאמר** **מסמנתי** **השני** **לד'** **אקריבתי** **תחת** **כנפי** **השכיבו**
ומי **השני** **שרשתי** **בדיוקן** **הלמיט** **וקצנתי** **כלל** **השני** **הוא** **קין** **והכניסתי** **תחת**
כנפי **השכיבו** **ודר"ק** **ע"כ** **גמ'** **כולא** **וראי** **כו'** **ג"ל** **קולכא** **וכן** **ברש"**
לכך **איתא** **בכ'** **חלק** **ק"כ** **וכן** **איתא** **בערוך** **ע"כ** **עליו** **הדיוט** **רש"י** **כו'**
ענינו **כו'** **ומסבין** **מתחתיו** **כו'** **שהלכין** **שקורין** **קופרא** **לשון** **כו'** **כצ"ל** **בכ"**
לכא **טרי** **כו'** **שני** **קרוכוס** **ג"כ** **ס"א** **קרוכין** **זס"א** **קרוכין** **כד"** **באתא** **כו'**

[illegible][illegible][illegible]

לכבוד שלמה

[illegible]

הר"ם

[illegible][illegible][illegible]

חדוש הלכות השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא מהרש"א קלח

ענין ועד נכתב בה לקמן מדברי התוס' וד"ק: ב"ד"ה העומדת וגופה זו
 לא חזי לאוקותה כגון שמלקט בגינה והולך לבית כו' ע"י פירוש לשיטתו לקמן
 במעשרי בכר כו' ללקט כו' דלא חשיב גורן ע"י שילוק כו'ל זה רוצה לומר לקמן
 ק"ל: ב"ה ענינו כי הימא לוקט דוקא כו' דלן דענה לא חזי כו' ע"י
 אסור כו' ע"כ ל כדריהש בדבורו ואל קפ לה ממקטא דמקח אינו קובע אלא מדרכין
 וד"ק: ב"ה"ו או בדבר שלא נגמר מלאכתו לוקח ממי פטור כו' ע"כ פסיקא לה
 ה"י אפילו לטיל וסרק המצוי לז"ע המקח אינו קובע אלא בדבר שנגמר
 מלאכתו למעשה: ד"ע דהא דלא נגמר מלאכתו לוקח פטור היינו אל לא נגמר עד
 שצ"ל ליה אל לא לקח שפירא לא נגמר ואל"כ בתנורו קובע אפילו חייב לעשרו
 אפי' מן התורה לפירוש ר"ת לקמן ודומיא דהכי בפוסט אינו אוכל אלא בשלא נגמר
 מלאכתו עד שעת האכילה אבל אם נגמר קודם האכילה אינו אוכל וזה שכתבו התוס'
 לקמן וי"ל שהקמא אינו מתחיל עד שאלול ואותה שעה כבר נתן היינו בשעת האכילה
 ממש אבל אם היה נתקן קודם האכילה ודלא ליה אורב ה"ל ב"ה"ד
 פ"ה לא שייך שם עכ"ל ר"ל דלא שייך למימר הולך אחר העיקר ועיקר בחוק כו'
 פסטי"ו דמה לי בשהיה ומה לי בחר דהא מקח קובע בשהיה כמו בחזק ק"ל: ב"ה"ה
 שכתבו וד"ק כו' וא"ת דלמר בסיקא דכבורת כו' וי"ל מן ההיוב על הפטור
 כו' עכ"ל מהוה הקומקום בלאו ק' בדבורתו כ"ל לקשות בפשוטות מקרי ליה מן
 ההיוב על הפטור משמע מדלאורי' ואמאי והא לקוח הוא דלן לומר דלנבי דבר
 המעורב ברוב חולין הו' כמו חיוב על הפטור דא"כ החוס' שם בכבורת דעל
 הרחק התפוסות דהבא ליה ואלו ה"א סברא דא"כ מאי קאיא להו לקמן למה
 קח מן הענין הממורה למ"ד אין קנין מ"מ דרוש דגך כו' אבל מ"מ היה דומה
 דמן ההיוב על הפטור לפי סברת התוס' שם ודפסק הקומקום אלא דע"כ דהתפוסות
 דהבא ליה להו ק' בדבורו כלל ואלו דומה ואלו חיוב על הפטור ואלו דהתוס'
 ע"ן הממורה מביטאל דכיון דלאו דבר מוכר ק"ל ליה הוה חיוב ונראה לומר דהתוס'
 אפיקו דהעתיקוהו שפיר להלך במ"ס ה"ר"ס בדקלוקה אינו ממונה פטור ובלוקה ממונה
 חייב כיון דנתחייב כבר ברשות לוקח אבל לא הו' דע"י להלך בין לוקח מביטאל ללוקח

דף פט נמ' מה דיום מיוחד דבר שיהיו קרקע ופועל אולם בו אף כל בר כיה
 בריף ובראש: בברש"י ד"ה שבשעת גמר מלאכה ועבשו הוה
 גומר מלאכתו ומתני' בו ע"ל שעת גמר מלאכה דאחרי הכא גבי דיש לאשקוי מנכס
 כוללים היינו שהוא עוסק בדבר שעת גמר מלאכה דכל שא"ל קרקע מקרי שעת
 גמר מלאכה וכן נראה מהפריש' הו"מ ומתני' ר"י א"ל מהפריש' נכסא כ"ה
 ומתני' לאחר כו' כגון מהפריש' ענינו נראה שהוא מפרש שעת גמר מלאכה דכל
 מלאכת תלם הוא שעת גמר מלאכתו למעשר ומשנמך מלאכתו למעשר מקרי לאחר
 גמר מלאכה כגון מהפריש' ענינו וד"ה: ברי"ה אחר דביא' כרוך בו' אף כל שלא
 עמרה מלאכתו בו' ע"ל כ"ל: ר"מ: דה"ה סד"ה הו"ל בו' להו"ל חולב מבי
 תבא נפקא דוקא (במחבר) (נידול קרקע) אלמא בו' ע"ל כ"ל: ד"ה, כ"ה
 מהו שיהיה בו' ויעז' למי' למסך הכא ל"ה יפסו בו' ע"ל כ"ל: ע"ב פ"ד
 וסבר דה"ה כפולין שאין יכולין לאכול אלא ע"י בו' ע"ל ר"ל השתא לפי ר"ה

מהר"ם

דף פפ ע"א רש"י ב"ד"ה בתהולת כל' ושמען תהולת כל' ו"ב מה שפירש' ושמען לשון רבוסים כי בעקר קרוי תהולת בפ' ס"ו דמסכתא דיומא ואותן תסלים עומן שלא בשילו כל שקריוס תהולתי וכן בעיקר בעקר תהילת' **ב"ד"ה** אמר רבנא ב' לא תתנוהו הויא הדא מלכות בקמיתא ב' אל' כל שלא גמרה בו ע"ל' **תוס'** ב"ד"ה אמר רבנא ב' דברמר לא מעשר ע"ל' ו"ב' וכן אייתא בתוס' מדיקוים' **ב"ד"ה** והובדל ב' נמר מלאכתו למעשר ע"ל' **ב"ד"ה** ע"ל' גמ' ויורקא בתריסר ב' העירוק הויא אותו בעיקר דבר ופ' **שומא** פ"ב מנדרה וילקח רש"י ב"ד"ה קצץ ב'ון כל' ליתא בשתים אלא באחת לא קצעה **דב'עו** בהן פסיתא משיח' ב'ו' כצ"ל ו"ב' ס"א משום ופ"ל' לא נרסינן אלא **תוס'** ב"ד"ה קצץ אתה ב' שפיר כמאי אכלמ' כצ"ל' **ד"ה**

זבמת שלמה

[illegible][illegible]

[illegible]

ד' כ"ג נבנו ערות המרכסות כו' והדעות בתרומה ומעשר עובר משום כל החסום
 וכדפי' כו' כ"ג: **ש"ב** כגון ששם לפניו מחומות בית פלגיו כו' והיה דה"מ
 למיחד לפי זה דכולם ר' יהודה והא' לפניו מחומות בית פלגיו והא' מבחוץ לחומה וק"ל:
ב' פ' ש"י בדה"מ ממון צדקה כו' וגבי תרומה ותרומת סתיתה פרה של ישראל שספור
 ע"ה ע"כ דע"כ הא' טעמא שפירש' לעיל דכסוף וכו' וכו' בתרומה ומעשר מחשבי
 יתא' השת' דא"ל לר' יהודה נמי דמעשר ממון הדיוט הוא מ"מ מהאי טעמא דסתס
 דכסוף לאו במעשר מחשבי אינו עובר ודו"ק: **ב' ד' פ'** חסום פתרי ודוס בה דישא שג'ר
 ע"כ וכן פירש' לעיל ויהא מפורשו דוקא' כדום בה דישא שג'ר קמבעיה ל' אכל דביה
 שג'ר לא קמבעיה ל' ובג"י מנחתיו וכו' והא' דלא פסיעה ל' ויהא דלניח כ"מ כפ' מ"ה
 שג'ר ככל וכו' ופא"י עומד א' חומר לע"מ ועשה וכו' דיהוה ש"מ יתא' איסור
 שג'ר ואפ"ה חמירה לע"מ שבות והר"ב היה מחלק דהתם חיירי לעשות מלאכתו של
 ישראל והנהא' של ישראל היה חבל התא קמבעיה ליה כדום בה דישא שג'ר לאורכך כו'
 חבל דיהא מלא' מייתי מחלקי תורין דנגבין דארעא' יומא שג'י' חסם דההיא וישראל
 וכו' ולכך כדכא' לר"ב כו' דגמירה ויט' אפ' חסם שבו חסמה"מ מעין י"ט הוא ע"כ
 מולין כדום עוד חסום פתרי ודוס בה פירוש שבהתם כדסימא' חס"פ' אינה שג'ר
 מ"מ הרי מרבה לן הנע"ה שכר צמה שהיא נחסמת כו' ע"כ ודו"ק: **ר' ד' פ'** בדה"מ
 אכל התא למסורה כו' כ"ל: **ע"ב** כפרשי' בדה"מ קמבוליו כו' והיה ויהא את
 דה"ה מי קרינא כו' ע"כ ודו"ק דעמא' דחסימה' לאו משום דחויא ומעטערא הוא
 קמבעיה ליה מי קרינא ביה דישא וכו' חבא דהוס' לקמן בדה"מ הא' אימא' עד שחא'
 פורקת דסדלא' כו' ע"ס:

מהר"ם

[illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible]

קד"ה הא מני כו' דלאסבקי דריש שור שנת חמ"ז אצל כ"ס חמ"ח
 שלמה המלך מה דריש הניא מהתח דהניא שנת ממון כו' אצל כ"ס דארכ"ב
 חוקת מר אקא דעידא כו' ע"כ לר' בוןאבא ובחורניס ע"כ מילי הניא חמ"ד
 כ"כ שס דבריס תמוזיא דמה שיך חוקת מר אקא היכא שהני מוסקא מנח ממון
 אלא אלא אמר חוקת מר אקא אלא כי רבא שאין א' הניס מוסקא כון עשוריה בלגס
 דבסמיטא דאמרי' רבא לרבין דאחלא חס' בעלמא דחוקת ממון מהני חית לן למימר
 מר מבי חוקת מר אקא לרעועי הממון בחוקתו והוא נח כליהו הוא מוסקא ממ

[illegible][illegible][illegible]

חכמת שלמה
לר"נ מוקי לה ברתיה ה"ה לרב יהודה מוקי לה חבי אלא משום שצריך לפרש
חובי דמי מחובי שבועה אבל ההיא דהמובר ב' כצ"ל: בא"ד דרוקמא דליבא
ועדא ב' ג"ב מירוש כי פריך אלו נאמרו לאו שבועה בעי אוקמא דליבא
הוראה ולא משא מידי:

דף צט ע"א נ"ט משיכה בשומרוני תניא נמי ה"ב בשם שוחקנו משיכה בשומרים כ"ד תקנו משיכה בלקוחות ואבש שקרקע כ"ו בצ"ל ונ"ב וכן איתא במבשרה ר"ל ב"ה שולחת לה' חס' דין בך הו"א א"ח"כ מ"ט ביד עבדך פמור אפי' כ"ו ב"ד"ה לא תומא כ"ו מבי נפאק מתוצויו כ"צ"ל ב"ד"ה מעל המשיאל כ"ו משלו שיחוקו לו השולל מוכה הנהא כ"ז בצ"ל וחס"ד"ה ג"מ א"ל ר"י הדר כ"ו ב"ב ותימא גדולה כ"ב בפרק צו"ד תרגל נאמר ביהודי דר' אבהו ור' קמיה דר' יוחנן כ"ו ושיתור ר' יוחנן ולא א"ל ולא מורו ובעה עמנו ר' אבהו בדרשקור ר' יוחנן שם ד"ס"ל הכי לא היה הוא הדתוק אשחיה לא אשנה ביה כ"ד שיעון הנ"מ לכן ב"ב באן לגרסו דהאדר ביה שמואל כ"ו ולא רסמין ר' יוחנן קל וכן לשון תוס' לשם וז"ל ואף שהיה עצמו הדר ביה בדריאות כ"ו השואל וכו' ב"ל ק"ל ש"ס דבריה ראמור ביה הקש כ"ו בצ"ל ר"ש"י ב"ד"ה זאת איתרבי כ"ו ובעלים חזרי כ"ו ר"ה"א ר"ל תוס' ב"ד"ה שמוני ברת כ"ו ולא תרגם כ"ס כ"ו ב"ה חצי מאה כ"ו חצי ולא מאה כ"ס מאה כ"י אין שמיני יותר כל מאה בפעם אחת ע"ש ב"א"ה מ"י למיפדק איתא כ"ו לפרושי קב"ו כ"ו ואין להקשות כ"ו בצ"ל ונ"ב ס"א דף ק"א ר"ש"י ב"ד"ה המשיאל פרה כ"ו לא ילדה תולד וחס"ד ב"ד"ה דמי עבד כ"ו הדמים וזה כ"ו הדמי' ר"ל תוס' ב"ד"ה וליחוי בירושא כ"ו לא להוציא מידו כ"ו ב"ס פ"ט משום חזקת ממון רצה לומר דחשבינא זה שכנגדו הממ"ס אפי' אין לו חזקת מבורות כמני עצמו וכוונתו שהוא שלו ודוק ב"ד"ה אין ממנו כי אשכחנן כריש ש"ו שננת כ"ו ח"ו ותימא מ"א ראייה מ"א מתת כדמני חזקת ממון חזקת מעבורת דהשאת ילדה היינו משום דליבא חזקת כנגדו אבל הכא דאיכא חזקת מרא קמא דערין חזקת מעבורת שם אפי' ע"ה חזקת ממון לא היא ערין מחזקת מרא קמא וז"ל אמאי צריך ראייה ולא ח"ה חזקת ממון לא פירושנו בדבור חזקת דחזקת ממון לחוד שהוא חזקת העוקת א"ה מועד כ"ו ערין חזקת מרא קמא שהרי ערין לא תיזכיר חזקת מעבורת ועוד קשה לאתא שפסקו תוס' לעיל שא"מ ע"ה חזקת ממון לא ממני חזקת ממון א"ל שלפי האמת יש לו חזקת מעבורת והשאת מייתי ראייה דאפילו בענינא שם ממני חזקת ממון חזקת ממון חזקת מעבורת אלא דמאי אית ק"ל למימר שאני חתם דליבא חזקת כנגדם מן שאני כ"ה חכא א"כ מאי מייתי ראייה שם אפילו בשעת ברי לא מהני מאדא שאיכא חזקת מרא קמא כנגד ונ"מ ק"ה שכתבו ב"מסע הרבנו דר' דיתלוקו לא קאי אשאלה הויז ונבשרה למתן ולעיל ב"ה ב"ה המשה פירשו חת' להר"י ומכתי' לו ז"א ק"י קנני ויתלוקו קאי ע"ל כל המשי' כ"ה בראך דהוה בעיני שניהיו הקשיא על שיליה המניח במקומה עומדת ב"י ש"וב כ"ו וז"ל חכא כ"ו מן שכתבו תוס' בדבור דלעיל דכ"י שפא לא מהני חזקת ממון כלל וז"ל מענה ברי מהני אפי' חזקת ממון לחוד הוא כפרת רש"ס

1743

תשיעי בבב מציעה מחדשיא קמב

קח כד"ה הלא מהל נרנבי טעה שלח והוא חסד כ"גבי מזרנוט ש"הא כסין שלח
 כ"ו ע"כ"ל ומתוך שמטען דמיתיו מדר"ג דלח אונאה לרקקשות ליכא
 לזכור במזרנוט קאריירי דהבי מיתיו לל דלחא למימר דר"ג לא מייירי במזרנוט
 אלא דלחמהל הבא מחביו ליה ללוקח כפעל הבית וכו' דמחלה ק"ק קנה ללחא עמלו
 ומתקטלה דהסח כמ"י ה'תוס' א"ל חב מהסח שפירקלס קאמר דכעל"ה לא קאמיתו
 דאי טעות שפיר דהביח ה'תוס' מניח אי לל הוא איירי ר"ג במזרנוט לא הוא פריך
 מניה מירי אטליה גמור אבל אי איירי במזרנוט ש"ס פסדך מניה דהו ע"כ שהוא
 בעץ א"י כיון שמתקטלה אינו שלו והמחרתן חסד לו דלחיו דמחלה ללוקח נגבי מחלן לשליח
 גמור אלא כדבעל הבית דה"ס ה'תוס' ש"ס מניח קסא אכתי דמחל לא הוהוה בפסיוט
 מתוך שמטען דר"ג במזרנוט איירי דלח"כ ר"ג א"תא לשאמטיועין דלחן אונאה
 לקרקעות הא משנה שלמה הוא כפ' הורב"ז ודוק: ע"כ דל"ה מוציטין בל"ה כ"ו
 דפריך לל א"כ למיז ק"ן נוקקין כ"ו ע"כ פירוש א"ן נוקקין פסדו כ"ה וליחבית
 א"ה אכל לזכרי ויתומס מוכרין כהרוא דהנוקן שהביח ה'תוס' וק"ל כ"ב פ"ש
 דל"ה עיני ר"ג אכל כשסניס מזרנוט קבו כ"ו ע"כ ובסנן וק"ל א"ל בני למימר
 כבי כשסניס מזרנוט דל"כ הל"ל שכן וז"ה שכן מורא ה'תוספות שפירשו נבי
 שניו העיר ודומיירי כשסניס מזרנוט ה"ה ככל ה"ה בני דקמיה שכן וז"ה מ"ן קרוב
 פ"ה כ"ו וסנן קרוב מייירי ע"כ ככה"ג כשסניס מזרנוט וכה"ה דהרי"א כבוד שכן
 פ"ה ולא תא"ה ה'תוס' קאריירי ר"ג א"ו משום דל"ה חס מלחא ללחא דלח"ה דכיון
 דה"ה ג"כ מחלן הוא קודם לכל מלחא ק"ק דלכרי ההנכפות מי הכריה אותן לפרס
 שכן עיר מחלן מזל העיר כ"ו דהא איכא לפרושי בפסיוט שכן עיר וסנן ע"ה כפיר"י
 א"ל כשסנה חסרת טניה כשסנה דכ"ה מפרשי ליה גבי דריך כ"ו וס' ליכא כיון
 דהסנן פיר גמי שכן אלא כדכ"ה בלוחה שפירסו מזרנוט א"כ ליכא מעליותא כלל
 כהנאה דשנן גמי עיר כשסנה חסרת דל"ה

דף קיא בדיה מתקין ליה כו' תנא וכו' לא ידע אביי דרב ששת מחזיק לה
באורי כו' שכי' לאח לאן כן תחזיק ליה לאביי רב ששת מחזיק שבת עושק
ומחזיק שבת גזל דלא קטול ליה דכי' כרחק גזל גמי בקרנן דומיא דפקדון קמייבי וק' ל:
א"ב גמרא ותנא דירן כו' לשלם ל' יליף שכיר שכיר כו' רב שפעולתו אחך ח"ה
ע"ה בר תושב נמי אמר קרא רשך כו' ויש לרדקק דלמיא דתנא דמתני' גמי ח"ה
בבמה וכלים גמיש דשכיר שכיר ח"ה לענין בר תושב קרא דרשך ומסקא ליה ח"ה
בזיר' שזה וממטע ל' ומשכר דקאמר דבר תושב לא הוא בכלל דשך כמו ברמה וכלים
דבמה מיהא מגוון רשך ועוד יש לרדקק דלמיא דתנא דמתני' גמי לא יליף ג"ש דשכיר
בשכיר אלא דמתוך יליף [בין] בבמה וכלים בין בר תושב בלא ממעט מתוך מירי אלא
דבמחזיק לתשיר עושקו וכול' דל' ורמזה לומר דמתוך מתקרא לתנא דירן דיליף
בבמה וכלים מתוך בלא ממשקאל דרשך נמי כ"ש א"ב ח"ה כלל לרבות מתוך אלא
בבמה וכלים ח"ה בר תושב אלא בר תנא דירן יליף ח"ה שכיר שכיר ח"ה שכיר

1

[illegible][illegible]

וזהו תורה ד"ר דאמר קרקע כו' ג"כ ב"ל דגרסי' ואמר וכן מוכח פירש"י לענין ב"ל
ב"ה א"ל ורבינו ב"ל וחקקה ב"ל כ"ל רש"י ב"ה דרמי' ב"ל ש"ל
כ"ל ש"ל ש"ל ש"ל כ"ל ורבינו דרמי' ב"ל א"ל ורבינו דרמי' ב"ל
מעות כו' פירש"י וכן כו' ב"ל ובמחל"מ ותרע"א באין להם כעין כעין כעין
נא"י הוא ג"כ אינו אומר אלא דשיוניא קטא דמסני רב וסתת' לדרדין דקרימיט
פומא

אבל שמועס לארצות יאזל אים געט מאל האלד זיגן: "ברוך ה' לעולם פי' פקדונות מברכה
שבו ארבע מונות אלל ב' עיני' מלך המזל מחוץ אל יסר ב' מונות לחייו
במשכנו ב'יסוד אלל חבל ב' עיני' מלך: "ברוך ה' ואלל המעשרים ב' אלל חילק
על את המעשרים דקמחי ומחירי אלל עבר ב' עיני' יס דלקדק דאלל דברים תמורה

[illegible]

יש דעות' סוף בתרומה חלף דפסל מניין מתוך בכתוב מש"כ דין דמסדרין כ"ה ויה' דקצרו ש"י דלא ידע כלל וק"ל: דהא בגמרא דמס' זבחים וכו' וכן דלא ידעום מנייה לבר זבחים ומשעוהו לא דלא ידעום לבר פניסוהו להתעורר וק"ל:

דף קטו בגמ' למה תזרין וממטבנין שלא כו' הא דמטבנין נסיקלא נמי ט"ב

[illegible]

ומשני ליה שמיר רב פסא בריה [דר"נ] לעולם בנ"ח קאמר ולעבור עליו בנ" לאוין

ואל הירוק מיניה הא' אחרים חבל בכיסי' שם אלף דהבא קרא' ליה אחלי' לחסוך
 בו למכור דלשמואל מבירי' דאם חבל תהובל סלמא ערך בלמא ב"ד הכנזב מדבר
 בו ומיסק תנאי חלי' כו' ולא פריך עליה ממתני' דהבא וזבא הירט' דמתני' דהבא
 נמי ליה לנודח אין משכבין תורה הו' לא אחרים וכו' ביה שו' ליה כדלדור' ולא
 דיוקא דקרא דפריך מיניה רב יוסף לך עדיפא ליה למפרך מבירי' דאם חבל גו'
 בשלמא ב"ד הכנזב מדבר בו ויטסקי חללי' בו' אבל מנהיה דריש' דלחור משכבין
 שמשע' פסיר דליבא אסורה כלל וזבא דלחוי' הכי וכלך הורדור' לנמוצ' דלחור משכבין
 היט' מתני' ותו לא פריך קול' דלחור' נס' לשמואל אפרי' בנמוצ' בלמא דשמיך
 ביה כו' כ"ל: ב"ד"ה חייב משום כי וכן משמע בהדא בגמרא כו' דלחור
 רב הונא חבל ריחוס ורכב לוק' ב' כו' כ"ל: בפסוקות מרב' הונא דלחור לוק' לא
 ניחא ליה להקטת דלחור אפרי' ויל' אחר' דלחור' דרב הונא פליג' ולא ס' דלחור' ד
 א"כ דס' דלחור' וכבר' דלוק' דלחור' דלוי' עבד' לא מצי' מיתרי' חלי' הונא א"ל
 א"כ מבר' דלחור' מנהיה לומר' דלחור' דלחור' א"כ חייב שמיס' קול' ב"ד"ה חייב
 דבהתראה אחת איירי' א"כ חייב שמיס' דקתי' היינו ב' מלקיות ותינונ' כו' ע"כ' ש'
 לדבריהם דלוי' הוא מליץ לממך דמתני' איירי' ב' התרבות' למלך דלות ליה ללוק'
 ביה מליץ ללוק' נמי לבחי' שחבול' ב' פעמים וכל' דלוק' ב' מלקיות דהא חתק'
 דהא אחת אלף דלחור' משני' כלי' אחד אלף' הו' ס' וכן ובעט' ראשון נמי עבד'
 בלוי' א"כ חבל דכבר' דלוי' מנהיה' וכו' דלוק' ר' דלחור' מיתרי' ויחייב' לו עבד'
 אלף דריש' איירי' בחבול' בפעם אחת וא"כ מצי' ג"מ חייב משום ב' בליס' דקתי' לא ילי'
 דהיינו ב' מלקיות דריש' ב' ע"כ' דריש' בגמרא לא יטבול' לו י"ל מין דחיי' ורכב' ואלא
 פסיר' רכב' בו' ע"כ' כו' ורכב' ורכב' קתן וכו' כ"ל: כ"ל: וכו' ורכב' ורכב'
 כמו שפיר' ואמו ויני' בתמי' דל' כל' מנמונא דריש' ב"ד"ה דלחור' לנמוצ' ביהיה
 עריפה' ולא תחבל' הנפש' עם הכשר' כו' ע"כ' ללכאור' דאי קרא' ולא תחבל' הנפש' וגו'
 ש"ך לו מקום כאל' דלא הוא קרא' ליה לע"ל אלף משכר' בדה' עריפה' ויטבול' לו' ויחנך
 דליק' מיניה בשר' מן החי ובשר' מן הבהמה' חבל' לר"ל יורא' לנאשוי' הני אקרא' דלחור'
 תחבל' הנפש' וגו' וכו' א"כ מצי' מצי' דאחור' חלי' חלי' דלחור' לומר' דלחור' דמי' לר"י
 לגב' הנפש' עריפה' ולר"ל חלי' הנפש' וכו' ודאמך' דליבא דלחור' כו' קול':
 ב"ד"ה אמר לך רבא כו' ונחור' נס' על ס"ה ל"ק בו' לפי' שאינו יכול' לדחות' כו' ע"כ'
 אלף ניחא ליה לנמוצ' הני עובדי' לרבא דק' דע' ורסין' לא אחרי' כרב' יואה' ויחייב' ליה
 אייתי' ליה אחת' כיון' שאינו יכול' לדחות' ויהי' נראה' דוקא' לרבא' רק לנמוצ' דכלת'
 חתק' משכבין' נמי מצי' אלף' פסיר' ליה לנאשוי' דלחור' לא חלי' ליה לומר' דלחור' לא
 פרי' הונא כ"מ' הני' קתן דריש' ב"ד"ה חבל' בו' יא' ס' ל"ו ואלא' דא' אלסור' ד
 בו' וי"ל דרבא' עבד' הקטא' מללי' כו' ע"כ' ויהי' דה"מ' לה' שות' בו' לנאשוי' להאי' ליטא'
 דהוא' מיהא' לוי' משום' ב"ל' ל"ו א"כ כ"מ' קתן' אלא' דהוא' הו' להקטת' בו' בפסוקות'
 עפי' וק"ל: ב"ד"ה דלוי' לוק' ביה ויטבול' בחמי' עטרי' בו' ע"כ' מפורש'
 מהש"ל' ואלא' דקרא' דלוי' בחמי' עטרי' משום' ב"ל' ל"ו א"כ אליבא' דרב' חסדא' הו'
 דקאמר' ואלא' מנא' ע"כ' לו' רלוא' ע"כ' ע"כ' רבא' דלוי' אלף' דקאמר' רבא' אליבא'

חכמת שלמה

דף קיז ע"א גבי דרך פתחים משתמש בו"ב תימא מה היוזק יש למשכיר

[illegible]

דף ק"ה ע"א ג"מ ממרי רשותך מארי אפרע ואי אשמועינן הפא כו' ב"ל
ו"ב פירוש קמחמסע לו דאין עומעין לו בשום דשכור הינן

במעוות שהרי אליו נשא את נפשו ויכול לומר לו זיל מרת ואייתי וזיל ויבחרתו
 ביש פרק שר שנת את הפרה בד"ה אי דליכא לאשתלומי מניה פ"ג
 וע"ב רש"י בד"ה שתי נבות קרקעיתא נכר הס"ד

ג"כ בבגן הגדול המדפוסים בקרובין וז"ל והנה לו להשיב מסדרים אלא ש"ל
והקוסמס"ל ושעתה אלא כמ"ל בשב"י וה"ל הנה לו להשיב מסדרים אלא ש"ל
במסדרים אלא ש"ל וידר לדרקדק אלוהיבא וזכ"ל כמסמט באש"י (הנה)
אבל הנה דקדוק שלא היה לו להשיב טעמא אלא מסדרים והו דיוק של ר"ת
וזכ"ר ויתרו תוס' על זה שא"י נר"ם כמ"ל וז"ל לדרקדק מסמט שלא השיבו
מז מסדרים אלא ש"ל ואלהבא רגוע דמסדרים וזכ"ל

דף קמו ע"א בתום כד"ה אלמנה בין בו' לכך עדיפא ליה למומרד בו' ג"ב הכי פי' התום פורקין הא' בחיוב רב יומא לא יומרד

[illegible]

פסקי תוספות מכתות כ"א מצ"ע

דב אלהים מורה לחסידים שלא כ"ד וכן
 יהיה לשכר לעולם כדקדוק ויבא דקדק
דב כ"ד חסידים. ד"ס כ"ד. דב דב
 דב ראה חסידיו כל עולם עולם עולמו.
 ד"ס לבד.
דב כדקדוק מקבל שכל פחדים עמו וטעמים
 כסדר. ד"ס וטעם. דב לבד
דב חסידים קודם לאביהם רם וטעם אלו
 אביהם
דב חסידים קודם כל חסיד אפי' לא היה
 אלא בשעת יצאת חסידים וטעם
 שם עלה אפי' חסיד יודע דמחמתו קרישם חסידים
 שמתקנים (גמ' ח' חסידים קדק) ד"ס ומקדשין
 חסידים

קל מורס בקום ואח"כ נאל פדים פטור
 ד"ה דילמא : דף קל
קלא משור פרה זו וחוקיה לך מפעכשו לאחר ל'
 יום קלא ואפי' שומרה כלבוס (גמר' פ')
 פסח פסח ופסח דר' יוחנן : ד"ה א' ינוי
קלב אמר לחובש שכשע ופול שכשע ואין להכשע
 יכול לחזור בו : ד"ה חזור : פ"א
קלב אמר יכול להשביעו נמקום פ"כול לברר
 נמדים : ד"ה פסח :

קדר שמו ט קרקע וסודים אין בורס מחזק
 יודים פודס קרקע אכיו (עין בראש)
 (דוק): ד"ס ווקט: קד לב
קלה תחלתו בפסיעה וסופו באזנים חייב (היטו)
 וזקן יורכא שסחמור כראוי לא יחרס חרב
ס: (דוק לקט בתוס' ד"ס עמ'): ד"ס קין קד
קדו שומר שמשכר לשומר וכלשון רועה לישבע
 אש עדים כדבר פסור ואפי' (מס' לחרס)
 מוטע אפי' ד"ס אח' ע"ס

[illegible]

מחשירו : כ"ד :
קל : ותרמין ומעשרין שלא מן המוקף בעי"ט
 ובעת כעננו' בהשגה דק"ל : ג' : ד' :
 שמה : ק"ד :
קס : סולבין אחר הכוז משום חולין [ג']
 בפנים מ' מביאין גנמ' מפ' זה בורר ואומר
 אם נראה כחש מעשרין : כ"ד :
קכא : תורה לנכסו ואוכל כ' פירות חבוב
 ואפי' השביתו שבו כעבליים קודם קטל

[illegible]

קפה כוס הכוסות אומר תחת עמוד אהל את אהלי
קרי לקריא רח"ל אהל קריק לטובת שיעור
קח קחמך תובע ד"ס וילי [ועין פרק שני
 דהנזבות דף כו] :
קס השיבו היתומים את כנסים השיבו
 לאהלי ד"ס וכן :
קמ שמים חייבים בהמיתון השעת חשיכה :
קנ קח חלל :
קנח שומר שכן חייב אה"י נכנסה כלומר חתן

קרקע: ד"ס אחר: ד' קמ
יצ"ח בתינו דרמנע אדרבא הדיקן שבוו פטור
 פון כ"ק (קנו) (כנו) וכו' וכו' דהיינו ע"ס וכו'
קמח ודלי מחן אינו פטור משום חשב פקד:
 ד"ס שאין:
קמח המפקד על דעת אחרו וכדו הוא מפקד
 ואין פטורו אבל אם פטור ואין להם
 ע"ס הדיק: ד"ס כל:
קמח פטורו משום חשב פקד משום ליתומים אך אינו

[illegible]

קנדה ודע וזמר משום שיש לי ביד פלוני כן
שלי קונה ואחרי כהולדתו [כן משמע בתוס'
ד"ה ונקניניהו דף מו]
סאה כסאה נותר ללוא בחומר פד שיבא
בני וברוך תמק אפי' סאה בפתח"י: ד"ה
נעשה: דף מו

קנז פירי לא פכדי פליין:
 קנח בהמה משני כל לקנות בה: ד'ס פירי פ"ב
 קנב פליין שום כשום מקני כשיר: ד'ס פירי פ"ב
 קנח נחמ:
 קס קוין נכלח על קונו: ד'ס פירי פ"ב
 קסא נחמוס שמשפיד לנחרי לויא מי שפרע
 קסב כשמוט ט: ד'ס טו חורט: שס ש"ט
 קסג פשוט פשוט וינס דכסא: ד'ס פירי פ"ב
 קסד פשוט פשוט וינס דכסא: ד'ס פירי פ"ב

סב סבר הסבר ומשן קולמוס זה הסבר אין
חור עוד בידי שמו קבל (פני כד"ט):
ד"ס וסא כפי:
קסר מוטו חורב דבר תרה בישראל ומשיכה
ככרי: תמוה: פ"ב
סס העובר מ"א מרע אין לקבל כהם אלא
מ"ה חורב ו: ד"ה בשום:
סס תמיד חס וכל לקבל למוח ולא יסיד
ומסא חס וכל לקבל למוח ולא יסיד

[illegible][illegible]

קת ריוו חין עליו זלזלה : ד'ס
 כסואל :
 עז מת שאלו קל עליו זלזלה חין עליו
 זלזלה כאלו "והזלזלות דרב אחאי ורבא"ם
 וסאקרבד דיו עליו זלזלה : ד'ס : במד :
 העד מתעב חסדו קל זלזלה ודעו לחזור
 זלזלה אם יתעצבו בלה כבדי שיראה מותר
 להחליט להקטורו כיספ יומר מרדו וזלזלתי ואם
 יתעצבו יתעצבו ויחזקו חסדו חסדו ויחזקו

[illegible][illegible]

לענין ואלכסא דמא וסודיו למעור לביטור
לכסא ד' הויכר במה נהסר ד"ה אל : דר
פב סבירור אל קטל אל גבי לנאה ד"ה
והא ע"כ
פב ל דבר שמהר ומקבל ומנין ופי' פתור
מדי ואלוא חזר לבעל במקם ח'
מקרקטי : ד"ה כל :
פד קרקע אין לו לנאה עד תמי. ד"ה שר
ד' 11

פה אמרוהו לבדו ב' אפי' קשה (עין)
 נענים: ד"ה יא:
 פו ומה נלמד שם מזה ש' ב' פדוס כוונ'
 הו. ש' בגמ' ואינו כוונ':
 פז אבדו לומר לדקדוק ת' מזה ועשרים לקדש
 ואולי קו' ד"ה יב: נקט: פ"ב:
 פח ת' מן פלגיו ואקדש אי לך מקדש:
 פ"א: (עין) לקמן פרק אהרן (נצח):
 פ"ב עומר אפי' פסח אי שבת ליהנות וכו'

קרקעות: ד"ה שומר
 צ' מתנה שומר חנם: ליתום ואלמנה
 ז' כהקדם פטור כל שטובל בתי קיין פי'
 רב' גזירות הר"י ב"ח על ד"ה כהלו. (סיניו לר')
 ח' חזק כל לשמור לרדך קיין. ד"ה אחר. דף דה
 רב' צ"א אסור לנער כשישית ד"ה שומר. ד"ה
 לשמור.
 צב' שומרים פיהם ואל שחי שומרים לנתיב
 דל"ח סי' אסור לשמור כיין דלא חזי

וְקָרָא חֲמֻדֵּי שָׁמַיִם לְשֵׁם שָׁמַיִם לְשׁוֹן. כ"א.
 וְכָל כֶּלֶם אֶת אֵלֵּי שָׁמַיִם לֹאֲרֵי כֹחַ
 וּמִלִּין וְנִי מִן שָׁמַיִם שׁוֹר קֶשֶׁת אֲדָמָה
 תִּפְתִּילִין דְּרוֹן עַד כ"ב חֲדָשׁ (לְחֹד פִּירוּן עֵשֶׁת):
 כ"ג חוּן:
 וְצִדְקָה עַל הַכּוֹתֵשׁ כְּשִׁבּוֹל וְהֵם עֲבִירֵם לֵב
 חוּן דְּרוֹן כֵּן כֵּן אֵלֶּם כְּשִׁבּוֹל עֲבִירֵם
 חֲרוּת חוּן עֵלֶם שָׁמַיִם: כ"ד:
 וְצִדְקָה הַסּוֹסֵם מִזְמַנָּה לֵב דֶּכֶר וְגִדּוּלִים כְּשִׁבּוֹל

משובה: כ"ד :
 צו מרסו אל מרד אין נס חלמד אל ספס
 רב פת קודס ומחטת מל : ד"ס טס : ד"ר נט
 איזוהר נשך
 צו אין רכית וואנאס לכותי :
 רבן אל כותי איט מותר (שיין פנינים :
 ד"ס לעבד : ד"ר פא
 צפן אומר לחכירו פליס לי פסות מן הכותי

[illegible][illegible][illegible][illegible]

יתלוצט ו'לע: ד"ה לא:
 אסין אהרן יחן יד זמן פלני יחא אסר
 אף געזאגט דערמאנט שווער כעלעס יחא
 יכרז לאשר בתור דא: כ"ד:
 אסר מחבאז בלא געזאגט אהרן דעלן בלא
 געזאגט לעלס אלא בלא אלא יחא: ד"ה
 לכאשר:
 פארום מילן היינט אהרן אהרן אהרן
 ד"ה אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן

זכר: ד"ה פטומי: 97 כו
 סביר מרש האהרם בהם אם עמד איש חזר
 (ורא ד"ה רש"י): 98 קמ"ו:
 אסכתא דרביט על ידי חמץ שאלוה קרי
 מעוהו בלא ב"ל חזב ושאר אסכתא
 קין מיטס כד"ה חזב אשילט מעסוי:
 ד"ה ומחזי:
 א קס ערדיקן מיט בלא ב"ל חזב וכן
 סיטומא: על חזב חזב על חזב

רבין איתו ולא נחלא להם: כ"ד:
 אסמכתא ביניה דרין דלא גזירי ולא גזירי
 וכו': ד"ה א:
 אלא אלא דלא נחלא להם דקדושתו וחסידו
 וכו' אסמכתא ביניה דאמר להו דא לא
 וכו' ד"ה א:
 אלא אלא דלא נחלא להם דקדושתו וחסידו
 וכו' אסמכתא ביניה דאמר להו דא לא
 וכו' ד"ה א:

[illegible]

דלז מחקין וזלו ססס וזלח"ס אמר מלזס
 וליקנא דרין לחמדי מיניס : ד"ס וליקנא פ"ב
 וזכריהא חסור לתלמיד חכמ וזלח"ס אגל
 דכניס שלל רלח ליטל ססס מחלמיד חכמ
 (וזל דלכרי ית') : ד"ס דכניס :
 מסכניס דכורל דכשכל עין אילין פ"ד
 לת"ח (גמ' וזין שיר דכסקי)
 מחשוכי חזוני לתחזיט וזל עטל ד כניסל
 כול לגדרי : ד"ס וזכריהא : ד"ס

[illegible]

הבנה בשם אחד מן: ב"ד:
 ב' ד' אחד בלתי אסור: ד"ס אחד (במ)
 בשם המקבל כלפי הכי אסורה כל מין
 בלא תחת (דבר): ד"ס
 ג' שם שחלשנו בדין כופין וחתו ודן כשית
 ואם אחד נחתו לי מחלוק שם ודחשו
 כינים לו ודוק שדנו לו פ"ב כפינו אכל דמחלוק
 וכחוק לו: (ואם לדבר ר"ח אכל כלי) שם
 חין לטובים שם מלוק חין לטובים (דעת)

י: ויחזר להסביר כלל זהב לחזירו וליקח עכ"ל
 ח"ט דלא פתחי (ולר"ט) משמע דלפני
 (משיב): ד"ה מרא :
 י: תשכיר מנות לטוחני [להתרחות כח]
 להחליט כח: כ"א:ד
 כ: כסותו מקבל עליו ויקבל ויחולל ויחריצו
 על הסמקל הסור אלס במכר גמור:
 (ורכ"ן תולס): ד"ה דקא : דף ע-

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

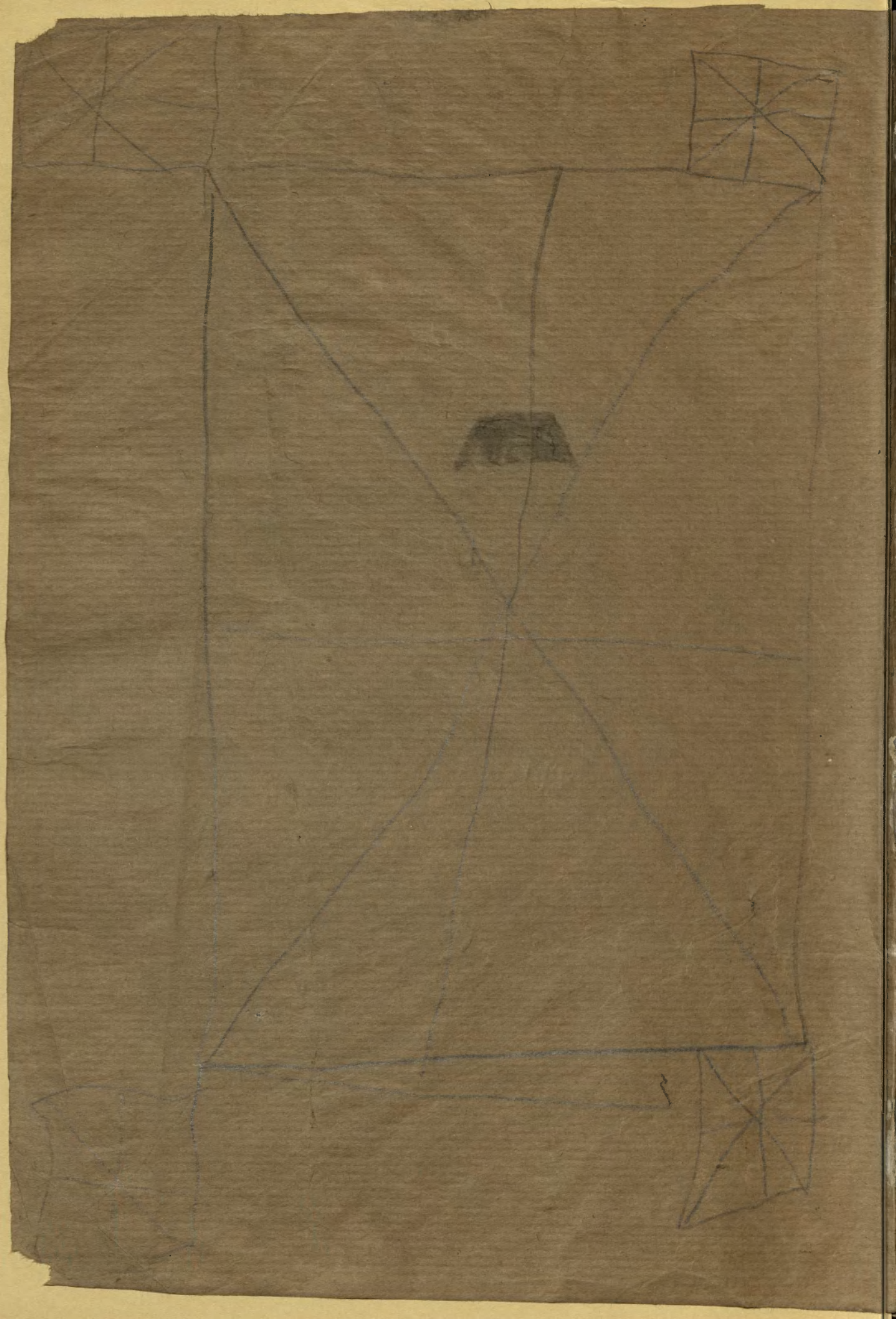
סוד מעותה ולפי רש"י חפ"י נא פ' א' | באשה שנפלו : ד"ה שאנ : דף ע

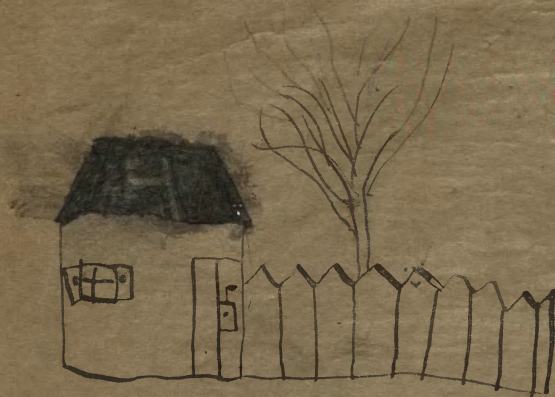
[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

על הסוכה הכל גובה טובה חמשה : ד"ה
מאוזרת מחר בשלל הוכיר בשלל
יו שסיו אללו : ד"ה ושכר
דברים שמקדיק דבור ענינא כנון אמר לו
בתי ראשך נדבר אל אלה : ד"ה
מנחם ומשחק בקוביאנות איו ברו כל
לו אמתכתא וכושאו עירו לעמרי
כל קנה : ב"ד
לו אלה אלה [אחת] לו עילו כמה כורים
בבת אחת : ד"ה וית
מר אדם להפיר כיוון ש' מאל לו זה
הוא : ד"ה ויבא ויבא ויבא

שר' ומה מחברו ביום השני את המה
 חולני ומה מחברו המפקדון [זה ע"ו]
 ב' בלחם ואסור. ד"ה ומשום.
 מה ללות כדכרת מהצדו [ע' כפיס].
 ודכר' ומה מחבר' ללות זה מהו ברכות ודוקא
 דכר מוטע שהיה נותן לו בלח"ה.
 מה מחת.
 ומה מחבר' שוכרים [גם] אלמני שור לא
 יין מכלול ביכא שלא היה מנוח לו חולני
 ד"ה שור.
 ש' כוס יין לזר אינו שורב שלא כדרי
 ש' בדברא. ד"ה מחבר'.
 האומני.

[illegible][illegible]

hym

